

BLAND

RÖDSKINN och COWBOYS

BERÄTTELSE FRÅN DEN AMERIKANSKA VÄSTERN AF G. A. HENTY MED 12 ILLUSTRATIONER ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN AF ELIN BERGSTRÖM -------- STOCKHOLM WILHELM BILLE

STOCKHOLM, IDUNS TRYCKERI AKTIEBOLAG, 1893.

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna bok, som utgör nr 4 i *Wilhelm Billes ungdomsbibliotek*, digitaliserades direkt från original och anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i februari 2014 av Bert H.

Engelska originalets titel: *Red-skin and cow-boy*.

Will) elm]3;ll es Øfn^dømsLiLliøfe^:

I. PIETER MARITZ, Boersonen från Transvaal af Aug. Niemann.

Pris kr. 4: 25, inb. kr. 5: —.

II. BJÖRNJÄGARENS SON af Carl May. Pris kr. y. —.

III. ÖKNENS ANDE af Carl May. Pris kr. 2:75. HUGH LÄR SIG SKJUTA MED REVOLVER.FÖRLÄGGARENS FÖRORD.

jag för trenne år sedan, delvis under medverkan af den både såsom skolman och författare kände doktor K. A. Me/in, med Aug. Niemanns arbete »J^ieter JVIaritz, Boersonen från Transuaah> började utgifvandet, af en samling böcker för ungdom, afsåg jag att därigenom söka åstadkomma en ungdom slitteratnr, som på samma gång den tillfredsställde ungdomens obetvingliga smak för skildringar af bragder och äf-ventyr äfven genom sin halt kunde uppfylla fordringarna på en sund och uppfostrande läsning. Att jag i någon mån lyckats häri, visar det välvilliga mottagande, de hittills utgifna arbetena rönt af ungdomen själf, samt äfven de uppmaningar att fortsätta på den hittills inslagna vägen, jag från många dess målsmän och lärare erhållit.

För att ytterligare befästa det goda anseende, denna samling förvärfvat sig, har jag med d:r Melin träffat öfver-

enskommelse om en ännu kraftigare medverkan vid utgifvandet af dessa ungdomsböcker.

Från och med detta arbete har nämligen d:r Melin öf-vertagit redigerandet af »Wilhelm Billes ungdomsbibliotek», hvaraf denna volym iitgör den 4:e i ordningen. Samma utstyrsel och samma, ur hygienisk synpunkt valda, särdeles nitida tryck, kommer fortfarande att bibehållas.

Stockholm i Nov. 1893.FÖRSTA KAPITLET.

Efterlysningen.

Gulch var på 1850-talet ett blomstrande guldgrafvar-r. De guldgräfvare, som först kommit dit, hade t några goda fynd, och en rusning till platsen hade rit följden. Mången gång visa sig de första upptäckterna illusoriska, men sådant var ej förhållandet med »Cedergruf-van». Marken var gifvande, och ehuru ej några utomordentliga fynd gjordes, var skörden jämngod öfverallt, och få voro de, som ej slogo sig väl ut.

Scenen var liflig. Flere hundra karlar arbetade styft på denna sandbotten, hvilken på vintern utgjorde bädden för en betydlig flod, som på sommaren torkade ut och blef en liten rännil blott mellan klipporna, knappast tillräcklig för vaskningen.

Somliga arbetade vid vindspelen, andra tömde ämbarne, allt efter som de kommo upp, i de på kedjor hängande vasktrågen; åter andra hällde vatten i trågen samt svängde och skakade dessa, bortskaffade de stora stenarna, som rörelsen bragte till ytan, under det den blöta jorden och slammet runno ut vid vasktrågens lägre ändar. Öfverallt lågo högar af sten och skräp, som följt med upp ur schakten. Nykomlingar gingo och betraktade arbetet med begärliga blickar samt med önskan, att de haft turen att komma litet förr, och kunnat erhålla en »claim».* Nu var redan hvar fotsbredd mark långt nedåt dalen upptagen, och det fanns ej längre någon möjlighet att komma i besittning af en lott, annat än genom att betala för att få en del med i en annans claim eller genom att helt och hållet lösa ut den förutvarande innehafvaren.

En af de bästa gruflotterna innehades af tre män, hvilka arbetat i kompaniskap under de två sista åren och hvilka varit bland

* Område, inom hvilket en person erhållit rätt att ensam idka guldgräfning.

Henty, Rödskinn och Cowboys. 1de första, som anländt till Cedar Gulch. De voro kända bland de andra under namnen English Bill, Sim Howlett och Limping Frank. Sim Howlett var måhända att anse som förstyret för dem. Han hade varit en af de första guldgräfvarne och var en undersätsig, groflemmad karl. Han talade ej många ord, men de, han talade, hade kraft. Han var ej grälsjuk, och sällan hände det, att någon brydde sig om att söka gräl med honom, till och med på en plats som denna, där allvarsamma tvister hörde till ordningen för dagen, och där revolvrarna smällde så ofta, att ett skott knappt väckte uppmärksamhet.

English Bill var en lång och senig karl, hetlefrad, men en allas gunstling. Frikostig med sina penningar, alltid färdig att räcka en hjälpsam hand till en hvar, hvilkens lycka var i nedan, var han tillika en duktig arbetare och hade, trots sina grofva kläder och ett språk lika simpelt som kamraternas, ett visst något, som röjde att han i likhet med många andra i guldgrufvorna till börden var herreman. Hvarför dessa båda män slagit sig tillsammans med Limping Frank, förvånade alla, som kände dem. De voro båda i blomman af sin ålder, medan han var minst tio år äldre. Hans hår var redan grått, och hans ansikte, med det vänliga och nästan veka uttrycket, var snarare en studerad mans än en guldgräfvares. Han var spenslig till växten och föreföll nästan oduglig till kroppsarbete samt haltade märkbart, i följd af en blessyr i höften. Och likväl funnos män i lägret, som känt trion från andra grufvor, hvilka påstodo, att de hellre ville gräla med både English Bill och Sim Howlett än med Limping Frank, och då några af dessa voro vilda sällar och berömda pistolskyttar, var deras utsago tillräcklig att ingifva respekt för en man, hvilken i annat fall skulle hafva blifvit betraktad med förakt eller medlidande.

En endast obetydlig del af det hårda arbetet föll på Franks lott. Han lagade maten, såg till tältet samt tvättade och lagade kläderna; emellanåt kom han ned och hjälpte kamraterna skaka vask-tråget och sortera råämnet. Han gick under benämningen doktorn. Icke därför att han besatt någon medicinsk kunskap, men därför att han alltid stod

redo att hjälpa, när någon blef sjuk, och mången gräfvare hade genom hans vård och ordination genomgått sjukdomar, hvilka dem förutan skulle haft en dödlig utgång.

»Jag begriper ej, hvad I menen med, att det är rådligast att icke inlåta sig i gräl med den där lille gubben, som kallas Limping Frank,» sade en stor, stark karl, som nyligen kommit till lägret. »Jag är icke mycket noga, med hvilken jag grälar; men hvad i allvärlden det kan vara hos den där besynnerlige karlen, som gör att man skall akta sig för honom, det är jag icke människa att begripa. Kan han skjuta?»

»Jo, det kan du ge dig på», svarade en annan gräfvare. »Han skulle kunna skjuta en kula i pannan på dig, rätt mellan ögonen, tio gånger å rad från ena änden af stora salen där uppe till den andra. Det finns ej en skickligare och flinkare skytt på hela sluttningen».

»Men han tycks mig ej kunna sjunga ut», sade den nykomne.

»Det gör han heller icke, när saken gäller honom själf, men vore det någon, som dristade säga ett ondt ord mot honom, skulle hans båda kamrater i dess ställe sjunga ut mot den, eho han vara månde. Det finns ingen trätlystnad hos honom, utan han är alltid för lugn och ordning. Han är ett slags lynchdomare och har rensat ett par läger, vid hvilka jag vistats. När någon sälle blifver allt för vild och börjar skjuta mer, än som är brukligt och tillbörligt, och i synnerhet om han anfaller fredligt folk och blifver till en skräck, då kommer Limping Frank. Vid Dead Man's Gulch fanns en liga, bestående af tre, fyra karlar, som utgjorde en fasa för platsen. De hade fått sju, åtta stycken andra med sig, och hände så en dag, att Texan Jack, den värste af dem, utan någon anledning, så vidt man hade sig bekant, tar och skjuter en ung karl, som just kommit till lägret.

»Jag var händelsevis inne i salen, då Limping Frank kom in. Där stod Texan Jack och drack med ett par kamrater, skrattade och skrålade. Vid det tillfället hade du ej kunnat känna igen den lille mannen. Han hade kvällen förut vårdat en af mina kamrater, som var sjuk, och när jag då suttit bredvid honom, hade jag tyckt, att hans ansikte var mildt som en kvinnas. Men nu voro ögonen vidöppna och läpparna sammanpressade, och han hade just ett sådant där hårdt uttryck i sitt ansikte, som jag visste bådade olycka — jag hade sett honom en gång förr, då sinnet runnit på honom — och jag stack ned handen i bakfickan efter pistolen, ty jag visste, att det skulle blifva en strid. Han stannade midt i rummet och sade med hög, klar röst, så att hvar enda en lystrade till: 'Texan Jack, mördare och bof, vi hafva tålt dig allt

för länge. Är du en man, så drag din pistol!' Texan Jack stirrade häpen på honom.

»Är du galen, lille man?», sade han.

»'Fram med pistolen eller skjuter jag dig på fläcken!', sade Limping Frank, och texanaren såg, att han mente allvar. Frank höll ej sitt vapen i handen, ty han är aldrig den, som skaffar sig någonfördel framför motståndaren. Texasmannen bar sitt vapen i ärmen, men så flink han än var, liann Frank lika fort, och de två pistolerna brunno af i samma ögonblick. Frank fick en kula i axeln, men Jack föll ned död med en kula midt i pannan. Hans båda kamrater drogo sina pistoler med detsamma, men Franks rovolver brann af fortare, än man kunde räkna skotten, och där lågo nu tre döda kroppar i en hög på golfvet. Därpå stack Frank in vapnet i fickan och sade med sin vanliga lugna röst: 'Jag är ej för sådant här, men vi måste ha lugn och ordning. Vill några af er tillsäga de andra, att de lämna lägret!' Och du kan vara säker om, att de gåfvo sig i väg. Limping Frank sade aldrig ordet mer om saken, han blott lagade, att han fick sin arm i band, och en half timme efteråt såg jag honom helt lugn laga sina kamraters middag, under det att dessa stodo och lexade upp honom, för att han gått åstad utan dem till hjälp.»

»Hvad sade han då?», frågade nykomlingen.

»Jag hörde honom säga: 'Hvad tjänar det till, att I gån på

så där, kamrater? Haden I varit med, skulle han varit tvungen att hafva sina vänner med sig, och då hade det blifvit en allmän strid. När man har att göra med sådana där mördare, är det icke en strid, som tarfvas, utan en afrättning, och som jag har ett sär-skildt handlag med pistolen, åtog jag mig att blifva mästermannen'.

»En annan gång blef en kvinna mördad af en halfblodsmexikan, ehuru detta ej hände vid det läger, där jag var.

Jag hörde ej de närmare omständigheterna därvid, men det var en fasansfull tilldragelse. Hon efterlämnade ett barn, och hennes man, en liten tysk, förlorade förståndet.

»Följande morgon saknades Limping Frank. Allt, hvad man visste, var, att han köpt en häst af en karl, som anländt kvällen förut, och gifvit sig af. Hans båda kamrater sökte honom öfverallt, men sade slutligen att de gissade, att han skulle komma tillbaka igen. Det dröjde emellertid nära två månader. Han förde med sig ett ur och några nipper, som hade blifvit stulna från den mördade kvinnan, och det visade sig nu, att han förföljt karlen ända in i Nya Mexiko och skjutit honom där. Den, som berättade mig detta, sade, att han aldrig talade om saken och arbetade som vanligt igen redan nästa morgon. Det säger jag, att jag skulle hellre vilja gräla med Sim Howlett och English Bill tillsammans än förarga den där lille mannen. Han är därjämte en fridstiftare, och mången tvist har han bilagt. Vid ett läger gjorde vi honomtill ett slags domare, och närhelst det uppstod någon tvist om gruf-lotterna eller verktygen eller något, hvad det vara månde, gingo vi till honom, och han afgjorde saken; och ingen domare hade kunnat förstå bättre eller fällt rättvisare utslag, och ehuru naturligtvis de, till hvilkas nackdel han fällde utslaget, ej voro förtjusta, måste de likväl låta sig nöja. För det första stod hela lägret på hans sida, och för det andra är det just ej lönt att disputera med en domare, som kan skjuta så säkert som han och är redo att göra det, så framt det behöfves.»

De tre kompanjonerna hade slutat sitt dagsverke och sutto kring sin aftonvard, bestående af te, stekskifvor och majskakor, som Limping Frank lagat till åt dem.

»Vi skola snart blifva tvungna att flytta härifrån», sade engelsmannen. »Nästa vecka är det slut med guldsanden i vår claim. Vi hafva i det hela taget ej gjort dålig affär. Nu är frågan den, om vi gjorde klokare i att köpa någon annans claim och fortsätta att arbeta här i stället för att gifva oss af till en annan plats.»

»Jag röstar för att vi gifva oss af», sade Sim Howlett. »Jag vill visst icke säga, att det icke slagit väl ut för oss, men här finnes ingen retelse. Guldet ligger regelbundet bland gruset, och det är nästan som att arbeta för lön; man kan alltid på unset beräkna, huru mycket det skall vara, när man tömmer vasktråget. Jag tycker om litet omväxling. Ena dagen ingenting och åtta, tio uns den andra.»

»Det kommer på ett ut i längden», sade engelsmannen. »Vi blifva just ej något rikare. Maten kostar en hel hop, och hvad som sedan är öfver, rinner genom fingrarne på oss. Spelborden taga en stor del af mina penningar, och din svaghet för champagne, Sim, när du en gång i månaden slår dig lös, gör hål i din kassa, och hvad Frank angår, använder han hälften af sitt på soppor, vin och läkemedel åt sina patienter.»

»Ja, hvad vill man göra?», sade Frank ursäktande. »Man kan ej se folk dö af brist på det nödvändigaste. För resten gifver du också bort en hop, Bill.»

»Men jag använder ej mina penningar så väl som du dina, doktor.»

»Jag fruktar det.»

»Resultatet blir i alla fall detsamma. Jag bryr mig ej om att samla penningar. Hvad skulle jag också göra med dem?»

»Du bryr dig icke om att samla, därför att du är frisk ochstark och kan hålla på i åratal ännu att förtjäna; och båda två veten I, att om I haden hundra tusen dollar, skullen I slösa bort dem på sex månader.»

Sim Howlett skrattade.

»Kanhända har du rätt, doktor,» sade English Bill. »Men enligt ditt sätt att resonnera äro vi alltså dårar, som arbeta så strängt.»

»Visst icke», sade doktorn saktmodigt. »I förtjänen ej mer än I behöfven, livilket bevisas däraf, att I läggen af så litet och att vi icke hafva mer guldsand i vår påse, än som behöfs för vårt uppehälle en eller annan månad, om vi icke lyckas att strax få in något i en ny claim. Nej, jag tror vi förtjäna alldeles lagom. Om du finge in tre gånger så mycket, skulle du tre gånger så ofta gå till det där usla spelbordet, hvilket skulle inverka menligt på

ditt lynne. Om Sim finge in tre gånger så mycket, skulle han tre

gånger så ofta vara på dryckeslag, hvilket,, vore skadligt för hans

hälsa. Om jag finge in tre gånger så mycket, finge jag tre gånger

så många patienter att vårda, hvilken möda jag ej kunde stå ut med; därför, sen [, är det just lagom som det är», slutade han med en nick åt kamraterna.

»Du är den konstigaste kurre att resonnera, jag någonsin träffat på, doktor», sade engelsmannen, »och det vill säga mycket, ty det är icke få egendomliga exemplar jag sett under de tjugu år, jag flackat omkring i Staterna.»

Doktorn nickade, som hade det varit en artighet. »Jag vet det, Bill,» sade han, »det är just hvad jag tänker själf ibland. Det är en skruf lös någonstädes.»

»Visst icke, visst icke,» sade Bill ifrigt, under det att Sim Howlett mumlade något om, att han ville höra någon annan säga så.

»Icke borta förstås, men litet lös, kära gossar», sade Frank. »Maskineriet är en smula i olag. Det kan arbeta rätt bra ibland, men det har fått någon törn; en eller annan kugge har måhända blifvit böjd eller vefven snott sig. Det fastnar och skramlar och maskinen arbetar icke riktigt jämnt emellanåt. Man må undersöka den så noga som helst och skall ändock icke kunna märka, hvar felet är. Man säger sig, att den behöfver smörjas, men om man än häller hela smörjpytsen öfver den, blifver det icke bättre. Nu» — han af bröt sig — »hålla de åter på där uppe i salen.»

Två eller tre pistolskott ljödo ut i aftonen.

»Här är icke allt som det borde vara», fortfor han lugnt. »Detär en annan maskin, som behöfver repareras. Det finns flere dåliga karlar här i lägret, än det borde finnas.»

»Bry dig icke om det!», sade Bill hastigt. »Du kan icke begära, att ett guldgräfvarläger skall vara ett slags paradis, doktor, och att alla onda människor skola vara uteståndga. Det har ju varit rätt lugnt på sista tiden. Lägret har varit riktigt fridfullt.»

»Jag tycker icke om den där spelaren Symonds», sade doktorn eftertänksamt och satte hufvudet litet på sned.

»Ja, han är ett dåligt subjekt», instämde Sim Howlett; »men han skall bort. Jag hörde sägas i går, att han talat om att gifva sig af till Frisko i slutet af veckan; och gör han det ej, skola Bill och jag taga med oss ett dussin andra karlar och gå och säga honom, att det är bäst han försvinner, ty annars kunde luften i lägret lätt blifva skadlig för honom.»

»Nåväl, om det förhåller sig så, behöfva vi ej tänka mer på saken», sade doktorn. »Jag drömde förliden natt, att jag såg honom med en kula midt i pannan, men kanhända det var ett misstag. Nog kommer det att inträffa förr eller senare», tillade han tankfullt, »men kanske ännu icke på länge.»

»Men nu kommo vi ifrån ämnet», afbröt Sim Howlett. »Vi talade om, huruvida vi skulle stanna här eller bryta upp.»

»Om vi bryta upp, hvart föreslår du, att vi gifva oss af, Sim?»

»Jag hörde i morse, att de lära slå sig väl ut på den nya plats, som fått namnet Gold Run. Men återigen hafva vi ju alltid fantiserat om att gifva oss ut på en månads exkursion till Yubas källa. Guldet måste komma någonstädes ifrån, ehuru ännu ingen hittat platsen.»

»Ja», sade doktorn, »jag följer dig gärna hvart som helst.»

»När jag tänker rätt på saken», fortsatte Sim, »är det kanske klokast vi följa den ström, som, måhända inom veckans slut, kommer att rusa till någon hittills ointagen plats. Aro vi färdiga att bryta upp genast och komma dit med de första, kunna vi få oss en gruflott, som är inbringande. Är man icke i tid på en ny plats, kan det vara lika bra att vara därifrån. Hör posthornet! Posten kommer sent i kväll. Jag skall gå och försöka få fatt i någon Sakramento-tidning — i dem står allting om de nya platserna. Icke för att allt är sant, ty om en enda blir rik,

skrifva de, att hvar-enda en i lägret tjänar sina fyra, ja, tio uns om dagen. Största delen af de där lögnerna härröra, som jag tror, från butikägarne. Det ligger i deras intresse att sätta i gång en rusning till de plat-ser, där de satt upp sina bodar, och om en tidningsman kommer dit, lägga de grundligt an på honom.»

Därpå tog Sim sin slokhatt och skyndade ut. Efter en kvart återvände han med tidningen. »Läs du, Bill», sade han, »jag har kommit ur vanan, och doktorn utelämnar kanske just de bitar, vi önska höra.»

Engelsmannen tog tidningen och läste de spalter, som handlade om guldgräfvarlägren. En främling skulle vid genomläsningen hafva trott, att hvar enda gräfvare vid Stilla hafvets kust gjorde sig förmögenhet, så lysande voro berättelserna om det guld, som erhölls vid hvart läger.

De tre männen förblefvo oberörda af dem; de visste allt för väl, huru litet trovärdiga dessa uppgifter voro. Utom hvad som blifvit sagdt om bodägarnes intressen, funnos äfven gräfvare, hvilka voro angelägna att öfverlåta sina gruflotter åt nykomlingar och själfva gifva sig af till mera lofvande trakter. Mycket litet nämndes om de fabelaktiga prisen på lifsmedel, om febern, hvilken härjade vid många läger, om att åtskilliga läger voro totalt öfvergifna. Och likväl, ehuru arbetarne genom ständig erfarenhet visste, att dessa uppgifter icke voro att sätta tro till, voro de genast färdiga att klänga sig fast vid hoppet, att de denna gång voro sanna; och vägarna vimlade af sällskap, hvilka misslyckats vid ett läger och nu begåfvo sig till någon aflägsen plats, om hvilken de hört lysande berättelser. Kanhända mötte de på sin väg andra sällskap, hvilka kommo från just detta läger och ärnade sig till det, de förstnämnda lämnat.

»Det där låter något», sade doktorn med ett lugnt småleende, då läsningen var slut.

»Förbaskade lögner alltsammans», muttrade Sim. »Hvad står det om vårt läger här? Läs det, Bill!»

»Det är svårt att gifva en exakt uppgift om förhållandena vid Cedar Gulch. Personer, som förtjäna bra, äro alltid förtegna, då det är fråga om deras inkomster; men det är ganska troligt, att alla slå sig väl ut; under det att de, som arbeta i kompaniskap, erhålla utomordentligt goda resultat, understiger likväl hela lägrets inkomst i medeltal ej två ä tre uns om dagen.»

»Ja, lägret är icke dåligt», inföll Sim. »De äro mycket få här, som icke förtjäna sin mat. Jag tror icke här finns någon, som regelbundet får tre å fyra uns öm dagen. Naturligtvis om han träffar på en urhålkning med klara guldet, kan han tjäna ett godtstycke däröfver, tio gånger mer kanhända; men i medeltal räknadt ett uns eller allra mest ett och ett fjärdedels uns om dagen.»

English Bill nickade. »Jag säger, att ett uns är det högsta. Här finnas tjogtals med sådana, som i regel ej tjäna ett halft uns, och några finnas, som behöfva sätta sig i skuld för maten. Nej, det är verkligen ingenting frestande i det där slags notiserna. Vi hafva pröfvat på en hel del af dem under dessa sista åren, och i hvart fall hafva vi en vecka på oss, innan vi behöfva besluta oss. Jag förmodar, Bill, att det kommer att blifva på samma sätt som ett halft dussin gånger förut; att vi skrifva alla namnen på papperslappar, lägga dem i en väska och låta doktorn draga lott, och sedan begifva oss till den sålunda utvisade platsen. Det är ett lika godt sätt som något annat; doktorns tur har alltid hjälpt oss fram.»

Sim och engelsmannen sträckte ut sig på sina filtar och lågo och rökte, medan Limping Frank slog sig ned vid det enda ljuset och började ögna igenom den lilla del af tidningen, som var anslagen åt allmänna nyheter. Det var snart slut, och då kastade han en blick på annonserna. Dessa hade i allmänhet afseende på sådana artiklar, som gräfvarne behöfva — patenterade vasktråg, hackor och skoflar, revolvrar och bowieknifvar, förrådshus af järn, tält, kläder, vattentäta stöflar och flanellsskjortor. Så fanns där en spalt för stadstomter i Sakramento, annonser om ångbåtsturer till San Fransisko, stulna hästar, utlofvade belöningar för gripandet af beryktade bofvar och efterlysningar efter saknade vänner.

»Bill», sade han efter en stund.

»Hvad är det?», frågade engelsmannen och ryckte till. Han hade just lagt ifrån sig pipan och slumrat in.

»Sade du icke en gång, att ditt namn var Tunstall?»

»Jo, så heter jag, ehuru jag nästan glömt af det. Hvad är det med det?»

»Här står en efterlysning, som kanske rör dig.»

»Hvad kan det vara? Jag har hvarken sprungit bort med någon häst eller skjutit någon sheriff, så jag förstår ej, hvad de hafva att lysa efter mig för.»

»Fem hundra dollar i belöning. Denna summa skall utbetalas af James Campbell, advokat i San Fransisko, till den, som kan lämna honom någon upplysning angående William Tunstalls vistelseort; denne hördes af sist för fyra år sedan i Kalifornien. Be-mälde William Tunstall är berättigad att tillträda egendom i Eng-land i enlighet med testamente af hans broder, aflidne Edgar Tunstall till Byrneside, Cumberland.»

»Det är jag, det», sade engelsmannen, i det han satte sig upp och stirrade på doktorn. »Jaså Edgar är borta, stackars gosse! Det gör mig ondt.»

Sim Howlett hade också rest på sig vid underrättelsen. »Jag skulle just till att gratulera dig, Bill», sade han, »men det tycks icke, som om du toge saken från den sidan.»

»Nej, jag tänker ej på penningarna», sade den andre. »Jag kunde hafva haft dem för längesedan, om jag velat. Jag kom att tänka på min bror. Det är nu tjugu år sedan jag såg honom, och jag förmodar, att jag aldrig hädanefter heller skulle ha fått se honom, men det är sorgligt att veta, att han är borta. Det var icke hans fel, och jag är ledsen nu, att jag höll mig borta. Att det skulle gå så här, tänkte jag aldrig. Det har kommit för mig ibland, att när jag skulle blifva gammal och ej orka arbeta längre, skulle jag återvända till hemmet och sluta mina dagar där, men aldrig trodde jag, att han skulle gå före mig. Jag sörjer, kamrater, mer än jag kan omtala.»

»Huru förhöll det sig, Bill?», frågade doktorn. »Men vill du ej, så berätta ej för oss; saken angår oss ej. Här på platsen är det mycket få, som tala om gamla tider. Allas ögon äro riktade på framtiden och på det, som de skola göra med sin rikedom, se-% dan de väl vunnit den; men ingen frågar den andre om hans föregåenden. Svaret skulle under stundom blifva ett pistolskott. Vi tre ha nu lefvat i hop öfver två års tid, och ingen af oss har begärt att få veta, hvad de andra voro, innan vi träffades. Det är en ren händelse, att jag visste ditt namn. Du nämnde det, när du vittnade vid mordet på den gamle tysken, för hvilket vi hängde Red Hugh. Det föreföll mig vara ett ovanligt namn då, men jag tänkte aldrig sedan på det, förr än jag nu fick se det i tidningen. Och så sade du en gång — det var på juldagen påminner jag mig — att om du ville, hade du ett hem i England att återvända till.»

»Jag vill berätta er historien», sade engelsmannen. »I skullen hafva fått höra den långt före detta, om det varit något att berätta. Det var, hvad som händt tusen gånger förut och kommer att hända tusen gånger härefter. Min far var en af de rikaste jorddrottarne i Cumberland. Jag var hans äldste son. Vi kommo aldrig väl öf-verens. Han var kall och högmodig, en hård egendomsherre och en despot i sitt hem. Vi skulle hafva kommit i hop oss förr änvi gjorde, om jag icke blifvit skickad till Rugby och ofta ej kom hem ens under ferierna, emedan jag hade många vänner på den tiden. Jag kom hem, när jag var aderton år, och det var meningen, att jag en eller annan månad senare skulle till universitetet. Jag spelade narr, som gossar ofta göra, och inbillade mig vara kär i en af våra arrendatorers döttrar.

»Någon beskäftig skvallertacka — jag hade alltid för mig, att det var kyrkoherdens fru, ty hon körde förbi en afton, då jag sade farväl åt flickan vid stättan — berättade saken för min far, och det blef ett fasligt väsen. För en gång blef han ursinnig, och jag förlorade också själfbehärskningen. Det var en helt oskyldig kurtis, och hela kärleksaffären hade upphört af sig själf, när jag gifvit mig af till universitetet. Emellertid, när min far svor på, att om jag någonsin mer talade med henne, skulle han förvisa mig från sitt hus, sade jag, att han kunde göra, som han behagade, och att jag skulle gifta mig med henne, när jag blef myndig. Då befallde han mig lämna huset och aldrig komma inför hans ögon, sade att jag icke längre var hans son och kunde draga, så långt vägen räcker, och annat dylikt. Och som jag på mitt vis var lika envis som han på sitt, gick jag och såg honom aldrig mer. Naturligtvis gick jag först till flickan. Hon var öfversiggifven, när hon hörde, hvad som händt, sade att hennes far skulle blifva afskedad och allt möjligt mera, och att hon ej vidare ville hafva någonting med mig att skaffa.

»Sålunda begaf jag mig till Liverpool och tog hyra på första segelfartyg till Staterna. Min bror Edgar, som var två

år yngre än jag, var vid denna tid borta. Vi hade alltid varit goda vänner. Tio år senare, då min far dog, lyste man efter mig, och som vårt namn är rätt ovanligt, visade någon mig på det, och jag svarade. Han skref mycket vänligt och beklagade, att vår far dött utan att förlåta mig samt ej allenast helt och hållet uteslutit mig ur sitt testamente, utan, medveten om den tillgifvenhet, Edgar hyste för mig, tillagt en klausul, som innehöll den förordningen, att skulle han försöka omintetgöra testamentets ändamål eller genom skriftlig handling eller annorledes öfverlåta åt mig någon del af egendomarna, skulle förmögenheten genast öfvergå på en aflägsen släkting. Edgar skref emellertid, att han rådfört sig med sina juridiska biträden, och att de voro af den meningen, att denna klausul på intet vis berörde hans rätt att disponera öfver den inkomst, han hade af egendomarna, och han föreslog, att vi skulle dela den lika sins emellan.»Jag skref tillbaka, att jag var tacksam för hans anbud, men ämnade likväl ej begagna mig däraf, ty, eftersom egendomarna ej voro fideikommiss, hade vår far fullkomlig rätt att öfverlåta dem på hvilken han behagade. Han hade lämnat dem åt honom, och därmed punkt. Vi växlade flere bref, men jag var alldeles lika envis som far min varit. Jag var alltför upptagen eller alltför lat att skrifva bref. Af en eller annan anledning skrifver man icke här, och för öfrigt är man beständigt på resande fot. Sålunda fick jag ett eller två bref från honom, som jag aldrig besvarade. Det sista kom för en tre, fyra år sedan. Och nu är han död och har lämnat mig en del af den förmögenhet, jag ej ville taga emot, medan han lefde. Visst var jag en galning och en envis galning hela tiden, men man erkänner aldrig sådant, förr än det är för sent.»

De andra voro tysta en stund.

» Vet du, Bill, i alla fall borde du fara ned till Frisko och tala med advokaten.»

»Jag skall tänka på saken», sade Bill, och sedan han åter tändt sin pipa, lade han sig ned på sina filtar igen, »det brådskar ej på ett par dagar.»

Intet vidare talades i saken, förr än deras gruflott blifvit ut-gräfd, men den aftonen återkom Bill till ämnet. »Jag har tänkt på saken och anser det klokast, att jag reser ned till Frisko. Jag tror emellertid ej, att jag tar penningarna. I England skulle jag känna mig som en fisk på land och ej kunna trifvas. Om jag tar något, blir det måhända tusen pund eller så omkring. Med dem skall jag köpa en jordlapp vid foten af kullarna, och så skall jag låta någon odla upp marken och plantera fruktträd och vin, och sedan, när jag blir för gammal att flacka omkring, slå mig ned där; och inte behöfver jag väl säga, att mitt hem också skall blifva ert, kamrater. Mer än en vecka skall jag ej dröja borta. Jag kommer hit tillbaka, och är det så, att I fån höra af något, innan jag återkommer, skrifven då en rad och lämnen åt handelsmannen, så att jag får veta, hvart I gifvit er af. Min packning är i ordning, och om jag ger mig af om en halftimme, möter jag kvällsdili-gensen, då den passerar ofvanför grufvan.»

Sim Howlett gjorde inga invändningar, utan anmärkte rätt och slätt: »Jag tänker du skall finna oss här.» Men just som Bill skulle gå, lade doktorn sin hand på hans arm och sade: »Gör ingenting förhastadt, kamrat! Mången, som vägrat mottaga ett godt, har ångrat det sedan. Enligt din egen utsago har din bror handlat vän*ligt och rätt mot dig. Hvarför skulle du i högmod vägra att taga det, han ämnat dig? Det är, hvad jag har att säga, Bill.» Därpå gick han långsamt tillbaka till tältet, och Bill vandrade med fasta steg uppför branten till högslätten ofvanför, öfver hvilken en af de stora landsvägarna från Sakramento genom grufdistriktet strök fram.

»Vi skola komma att sakna honom, Sim», sade Limping Frank, då han och hans kamrat tände sina pipor efter kvällsvarden. »Det förefaller tomt efter honom, sedan vi nu i två års tid ständigt suttit tillsammans.»

»Han är icke sin väg än», brummade Sim, »och jag tror icke han kommer någon vart. Hvad Bill sade, kommer han att stå vid, det kan du vara viss på.»

»Ja, nog menar han hvad han säger, Sim. Han har farit med den föresatsen att, sedan han kommit till Frisko, skrifva ett eller ett par bref, komma tillbaka hit och invänta sina penningar, förvandla dem i en farm och därpå fortsätta att arbeta med oss som förut; men, tyvärr, en sak är att fatta en föresats, en annan att genomföra den.»

»Hvad skulle hindra honom att genomföra den, doktor?»

»En mängd omständigheter, Sim. När en person blir inblandad i ett testamente eller något slags process, upphör han att vara en fri varelse.»

»Upphör att vara hvad för något, doktor?»

»Upphör att vara sin egen herre. Bill tror, att det endast är

att gå in på advokatens byrå och säga: »Här är jag nu; jag är

den person, som menas i efterlysningen. Min bror har lämnat mig en stor förmögenhet, men jag bryr mig icke om att taga den. Vill

ni vara god och skrifva och säga, att de sända mig fem tusen dol-

lar — det är allt, hvad jag vill hafva. I morgon reser jag tillbaka till Sakramento. När penningarna komma, så deponera dem i banken där åt mig! Sedan ämnar han taga sig en fridag i Frisko och återvända med ångbåten följande dag.»

»Nå, hvarför skulle han icke göra det?»

»Det kommer icke att tillgå på det sättet alls, Sim. När han kommer in och säger: 'Jag är William Tunstall', kommer advokaten att svara: 'Roligt att se er, min herre. Mottag min lyckönskan!' Därpå fortsätter denne: 'Naturligtvis kan ni bevisa, att

ni är den mr Tunstall, som är efterlyst', hvarpå Bill svarar: 'Ja

visst, här är min brors bref!' Härvid nickar advokaten småleende och säger: 'Mycket bra, men är ni också i tillfälle att bevisa attni är den person, till hvilken dessa bref äro sända? Naturligtvis tviflar jag ej därpå, men bref komma bort, som ni vet, och falla i andras händer. I ett fall som detta måste man gå lagenligt och affärsmässigt till väga.' Då kommer Bill att svara: 'Det kan jag

visst bevisa. Mina kamrater Sim Howlett och Frank Bennet veta, att jag är Bill Tunstall.' 'De visste det, antager jag, innan ni kom hit?' 'Nej, men de hafva känt mig två år!' *Känt er som William Tunstall?' 'Ja visst', svarar Bill och börjar blifva het. Därpå kommer advokaten att fästa uppmärksamheten på, att vi endast kunna vittna, att han kallat sig Will Tunstall, och som det sista af de två bref ven är dateradt före den nämnda tiden, kommer han till den slutsatsen, att det endast är Bills ord, han har att hålla sig vid, och att lagen fordrar mycket starkare bevis. Då blir Bill rasande och säger, att fan må taga penningarna och att han visst ej skall besvära vidare.»

»Hur går det sedan då?», frågade Sim Howlett.

»Ja, det kan jag ej säga. Men du kan vara öfvertygad om, att om Bill skall få ett öre af penningarna, måste han resa tillbaka till England för att bevisa sin identitet, och det tör nog hända han icke lyckas ändå, ty, efter hvad han själf sagt, var han ju knappt mer än gosse, då han gaf sig af, och efter tjugu års kringflackande på slätterna är det mer än troligt, att han ej skall blifva igenkänd af en enda själ.»ANDRA KAPITLET.

Förskräckliga nyheter.

Jiilliam Tunstall återkom till Cedar Gulch samma dag, som hans kamrater började vänta honom. De kommo gående uppför kullen och mötte diligensen.

»Nå, kamrat, hur går det?», frågade Sim Howlett.

»Det går icke alls, Sim.»

»Hur då då?»

»Advokaten var nog höflig, förstås, men hade jag låtit honom hållas längre, hade han visst lyckats få mig att tro, att jag ej var Will Tunstall. Jag visade honom min brors bref, hvilka hade bort öfvertyga hvar och en, men han antydde, att dessa på något annat sätt hade kunnat komma i min ägo, att Tunstall kunde vara död, och att hans kappsäck, inneslutande dessa bref, kunde hafva blifvit stulna.»

»Alldeles precis som doktorn sade», utbrast Sim Howlett i beundran öfver dennes skarpsinne.

»Det sade han väl ej, att han trodde, Bill?», frågade doktorn.

»Ah, han var nog klokare än så, doktor. Han gick på och sade, att han nog var öfvertygad, men att det fanns andra, som icke vore det. Så frågade han efter referenser. Kunde jag referera till någon, som känt mig under namnet William Tunstall tidigare än dessa brefs datum? Jag svarade, att jag ströfvat omkring på slätterna och jagat och stridt med indianer under åratal, och att jag gick under benämningen English Bill, och att det sannolikt ej fanns ett halft dussin karlar, som någonsin hört mitt namn, och att, för så vidt jag visste, hade dessa alla blifvit skalperade, skjutna eller hängda för länge sedan. Då sade han, att i sådant fall måste jag fara öfver till England och laga att jag där fick mina anspråk styrkta. Då gaf jag anspråken på båten och lämnade honom.»Nästa morgon fick jag besök af advokaten på hotellet, där jag bodde. Han sade, att det icke är godt att göra något i vredesmod. Då svarade jag, att jag icke var ond, och vi höllo på att barka i hop igen. I alla händelser ville han nu skrifva till de personer i England, som gifvit honom uppdraget, och säga dem, att en herre, som sade sig vara William Tunstall, hade gifvit sig till känna; att jag under närvarande förhållanden vägrade att resa öfver till England för att identifiera mig, men att han hade min adress och kunde sätta sig i vidare förbindelse med mig, då han fick närmare instruktioner från dem.

»Jag bad honom säga, att jag ej brydde mig om penningarna; då anmärkte han, att han i mitt ställe ej skulle göra något för-hastadt, hvarpå jag svarade, att det kvittade mig lika, hvad han skulle göra eller icke göra, och som det just var lagom tid att hinna till ångbåten, ämnade jag ej spilla bort den med att längre orda om saken, och så skildes vi, och här är jag nu. Nå, har här inträffat något?»

»Ja», sade Sim. »Hackett och hans kamrater komma ej väl öfverens, och de ämna sälja sin claim. Doktorn och jag hafva just tänkt, att vi göra bäst i att köpa den, 0111 vi kunna få den för

godt pris, och stanna här en tid ännu, 0111 du, Bill, går in på

saken.»

Efterlysningen i Sakramento-tidningen hade blifvit uppmärksammad af andra än dem, för hvilka den var ämnad, och. händelsen gjorde, att det bland gräfvarne fanns en, som varit med vid den jury, där Bill nämnt sitt namn. Han blef emellertid icke varse annonsen, förr än ett par dagar efter det tidningen kommit till lägret.

»Jo, det här är just likt min vanliga tur», sade han till några kamrater, som sutto tillsammans med honom kring elden,» här hafva fem hundra dollar gått mig ur händerna, endast därför, att

jag ej kommit att se den här tidningen litet förut.»

»Hvad menar du, Jones?»

»Jo, här äro fem hundra dollar utlofvade åt den, som kan lämna upplysning 0111 William Tunstall.»

»Nå, hvilken är det då? Jag har icke hört talas 0111 någon William Tunstall.»

»English Bill, vet jag. Det är hans namn, ty jag hörde honom uppgifva det vid en jury en gång. Jag sade honom då, att jag icke hört det namnet förr. Därför kom jag nu att påminna mig det.»»Nå, hvarför är det för sent nu? Hvarför skrifver du icke genast och säger, att han finns här, och gör anspråk på din belöning?»

»Emedan han är sin kos, kamrat. Sim Howlett frågade i går Black Johnson, när jag stod bredvid, 0111 han visste någon bra karl, som kunde hjälpa honom med arbetet under en vecka, emedan han var ensam; ty Limping Frank kan ju ej räknas, när det är fråga om självfva arbetet. Då frågade jag, om English Bill var sjuk, hvarpå han svarade nej, men att han hade farit ned till Frisko. Då undrade jag, hvarför han hade rest just nu, men saken är nu alldeles klar; han hade läst efterlysningen.»

Nyheten spred sig hastigt genom lägret, och man talade 0111 den man och man emellan under arbetet, vid spelborden på värdshuset och i tälten, sedan arbetet var slut. Sim Howlett blef tillfrågad, men var föga meddelsam; Limping Frank var det icke stort mer. Han anhölls ofta, då han gick mellan tälten med sina soppor och läkemedel, med ord som: »Nå, Frank, jag hör att din kamrat

fått en stor förmögenhet, och att han rest ned till Frisko. Jack Jones läste det i tidningen.»

»Ja, om Jack Jones läst det, så stod det väl där,» svarade doktorn med sitt lugna småleende. »Ja, Bill har rest. Det gläder mig att höra, att det är en stor förmögenhet; jag visste icke det förut. Det kommer att blifva en öfverraskning för honom, ty han väntade sig ej mycket, ansåg knappt det mödan värdt en gång. Emellertid är han nog här igen om en eller annan vecka, och då kommer han säkert att berätta om saken för er alla.»

Det var en stor missräkning, för Cedar Gulch, då English Bill åter uppträdde i sin vanliga röda skjorta, i höga stöflar och gräf-varnes vanliga hatt samt redan följande dag började arbeta igen, som om ingenting händt. Allmänna meningen hade varit den, att han skulle visa sig i skräddarkläder och hög hatt samt kanhända komma åkande i eget ekipage med fyra hästar, att han skulle bjuda på champagne öfver lag, och att det skulle blifva en festlig tid. Han själf slog antingen bort saken eller svarade på tillfrågan, att det var ingenting värdt att tala om, att han icke kunde få det ifrågavarande kapitalet utan att fara öfver till England och hämta det, och att han hellre gåfve alltsammans på båten, än han gjorde sig det besväret.

Den ende, till hvilken han sade mera, var den man, som höll spelborden. Det hade varit lugnare där på sista tiden, och spelhus-

Hcnty, Rödskinn och Cowboys. 2värden hade uppskjutit sin afresa till San Francisko. Bill Tunstall gjorde, efter hvad doktorn sade, af med rätt ansenligt af sin förtjänst vid spelborden och hade inledt bekantskap med Symonds. Denne var såsom många af hans klass en man med lugnt och angenämt sätt att vara. Det fordrades för hans yrke nerver af järn, ty pistolerna rycktes ofta fram af gräfvare, som blifvit ursinniga öfver sina förluster och druckit sig öfverlastade, och spelhusvärdens lif var ständigt hotadt. Anklagelsen: »Du har spelat falskt» var den

säkra signalen till ett eller två pistolskott, som följde tätt på hvarandra, hvarpå en kropp bars ut och spelet åter togs upp.

Symonds hade icke sämre rykte än andra af hans klass. Det antogs naturligtvis, att han skulle spela falskt, om han kunde; men då ett dussin karlar se på och vakta på hvarenda rörelse af fingrarna, måste äfven den skickligaste spelare spela ärligt. Sådana män som han äro vanligen till börd och uppfostran mycket öfver dem, med hvilka de spela. De hafva sjunkit ned från den samhällsställning, de en gång intagit; hafva törhända själfva att börja med varit offer för spelare, på samma sätt som andra nu äro offer för dem; hafva blifvit utstötta nr samhällslifvet såsom upptäckta falskspelare eller bedrägliga svindlare; men, tack vare mod, dödsförakt och skicklighet i handen, kunna de nu samla en förmögenhet, ända till dess en ruinerad gräfvares kula eller lynchrättens rep af-bryter deras bana.

Symonds var icke impopulär bland gräfvarne. Han var frikostig med sina penningar och hade mången gång skonat män, hvilka i enlighet med gruflagarna gjort sig förlustiga lif vet. Han hade ofta satt sådana på fötter igen, hvilka förlorat allt, de ägde, till honom; och om det gick någon lista för en sjuk eller för någon kvinna, hvilkens man blifvit dödad i ett af schakten, skref Symonds alltid på en vacker summa. Och likväl funnos icke många så fruktade. Ädelmodig vid somliga tillfällen, var han obarmhärtig vid andra. Han sköt kallt och skötte sin pistol med blixtens hastighet, hvilket i nio fall af tio satte honom i stånd att skjnta först, och under det han i sitt förakt skonade en man, som hade blifvit galen af förluster och supande, sköt han utan tvekan ned den notoriske slagskämpen, lägrets skräck, eller den, som öfverlagdt sökte sak med honom, i förlitande på sin skicklighet eller styrka. Under det han själf var en farlig karl, rensade han lägret från ännu farligare.

Will Tunstall visste, att han var en farlig man och tviflade ej på, att han var ytterligt samvetslös, men som han själf aldrig blefond, när han förlorade, och aldrig drack, då han spelade, hade han intet skäl att frukta mannen, och Symonds hade alltid varit höflig och vänlig mot honom och sagt, att det hos honom fanns något, som behagade honom, något, som skilde honom från den simpla hopen. En eftermiddag strax efter Bills återkomst kom han emot honom.

»Ar det sant allt det här, som de prata om dig, Bill?», frågade Symonds.

»Ja, så mycket är sant, att de lyste efter mig, och att jag reste ned till Frisko för att där fråga mig för. Men naturligtvis är allt det där, de prata om värdet, bara nonsens. Det är ett familjegods, som skulle hafva tillfallit mig

för längesedan, om jag ej hoppat öfver skaklorna. Men jag skulle få både besväret och utgiften att resa öfver till England för att bevisa, att jag är den rätte, och det ville jag ej göra för tio gånger mer.»

»Kom, skola vi dricka ett glas champagne, Bill. Min egen historia är mycket lik din. Jag skulle vara ägare till en bra egendom i gamla England, om jag icke hade varit en svirare.»

»Det är för tidigt att dricka,» sade Will; »om jag skulle dricka, får det endast vara en grogg.»

»Som du vill. Kan jag vara dig till någon nytta, så låt mig veta det. Det kostar mycket att resa hem till England, och så framt du skulle behöfva en tusen dollar, skulle jag kunna låna dig dem. Jag har haft tur dessa sista tre månader. Du förstår, det vore ju blott en affär, och du kunde betala mig ett par hundra för lånet. Det är icke värdt att låta en god sak gå förlorad af brist på medel.»

»Tack skall du ha, Symonds. Men jag har 110g till resan, om den blir af. I alla fall är jag dig tacksam för ditt anbud.»

»Affär blott och bart,» sade den andre liknöjdt, »för sådant beliöf-ver man ej tacka. Om du ändrar tanke, låt mig veta det, och kom i håg, att jag är skyldig dig en grogg nästa gång vi råkas på krogen.»

Spelaren gick. Will Tunstall såg efter honom, litet förvånad öfver hans anbud. »Det är en välvillig handling», tänkte han, »att erbjuda penningar, ty om jag reste till England, hade han ju ingen annan nytta däraf, än att han finge ränta på sina penningar, och den finge han högre, om han placerade dem i ett hus i Frisko. Han är en underlig kurre och skulle passa bättre i New York än i Cedar Gulch.»

Spelarens dräkt öfverensstämde i sanning ej med omgifningen. Som de flesta af hans klass var han klädd med utomordentlig nog-grannhet; hans kläder voro välsittande, och han var den ende i lägret, som hade hvit skjorta; han af höll sig från de diamantknappar och ringar och den tunga urkedja af guld, som vanligtvis bruka bäras af yrkesspelare. Han var lika lång som Tunstall, ehuru icke så bred och så starkt byggd; men han hade vacker figur, och i hans gång och hållning låg något lätt och spänstigt, och flere än en gång hade han visat, att han ägde en ovanlig muskelstyrka.

»Det är skada på den karlen, att han är, hvad han är,» sade Will Tunstall, sedan den andre aflägsnat sig. »En sådan soldat han skulle ha blifvit med sin styrka och hurtighet och sitt beundransvärda lugn!»

Detta lilla samtal följdes af flere andra. På ett eller annat sätt träffades de oftare än förut, och en afton, då det ej spelades i salen, frågade Symonds, om ej Bill ville komma in i hans enskilda rum och prata en stund. Först talade de om likgiltiga ämnen. Symonds tog fram en låda med utmärkta cigarrer och en flaska claret, sådan som Will Tunstall ej druckit på åratal, och sade därvid: »Jag har alltid mitt eget vin med mig; det skulle förstöra mina nerver att dricka det gift, som tillhandahålles på sådana här platser.»

Efter en stund ledde han samtalet in på testamentet. »Jag har tänkt på hvad du sade angående det att ej resa hem, och jag tror du har orätt i det, om du ursäktar att jag säger så. Hvad har du här för utsikter? Arbete och släp år efter år utan att komma ett steg framåt och därunder ett lif, hårdare än den fattigaste arbetares hemma. Nu går det väl an ändå; du är väl trettiosju eller trettioåtta år — just vid min egen ålder, skulle jag tro — men tio år härefter skall du ångra, att du lät lyckan gå dig ur händerna. Med mig är det annorlunda. Jag kan icke återvända. Man griper icke till det slags lif, jag för, utan att man har rätt fula ante-cedentia,» sade han med någon bitterhet, »men så framt jag ej blifver undanröjd innan dess, skall jag snart sluta med mitt yrke och bosätta mig i Södra Amerika eller någon annanstädes, köpa en egendom och uppträda som den rike och respektable engelsmannen, hvil-kens eget klimat ej passar honom.»

Därpå bytte han helt likgiltigt om samtalsämne igen, men återkom under aftonens lopp en eller ett par gånger till det nyss nämnda, och innan Will gått, hade han sagt nog, för att hans kamrat skulle fatta en hög föreställning om den förmögenhet, af hvilken han skulle få sin del.

Några månader senare erhöll Will Tunstall ett stort bref frånadvokaten i San Fransisko. Det innehöll ett utdrag af hans broders testamente och åtföljdes af en afskrift af ett bref, skrifvet några dagar före hans död. Detta lydde:

»Käre Will! Du har flackat ikring länge nog. Det är hög tid, att dn kommer tillbaka till hemmet, hvilket du aldrig bort lämna. Jag kommer icke att få återse dig, ty jag har länge haft ett hjärt-lidande, som enligt läkarens utsago kan sluta mitt lif hvilken dag som helst. Jag har hört mig för hos de förnämsta auktoriteter, och de förklara, att, tack vare ordalydelsen i testamentet, som jag ej det minsta förstår, är förbudet att dela med dig endast bindande under min lifstid, och att intet står där, som inskränker min rätt att efter behag lämna förmögenheten vid min död. Förmodligen tänkte sig vår far aldrig möjligheten af att du skulle öfverlefva mig, och han antog nog, att du aldrig skulle höras af mer. Men som du ser, har det gestaltat sig på annat sätt. Du har ströfvat vida omkring och varit i faror af alla slag och är ändock frisk och stark. Jag har lefvat lugnt och bekvämt och i all upptänklig lyx och utan en dags bekymmer, om jag undantager den djupa sorgen, då min hustru gick bort, och min ständiga saknad efter dig; likväl är jag döende. Härigenom är jag dock åtminstone iståndsatt att gifva dig upprättelse för den grymma orätt, du lidit.

Jag har lämnat dig halfva godset, och det gör mig lycklig att tänka att du skall komma tillbaka. Du är insatt till ende förmyndare för min son. Han är endast tolf år gammal, och jag ber dig blifva en far för honom. Förmögenheten är stor nog för er båda, och jag hoppas du vid din återkomst skall gifta dig och lefva lycklig här; hvarom icke, tänker jag, att alltsammans vid din död kommer att tillfalla honom. Min sista bön är, att du kommer hem för gossens såväl som för din egen skull, och jag hoppas och tror, att du villfar den. Du var alltid snäll mot mig, då vi voro barn, och jag känner mig säker på, att du skall ersätta mig hos Hugh. Gud välsigne dig, käre bror!

Din tillgifne Edgar.»

Med dessa dokument följde ett bref från familjens juridiska biträden, hvari de sade sig hafva hört från sin agent i San Francisko, att William Tunstall inställt sig hos honom och svarat på efterlysningen, samt att han framvisat aflidne mr Edgar Tunstallsbref. Det var till följd däraf, som de nu sände honom afskrifter

af testamentet och bref vet, och de bådo honom genast återvända

hem, emedan hans närvaro erfordrades. De togo för visst, att

de skrefvo till mr William Tunstall, och att han utan svårighet

skulle kunna vid hemkomsten bevisa sin identitet.

»Jag tror, jag är tvungen att resa, gossar,» sade han sedan han läst sin brors bref tre eller fyra gånger. »Min bror har utsett mig till sin sons förmyndare, så jag måste nog fara öfver; men icke stannar jag, efter hvad jag tror. Jag ämnar, som jag sade, taga omkring tusen pund och afstå resten. Det vore en slät figur jag skulle göra som stor godsägare där hemma. Nej, här han I mitt ord därpå, jag är tillbaka om sex månader på sin höjd. Jag skall skaffa en medförmyndare åt gossen: kyrkoherden i församlingen eller någon annan mer lämplig att uppfostra honom än jag. När han blir sjutton eller aderton år, skall jag föra honom ut på resor under ett par år; kanhända föra honom hit på ett ryck. Men det är långt dit. Jag önskar, att jag sluppe resa, men jag ser ej, hur det skulle gå till.»

»Visst måste du resa, Bill, det är din oafvisliga skyldighet. Vi handla icke mycket af plikt här i guldgräfvarlägren, och det skall blifva roligt att se någon göra det, han ej tycker om, därför att det är rätt. Vi skola sakna dig naturligtvis — sakna dig mycket. Men alltid får man förlora vänner och ingenstädes så mycket som här, ty en stor procent sopas bort af superi, sjukdom och kulor. Vi skola glädja oss, om du kommer tillbaka; men kommer du ej, så veta vi, att det är, emedan du ej kan. Omständigheterna blifva emellanåt människan öfvermäktiga.»

Arbetet fortsattes till slutet af veckan, och när den sista gyttje-pannan blifvit vaskad, delade kompanjonerna behållningen. Hvarje veckas inkomst hade skickats med veckans post till banken i Sakramento, ty röfverier voro icke ovanliga, och de, som voro försiktiga, behöllo hos sig endast så mycket guldsand, som fordrades för de närmaste behofven. Sedan de tillagt sista veckans guldsand och guldklimpar till det belopp, på hvilket de hade bankens kvitto, funno de, att sedan de betalat alla utgifter, två hundra femtio uns guld återstod dem.

»Icke så illa, doktor,» sade William Tunstall. »Min andel är tillräcklig att skaffa mig tillbaka till England.»

»Ja, förutsatt att du icke förlorar alltsammans på någon spelhåla i Sakramento eller San Francisko,» sade doktorn.»Det skall jag icke göra, doktor. Jag har förlorat stora summor på en enda natts spel, det tillstår jag; men då visste jag, att jag genom arbete kunde förtjäna dem på nytt. Men nu har jag ett mål för mig.»

Om kvällen gick English Bill omkring i lägret och tog farväl af sina bekanta. Ehuru det var mycket sällan han öfverlastade sig, var den traktering, som han bjöd och bjöds på, för mycket för hans hufvud, och det var med mycket osäkra steg han sent på natten återvände till sitt tält. Sim Howlett, hvilken gått ut tillsammans med honom, hade dukat under redan ett par timmar förut och blifvit buren från krogen af några andra, hvilka knappast voro i stånd att själfva stå på benen.

När William Tunstall vaknade på morgonen, hade han en mycket oredig föreställning om den senare delen af aftonens tilldragelser. Han påminde sig, att det hade förefallit många tvister, men hvad dessa gällt, visste han icke; han kände sig likväl säker på, att inga skott blifvit lossade. Han hade ett dunkelt minne af, att han gått in i Symonds rum och druckit champagne och talat 0111 sin resa till England och om människorna där hemma.

»Hvad i all världen kunde komma mig att tala 0111 dem?», undrade han i sitt sinne. Han väcktes ur sina tankar af doktorn.

»Orn du tänker fara med morgondiligensen, Bill, måste du göra dig i ordning.»

»All right,» sade han och steg upp. »Jag skall nog blifva klar och redig, blott jag får doppa ned liufvudet i ett vattfat. Jag fruktar, att jag var mycket öfverlastad i natt.»

»Ja, du var drucken, Bill. Jag har aldrig sett dig drucken mer än en gång förut, sedan vi blefvo kompanjoner; men jag tänker, att aldrig någon brukar lämna ett läger, där han arbetat och haft tur, utan att blifva rundligt förplägad, då han säger farväl. Hör du, Sim, vakna! Bill skall resa 0111 en kvart. Jag har frukosten i ordning.»

Sim Howlett behöfde icke någon ytterligare påminnelse. Det var ingenting ovanligt för honom att vara drucken om kvällen och ändå uppe och i arbete i dagbräckningen. Sedan han sträckt* på sig och gäspat samt efter Wills exempel tvättat ansiktet, var han genast färdig att med en förträfflig aptit slå sig ned vid frukosten. Men Will däremot gjorde föga heder åt doktorns anrättningar, och tio minuter senare gaf sig triumviratet i väg att möta diligensen. »Adjö kamrat! Lycka till!», ropades åt Will af dem, som möttedem på sin väg ned till grufvorna. Icke många ord talades af de tre vännerna, som gingo uppför kullen; det kändes påkostande för dem att skiljas. Lyckligtvis var det blott ett par minuter, de hade att vänta, innan diligensen var i sikte.

»I kunnen vänta mig tillbaka om sex månader, kamrater! För

öfrigt skall jag skrifva med samma jag kommer hem och tala om för er allting. Jag adresserar hit, och om I flytten härifrån, så kan ju någon annan få i uppdrag att sända brefven efter er till det nya lägret.»

Ett sista handslag, och Tunstall klef upp på diligenstaket, hans packning kastades upp till honom, kusken smällde med piskan, och hästarna satte af i galopp. Sim Howlett och hans kamrat gingo, utan att tala ett ord, åter ned till Cedar Gulch.

Tre dagar därefter, då de sutto vid sin frukost i tältet, inträdde

en gräfvare.

»Så, du är redan tillbaka från din lusttur, Dick! Nå, hur var det i Frisko?»

»Jag kommer direkte från diligensen, ty jag har sorgliga nyheter åt er, kamrater.»

»Sorgliga nyheter! Hvilka då?», frågade Sim Howlett.

»Det kommer att taga er mycket hårdt, kamrater, ty jag vet, att I höllen af honom. Nåväl, gossar, det är väl icke värdt, att jag gör långa omsvep; er kamrat English Bill har blifvit mördad.»

De båda männen rusade upp, Sim Howdett med en förfärlig ed och doktorn med ett rop, som liknade en kvinnas.

»Det är sant, kamrater, ty jag såg liket. Jag skulle hafva kommit tillbaka i går, om jag icke hade måst vänta på

förhöret och intyga, hvem han var. Jag var på väg till diligensen på morgonen, då jag fick se några stycken karlar stå samlade kring en död, som låg på trottoaren till en smal gata. Det är ju ingenting ovanligt i Sakramento, och jag vet ej, hvarför jag gick dit och såg på liket. I ögonblicket kände jag igen, hvem det var. Det var English Bill. Han hade ej blifvit dödad i öppen strid, utan helt lömskt fått en kula i nacken. Ingen hade hört skottet. För resten fäster sig ingen vid ett skott i Sakramento. Ingen tycktes veta något 0111 honom, och förhöret drog ej fem minuter. Naturligtvis fälldes dom för öfverlagdt mord öfver den okände gärningsmannen.

Sim Howlett lyssnade till berättelsen med knutna näfvar och af vrede flammande ögon samt mumlade några afbrutna ord af raseri och fasa. Doktorn tycktes ej höra på, hvad som sades. HanENGLISH BILL OCH SYMONDS.vandrade fram och tillbaka utanför tältet utan mål och kunde ej se för tårar. Efter en stund stack han sin revolver i bältet, stoppade sin påse med guldsand innanför skjortan och tog därpå sin hatt.

»Kom, Sim,» sade han i brådskande ton och tog sin kamrat i armen.

»Komma hvart?», frågade Sim. »Hvart ämnar du gå?»

»Naturligtvis till Sakramento. Vi skola förfölja den, som gjort det, och skulle det än draga år om, jag skall finna honom och döda honom.»

»Jag följer med dig,» sade Sim; »men det går ingen diligens förr än i afton.»

»Det är en diligens, som passerar Alta klockan tolf. Det är femton mil att gå, men vi kunna hinna dit i tid, och på det sättet äro vi i Sakramento vid midnatt.»

Sim Howlett fattade revolvern och snörde till sin guldpåse, hvarpå han sade till den man, som medfört budskapet: »Se om

tältet, medan vi äro borta, Dick! Bäst vore, att du bodde i det själf.»

»Det passar bra, Sim, ty jag gjorde mig af med mitt, innan jag for. I skolen finna allt i sin ordning, när I återkommen.»

De hade blott fyra timmar på sig att tillryggalägga den besvärliga vägen till Alta, uppför backar och utför branter, men ändock voro de framme en kvarts timme före diligensen; så hade de skyndat.

När denna anlände, var den fullsatt, men doktorn ropade: »Det är en sak på lif och död; vi måste med. Vi betala fem uns hvar till dem, som vilja afstå sina platser och fara med nästa vagn.»

Två män mottogo med glädje anbudet, och vid midnattstid anlände de två kamraterna till Sakramento. Doktorns styrka hade gifvit vika, då ansträngningen var slut, och han hade svimmat.

»Kanhända någon har en flaska med sig?», frågade Sim Howlett. »Min kamrat och jag hafva nyss blifvit underrättade om mordet på en gammal vän till oss, och vi äro på väg att uppsöka gärningsmannen och skjuta i hjäl honom. Vi hafva måst skynda mycket, och det har varit för påkostande för min kamrat, som icke är stark.»

Flere buteljer togos ögonblickligt fram, och litet whisky hälldes i doktorn. Det dröjde ej länge, förr än han öppnade ögonen, ehuru han ännu en stund förblef lutad mot Sim Howletts axel.

Det var ingenting annat för dem att göra, då de kommo till staden, än att skaffa sig härbärge öfver natten. Följande morgonbörjade de sina efterspaningar. Det var lätt att få reda på undersheriffen, som hållit förhöret. Men han hade obetydligt att berätta, Han antog emellertid att mannen varit på något spelhus och vunnit penningar samt blifvit förföljd därifrån och mördad. Deras första omsorg var att fråga efter, hvar William Tunstall blifvit begrafven, och ordna om att en sten blef rest på graf ven. Därpå tillbragte de en vecka med att besöka hvarenda spelhåla i Sakramento, men ingenstädes kunde de finna, att någon, som motsvarade beskrifningen på deras kamrat, spelat där den kväll, mordet begicks.

De gingo därpå till det hotell, där han tagit in. Där upplyste

man, att han gått ut efter frukosten, kommit tillbaka till middagen och sedan åter gått ut. Han hade sedan icke

återvändt, och man hade antagit, att han plötsligt rest sin väg, och som värdet af de kläder, han lämnat kvar, betäckte räkningen, hade man icke gjort några efterfrågningar. På banken inhämtade de, att han under dagens lopp uttagit sin andel af den summa, de gemensamt insatt. På ett annat hotell fingo de höra, att en man, som svarade mot deras beskrifning, kommit in en kväll tillsammans med en herre, som bodde där. De visste icke, hvem denne herre var, men han var väl klädd, oeh de trodde, att han kom från Frisko. Han reste redan följande dag. De hade icke lagt särskildt märke till honom, men han var lång och mörk, och så var äfven den man, han var tillsammans med. Denne var klädd i guldgräfvarnes vanliga dräkt. De hade icke suttit i salen utan gått upp på främlingens rum, och en butelj whisky hade blifvit uppburen dit. De sågo icke, när guld-gräfvaren gick, ej heller om den andre gick ut i hans sällskap. Hotellet var fullt med folk, och de besvärade sig ej med att hålla reda på, hvilka som gingo in och ut. Det var en tysk uppassare, som gaf dem dessa upplysningar, sedan de först förgäfves gjort förfrågningar hos två eller tre andra af hotellets personal.

Då de lämnade huset, grep doktorn tag i Sims arm. »Ändt-

ligen hafva vi nyckeln, Sim.»

»Det tycker jag knappt, doktor. Något hafva vi dock att gå efter. Vi måste efterspana mannen.»

»Tänker du återvända till lägret i kväll, Sim?»

»Nej. Hvarför frågar du det, doktor?»

»För att taga reda på, om Symonds är kvar där, hvarom icke efterfråga, vid hvilken timme och hvilken dag, han gaf sig af.»

»Store Gud! Du misstänker väl ej honom?»

»Jag är säker, Sim, lika säker som om jag sett det med egnaögon. Beskrifningen slår alldeles in på honom. Hvilken annars kunde Bill ha känt, klädd som en herre, som han vågat gå upp till och sitta och dricka med, när han hade så mycket penningar på sig. Du vet, att han blef förtrogen med den där skurken, innan han lämnade lägret, och sannolikt lurade karlen ur honom, att han skulle taga ut sina penningar på banken, och trodde, att det var mycket mer än det var. I alla händelser far du och ser efter.»

Två dagar efteråt kom Sim Howlett tillbaka med den underrättelsen, att Symonds hade gifvit sig af ett par timmar efter Tunstall. Han hade sagt, att han fått ett bref, som kallade honom till Frisko, och han hade hyrt ett åkdon och farit till Alta samt tagit diligensen där. Han hade sedan ej återkommit till lägret.

»Där hafva vi bevis, Sim. När jag finner Symonds, spelaren, finner jag Bill Tunstalls mördare. Det kan dröja månader, innan jag träffar på honom; men han må nu hafva gifvit sig af åt öster till Colorado eller åt söder till Mexiko, träffa på honom skall jag och döda honom. Jag tror ej det är värdt, att vi förfölja honom båda; det kan draga om månader och år.»

»Kanhända tror han sig säker och har ej begifvit sig långt bort. Han tänker möjligen, att stackars Bill blifver omhändertagen och begrafven, men att ingen blifver klokare på det. Vi hafva naturligtvis tänkt, att han rest till England, hvilket vi verkligen skulle gjort, om ej Dick händelsevis råkat få se liket. Rätt sannolikt skall han dyka upp vid Cedar Gulch igen.»

»Han kan göra det,» sade doktorn tankfullt; »så mycket mera skäl är det, att du stannar. Du kan kanske få höra, att han kommit till något af de andra lägren. Men jag tror ej, han kommer. Minns du jag drömde, att jag dödade honom? Emellertid, om han kommer tillbaka, lämnar jag honom åt dig, Sim. Skjut honom, som man skjuter en galen hund! Med en sådan där karl behöfver man ej inlåta sig i tvekamp. När du berättar händelsen för gossarna, skola de säga, att du gjorde rätt. Jag skall skrifva till dig emellanåt och säga dig, hvar jag är. Om du dödat honom, låt mig veta det. Jag kommer tillbaka till dig, så snart jag funnit honom.»

På detta sätt afgjordes saken. Huru törstande efter hämnd Sim Howlett än var, kunde han icke förlika sig med tanken på åratal använda till fåfängt letande; han trodde äfven, att hans utsikt att träffa Symonds var lika god i

guldgräfvarlägren som någon annanstädes.TREDJE KAPITLET.

Vandrarens hemkomst.

Jade William Tunstall mera nyligen lämnat hemmet, skulle nyheten att han återkommit och slagit sig ned som herre på Byrneside samt åtagit sig förmynderskapet för den unge arfyingen till den öfriga förmögenheten väckt ett lifligt intresse i grefskapet. Men tjugu år hade förflutit sedan dess, och den omständigheten, att han då endast var en gosse, till stor del obekant för hans faders umgänge, beröfvade saken allt dess personliga intresse. Man hade allmänt ansett, att det var hårdt, att han blef helt och hållet utesluten ur sin faders testamente, och den klausul, som förbjöd brodern att dela egendomen, betraktades sär-skildt så, då det var kändt, att Edgar var fäst vid sin broder och gärna hade velat dela med honom.

Herrar Randolph & Son i Carlisle, hvilka voro juridiska biträden åt halfva antalet godsägare i grefskapet, talade väl 0111 den nykomne. De hade aldrig sett honom som gosse, men blefvo angenämt öfverraskade, att den långa tid, han tillbragt att ströfva omkring i Staterna tillsammans med obildade människor, ingalunda inverkat ogynnsamt på honom. Hans sätt var angenämt och hans utseende fördelaktigt; han var en äkta Cumberlandman, högväxt och kraftfull som hans far och bror, ehuru något mindre groft byggd.

Han var åtföljd af sin hustru. De hade sett henne oeh ätit middag tillsammans med dem. De visste icke förut, att mr Tunstall var gift, ty deras klient, mr Edgar Tunstall, hade aldrig för dem nämnt denna omständighet. Något bestämdt omdöme om mrs Tunstall kunde de ej afgifva. Hon hade talat mycket litet och gjort intryck af att vara nervös; troligen kände hon sig främmande i sin nya ställning. De hade, efter hvad de kunde förstå, inga barn.

Herrar Randolph & Son voro öfvertygade om William Tunstallsidentitet. Då han presenterat sig för dera, hade han framtagit de bref, han fått från sin bror, jämte det utdrag af testamentet och den afskrift af bref vet, hvilka de skickat honom.

Därvid hade han leende sagt: »Jag vet ej, om detta är till-

räckliga bevis, då jag ej är hemmastadd i den engelska lagen. Om det behöfs, kan jag skaffa hit en hop vittnen från Staterna, hvilka kunna intyga, att jag alltid varit känd som William Tunstall ehuru jag vanligen varit känd under en mängd andra namn såsom English Bill, Stiff Bill o. s. v. Det skulle naturligtvis draga om tid och kosta mycket penningar att få vittnen hit öfver, synnerligast som det för närvarande förtjänas bra i Kalifornien, men det kan gå för sig, om det är nödvändigt.»

»Jag inser icke nödvändigheten däraf,» sade mr Randolph. »För öfrigt skola vi utan tvifvel här hemma finna fullt upp med folk, som kan känna igen er.»

»Det tror jag ej, mr Randolph. Som ni vet, var jag ju ej stort mer än en gosse, då jag reste bort. Under flere år hade jag varit i Rugby, och ofta hände det, att jag ej kom hem under ferierna. Tjugu år hafva fullständigt förändrat mitt utseende, och jag tillstår, att jag har ett mycket svagt minne af Byrneside. Nog minns jag själfva huset och stallet och ägorna, men hvad grannarna beträffar, kommer jag ej i håg dem. Hvarken min bror eller jag åt i matsalen, när vår far hade middagsfrämmande; men bästa beviset på min identitet är brefväxlingen med min bror, tyckes det mig.»

»Tvifvelsutan,» sade mr Randolph. »Det är det mest talande bevis, som kan förebäras. Vi nämnde detta i vårt bref till mr Campbell i San Francisko. Hans betänkligheter föreföllo oss orimliga.»

»Icke så orimliga, mr Randolph. Kalifornien har under de fyra, fem sista åren blifvit alldeles upp- och nedvändt, och man bör icke tadla honom för att han är misstänksam. Får jag fråga, om ni kommit öfver mina bref bland min brors papper?»

»Nej, det hafva vi ej gjort. Er bror sade oss, att han ej gömt dem.»

»Det var ledsamt, att han ej gjort det, mr Randolph, ty i sådant fall hade vi haft ytterligare bevis på min identitet däri, att jag skulle kunna säga er, hvad de hufvudsakligast innehöllo.»

»Det behöfs ej något mer bevis, mr Tunstall. Vi äro fullkomligt tillfredsställda. Mr Edgars erkännande af er, de bref från honom, ni har i er ägo, den omständigheten, att ni genast svarade på efterlysningen i Kalifornien, er beskrifning på edra gossår i Rugbyo. s. v., allt medverkar till en fullständig bevisning; hvarken min son eller jag själf har från första stund hyst något tvifvel. Jag lyckönskar er af hjärtat till er återkomst, ty till en viss grad har nu den orättvisa, som begicks mot er af er far, mr Philip Tunstall, blifvit godtgjord. Ni fick endast ett kort utdrag af er brors testamente. Byrneside — corps de logis och park — går till hans son, men en motsvarande summa, placerad i goda säkerheter, tillfaller er, så att ni antingen kan bygga eller köpa något lika godt som Byrneside. Äfven vill jag meddela er, att ägorna blefvo utvidgade i er fars lifstid och att er bror dessutom köpt andra gods, ty allden-stund han till följd af sin hustrus död och sin klena hälsa förde ett mycket indraget lif, nedlade han större delen af afkastningen i landtegendomar. Följaktligen blifver er andel af förmögenheten lika stor som den, ni under vanliga förhållanden såsom äldste son skulle hafva haft.»

»Hurudan gosse är min brorson, mr Randolph?»

»Jag har sett honom ett par gånger blott, då jag varit ute på Byrneside; jag lade verkligen icke mycket märke till honom, men det är en begåfvad gosse, och han lofvar att blifva en bra karl. Af hvad hans fader en gång lät undfalla sig, tror jag mig kunna påstå, att han har samma anlag som ni. Han lär vara mycket förtjust i allt slags sport, känner till hvarenda fotsbredd mark kring Byrneside och skall, ehuru blott elfva eller tolf år gammal, vara fullkomligt säker på hästryggen och en god skytt. Hans far talade om honom som en varmhjärtad och ädelsinnad gosse, men beklagade att han, liksom ni, var häftig till lynnet.»

»Edgar borde ej hafva insatt mig till förmyndare, mr Randolph. »

»Jag anmärkte detsamma till mr Edgar, men han sade då, att ni utan tvifvel öfvervunnit det där felet länge sedan och skulle lämna honom mera frihet och bättre förstå er på honom än någon annan.»

»Jag vill söka göra mig förtjänt af Edgars förtroende, mr Randolph. Jag har lidit nog af mitt häftiga lynne och har verkligen lärt mig råda öfver det. Frukta ej att jag skall blifva stygg mot honom!»

»Reser ni direkte till Byrneside, mr Tunstall?»

»Nej, jag far till London i morgon bittida; jag behöfver en ordentlig utrustning, innan jag inställer mig där. För öfrigt skulle jag önska, att ni ville underrätta dem först på Byrneside om minåterkomst. Det är obehagligt att komma oanmäld och behöfva förklara, hvilken man är.»

»Kanske ni vill se testamentet och bouppteckningen?»

»Nej tack, mr Randolph; det blir tids nog, när jag kommer igen.»

»Ursäkta att jag frågar, om ni behöfver penningar, mr Tunstall?»

»Jag tackar er; jag har tillräckligt. Jag förtjänade bra i guld-grufvorna, då ert bref kallade mig därifrån, och min kassa räcker godt till för de närvarande behofven.»

»Jag hoppas, ni äter middag hos oss i dag, mr Tunstall?»

»Tusen tack! Det skulle vara mig ett nöje, men jag har min hustru med mig. Hon är kvar på hotellet.»

»Jaså! Jag visste icke —»

»Att jag var gift? Jo, jag har varit gift några år. Jag brydde mig ej om att omtala det för Edgar, emedan han sannolikt skulle hafva ansett detta som ett skäl till för mig att mottaga hans ädelmodiga anbud.»

»Min hustru och jag skulle hjärtligen glädja oss åt, 0111 vi äfven finge se mrs Tunstall hos oss.»

Och mrs Tunstall kom. Hon var mörklagd, och mr Randolph och hans hustru kommo öfverens om, att hon troligen var af mexikanskt eller spanskt blod. Hon talade engelska med främmande brytning. Sannolikt hade hon varit en skönhet, men var nu något passerad. H011 hade ett trött, hårdt uttryck och gjorde ett mindre gynnsamt intryck på herrskapet Randolphs, än hvad advokaten ansåg lämpligt att säga åt dem, som gjorde förfrågningar

rörande henne. Hon talade icke mycket och föreföll litet nervös och besvärad.

Mr Tunstall infann sig ej ännu på en tid på Byrneside. Han reste till Rugby och besökte sin brorson, hvilken i enlighet med sin faders önskan vistades där ett par månader efter hans död. Ferierna skulle börja om en vecka, och Hugh blef förtjust, då hans farbror sade honom, att han, innan han slog sig ned på Byrneside, ämnade företaga en några månaders resa på kontinenten med sin hustru, samt att de skulle taga Hugh med.

Gossen var mycket intagen af sin nya släkting. »Det är en stilig karl», sade han till sina skolkamrater. »Han är rolig att tala med och har varit med om allt möjligt: stridt mot indianer, jagat bufflar och gräft guld. Han gaf mig ett par sovereigns. Jag är säker på, att vi skola komma väl öfverens.»Under sommarferierna reste sedan Hugh med sin farbror och tant i Schweiz och Italien. Men han tyckte icke mycket om sin tant. Hon tycktes bemöda sig om att vara vänlig mot honom, men han kände på sig, att hon ej tyckte 0111 honom. Hans farbror förde honom omkring öfverallt samt berättade för honom långa historier 0111 sina hjältebedrifter.

Julen skulle de tillbringa på Byrneside. Farbrodern hade varit mycket intresserad af stället och aldrig tröttnat att höra Hugh berätta därom. Gossen hade talat om den lilla insjön, där fadern berättat, att de brukade fiska tillsammans som barn, och om Harry Gowan, fiskaren, som brukade fara ut i sin båt och som var med dem den gången, då stormen hastigt stack upp och båten slungades upp på holmen, då de voro nära att drunkna allesammans. Mr Tunstall gladde sig åt, att Gowan ännu lefde, och att James Wilson, som i hans barndom var dräng och brukade se efter deras ponyhästar, nu blifvit kusk, och att Sam, trädgårdsgossen, som brukade visa dem fågelbona, nu blifvit trädgårdsmästare och att mr Holbeach, församlingens pastor, ännu lefde, och äfven hans syster, miss Elisabeth; ja alla, som funnits på stället i hans barndom, kom han så väl ihåg.

När resan var slut, aflämnade de Hugh i Rugby och foro ensamma till Byrneside. Mr Tunstall gjorde sig strax vid ankomsten mycket populär. Han skickade genast efter kusken och hälsade honom på det hjärtligaste.

»Jag skulle ej hafva känt igen dig, James,» sade han, »och jag förmodar, att du ej heller känner igen mig.»

»Nej, sir, det gör jag ej. Ni var blott en po j k vasker då, ehuru ni ej tyckte det själf. Nej, jag känner ej igen er en enda smula.»

»Tjugu år förändra mycket, Jim. Vi hade mycket fyr för oss, på den tiden. Minns du den där dagen, då den stora höstacken blef rifven och vi jagade råttor och en af dem bet dig i örat, och hur du skrek?»

»Ja, jag minns det, sir. Mr Edgar skämtade ofta med mig därom.»

»Och kommer du i håg, då bror och jag klädde ut oss i lakan och höllo på att skrämma lif vet ur dig, Jim?»

»Jo, jo men, det gör jag nog, sir. Det var icke vackert gjordt.»

»Nej det var det icke, Jim. Men nu är man öfver sådant där. Och jag gläder mig mycket åt att återse dig efter alla dessa år och se, att du är frisk. Jag hör, att Sam är kvar här och harblifvit trädgårdsmästare. Vill du följa med mig, så skola vi gå ut och taga reda på honom, medan min hustru packar upp.»

Snart fann man Sam, och han var lika förtjust som James åt att mr Tunstall erinrade sig deras ströfverier efter fågelbon. Efter ett långt samspråk med honom återvände mr Tunstall in, där nu en måltid var iordningställd.

»Du behöfver ej stanna inne», sade han till betjänten, sedan denne bjudit kring maten. »På tjugu år har jag icke varit van att hafva en tjänare bakom min stol och kan äfven nu reda mig det förutan.»

Han lade ifrån sig knif och gaffel med en känsla af lättnad, när dörren slöts efter betjänten.

»Nå, allting har ju gått bra, Lola», sade han på spanska.

»Ja, jag hoppas det», svarade hon på samma språk. »Men det är mycket tryckande; jag önskar, vi vore tillbaka i Kalifornien.»

»Där var du ju jämt missnöjd», svarade han rått. »Alltid var jag borta, och du var den olyckligaste kvinna i världen. Nu har du fått allting, en kvinna kan önska: ett slott, hästar och vagnar, trädgård och park; hvad vill du

mer?»

Hon gjorde en axelryckning. »Jag kommer väl att vänja mig vid det så småningom», sade hon, »men hittills har jag ej tyckt om det. Det är så stelt och kallt här. Hellre skulle jag vilja hafva en liten hacienda där borta vid Del Norte, en hängmatta att ligga i och en cigarett i munnen, en häst att rida omkring på, när jag kände lust därtill, och bara dig till sällskap, än att lefva i det här tråkiga palatset.»

»Liten, du skall blifva van vid det här med tiden, och en hängmatta kan du få, om du vill, ehuru det ej ofta är så varmt att man kan begagna den. Och cigaretter kan du få röka dagen

i ände. Det skulle stöta, i fall du vore engelska; men de skola

anse det höra till en mexikanska. Din guitarr har du ju med dig, så att du kan få tillfredsställa nästan alla dina önskningar. I ett af drifhnsen kunna mexikanska växter insättas, och så kan du sätta upp din hängmatta där; och sedan vill det icke mycket inbillning till för att du skulle tycka dig förflyttad till din hacienda vid Del Norte.»

»Ja, kan du ställa om det så, blir det trefligt», sade hustrun.

»I detta land kunna vi skaffa allt, sedan vi nu ha penningar

att betala med.»

»Emellertid blir det en tröst att veta, att du ej löper fara att blifva skjuten här. Hvar gång du for ifrån mig, om det ock

Hcnty, Rödskinn och Cowboys. 3blott var på en vecka, trodde jag, att jag aldrig skulle få se dig mer, och att du skulle blifva skjuten af någon af de där druckna gräfvarne. Nu slipper jag det, och jag tillstår, att det var orätt af mig att knota. Jag skall komma att blifva lycklig här tillsammans med dig, och jag inser nu, att det var en lycka att du fann de där papperen i fickan på den döde mannen i skogen.»

Hon såg stadigt på honom, när hon talade.

»Ja, det där skola vi icke tala om, Lola. Y7äggarna hafva öron, och det är bäst, du försöker att glömma det förflutna. Minns blott att jag är William Tunstall, som kommit hem igen, sedan jag varit borta tjugu år.»

Hon nickade. »Du vet, att du alltid brukade säga, att jag var en utmärkt skådespelerska, och mången galning med mera penningar än förstånd lockade jag att spela med dig förr i tiden i Santa Fé.»

»Nog, nog Lola», sade han, »ju färre minnen vi hafva, dess bättre. Nu måste vi ringa på tjänarne, annars skola de börja tänka, att vi somnat.» Och han knäppte på den klocka, som betjänten, innan han gick ut, ställt på bordet.

»Har dn gått husesyn?» frågade han, då de åter blefvo ensamma.

»Icke öfverallt. Den gamla kvinnan — hon sade, att hon var hushållerskan — visade mig ett stort rum, som hon sade var förmaket, och ett vackert litet rum, som varit hennes förra frus boudoir, och ett rum fullt med böcker och ett galleri, fullt af fula taflor, och den sängkammare, vi skola hafva, och flere andra rum, som gingo ut från den.»

»Nu skall jag gå igenom rummen med dig, Lola. Naturligtvis måste jag känna till dem. Jaså, det här är boudoiren! Nog kommer du att hafva det behagligt här, Lola. Sådana här stolar äro lika mjuka och bekväma som en hängmatta. Det här skall blifva ditt sanktuarium, där du kan hvila och röka och spela guitarr efter behag. Ett sådant vackert förmak! Men det är för stort för oss två, ehuru jag tillstår att det på sommaren, då fönstren stå öppna, måtte vara högst angenämt.» Sedan de gått igenom rummen, kornmo de ned i vestibulen.

»Låt oss nn gå nt i trädgården», sade han. »Du kommer att tycka om den.» Han tände på en cigarr och Lola en cigarett. Hon visade en oförställd förtjusning öfver blommorna och gräsmattornasamt öfver den vackra utsikten från terrassen, där man såg sjön glittra i solskenet.

»Här, Lola, kommer min gamle vän, trädgårdsmästaren, du vet, som du hört mig tala om. Min hustru är förtjust i trädgården, Sam. Hon har aldrig förr sett någon engelsk trädgård.»

»Det bästa är förbi nu, sir. Ni skulle sett den för två månader sedan.»

»Huru skulle den kunna vara vackrare?» sade Lola. »I mitt hemland finns ingenting liknande. Vi hafva trädgårdar med mycket blommor, men icke sådana här fina, jämna gräsmattor. Växer gräset icke högre?»

»Ah jo, det växer duktigt, och fortare än vi tycka om; vi måste skära det två gånger i veckan.»

»Jag ser, att du är förvånad öfver att min hustru röker», sade William Tunstall leende. »I hennes hemland röka alla damer. Visa henne drifhusen! Hon skall nog blifva ännu mer förvånad öfver dem.»

Man gick igenom de långa drifhusraderna, och Sam blef belönad genom sin nya matmoders förtjusning åt blommorna, af hvilka hon igenkände flere, och ännu större åt frukterna: drufvorna, som täckte taket med mörkblå och gula klasar, och persikorna och nektarinerna, som klängde efter väggarna.

»De tidiga sorterna äro slut», sade Sam, »men jag försökte låta dessa vara kvar, ehuru jag icke hade mycket hopp om, att något annat än vindrufvorna skulle kunna hålla sig, då vi hörde, att herrskapet ej skulle komma hem förr än till jul.»

»Vi ändrade vår plan, Sam, och jag är glad åt, att vi gjorde det, ty annars skulle kylan och mörkret hafva förskräckt mrs Tunstall. Jag skall säga dig, hvad jag önskar få gjordt, Sam. Detta växthus närmast slottet önskar jag, så vidt möjligt är, få fylldt med mexikanska och sydamerikanska växter. Naturligtvis kan du äfven sätta in några palmer och andra växter, som tycka om värme. Ställningarna skola bort, och det skall vara så dikt ett boningsrum som möjligt, ty min hustru vill använda det till hvardagsrum. I midten skola vi placera en fontän, omgifven af vattenväxter och ormbunkar. För att dölja värmledningsrören kunna vi anbringa några konstgjorda klippstycken.»

»Skall ske, mr William. Blott ni vill skaffa ett par murare, som hjälpa till med klipporna och fontänen, svarar jag för det öfriga. Men jag får be er om en del nya växter, ty vi äro ej såväl sorterade i fråga om sydländska arter, då mr Edgar ej brydde sig mycket om sådana.»

När Hugh kom hem till jullofvet, blef han förvånad öfver att finna sin tant gungande i en hängmatta, som var uppsatt bredvid en spelande fontän, rökande en cigarett och omgifven af sydländska växter.

»Nå, Hugh, hvad säger du om det här?» frågade hon leende, då hon såg hans öfverraskning.

»Vackert!» sade han; »det är icke likt ett växthus; det är ett stycke främmande land.»

»Det är just, hvad vi försökt göra det till, Hugh. Ser du där på den väggen, som vetter åt slottet, hafva vi låtit måla en mexikansk vy med blå himmel och berg och en by vid foten af kullarna. Då jag ligger här, kan jag inbilla mig, att jag är hemma i mitt land, blott jag ej ser upp på fönsterramarna i taket. O, hvad jag önskar, att man kunde blifva af med dem och att det blefve en hel glasskifva i stället!»

»Det vore bättre», tillstod Hugh, »men det är ypperligt i alla fall. Hvad är det för slags blomster, som växa på klipporna?»

»Det är amerikanska agaver; de höra till våra nyttigaste växter, Hugh. De hafva starka fibrer, som vi använda till snören, ocli af saften beredes en jäst dryck, som kallas jpulque. Det är vår nationaldryck, ehuru man på senare tid börjat använda spritdrycker därjämte, hvilka äro skadliga, emedan de göra människorna trätlystna.»

Under ferierna öfvervann Hugh sin förra motvilja för tanten och kom att tycka mer om henne än om farbrodern. Hon var alltid vänlig och glad, men han fann snart, att farbrodern hade ett mycket ojämnt lynne. Bristen på regelbunden sysselsättning och frånvaron af allt, som kan kallas retelse, kändes tungt för en man, van vid båda delarna. I början hade han haft sitt intresse af att spela sin roll; att sammanträffa med folk, som känt honom i hans barndom, att mottaga och aflägga visiter, af att undvika misstag och rädda sig ur faror; men detta gick så lätt, att han snart tröttnade därpå. Han hade bjudit till att göra Lola nöjd, och likväl retades han af hennes lugna tillfredsställelse med omgifningen.

Hon hade gjort ett godt intryck på de damer, hvilka aflagt besök på slottet. Hennes ansiktsuttryck hade blifvit

mildare, och den nervositet, som mr Randolph lagt märke till, var borta. Hennes brytning och den utländska snitten på hennes dräkt väckte intresse, och sedan hon på den första middag, som gafs till deras ära, upp-trädt i en matt guldfärgad klädning, rikt besatt med dyrbara svarta spetsar, förklarade man henne förtjusande. Hennes man var ansedd som en heder för grefskapet. Alla hade väntat, att han, efter sin långa bortovaro, skulle återvända obildad och tölpig, men tvärtom var hans sätt lugnt och artigt. Emellertid var han, till följd af att han ej jagade, mindre populär bland de käcka godsherrarna än bland deras fruar.

När sommaren kom, fick William Tunstall några nöjen efter sin smak. Om det var en brottning någonstädes i grefskapet eller i Westmoreland, var han närvarande, och han bevistade regelbundet alla kapplöpningar i norra England. Han ingick ej vad. Till en sportälskande granne, som alltid var färdig med en tiopundsnot vid hvar kapplöpning, sade han: »Jag ingår vad, när chancerna äro

lika på båda hållen, eller när jag kan mäta min skicklighet med en annans; men vid kappridten riskerar man sina penningar till dem, som veta mer än man själf. Jag tycker om att vara med, därför att det är spännande och därför att det vid de fiesta dylika tillfällen blir spel på kvällen. I Mexiko och Kalifornien’ spela alla människor mer eller mindre. Det är ett af de få sätt man där har att gifva ut penningar, och jag tycker om att få mig ett parti då och då.» Följden häraf var att mr Tunstall sällan var hemma på sommaren.

När Hugh kom hem, sade hans tant: »Jag har talat med far-

bror om dig, och han tänker ej resa i år. Han har fått intresse för kapplöpningar. Det är ju naturligtvis tråkigt för honom här, sedan han i så många år fört ett verksamt lif, och jag är glad, att han funnit något, som intresserar honom.»

»Är det icke enformigt för er, tant?»

»Jag är van att vara ensam, Hugh. I länder, där hvar och en

måste förtjäna sitt uppehälle, kunna icke kvinnor vänta att få hafva sina män hos sig. De kunna vara borta en månad i sänder uppe bland bergen eller i grufvorna eller på jakt ute på slätterna. Jag är van därvid. Men jag ämnade tala om dig. Litet ombyte skulle förnöja mig, och dn och jag kunna resa, hvart vi behaga. Icke utomlands förstås, som förlidet år, men till något ställe vid kusten, och du kan själf välja hvilket. Vi behöfva ju ej ens stanna på ett ställe, utan kunna besöka tre eller fyra. Jag har nyligen fått några böcker, som handla om dem, och för min del tror jag Devonshire vore behagligast. Där tyckes det finnas en mängd vackra badorter,

och klimatet där är mildare'än i städerna på östra kusten.»»Det skulle roa mig mycket, tant, men gärna ville jag stanna här en fjorton dagar först, om ni tillåter. Min pony behöfver öf-ning, säger Jim; han har varit ute på bete nu i flere månader, och för resten glömmer jag bort att rida, om jag ej öfvar mig.»

Sålunda var Hugh under de närmaste fjorton dagarna ute från morgon till kväll, antingen ridande eller seglande, och sedan reste han med sin tant söderut för att tillbringa den öfriga tiden af ferierna i Devonshire och Cornwall. Det var en förtjusande tid för honom, ty hans tant tillät honom att segla och göra utflykter alldeles efter behag. Hon tog alltid rum med utsikt öfver hafvet och hade sitt nöje i att hela dagen sitta vid det öppna fönstret; sällan gick hon därifrån förrän framåt aftonen, då hon gjorde en promenad med Hugh. Ibland var hon ute med honom på långa åkturer i en pony vagn, men sällan föreslog hon dessa promenader.

Som Hugh litet emellan sammanträffade med skolkamrater och alltid strax efter ankomsten till ett ställe inledde bekantskap med båtsmännen och fiskarena, hade han aldrig tråkigt. I början tyckte han nästan synd om sin tant och ville öfvertala henne att följa honom ut, men hon försäkrade honom, att hon var nöjd med att vara ensam och njuta af utsikten öfver hafvet och inandas den balsamiska luften.

»Jag har ej haft så roligt, Hugh, sedan jag var flicka,» sade hon en dag mot slutet af ferierna.

»Det gläder mig ofantligt», sade Hugh. »Jag har också haft förskräckligt roligt, men jag har alltid tyckt, att ni, tant, skulle hafva tråkigt.»

»I engelsmän förefallen aldrig lyckliga, 0111 I ej ansträngen er; men det är icke vårt begrepp 0111 lycka. I de varma länderna finner man sitt nöje i att sitta stilla, samt efter dagens hetta göra en promenad och att höra på musik, just som vi gjort här. Dessutom har det varit roligt för mig att se, att du varit lycklig.»

När sommarlofvet var slut, återvände Hugh till Rugby och Lola till Cumberland.FJÄRDE KAPITLET.

Ett våldsamt utbrott.

der julen fann Hugh det icke roligt hennna. Det var ingenting, som lockade farbrodern bort från Byrneside, och ställets enformighet tyngde på honom. Därför före-kommo hans utbrott af dåligt lynne oftare än under föregående ferier, som Hugh tillbragt hemma. Han satt mycket längre kvar i matsalen vid sitt vin, sedan hans hustru och Hugh lämnat honom, och var ibland vresig, ibland surmulen, då han kom in till dem. Emellanåt bröt Hugh också ut vid dylika tillfällen, och det uppstod många trätor mellan honom och hans farbror, men i dennes sätt låg något rått och vildsint, som skrämde gossen, så att han småningom lärde sig tiga. Han började mer och mer tycka illa om sin farbror, synnerligast då han såg, att denne i sin vrede for nt mot tanten och talade vredgadt till henne på hennes eget språk. Ibland kunde hon då brusa upp tillbaka, men vanligtvis fortsatte hon lugnt att röka sin cigarett, som om hon ej förstode, att det var hon, som tilltalades.

Så förflöto två år.

»Hvad har du för hästar i stallet, James?» frågade Hugh en dag, då han kom hem från skolan.

»Jag har en uppsättning af de värsta odjur i hela landet, master Hugh. Med undantag af de två ponyhästarna, med hvilka jag kör för er tant, finns det i hela stallet ej en enda häst, som anstår en kristen människa. De äro allesammans fina racehästar, men omöjliga att styra. Er farbror tyckes finna ett nöje i att köpa sådana kreatur, som ingen annan vill rida. Han får dem väl för billigt pris, kan jag tro. Han bryr sig icke om, hur istadiga de äro, och han tycker visst det är roligt, när de börja sina krumsprång med honom. I början trodde jag, han skulle bryta nacken afsig, men aldrig såg jag en karl sitta så säkert i sadeln som han. Han sade mig en gång, att den, som ridit in vilda hästar, kan sitta kvar på hvilken hästrygg som helst, och att de engelska hästarne äro som får i jämförelse med de förra.

»Det tjänar naturligtvis ingenting till att säga nej åt er, master Hugh, men skall ni rida, måste ni hålla er på den där stora ängen där borta. Ni måste sitta upp där och lofva mig att icke lämna den. Jag har med tanken därpå låtit häcken växa dessa sista tre åren, och ingen häst försöker nu att sätta öfver den. Marken är mjuk, och ni skall falla lätt. Ni har tagit er i ridt under de sista, åren och har suttit på mången svår häst, men på ingen så bångstyrig som dem, vi nu hafva i stallet. Jag skall alltid följa med er ut och taga en af stallknektarne med, i fall någon olycka skulle inträffa, och jag skall varsko er för några af deras olater, innan ni sitter upp.»

Hugh hade nu fyllt femton år och var lång och starkt byggd för sin ålder. Han hade ridit rätt mycket, när han varit hemma om somrarna och äfven om vintrarna, då marken varit bar, och lärt sig att sitta kvar i sadeln; men trots alla hans bemödanden att göra det nu, blef han afkastad flere gånger, och ett par gånger förlorade han medvetandet. Men han höll ändå i, och vid ferierna» slut smickrade han sig med att kunna rida den ostyrigaste hästen i stallet.

Hans tant hade först på det bestämdaste motsatt sig, att han skulle få rida något af djuren; och han måste gå efter James, som försäkrade henne, att några bland dem ej voro värre, än dem han ridit förut, samt att ett fall på det mjuka gräset ej vore mycket farligt; men det var likväl ej förr, än han högtidligt lofvat att icke på några villkor lämna ängen, som hon slutligen gifvit sitt samtycke.

När han sedan om julen kom tillbaka, var hans farbror hemma och synbarligen vid ovanligt godt lynne. Det hade inträdt frost, och sannolikt skulle den komma att räcka länge, och marken var hård som järn.

»Jag hör, Hugh», sade hans farbror, »att du blifvit en öfver-dådigt skicklig ryttare. Det gläder mig att höra. Där ute i västern är hvarenda en en skicklig ryttare. Man kan säga, att man tillbringar sitt lif på hästryggen, och det faller sig helt naturligt för pojkar att sitta barbacka på första bästa häst. Naturligtvis är det ej en lika viktig sak här

hemma, ehuru äfven här den man, som är en verkligt skicklig ryttare, har många företräden. För det förstajaga alla herrar här i England, och den, som kan rida öfver hvilken mark som helst och behålla sin plats i första ledet, har anseende bland sina grannar. För det andra kan han köpa sina hästar för godt pris. En häst, som betingar sina tvåhundra pund, om han är utan olater, kan man få för tjugu, om han har rykte om sig att vara istadig, En annan färdighet, som alla förvärfva i västern, är att skjuta med pistol. Eftersom vi nu icke kunna rida, och man just ej kan taga sig till med något annat heller, skall jag lära dig det, om du vill.»

Hugh mottog anbudet med liflig tillfredsställelse, obekymrad om ett utrop af missnöje, som hans tant lät undfalla sig. När han lämnat rummet, vände sig William Tunstall i raseri mot sin hustru.

»Hvarför blandar du dig i saken? Sköt du dina egna angelägenheter, annars skall det bekomma dig illa!»

»Det är min egen angelägenhet», sade hon oförskräckt. »Jag tycker om gossen och ämnar ej tåla, att något ondt vederfares honom. Allt sedan du berättade mig, att, i enlighet med hans faders testamente, hela förmögenheten komme att tillfalla dig, i fall Hugh aflede innan han blifvit myndig, har jag varit orolig för honom. Jag ämnar ej blanda mig i ditt görande och låtande för öfrigt. Gå på med det lif, du för, slösa bort din del af förmögenheten, om du behagar, gärna för mig; när det är slut, är jag färdig att gå tillbaka till vårt förra lif — men jag tillåter ej, att något ondt sker gossen. Jag antog din historia om huru de där papperen kommo i din ägo utan att göra frågor. Jag vet, att du dödat mången i hvad du kallar öppen strid, men jag visste ej, att du var en kallblodig mördare. Du köpte hästarna, enligt min tro, i den afsikten, att gossen skulle bryta nacken af sig. Det är icke din förtjänst, att så ej skett. Nu har du erbjudit dig att lära honom skjuta med pistol. Därvid händer så lätt en olycka, icke sant? Men jag varnar dig på förhand. Om något händer honom, går jag direkte och angif-ver dig för domaren, uppgifver för honom, hvilken du är och säger honom, att jag är viss på, att det varit ett mord och ingen olyckshändelse. »

Mannen var blek af raseri och gick ett steg närmare henne.

»Har du blifvit galen?» frågade han med sammanbitna tänder.

»Vid Gud »

»Nej, det skall du icke», afbröt hon honom. »Hota mig icke, ty det skulle jag aldrig förlåta! Tror du, jag är rädd för dig? Du

är icke i Kalifornien eller Mexiko nu. Här kunna ej människorblifva ihjälskjutna, utan att clet blir dom och ransakning. Jag vet, att du tänker som så, att äfven jag kan träffas af en olyckshändelse. Jag vet, att den kärlek, dn en gång hyste för mig, slocknat för längesedan, men mitt lif håller jag på. Därför har jag i säkra händer deponerat ett dokument, som innehåller sanningen. Det skall öppnas, om jag dör plötsligt. Däri säger jag, att, därest min död uppgifves vara; förorsakad af en olyckshändelse, är det ingalunda en olyckshändelse, utan mord; och att, så framt jag dör utan synbar orsak, har jag blifvit förgiftad. Tror du ej, jag känner dig, och tror du, att jag med den kännedomen skulle våga lämna mitt lif i dina händer? Nu nog! Vi behöfva ej hota hvarandra. Du känner mig, och jag känner dig. Låt oss gå hvar och en sin väg!»

Hon gick nt ur rummet och lämnade sin man mållös af raseri öfver denna oväntade upproriskhet. En half timme därefter körde jaktvagnen fram, oeh han reste till London. Hugh blef förvånad, då han vid sin återkomst från en spatsertur ned till Gowans stuga fann sin farbror borta.

»Jag trodde, tant, att han skulle blifva hemma under hela jul-lofvet och lära mig skjuta med pistol, som han sade.»

»Din farbror är ombytlig, Hugh. Jag skall lära dig skjuta i stället. De flesta mexikanskor kunna begagna en pistol, i fall det behöfves. Icke kan jag skjuta så bra som han, men jag kan visa dig greppen, och sedan är det blott att öfva sig flitigt. Om du kommer att resa, kan det vara nyttigt att skickligt kunna handskas med en pistol. Där uppe ligga ett par stycken revolvrar och fullt med patroner, så att, om du vill, kunna vi öfva oss i vinterträdgården; det är för kallt att gå ut. Du kan bedja James om några brädlappar att sätta upp till måltafla. Om han skulle hafva en järnplåt, är det ändå bättre. Jag vill icke förstöra min tafla. Rummet är fyrtio fot långt, och det är just ett lagom

långt afstånd att börja med.»

En half timme därefter genljöd vinterträdgården af skarpa revolverskott, och sedan fortsatte Hugh ända till slutet af ferierna att öfva sig ett par timmar om dagen. Redan andra dagen lade hans tant ifrån sig pistolen och tog plats i sin kära hängmatta, hvari-från hon, under det hon knäppte på sin guitarr eller ögnade i en bok, kunde iakttaga hans framsteg. När han återvände till skolan, tyckte han sig själf vara en ganska skicklig skytt, ehuru hans tant försäkrade honom, att han icke på långt när kunde kallas skicklig enligt begreppen i västern.Ungefär ett år, innan det inträffade, som senast blifvit berättadt, hade mrs Tunstall en dag farit till Carlisle och till mr Randolphs förvåning sökt honom på hans kontor.

»Mr Randolph», började hon, »jag känner ej till den engelska lagen och skulle önska göra er en fråga.»

»Var så god, min bästa fru.»

»Om en gift kvinna skulle lämna ett förségladt bref i en lagkarls händer, kunde han då behålla det för hennes räkning, äfven om hennes man komme och begärde dess utlämnande?»

»Det var en kvistig fråga, mrs Tunstall. Så framt lagkarlen hade fått ett förtroendeuppdrag af en dam, skulle han naturligtvis tillse, att hennes önskningar efterkommes. Huruvida han vore berättigad att absolut förvägra mannen dokumentet,om denne fordrade det, är en punkt, som jag icke är beredd att nu genast besvara. Vare därmed huru som helst, finnes det emellertid sätt att kringgå lagen. Han kunde t. ex. öfverlämna det åt tredje person, och i sådant fall skulle han helt simpelt kunna förklara, att han ej i sitt förvar hade någon sådan handling, och då voro ju mannen maktlös. Frågar ni för egen del, mrs Tunstall, eller för någon väninna?»

»För min egen del, mr Randolph. Jag har ett skrifvet papper här, men jag har ej undertecknat det, emedan jag trodde, det var nödvändigt att underteckna skriftliga handlingar i vittnens närvaro.»

»Det beror på hvad handlingen innehåller, mrs Tunstall, men i alla händelser är det en försiktighetsåtgärd, som förebygger allt tvifvel om namnteckningens äkthet.»

»Och vittnena behöfva ej läsa innehållet?»

»Ingalunda; de bevittna endast namnunderskriften.»

»Nåväl då, mr Randolph, här är det dokument, jag önskar anförtro er och hvilket torde öppnas efter min död, så vida jag ej förut icke skriftligen utan muntligen återfordrat det. Jag vet ingen annan, åt hvilken jag kunde lämna detta papper, hvilket är mycket viktigt; frågan är blott, huruvida ni i egenskap af min mans juridiska ombud vill taga mot det.»

»Uppriktigt sagdt, mrs Tunstall, skulle jag, då jag ej vet innehållet, föredraga att ej åtaga mig ett dylikt uppdrag. Skulle det förblifva i mina eller rättare i vår firmas händer — ty vi skola väl hoppas, att det ej blir anledning att öppna det förr än många år efter min död — kan det ju möjligen befinnas innehålla för-hållningsorder, som icke kunna utföras af en firma, som intager den ställning vi göra till mr Tunstall.»»Jag förstår, mr Randolph.»

Det uppstod en stunds tystnad; därpå sade advokaten:

»Reser ni till London snart, mrs Tunstall?»

»Ja, om en månad far jag genom London i sällskap med Hugh.»

»Kan det dröja till dess?»

»Det kan det visst, det är ingen brådska; jag önskar blott, att dokumentet kommer i säkert förvar, och att man öppnar det i händelse af min död, så framt jag ej begär det tillbaka dessförinnan. »

»I sådant fall, mrs Tunstall, skall jag lämna er adressen på den firma, som sköter om mina affärer i London. Det är en gammal, högt ansedd firma, och dokumentet kommer att vara i full säkerhet hos den. Jag skall gifva er ett introduktionsbref till den.»

Följaktligen, när mrs Tunstall nästa gång kom till London med Hugh, uppsökte hon den advokatfirma, mr

Randolph gifvit henne anvisning på, och sedan man läst hans bref, hvari han omnämnde att hon var hustru till en af hans klienter, en rik man, blef hon artigt mottagen. De gingo genast in på att åtaga sig att förvara hvad helst för dokument, hon önskade placera hos dem med villkor, att det, därest hon ej skriftligt eller muntligt begärde det tillbaka, skulle öppnas, när de finge underrättelse om hennes död, då innehållet skulle åtlydas.

»Ni blir på detta sätt vår klient, mrs Tunstall, och vi skola göra allt, som i vår förmåga står, att utföra de önskningar, ni uppställt, hvilka de än må vara. Det är icke något ovanligt, att testamenten lämnas åt oss under liknande omständigheter.»

»Om denna handling kommer att öppnas under de förutsättningar, jag nämnt,» sade mrs Tunstall, »skall ni ej ångra, att ni åtagit er den, ty jag kan försäkra er, att det kommer att medföra stora affärer för er. Men huru skall ni få veta om min död?»

»Mr Randolph eller hans efterträdare kommer att underrätta oss. Vi skola naturligtvis anhålla om, att han gör det.»

»Och genast som ni fått underrättelsen», tillade mrs Tunstall, »är det af högsta vikt, att dokumentet ofördröjligen öppnas.»

»Vi skola bedja mr Randolph underrätta oss per telegraf. Men ursäkta: ni ser frisk ut och tyckes mig väl ung att göra dessa noggranna förordningar i händelse af en katastrof, som bör vara mycket aflägsen.»

»Den må vara aflägsen eller ej», sade hon, »så önskar jag emeller-tid af vissa skäl vara beredd. Jag skall nu skrifva mitt namn i er närvaro, mr Curtice.»

Dokumentet var långt, skrifvet på sexton sidor. Två af biträdena kallades in. Mrs Tunstall skref sitt namn, sedan hon på mr Curtice' uppmaning lagt ett stycke papper på sista sidans innehåll, så att det ej kunde ses, och de tre herrarne bestyrkte namnunderskriften. Ett sigill, köptes i en bod i närheten och af trycktes under namnet. Mrs Tunstall tog därpå afsked, belåten öfver att hafva lämnat sitt dokument i säkra händer.

Mr Curtice talade om saken med sin kompanjon. Denne skrattade och sade:

»Kvinnor tycka om hemlighetsmakeri, Curtice. Jag förmodar, att hon själf disponerar någon liten egen förmögenhet, som hon ej vill låta öfvergå till mannen, och att hon är rädd, att han skall få tag i testamentet och få reda på, åt hvem hon ämnat den.»

»Det tror jag ej,» sade mr Curtice, »ehuru det är en möjlighet att så är. Hon var visst utländska, spanska eller italienska, ty hon talade med främmande brytning. Det var skrifvet på sexton skrif-arkssidor.»

»Nå, om hon skrifvit det själf, är ju det ej så underligt. Hon har väl gått in i detalj och förklarat, hvarför hon handlat så som hon gjort.»

»Det är möjligt, men jag tror det ej. Sanna mina ord, Harris,

om den där luntan blir öppnad en gång, skall den befinnas in-

nehålla sällsamma afslöjanden. Den kvinnan var ej någon toka, och det lider intet tvifvel, att hon handlade på allvar. Hon sade, att det skulle gifva oss mycket att göra, och jag tror henne. Jag skall skrifva till Randolph och bedja honom om några närmare upplysningar rörande den klient, han skickat till oss.»

När han fick mr Randolphs svar, hvilket i korthet redogjorde för William Tunstalls lefnadsöden, blef mr Curtice mer öfvertygad

än förut, att det ej var något blott infall att anförtro honom

denna handling, och han slog vad med sin kompanjon om en ny hatt, att dokumentet ej vore ett testamente, utan skulle komma att röja något mycket sällsamt.

Mr Randolph lyckönskade sig för sin förtänksamhet, då ett år efteråt mr Tunstall kom in på byrån. '

»Jag kommer för att lyfta ett par hundra pund i förskott på nästa räntor», sade han.»Som ni behagar, mr Tunstall; men, som ni vet, har ni redan tagit ut två hundra pund af dem.»

»Ja, jag vet; jag har haft otur på sista tiden och har åsamkat mig en skuld, som jag önskar uppgöra. Det var sant», tillade han i förbigående, då han lade in sedlarna i sin plånbok, »min hustru bad mig hämta det bref eller dokument, hon lämnade i ert förvar.»

»Det måtte vara något misstag, mr ,Tunstall. Er fru har ej lämnat något i mitt förvar.»

»Då missförstod jag henne väl. Det blef så hastigt beslutadt, att jag skulle fara, och jag gaf ej så noga akt på hvad hon sade; det var något om en skrifvelse, och hon nämnde ert namn. För öfrigt gaf hon mig flere uppdrag att uträtta i London, så jag blandade väl i hop dem. Det var väl ingenting af vikt, skulle jag tro. Farväl och tack för penningarna!»

»Jag fruktar, att William Tunstall är en lögnare», tänkte mr Randolph för sig själf, då hans klient gått. »Han har fått reda på, att hans hustru åt någon lämnat en skriftlig handling och har helt naturligt gissat på mig, och han gjorde ett djärft drag för att komma åt den. Jag tycker icke om hans sätt att fara land och rike omkring på alla kapplöpningar. Han har visst ej varit hemma två månader på hela detta år. Och sist han var här, talade han om att få ett hypotekslån på några tusen. Han sköter sig icke. När han först kom tillbaka, trodde jag, att hans kringflackande lif ej skadat honom; men nu är jag rädd, att ledsaraheter tillstunda på Byrneside. Det var väl, att Edgar insatte mig som medförmyndare för sin son, så att hans del af förmögenheten kan blifva räddad,

hvadhelst än händer den andre. Men det är mig vidrigt, att se

en person af gammal god familj vara på villovägar. Undrar just, hvad det där mystiska dokumentet innehöll! Något mycket viktigt måste det vara, eljest hade han aldrig kommit och ljugit för att få det i sina händer. En besynnerlig sak är det.» 1

Hugh träffade icke sin farbror hemma under sommarferierna. Hans tant tycktes betrakta hans frånvaro som något självfallet.

»Väntar ni farbror hem snart?» frågade han henne en dag.

»Jag väntar honom aldrig», svarade hon lugnt.

»Jag tycker det är skam, att han är borta på det här sättet

och lämnar er ensam, tant», sade Hugh med ovilja.

»Jag är så van vid det, Hugh, och i det hela taget, tycker jag det nästan är bättre, att han är borta, medan du är hemma; I kommen ej väl öfverens.»»Men, tant, jag vill visst icke ställa till uppträden.»

»Det säger jag icke, att du vill, men ändå blir det uppträden. Ser du, han är häftig och du är häftig, och därför är det mycket bättre, att I ären på hvar sitt håll. Hvad mig beträffar, har jag, allt sedan vi gifte oss, varit van att han varit borta från mig mycket, och det gör mig ej det minsta. Det är mycket kärare för mig att hafva dig ensam. När du är hemma, är det en rolig tid för mig; vi rida, åka och hafva skjutöfningar tillsammans. Det är omväxling för mig; ty när du icke är här, kommer jag sällan utanför trädgården.»

Hugh var verkligen öfvertygad om, att hans tant kände sig lyckligare, då farbrodern var borta, ty han hörde af Wilson, att när husbonden var hemma, var det jämna trätor mellan honom och hans hustru.

»Han är icke lik er far, mr Hugh. Det var en gentleman af äkta sorten. Icke vill jag därför säga, att er farbror är en dålig husbonde. Han är häftig, om icke allt är i sin ordning, men vänlig att tala med och lätt att komma öfverens med. Bland herrskapen är han omtyckt, ehuru det på sista tiden blifvit en smula svalare likväl. Det påstås, att de draga sig för att umgås med en man, som tillbringar sin mesta tid på kapplöpningar och lämnar sin hustru ensam hemma. Er tant är rätt omtyckt och skulle vara det mer, blott hon fore omkring på visiter; men därför att hon ej gör det, har man upphört att komma till henne. Det är ledsamt, men jag hoppas att vi, då ni blir myndig, mr Hugh, skola få tillbaka de gamla tiderna igen, då familjen Tunstall var en af de förnämsta i gref-skapet och stod i

spetsen för nästan allting.»

»Ja, det är fem år dit, Wilson. Jag är sexton år nu, och jag ämnar, när jag blir myndig, resa en tid först, innan jag slår mig ned som godsherre på landet.»

»Ja, jag förmodar det skall så vara», sade Wilson, »ehuru jag aldrig kunnat begripa, hvarför folk har så brådt till främmande länder. Emellertid hoppas jag, att ni ej kommer hem med en utländska till fru, master Hugh.»

»Det har ingen fara», sade Hugh och skrattade, »åtminstone att döma af mina nuvarande tänkesätt. Men jag antager, att det där är något, som ingen kan bestämma, innan tiden är inne. För resten är ju tant utländska, och jag är säker på, att ingen skulle kunna vara snällare och sötare än hon.»

»Det är sant, mr Hugh. Alla människor tycka så med, det ärjag säker på, och likväl har det sina olägenheter. Hennes sätt att vara är olika damernas här, och det skiljer henne från dem. Hon hvarken åker omkring på visiter eller besöker de fattiga i byn. Det är icke så, att hon är snål; ty jag vet, att, då kyrkoherden omtalar något fall, där det behöfs penningar, hon strax är färdig med sin börs, men hon går aldrig själf. Ja, mr Hugh, er tant är en förtjusande kvinna, men lyd ni mitt råd och för hem en engelsk brud att residera som slottsfru här.»

Vid julen var farbrodern åter hemma. Under den första tiden gick det lugnt och bra. Mr Tunstall bemödade sig synbarligen att vara vänlig mot Hugh, talade med honom om hans lif i skolan och frågade, om han önskade komma till universitetet, då han slutat. Och när Hugh svarade, att han mycket hellre ville resa och se främmande länder, uppmuntrade han varmt denna plan.

»Rätt så, Hugh! Det är ingenting, som så vidgar ens begrepp, som utländska resor. Men fastna icke i de stora städerna! Naturligtvis behöfver du ett år att se Europa, men gör sedan upp en själfständig marschruta. Om jag hade lifvet framför mig, skulle jag fara till Centralasien eller Afrika eller någon annan dylik plats, där man kunde vinna rykte och komma i äfventyr och faror.»

»Just det skulle jag tycka om, farbror», sade Hugh ifrigt, men då han blickade bort åt sin tant för att få medhåll från henne, blef han förvånad öfver att se henne med half slutna ögonlock stadigt fixera sin man. »Hvad säger ni, tant?» frågade han.

»Jag vet ej hvad jag skall säga, Hugh», svarade hon lugnt. Det kan sägas mycket både för och mot. Men vi behöfva ju ej afgöra saken nu; du har ännu halftannat år kvar i skolan.»

Hugh gick nt och åkte skridsko, ty det hade varit stark köld. Då han vid återkomsten gick genom vestibulen, hörde han sin farbrors höjda röst i förmaket. Han stannade ett ögonblick, men kunde ej uppfatta orden, emedan de sades på mexikanska. En minut blef det tyst, och han föreställde sig, att tanten svarade. Sedan hörde han ett högt utrop på mexikanska, därpå ett skrik och en duns. Han rusade in. Hans tant låg på mattan framför kaminen, och farbrodern stod öfver henne med knntna händer.

»Fege usling!» skrek Hugh och rusade fram mot farbrodern, samt försökte skjuta honom bort från kaminmattan. Ett ögonblick lyckades han däri genom häftigheten i sitt angrepp, men den andres öfverlägsna styrka satte honom i stånd att skaka af sig hans grepp, och med samma han blef fri, gaf han gossen ett så vildt slag iSAMMANDRABBNING.ansiktet, att han raglade baklänges. Utom sig af raseri, fattade Hugh tag i eldgaffeln och rusade på farbrodern. William Tunstall riktade i samma ögonblick en pistol mot Hugh. Men det var för sent. Slaget träffade hårdt, och skottet brann af i luften. Då mannen föll, slog han hufvudet i skåpkanten och blef liggande orörlig. Hughs vrede var genast öfver; han ställde från sig eldgaffeln och lutade sig öfver farbrodern. Blodet flöt från pannan, men skadan i bakre delen af hufvudet oroade gossen mest. Han lyfte upp ena armen, men den föll tungt ned igen; han knäböjde och lyssnade, men kunde ej höra någon andning. Han steg upp och betraktade, blek och darrande, kroppen.

»Jag har dödat honom», sade han, »men det var hans egen skuld; jag gjorde det icke med afsikt. Det var mot skåpet, han slog ihjäl sig. Kanhända han endast är sanslös. Om så är, skäll, lian anklaga mig för mordförsök. Det är ej värdt jag stannar; om ett ögonblick komma de in», och han såg mot dörren. Men tjänarne på Byrneside voro

så vana vid pistolskott, att de ej lagt märke till detta. Hugh tog upp pistolen, som fallit ur farbroderns hand, och lade den i sin ficka; därpå kastade han en blick på sin tant och tvekade. »Hon kommer sig nog om en stund, och jag kan ingenting göra för henne», mumlade han. Sedan gick han ut, vred om nyckeln i dörren och stoppade deri på sig. Han gick direkte till stallet och befallde, att hans häst skulle sadlas, hvarvid han stannade där inne för att icke hans bleka ansikte skulle ådraga sig uppmärksamhet. Hästen leddes fram, hän svingade sig upp i sadeln och galopperade bort.

II en ty, Ruds Linn cch Cowboys.FEMTE KAPITLET.

Öfver hafvet.

Randolph satt vid sitt middagsbord, då betjänten korn in och anmälde, att unge mr Tunstall önskade tala med honom; han var i biblioteket och anhöll om ett par minuter blott. Hugh gick fram och tillbaka i rummet, då han inträdde. Den gamle juristen såg genast, att det var något på tok.

»Hvad är det? Hvad står på, min gosse?»

»Det är mycket det, mr Randolph, men jag ber, fråga mig icke! Efteråt skall ni vara glad, att ni ej visste det. Ni var min fars vän och har alltid varit mycket god mot mig. Vill ni lämna mig femtio pund utan att fråga, hvad de skola användas till?»

»Det vill jag visst, min gosse. Men gör för Guds skull ingenting öfveriladt.»

»Det är redan gjordt, mr Randolph; vill ni vara god och gifva mig penningarna genast? Ni vet ej, huru viktigt det är. Snart får ni höra det.»

Mr Randolph öppnade skrifbordslådan utan att säga ett ord och lämnade honom tio fempundssedlar. Derpå sade han: »Jag har händelsevis guld, om du hellre vill hafva det.»

»Mycket hellre.»

»Mr Randolph lade tillbaka sedlarna och läste upp kassaskåpet. Kanske du vill hafva hundra?»

»Ja, jag tackar, sir.»

Advokaten räckte honom en liten börs.

»Gud välsigne er, sir!» sade gossen; »och kom i håg, det ber jag er, att det gjordes till självtorsvar.»

Och utan ett ord vidare öppnade han dörren och gick.»Kära du, hvad står på?» utbrast mrs Randolph, då hennes man åter inkom i matsalen. »Du är blek som döden.»

»Jag vet ej något närmare», sade han. »Hugh har lånat hundra pund af mig och gifvit sig af.»

»Gifvit sig af? Hvart?»

»Jag vet icke, kära du; jag hoppas uppriktigt, att han må hinna ur landet, innan de gripa honom.»

»Hvad kan hafva händt?»

»Det vet jag ej, men det har varit ett mindre godt förhållande på Byrneside under senaste tiden. Jag fruktar, att det varit någon förskräcklig tvist* och att det kommit till handgemäng, ty han sade sig hafva handlat till självförsvar.»

»Store Gud! Du tror väl ej, att han dödat sin farbror, Thomas?»

»Jag tror ingenting; jag blott anför hans ord. Sannolikt dröjer det ej länge, innan vi få veta sammanhanget. Kanhända har hans farbror slagit honom och han gifvit igen. Jag vill hoppas det är allt, min vän.»

Då Hugh lämnade mr Randolph, gick han till järnvägsstationen och löste en tredje-klass-biljett till Glasgow. Han köpte en Bradshaw* och satte sig på en bänk under en gaslykta och grep sig an med annonserna om afgående ångfartyg. Under tiden kom tåget in. Det var ett långsamt tåg, som stannade vid hvar station. Han steg ur vid

första stationen och gick tillbaka till Carlisle, hvarifrån han tog en andra-klass-biljett till London på natt-tåget. Då han anlände till Euston, gick han till skeppsvarfvet, hvarifrån han snappat upp, att en ångare skulle afgå till Hamburg klockan åtta. I Hamburg skulle han gå ombord på en transatlantisk ångare, som afgick följande dag. Då han kom fram dit, gick han till ångbåtskontoret och löste en andra-klass-biljett till New-York. Sedan han gjort det, köpte han de kläder, han behöfde för resan, lade dem i en billig tysk koffert och gick ombord på ångaren.

Nu trodde han sig vara lugn för efterspaning. Den timme, på hvilken han skulle vara på bangården i Carlisle, kunde beräknas, och eftersom tåget norrut afgick strax därefter, och en person, som svarade mot beskrifningen, löst biljett till Glasgow, kunde man ju antaga, att han ämnade gå med en ångare från hamnen där. Efterspaningarna kunde ej taga sin början förr än morgonen därpå ; ja, det var troligt, att det, innan polisen fått saken om hand, hunnit

* En resehandbok.blifva afton. Sålunda skulle man -ej förr än på tredje dagen komma underfund med, att han rest till Glasgow, och söka honom där.

Om händelsevis den morgonen eller dagen förut ett ångfartyg lämnat Glasgows hamn, skulle man antaga, att han gått med det, och man skulle telegrafera till New-York, att fartyget vid ankomsten genomletades. Om ingen ångare afgått, och de ej kunde få någon spaning på honom i Glasgow, skulle de tro, att han farit tillbaka till Liverpool, och skulle söka honom där på alla af seglande fartyg. Näppeligen skulle de i något fall misstänka, att han gifvit sig af till London och öfver till Hamburg för ait där gå ombord. Det skulle ju ej kunna vara möjligt, om han först farit till Glasgow, som de måste hafva antagit att han gjort.

Så snart fartyget lyckligt och väl kommit ut från redden, började Hugh se sig omkring. Andra klassens passagerare utgjordes hufvudsakligast af tyskar, som sågo välbärgade ut — mest bönder, hvilka samlat ett litet kapital och foro öfver till Amerika för att blifva nybyggare i västern.

Där funnos äfven några unga engelsmän, och med en af dem vid namn Luscombe inledde Hugh inom kort bekantskap. Han var omkring tjugu år, och Hugh visste snart, att han var son till en stor godsägare i Norfolk. Han hade under några månader tjänat vid ett husarregemente, men hade blifvit, som han själf uttryckte sig, en förfärlig svirare. Fadern hade betalt större delen af hans skulder, men hade vägrat att uppgöra några, som han ansåg vara hedersskulder. Luscombe gjorde därför cession och var nu på väg till Staterna för att flacka omkring där en tid, till dess hans far »tog reson». »Ett par års ströfverier och hårdt arbete därtill skola ej skada mig, och sedan skall nog farsgubben mottaga sin förlorade son med öppna armar. Bäst som sker; vid regementet hade jag aldrig kommit ifrån den gamla trallen.»

Hugh gaf ej sitt förtroende så hastigt, men innan resans slut hade han likväl sagt Luscombe skälet, hvarför han lämnat England.

»Ja, ni gjorde alldeles rätt», sade Luscombe, »då ni knuffade omkull den där råe karlen, och om ni knäckte nacken på honom och gjorde er tant till änka, har ni ingenting att förebrå er. Emellertid tillstår jag, att det är behagligare för er, om han kommer sig, som jag tror han gör, ty annars kommer det att dröja om länge, innan ni kan visa er i hemmet. Men det får ni veta, då vi varit i New-York ett par dagar. Om tidningarna med nästa post ej säga något om saken, kan ni vara säker på, att han kommit sig. 'Egen-(lomsherre dödad af sin brorson’, skulle ju vara en sensationsnyhet, och om detta ej står i bladen, kan ni med lätt hjärta gå till ert arbete.»

Resan utmärktes ej genom något slags äfventyr. När man an-ländt till New-York, togo Luscombe och Hugh in på ett godt hotell, där de ville stanna några dagar, innan de foro västerut. De hade öfverenskommit att hålla tillsammans för en tid. Luscombe var flere år äldre än Hugh, men han såg, att det hos gossen fanns förstånd och beslutsamhet, och kände med sig att det skulle gå bättre för honom att arbeta i sådant sällskap än ensam. Luscombes sorglöshet roade Hugh, och ehuru han ej ansåg det sannolikt, att hans reskamrat skulle hålla ut länge med hvad han företog sig, var han emellertid glad åt hans kamratskap för en tid. Hugh kände sig i sanning tacksam, då han vid en omsorgsfull undersökning af de tidningar, som kommo honom till handa med nästa post, ej fann dén ringaste antydan om händelsen på Byrneside.

»Jag lyckönskar dig, Hugh», sade Luscombe. »Det var jnst, hvad jag väntade. Hade det varit en god gammal man, då hade han nog strukit med, men ondt krut förgås icke så lätt. Så nu är du redo, hoppas jag, att resa med rnig i morgon.»

»Det är jag visst, Luscombe. Här kasta vi blott bort våra penningar i onödan.»

De hade gjort upp att först resa till Texas och taga mot första bästa tillfälliga arbete, som erbjöd sig, till dess de hunnit se sig omkring efter något, som skulle passa dem. Luscombe sade emellertid uppriktigt ifrån, att han förr eller senare ämnade taga värfning vid något kavalleriregemente i västern.

»Jag vet, att jag ej länge skall stå ut med att arbeta hårdt, Hugh; jag har ej till mål att göra mig en förmögenhet, utan skall endast vara borta ett par år, tills det lyckas mor och systrarna att få gubben god igen. Han är en utmärkt karl, och jag undrar ej på att han blef ond till sist.»

»Jag är i en liknande belägenhet, Luscombe. Ej förr än jag blir myndig, ämnar jag återvända; då är jag oberoende af min farbror. Jag har en mycket förträfflig förmyndare, som skall taga vara på egendomen, och jag skall redan i kväll skrifva till honom och låta honom veta, att jag mår bra och är mycket glad åt att se, att farbror ej blef dödad, och att de kunna vänta hem mig, när jag blir myndig, men ej förr.»

Följande morgon satte de sig på tåget och reste västerut till sin första bestämmelseort, Norra Texas. Sedan de vidare fått färdasömsom med diligens, ömsom till fots, anlände de till M'Kinney, som de hört skulle vara en ny stad i hastig tillväxt.

»Andtligen äro vi här nu», sade Luscombe, då de stannade vid ett envåningshus, på hvilket med stora bokstäfver stod måladt 'The Empire Hotel'. »Låt oss gå in och få oss ett mål mat. Sedan se vi oss omkring; platsen har sannerligen ej något imposant yttre.»

Liksom på andra ställen, där de stannat, utgjordes måltiden här af stek med potatis och kål i stor myckenhet samt en efterrätt af kokt frukt. De hade kommit i själfva middagstimmen, och sju eller åtta män kommo in i skjortärmarna och slogo sig ned. Teet var bättre än det, de fått förut, och serverades med mjölk. Knappast ett ord talades under middagen. Man betraktade synbarligen ätandet som något högst allvarsamt, och hvars och ens hufvudsakliga plikt tycktes vara att äta så mycket som möjligt på möjligast korta tid. Sedan man slutat äta och de andra middagsgästerna gått ut, öppnades samtalet af värdshusvärden, som satt vid bordets öfre ände.

»Tänken I stanna här, mina herrar?»

»Ja, om vi lyckas få något passande arbete», svarade Luscombe.

»Det är ett framåtgående samhälle», sade värdshusvärden och tände sin pipa. »Här finnas två bodar och åtta nybyggda hus. Staden har framtid för sig.» Luscombe och Hugh hade möda att liålla sig allvarsamma.

»Det är den förnämsta staden i trakten», fortsatte värden. »Om ett par månader skall man börja bygga rådhuset. Vår sheriff är en rask karl och kommer ej med skräp. Vi hafva en ordentlig befolkning. Förra veckan blefvo endast två män ihjälskjutna.»

»Det låter ju tillfredsställande», sade Luscombe kort. »Vi äro också fredliga människor. Ar det två i medeltal?»

»Det kan jag ej precis säga», sade värden, »det vore väl mycket begärdt. Veckan före den sista kom Buck Harris med tre af sitt följe och sträckte upp staden.»

»Hvad vill det säga?» frågade Luscombe.

Värden såg förvånad på honom.

»Jo, de redo in i staden och rensade alla krogar och sköto på alla, som voro ute, och så sköto de in genom fönstren på husen. De hade gjort så några gånger förut också, men som flere blefvo dödade, blefvo stadsboarna uppretade.»

»Det förvånar mig ej», sade Hugh.

»Sheriffen fick ihop några karlar, och stadsboarna började skjutafrån fönstren. Buck Harris och två af hans följe blefvo dödade och fyra af stadsinvånarne. Sedan ha vi haft lugn. Och hvad är det för slags arbete, I skullen önska, mina herrar? Kanske skulle jag kunna skaffa er det.»

»Jo, vi önskade få arbete med hästar», sade Luscombe.

Värden skakade på hufvudet. »Då måsten I allt gifva er af längre söderut till de stora ranchos. Här är icke något hästland. Haden I varit snickare, vore ingen nöd. En duktig arbetare kan nu förtjäna sina fyra dollar om dagen. Och så hafva vi James Pawsons brädgård. Där antar jag, I skullen få arbete. En af hans folk blef skjuten i den där striden med Buck Harris, och en annan bröt af sig benet förra veckan.»

»Hvad tager ni i inackordering?»

»Sjuttiofem cent om dagen för tre mål mat, och en dollar, 0111 man bor hos mig. Men nu kan jag ej hysa er. Ett par rum måste jag ha lediga för resande, och de andra äro upptagna. Men det är ej svårt att få bostad. I kunnen få ett rum i staden för en dollar i veckan.»

»Nå, låt oss försöka med brädgården, Luscombe!»

»Hvarför inte?» svarade Luscombe. »Det är något nytt.»

De gingo den enda gatan utför, till dess de kommo till en tomt, där en massa bräder af olika storlekar voro uppstaplade. Namnet Pawson var med stora bokstäfver målad t på grinden. En karl och en gosse buro bräder.

»Här är det», sade Luscombe och öppnade grinden.

»Skall det vara arbete?» frågade mannen och såg upp, då de närmade sig.

»Ja. Vi söka arbete och fingo höra att här möjligen vore något att få.»

»Jag är James Pawson», svarade mannen, »och jag behöfver arbetare. Huru stor aflöning begären I?»

»Så stor vi kunna få», svarade Luscombe.

Pawson betraktade dem noga. »Icke mycket vana vid styft arbete, ser jag.»

»Icke mycket», sade Luscombe. »Men vi äro båda starka och vilja göra vårt bästa.»

»Nå, då vill jag gifva er en och en half dollar om dagen första veckan, och är det så, att I visen er dugliga, skall jag höja aflö-ningen till två dollar sedan.»Luscombe såg på Hugh, som nickade. Därpå sade han: »Låt gå för det då! Vi göra ett försök.»

Pawson drog en suck af lättnad, ty det föll sig ej lätt att få hjälp. »Tagen af er rockarne», sade han, »och börjen genast. Här är mycket att göra.»

Luscombe och Hugli efterkommo hans uppmaning och voro strax i färd med att flytta och uppstapla bräder. När de hållit på härmed en halftimme, hördes ett rop, och en vagn, tungt lastad med bräder, körde in på gården. James Pawson själf hoppade upp på vagnen och hjälpte formann en att lassa af bräderna, och de andra buro bort dem och staplade upp dem. Båda två hade vikit upp skjortärmarna för att mera obesväradt kunna använda armarna. Solen gassade, och de badade snart i svett. De höllo på med sitt arbete till klockan sex, men då voro deras ryggar så styfva, att de knappast kunde stå raka, och deras händer voro fulla af blåsor. Pawson var mycket nöjd med deras arbete.

»1 ären mycket raska, båda två», sade han, »jag ser, att I passen för mig, om jag passar för er, och därför vill jag gifva er två dollar i dagspenning med ens. Jag är icke den, som snålar in en half dollar, då jag har villigt folk.»

»Nå, det är ju ingen dålig början, Luscombe,» sade Hugh, då de satte på sig rockarna.

»Vi hafva tjänat en dollar», sade Luscombe, »och förstört våra ryggar och fått blåsor på händerna, för att icke tala om, att vi förlorat tre, fyra skålpund i vikt.»

»Det var dumt, att vi veko upp ärmarne», sade Hugh; »jag hade ingen aning om att solen var så brännande. Mina

armar äro fulla af blåsor.»

»Mina med», sade Luscombe i jämmerlig ton, »och de börja svida fruktansvärdt. I hvilket ljufligt tillstånd de måste komma att befinna sig i morgon! Vi stanna på hotellet i natt. Jag är så trött, att jag omöjligt orkar ut och se efter rum i kväll.»

Morgonen därpå voro deras armar bokstafligen flådda. Innan de gingo till sitt arbete, fingo de litet olja af värdshusvärden och smorde dem med. »Nog skall det dröja, innan jag viker upp ärmarna igen», sade Luscombe. »Jag har brukat få blåsor efter första rodden om sommaren, men aldrig har jag haft något, som kan liknas vid detta.»

De arbetade till middagen, men då gick Luscombe fram till Pawson, vek upp sin skjortärm och sade: »Jag tror ni får låta ossfå fritt i eftermiddag. Vi äro verkligen icke arbetsdugliga. Ehuru vi ej våga vika upp ärmarna, svider det så, när yllet gnider mot såren, att vi knappast kunna göra något. Och dessutom, som ni själf sade i går, äro vi ej vana vid kroppsarbete. Vi äro så stela i lederna, att vi ej kunna göra rätt för oss. Ar det något, som är särskildt viktigt, skola vi naturligtvis komma efter middagen, men annars äro vi hellre härifrån.»

»Edra armar äro svåra», sade Pawson. »Jag tänkte just i går, när jag såg er arbeta, att, nybörjare som I voren, skullen I känna det en smula. Visst fån I vara härifrån. Vi äro icke några slaf-drifvare här ute, och jag begär ej det, som är obilligt. Om det vore jag, skulle jag gnida in armarna med olja och sedan, då jag tvättade bort oljan, strö mjöl på dem.»

När de ätit sin middag, gingo de ut oeh skaffade sig ett rum och flyttade dit sina koffertar. Sedan gjorde de ett slag kring staden och lade sig därefter i skuggan af en tjock kaktushäck och sofvo hela eftermiddagen. Följande morgon kände de sig bättre. Inflammationen i armarna hade gifvit sig, och de voro i stånd att arbeta raskt.

»Hvad gör du med revolvern om kvällen, Hugh, då du ej bär den på dig om dagen?» frågade Luscombe, då han såg Hugh stoppa revolvern i fickan, då de gingo hem till sig, sedan dagsarbetet var slut.

»Jag tager af mig rocken om dagen, Luscombe, och bruket må nu vara hvilket som helst här, tycker jag det ser löjligt ut att se en karl arbeta i en brädgård med en revolver instucken i byxfickan. På kvällen är det olika; pistolen synes ej under rocken, och jag tror ej, det finns någon, som går utan här.»

»Jag tror,» sade Luscombe, »att man är lika säker utan pistol. Ej ens de där gatubanditerna skulle väl skjuta ihjäl en obeväpnad person.»

»Om de äro nyktra, nej», instämde Hugh; »men de flesta ogärningar af detta slag föröfvas under rusets inverkan.»

Några dagar senare fingo de vid kvällsvarden höra talas om, att tre kända bofvar kommit ridande till den lilla staden. »Jag tror», sade sagesmannen, »att en af dem är en kamrat till Buck Harris, som blef skjuten för tre veckor sedan. Jag har hört, att han svurit på, att han skall förgöra en hvar här, som hade sin hand med i det spelet. Sheriffen är borta. Han gaf sig af i går jämte två andra karlar att söka reda på den där bofven, som mördade en man och hans hustru någonstädes där nere i södern ochsom blifvit sedd i träskmarkerna vid East Fork. Undersheriffen är hemma, det är sant, men han är just ingen styrpinne, ehuru han kan slåss.»

»Men,» sade Hugh, »icke ämnar man väl låta terrorisera sig af tre fattiga karlar?»

»Vi tåla sannerligen ej mer än någon annan sådana där oroligheter; men det säger jag er, att då en af de tre är Dutch Sam och en Wild Harvey och den tredje Black Jake, så är det just ej saker att leka med för hvem det vara må, ty det är dagsens sanning, att hvar och en af dem är god att nedlägga fem, sex stycken, innan han gifver sig. Ni är ny på platsen, annars skulle ni ej taga saken så lätt. När ni varit här några månader, skall ni inse, att man är ursäktad, om man går ur vägen, när tre sådana karlar äro på krigsstråt.»

I detta ögonblick hördes skrik och hojtande samt hästtramp utanför. Därpå lossades skott, och de tre öfre glasrutorna genomborrades samtidigt med små runda hål i midten. Alla höjde sig ned öfver sina tallrikar. Nästa

skott kunde komma genom den andra raden af rutor, och i sådant fall kunde de, som sutto kring bordet, blifva träffade. Då hördes ett gapskratt, livarpå hästarna galopperade bort i vild fart.

»Det är bara skämt än», sade en af karlarna vid bordet. »Det blir värre senare, när de druckit nog för att bli vilda.»

»Just ett snyggt skämt att skjuta in genom fönstren!» sade Luscombe.

»Ah, det där var ett intet», inföll en annan. »Jag har sétt ett tjugutal cow-boys komma in i en stad, och en half timme senare fanns ej en fönsterruta, som ej var genomskjuten. De bruka skjuta hattarna af folk; det är deras favoritnöje. För det första visa de sin skicklighet som pistolskyttar, och för det andra skrämmer det nästan ihjäl folk, hvilket roar dem ofantligt. Jag har sett cow-boys skratta, så de nästan hållit på att trilla af hästarna, när någon hoppat till och rusat in i ett hus. Men cow-boys blir ingen ond på, de äro godt folk. Ehuru de kunna vara mycket hänsynslösa, när de äro ute på skoj, mena de icke att göra skada. De gifva ut sina penningar frikostigt och hata sådana där banditer, som de här utanför. Om icke cowboys funnes, skulle »de onda», som vi kalla dem, blifva herrar i Texas. Men cow-boys jaga dem som skadedjur, och jag har sett dem skjuta ihjäl mer än ett dussin mördare och spelare på en enda afton. De hafva understundom inbördes strider, som äro rätt hetaJag kommer särskildt i håg en, i hvilken öfver tjugu cow-boys dödades och utom dem sex eller åtta stadsinvånare, som händelsevis råkade komma i vägen för kulorna.»

Just som de slutat äta, kom en karl inrusande. Hafven I hört

nyheten? Dutch Sam och hans kamrater hafva brutit upp dörren till undersheriffens hus, släpat ut honom och skjutit honom.»

Det blef ett utrop af ovilja. »Där sen I», sade Hugh, »om undersheriffen gjort sin plikt och uppbådat alle man att tillfångataga och nedskjuta de där karlarna, så fort de visade sig i staden, skulle han ej behöft sätta till lifvet; men nu hoppas jag, att of-vanpå allt det här det blir gjordt.»

»Det bästa, vi kunna göra», sade en af männen, »är att gå

ur hus i hus och uppmana hvarenda en att med bössa eller pistol ställa sig i fönstret; och så skjuta vi dem, när de komma ridande.»

»Men det är icke öppen strid,» invände en annan.

»Öppen strid,» upprepade den förste föraktfullt. »Var det öppen strid kanhända, då de mördade undersheriffen? Tror du,

de skicka en utmaning till den, de ämna skjuta? Kommer aldrig i fråga. Och det säger jag, att vi måste göra oss af med dem.»

Det blef ett allmänt bifall härtill; och sedan en af sällskapet öppnat dörren och försiktigt tittat ut samt därefter rapporterat, att ingen af banditerna var inom synhåll, begaf sig sällskapet i väg. Luscombe och Hugh stannade en stund och pratade med värdshusvärden. Denne trodde ej, att befolkningen skulle anfalla bofvarna.

»Om sheriffen varit hemma och tagit ledningen», sade han, »skulle de handlat; men som han är borta, tror jag ej det är sannolikt, att någon kommer att afskjuta en kula mot dem. Sen I, ingen är säker på den andre, och han vet, att om han dödar eller sårar en af skurkarna, skola de andra två öfverfalla honom. Snart skola de vara här och dricka ut hela min skänk, och jag får nog ej ett öre för allt hvad de inmundiga; men det värsta är ändå, att de sannolikt skola börja att kasta med buteljerna och slå sönder för ännu mer, än de dricka ur.»

»Det förefaller mig verkligen vanärande», sade Hugh, »att en stad med omkring hundra manliga invånare skall underkufvas af tre karlar.»

»Det låter illa, om man resonnerar så», höll värdshusvärden med; »men ni måste komma i håg, att hvar och en af dessa tre män skulle kunna träffa hvart öga på ett spelkort på tjugu alnars afstånd; de bära på sig två revolvrar hvar, hvilket vill säga såmycket som att de hafva tolf människolif i sina händer, och de äro så kvicka med sina

vapen, att de skulle hinna skjuta af alla tolf skotten, innan en annan vanlig människa finge fram sin revolver och knäppte af den.»

»Hvarför stänger ni ej värdshuset i kväll?» frågade Luscombe. Då kunde de ju ej komma in och tömma er skänk.»

»Kunde de inte, ha, ha! Jo, de skulle stöta upp dörren med sina pistoler, och om det vore så väl tillbommadt, att det ej lyckades dem, skulle de tända på hnset. Det har händt många gånger, det vet jag.»

»Kom, så gå vi hem, Hugh», sade Luscombe. »Ju förr vi vi komma i säng, dess bättre, tycker jag. Vårt rum ligger åt gårds-sidan, så de må skjuta, hur mycket de behaga, oss skola de ej ha turen att träffa.»

Hugh satte på sig hatten, och de gingo båda gatan framåt. De hade ej gått långt, förr än de hörde hästtramp.

»Nu kommer en af dem», ropade någon från ett fönster. »Skyn-den er att vika om hörnet, bakporten är öppen! Jag har hört pistolskott, och med all säkerhet kommer han att skjuta ihjäl er.»

»Skynda dig Hugh!» sade Luscombe.

»Gå du, Luscombe! Du är obeväpnad. Jag ämnar ej springa för hvem det vara må», sade Hugh envist. »Men gå du, det är ej värdt du stannar, som ej har någon pistol!»

»Jag lämnar dig ej ensam», svarade Luscombe lugnt; »för resten kommer han nu.»

Hughs hand hade redan gripit pistolen bak i bältet och han höll den i rockfickan. Ryttaren sträckte fram armen, och Hugh såg månskenet glittra på en pistolpipa. I nästa ögonblick small det, men Hugh kastade sig ned på knä, i detsamma han såg mynningen riktas mot sig, och kulan träffade muren strax öfver hans hufvud. Han lyfte upp armen och sköt på samma gång, som två andra skott kommo från fönstren. Mannen slog ut med armarna och föll baklänges öfver hästens länd i marken. Det väl dresserade djuret stannade ögonblickligt, vände och ställde sig vid sin herres sida.

»Kom, Luscombe», sade Hugh; »ju förr vi äro borta, dess bättre.»

Innan de emellertid gått tjugu alnar, hörde de trampet af två hästar bakom sig.

»Låt oss vända om hörnet på det här huset, Luscombe. Jagtror ej, de komma förbi karlarne i fönstren, men om de göra det,

skola de tänka på att rädda sig, då de rida förbi oss, och ej kom-

ma att lägga märke till oss.»

De hade knappt vikit om hörnet, förr än böss-skott blefvo lossade, hvarpå följde några korta, skarpa revolverskott. Därpå kom en man ilande i galopp förbi dem. Ena armen liängde slapp, och

tyglarna lågo lösa på hästens hals.

»Jag förmodar, de dödade den andre», sade Hugh, »och den här är påtagligen träffad. Nu gå vi till sängs.»

Luscombe sade ingenting, förr än de kommit in i sitt rum. Hugh strök eld på en sticka och tände ljuset.

»Du är en präktig pojke, Hugh», sade Luscombe. »Jag trodde, att du alltid var emot strider och endast lugnt ville hålla på med ditt arbete; och så får jag se, hur du kastar dig in i denna strid och utsätter dig för att blifva ihjälskjuten såsom hade du stridt mot banditer hela ditt lif.»

»Det var han, som anföll mig», svarade Hugh. »Jag sköt ej först, ej heller utmanade jag honom; och att taga till benen, när jag var beväpnad, ville jag ej. Men du är tadelvärd, som stannade, när du var utan vapen. Det kallar jag att handla som en galning. Och nu är det ingenting mer att säga om den saken, så nu gå vi till sängs.»SJETTE KAPITLET.

Ett hästköp.

Ifter en veckas arbete funno Hugh och Luscombe detta I jämförelsevis lätt. Deras händer hade hårdnat, och rygg

! och ben värkte ej längre af ansträngningen, då de böjde

I sig ned och upplyfte bräder och bjälkar. De hade nu fått brädgården i ordning: de plankor, som voro af samma längd och bredd, hade blifvit uppstaplade i högar liksom det timmer,

som skulle begagnas till husresningar. Deras arbete var nu mer

omväxlande. Lastvagnen skulle naturligtvis lassas af, när den kom från sågen, och dess innehåll undanstufvas; men så snart James Pawson fann, att han kunde anförtro sina nya arbetare att se efter affären, lämnade han dem rätt mycket på egen hand och begaf sig själf upp till sågen, i hvilken han var delägare. Då fingo de på sin lott att föra räkning öfver det, som levererades, samt se till, att de bräder som lämnades köparne, hade den rätta längden och grofleken, och i annat fall att såga af timret i de längder, som rekvirerades.

Detta allt erbjöd litet omväxling ocli gaf dem intresse för deras arbete, och så lärde de känna en hel hop folk, ej endast stadsinvå-narne utan äfven nybyggare utomkring, hvilka kommo in till staden med sina oxvagnar att hämta bräder och takspån till de simpla hus, som skulle gifva dem skydd, till dess deras mark blef uppodlad och Välståndet började växa.

Men redan efter tre månader började Luscombe ledsna vid arbetet. Hugh märkte det genast.

»Jag ser, att du tröttnat», sade han en söndag, då de företogo en fotvandring till en liten gård, tre mil från staden, hvilkens ägare hos dem köpt trävirke till en ladugård och bedt dem komma och äta middag hos sig. »Det har ej varit din mening att låta mig märka det, men jag vet det ändå.»»Jag vet ej om jag tröttnat, Hugh, men jag känner någonting oroligt inom mig.»

»Ja, för min skull vill jag ej, att du på något sätt skall känna dig bunden här, Luscombe. Vi kommo öfverens till börja med, som du minns, att hålla i hop, men nu sedan isen är bruten och vi kommit oss i gång, kan hvilken af oss, som vill, taga renseln på rygg och gifva sig af efter annat arbete. Vi äro icke nykomlingar nu längre.»

»Det är en militärstation vid Fort M’Kayett, och jag ämnar utföra min plan att taga värfning», sade Luscombe. »Jag skall känna mig lyckligare som kavallerist än som något annat. Det är sant, att solden ej är hög, men det gör ingenting; det går fortare att avancera här än där hemma, och man har för öfrigt ej tillfälle att göra af med penningar ute på slätterna. Det påstås, att indianerna äro oroliga, och lifvet där borta skall erbjuda litet eggelse, under det att här ej finns någon alls. Men det'är ledsamt att lämna dig, Hugh.»

»Låt inte det hindra dig!» sade Hugh. »Naturligtvis blir det tråkigt, när du är borta; men då du har dina planer och jag icke har några, skulle det ändå en gång komma därhän; och, som jag sade, nu sedan jag öfvervunnit min känsla af att vara främmande här, så är det troligt, att jag ej kommer att stanna länge efter dig.»

Följande dag tiilkännagaf Luscombe för Pawson sin af sikt att lämna honom vid veckans slut.

»Jag är ledsen, att ni lämnar mig», sade denne, »men jag har väntat det. Det är det svåraste här ute, att ingen stannar vid ett arbete. Ni har ändå stannat längre än de bruka. Ger ni er också af?» frågade han, vänd till Hugh.

»Icke nu», svarade Hugh, »men om ett par veckor. Ser ni, man lär sig ingenting här.»

»Det är sant. Men hvad säger ni om att fara upp till sågen? Det är annat slags arbete. En af karlarna klämde sin hand i lördags och kan ingenting göra på en tid.»

Hugh mottog med glädje anbudet. Han skulle ha funnit det mycket ledsamt utan Luscombe, men genom att få ett annat arbete, kände han kamratens afresa mindre tungt. Han skulle få lära en hel del och vistas bland nya kamrater och hafva mycket att passa på.

Vid veckans slut begaf sig sålunda Luscombe ut på sin långa färd till Fört M’Kayett, och sedan for Hugh på måndagsmorgonen till sågen med en lastvagn, som på lördagen kommit med timmer. Spannet utgjordes af ett par vackra mulåsnor och ett par hästar»Sitt upp», sade formannen. »Vi skola köra fort, till dess vi komma till

kullarna. Så, nu äro vi i ordning. Framåt!»

Han smällde med piskan, och djuren satte af i traf; snart föllo de in i galopp. Vägen var ingenting annat än ett hjulspår öfver fälten, och Hugh höll sig fast i sätet, väntande hvart ögonblick att blifva afkastad. Hjulspåren voro djupa, och Hugh tyckte, det vax ett underverk, att vagnen icke stjälpte och sprang i stycken, såsom hjulen först gingo ned på ena sidan och sedan på den andra, och så som hela vagnen brakade och knakade af skakningen. Då de åkt tre mil, saktade djuren farten till Hughs omätliga lättnad.

»Det är deras lilla lek», sade förmannen. »De veta, att de ej mera i dag få tillfälle att taga sig en galoppad, och därför passa de på, där vägen är bra.»

»Kallar ni det här en bra väg?» frågade Hugh förvånad.

»Visst gör jag det. Det är ju jämn mark och intet vattendrag att passera. Ni kanske tycker, att det skulle vara en slät och pla nerad spårväg?»

Hugh skyndade sig att säga, att han ej hyste dylika öfver-drifna föreställningar.

»Den här vägen är ingenstädes verkligt dålig», fortsatte formannen, »det vill säga icke för att vara en bergväg. Jag vill icke säga, att det ej finns några svåra ställen, men de äro ingenting i i jämförelse med andra vägar, där jag kört spann.»

Djuren hade nu fallit in i skridt, ehuru, så vidt Hugh kunde se, vägen ej var värre nu än hitintills.

»De hämta anden», sade formannen och tände sin pipa. »De ha nu fått ha sin egen vilja en stund och bereda sig till dagsarbe-tet. De veta lika bra som jag själf, hvad som förestår dem. Gör du ej det, Pete?»

Den tilltalade mulåsnan spetsade] det ena af Åsina långa öron och vände litet på hufvudet.

»Det är vackra mulåsnor», sade Hugh.

»Större kan man få se, men Pete och Bob äro rara djur.»

»Aro de bättre än hästar?»

»Bättre än hästar? Jo, det kan ni lita på. Jag skulle hellre vilja hafva ett par mulåsnor än tre par hästar. Hvad styft arbete vidkommer och uthållighet och styrka, är det ingen jämförelse mellan en mulåsna och en häst. De här två mulåsnorna äro värda två gånger så mycket som det bästa par hästar, som kan finnas iSTRID MED BANDITER.Texas, undantagandes naturligtvis utvalda ridhästar. Hundra dollar för en häst är ett högt pris här i landet, men två par mul--åsnor vore icke för mycket betalade med åtta hundra dollar. Man har icke något besvär med mulåsnor: de springa ej bort, om man släpper dem lösa, och de sätta aldrig af i vild flykt som hästarna, om de ej blifvit illa uppfostrade. Och det finns lika mycket förstånd hos en mulåsna som hos ett helt tjog hästar, och det veta hästarna själfva. Därför, om det är en mulåsna i en hel hjord med hästar, tager hon ledningen, och hästarna följa efter henne. Därtill fatta mulåsnorna tillgifvenhet för hvarandra, hvilket hästarna icke göra. Vid ett kreatursmöte får man se, att parhästarna icke hålla sig till hvarandra, utan blanda sig med de öfriga, men om det finns -ett mulåsnepar bland mängden, håller det troget i *hop.»

»Jag hade den föreställningen, att mulåsnor voro envisa.»

»Nå ja, icke vill jag neka för att de ha sina lynnigheter ibland, men för det mesta kommer det sig af att de blifvit illa behandlade. Men behandla en mulåsna väl, och hon skall i de flesta fall uppföra sig väl. Det vet du, Pete, gör du inte?» — och därmed gaf han djuret ett lätt slag på halsen med piskan, hvarpå det svarade med att helt lekfullt sätta bakdelen i vädret och sparka bakut, hvilket kom Hugh, att hastigt draga in sina ben, som han haft hängande fram på vagnen. »Du är en skälm, Pete», sade formannen. »Nu han I fått pusta ut. Rycken upp er nu, till dess vi komma upp bland bergen!»

Som om de förstått, hvad han sade, föllo de in i kort traf, och smällen af piskan väckte hästarna till lif. Denna takt hölls ej länge, ty marken började stiga. De kommo nu in i en dalgång mellan två rader kullar och började snart

att köra uppför en knagglig väg. Denna blef brantare och brantare, och Hugh var glad åt att få stiga af och gå framför. Ibland ledde vägen öfver bara klippan, som var så slät och hal, att dragarna knappast fingo fotfäste. Sedan slingrade den längs sidan af en kulle, där marken på ena sidan var mycket högre än på den andra, så att det föreföll Hugh, som skulle en lastad vagn oundvikligen stjälpa och rulla ned i dalen nedanför. Ibland körde de ned i en brant hålväg och sträfvade så upp igen på andra sidan. Höjderna voro här bevuxna med endast små träd och buskar — de stora träden hade redan blifvit fällda. Slutligen kommo de till en ström, som flöt genom en klippig hålväg.

»Nu äro vi framme», sade körsvennen, och femtio alnar längre bort syntes sågen, en mycket primitiv byggning med ett vattenhjul.

Hen ty, Rödskinn och Coivboys. - 5Ett lågt blockhus stod bredvid. På andra sidan utbredde sig dalen. Dalväggarnas öfre delar voro betäckta af träd, men de lägre hade redan blifvit sköflade af yxan. En dam hade blifvit byggd tvärs öfver strömmen, hvarifrån en ränna var dragen till vattenhjulet, hvilket låg fem, sex fot lägre än den omgifvande marken; nedanför vattenhjulet fortsatte rännan nära nog till mynningen af hålvägen, hvarest vattnet åter flöt in i den ursprungliga flodbädden. Hjulet var i gång, och bullret från maskinen inne i sågen var så starkt att ingen hörde, när vagnen med mulåsnorna kom. Men en gäll hvissling af formannen kallade ut en karl. Han nickade åt Hugh. »Ni är, förmodar jag, den nya karlen, »gubben» talade om. Nå, Clarkson, har dn köpt det, som vi behöfde?»

»Ja, jag tror icke att någonting felar; jag lämnade listan till gubben, och han hade tidigt i morse lagt alltsammans i vagnen. Plär är det: sex skålpund te, ett pund fläsk, en säck mjöl, en kagge sirap och tjugu skålpund socker. Här är en låda med torkade äpplen och de två stocksågarna. Han skulle fundera på en ny slipsten, men han tänkte, att den gamla kunde duga litet till.»

»Den var redan utnött, när den sattes upp», muttrade förmannen. »Den duger icke att slipa yxor på. Jag sade gubben härom dagen, att den redan kostat honom tio gånger så mycket som den är värd, emedan karlarna ej kunna få hvassa eggar på sina verktyg på den.»

»Men som du vet, Ben, så växa icke slipstenar i M’Kinney, och han får lof att skicka efter en från Missouri.»

»Äfven om han behöfde taga den från Kina, så borde den nu varit här», brummade förmannen.

En neger kom nn ut ur blockhuset och började bära in förråden, och Hugh följde förmannen in i sågverket. Där stod ännu en karl. Sågverkets ena sida var öppen åt en bakgård, på hvilken det osågade timret låg. Dessa timmerstockar lades på valsar och rullades sålunda in i sågen. Ena änden af stocken lyftes då medelst domkraft upp i jämnhöjd med sågbänken, på hvilken den lades. Därpå förfor man på samma sätt med stockens andra ände. Hela maskineriet bestod af en större och en mindre cirkelsåg. Vattenkraften skulle ej varit tillräcklig att drifva ramsågar, hvarför allt arbete måste göras med cirkelsågarna. Sågverket var ej stort, men det förslog för M’Kinneys och kringliggande trakts behof, och två vagnslaster skickades dagligen dit ned. För öfrigt funnos vid verkettre timmerhuggare, som fällde träden och kanthöggo virket, och en forman, som med hjälp af fyra hästar forslade stockarna till sågen.

Hugh kom snart underfund med, att arbetet här var mycket roligare än nere i brädgården. Det fordrades rätt mycken skicklighet att handtera de tunga stockarna och få dem upp på sågbänken, ehuru de förut af timmermännen blifvit afhuggna på tvären i passande längder. Därpå sågades de till tre tum tjocka plankor. Dessa fördes till den mindre sågen, som delade dem i tumstjocka, halftums eller trekvartstums tjocka bräder, allt efter de mått, som rekvirerats. Sågbänkarna voro mycket primitiva: stockarna lades på fasta valsar och försattes i den erforderliga rörelsen af ett rep, som gick igenom block och omkring en vals, hvilken, när den vreds omkring, vindade upp repet och förde stockarna fram mot sågen.

Bullret från sågarna och vattenhjulet med dess maskineri bedöf-vade Hugh i början, men snart upphörde han att märka det. Han fick hjälpa till med litet af hvarje: att hala npp stockarna på deras plats och lägga dem på valsarna, att fastgöra blocken, att flytta bort plankorna, då de blifvit af sågade, samt att maka fram stocken, då en

ny planka skulle afsågas. Den mindre sågen beliöfde en persons ständiga tillsyn, ty tretumsplankorna makades allenast med handkraft fram till den, hvarvid de höllos i sitt rätta läge af ledstänger.

»Ni måste vara försiktig, när ni kommer nära änden», sade förmannen till Hugh, »eljest kan det hända, att ni blir af med ett eller ett par finger. En fot eller så mot slutet skall ni släppa plankan och ej skjnta fram den längre, utan gå på motsatta sidan om sågen och draga den till er i stället. Det är ett rätt tungt arbete det här, men till följd af brist på skog kommer det ej att fortfara mer än några månader. Pawson har köpt en annan plats, litet längre upp bland bergen, och har skaffat bättre redskap dit; han beräknar, att det skall vara färdigt och i ordning där, då vi slnta här. När den här sågen anlades för två år sedan, fanns det mycket litet folk på slätten häromkring, och en vagnslast i veckan var det mesta Pawson kunde afyttra. Jag har varit här från första början. Då för tiden fick man vara till reds med bössan, ty man kunde alltid vänta ett anfall af indianer, men nu ha de dragit sig längre norrut och besvära oss ej mer. Nu ringer Joe till middag.»

Följande de andras exempel, gick Hugh ned till strömmen och tvättade sina händer samt torkade dem sedan på en handduk, som hängde på en spik på dörren till boningshuset. Sedan gick han in. Inom fem minuter var hela sällskapet samladt och intog sina plat-ser på bänkar, som stodo utmed ettlångt, smalt bord. Negerkocken tog in skålar med ärtsoppa. Därefter fingo de kokt fläsk med potatis samt till sist torra äpplen, kokta i sirap.

»Vi ha vår kost här uppe», sade förmannen, som placerat Hugh vid sin sida. »Jag förmodar, gubben sade er det.»

»Ja, han sade att jag skulle få fyrtio dollar i månaden och maten.»

»Just så. Det är större lön, än ni skulle kunna få på en farm där nere, men det är styfvare arbete, och så är här enformigt; för öfrigt löper- man mycket lätt fara att skada sig, såvida man ej är försiktig. Atta eller tio karlar ha blifvit skadade, sedan vi började, Det är hälsosamt här uppe i bergen, och vi få icke febrar; det är också lagom svalt för att sofva om nätterna på sommaren, men om vintern är det kallt, det kan jag säga er. Gubben gifver oss god mat, och han är den bäste husbonde, som finnes här i trakten.»

Hugh tyckte om detta lif; den friska bergsluften kryade upp honom, och för hvar dag, som gick, fann han sitt arbete lättare. Männen voro i det hela taget trefliga karlar, och om aftnarna hörde Hugh med stort intresse på de historier, de berättade, då de rökte sina pipor. Det var förvånansvärdt, huru många sysselsättningar de flesta haft. Två af dem hade varit guldgräfvare i Kalifornien, innan de kommo till Texas; en af dem hade varit forman på Santa Fé-vägen; en annan, vid namn Bill Royce, hade varit sjöman och rymt från sitt fartyg i Galveston, hade låtit värfva sig och tjänat tre år vid kavalleriet, hade återigen rymt och arbetat två år som cow-boy vid boskapsgårdarna i Texas, hade några månader tjänat vid en farm och slutligen efter mångfaldiga äfventyr hamnat i M’Kinney, då där ännu blott fanns tre, fyra hus.

En annan hade också varit cow-boy, men hans erfarenhet af detta slags lif var helt kort.

»Jag stannade en vecka», sade han, »men jag hade nog af att blifva af kastad af en häst tjugu gånger om dagen, att ej tala om arbetet och gossarnas sätt att gå tillväga I två strider mot indianer hade jag varit med utan att känna mig rädd, men de där cow-boys höllo på att skrämma lifvet ur mig. Flere gånger, när jag helt lugnt sartt och rökte min pipa, small det, och en revolverkula krossade pipan i tusen bitar. När jag då rusade upp ocli svor, skrattade de sig nästan fördärfvade. En annan gång, då vi sutto tillsammans kring elden, fick någon det infallet att kasta ett brinnande vedträ, hvarpå de andra gjorde så med, så att elden for ialla riktningar; och hur det gick till, att ingen blef dödad, är mer, än jag kan begripa. Jag härdade nt en vecka, men ej längre, och jag hade blifvit så nervsvag, att jag hoppade till, om någon hastigt rörde sig. Däraf slöt jag, att jag var olika skapad mot cow-boys, och att det var bättre, jag lämnade dem och sökte annat arbete.»

»Det gjorde du rätt i», sade Bill Royce. »Hvar och en, som ämnar bli cow-boy, gör bäst i att först lära sig rida, kasta en snara och draga sin pistol med blixtens hastighet.»

Följande dag bad Hugh formannen köpa i staden ett sådant rep, som boskapsherdarna begagna.

»Det här duger nog», sade Bill Royce, då han undersökt det. »Både cow-boys och mexikaner begagna rep ibland,

men för det mesta tillverka de själfva. sin lasso af smala remmar af oberedd hud, hvilka de arbeta och smörja, tills de löpa lika lätt, som om de vore gjorda af silke. Ja, det här är rätta längden, fyrtio fot. Några begagna visserligen femtio, och jag har känt mexikaner, hvilka till och med kunnat kasta en sextio fot lång lasso med säkerhet, men en sådan längd är ej den normala; fyrtio fot är alldeles lagom. Jag vill splitsa ena änden till en ögla, och därpå trädes den andra igenom så det blir en rännsnara. När man kastar, är snaran tre eller fyra fot lång. Naturligtvis, ju bättre man kan kasta, dess mindre kan man hafva snaran, och ju mindre den är, dess fördelaktigare, ty då kommer knycken så mycket hastigare, innan hästen eller tjuren är beredd därpå. Du ser den där trästubben, som sticker upp ett par fot öfver marken. Man gör rännsnaran i ordning och samlar det återstående af repet i slingor i handen så här, och står till börja med på tjugu fots afstånd, se'n kastar man snaran öfver stubben — så här!»

Om aftnarna efter kvällsvarden gick Hugh ut och öfvade sig med lasson, med den påföljd att han vid månadens slut kunde på trettio fots afstånd säkert kasta den kring stubben. Han följde äfven Royces råd angående pistolskjutning. Han skaffade sig ett bälte af samma slag, som cow-boys begagna, och tog sig för att bära pistolen oladdad däri samt vid alla möjliga tillfällen draga den, lägga an och trycka af med] den största möjliga hastighet. Det kunde tyckas en simpel sak, men han blef förvånad öfver, huru det genom öfningen drog mindre och mindre tid. När han lärde sig använda detta vapen i vinterträdgården på Byrneside, trodde han ej, att en sådan färdighet skulle blifva af någon nytta för honom.Nu visste hau, att hans lif kunde bero af den, och förvärfvade, efter hvad Royce sade, en skicklighet, som påminde om en taskspelares.

Skogen var nu nedhuggen, och sällskapet beredde sig att flytta ned till M'Kinney öfver vintern. Timmerhuggarne skulle med detsamma begifva sig till den nya platsen och börja fälla träd, och så snart snön fallit tillräckligt, skulle dragarne skickas dit och föra stockarna till det nya sågverket. På detta sätt skulle det finnas ett stort timmerförråd i ordning, när sågen på våren åter sattes i gång.

Hugh sörjde ej, när arbetet i sågen upphörde. Han hade be-slutit att stanna till dess och var glad, att han gjort det. Tiden hade ej varit förlorad för honom. Han hade lärt sig känna egenheterna, lefnadssättet och karakteren hos den klass af människor, med hvilken han skulle komma att lefva tillsammans; af en och annan hade han äfven inhämtat rätt mycken kännedom 0111 landet och visste hvilka platser, som bäst lämpade sig att bryta upp ifrån, samt äfven hur han skulle styra kosan för att lättast komma in i hjärtat af boskapslandet. Han hade lärt sig kasta sin lasso nog skickligt för att kunna reda sig bland boskap eller hästar, om han valde att söka sin utkomst bland dem, och hans ständiga öfning med revolvern ingaf honom själff örtroende och säkerhet. Han kände sig med ett ord rustad att på egen hand lefva det vilda lifvet på slätterna och i bergen.

Det första han gjorde, då han kom ned till M'Kinney, var att se sig om efter en häst. »Var försiktig vid hästköp!», hade Bill Royce sagt. »Man kan våga hvad som helst på, att den häst, som här bjudes en till salu, är stulen, och man utsätter sig för den värsta klämma, om man skulle råka komma på den trakt, där hästen är igenkänd. Det bästa, 0111 man köper en häst, är att gå till en domare eller sheriffen och få hans namnunderskrift, betala penningarna och få köpet bevittnadt af honom. Det kostar ett par dollar, men bättre kan man ej använda sina penningar, ty med ett sådant skriftligt intyg kan man undgå en snara om halsen.»

Hugh tog in på hotellet, och sedan han sagt värden, att han såg sig om efter en häst, omtalade denne en afton, då han återvände hem från ett besök hos vänner på en farm, att två karlar, som sade sig hafva en häst till saln, kommit till staden en timme förut. Bill Royce satt i salen, då Hugh kom in.

»Jag har kommit för att tala med dig, Hugh. För en timme sedan såg jag två karlar komma ridande på ett par hästar och ledande ett annat par, af hvilket den ena tycktes mig vara den finastehäst, jag sett på länge. Det är en mustang. Jag tror ej, de kommit åt honorn på hederligt vis, men det behöfver da ej bry dig om, och du kan få den billigare, än om de hade det. Men var ej för het på gröten! Låt ej förstå, att du verkligen behöfver hästen!»

Strax därpå inträdde två män. De voro iklädda bredbrättiga hattar, röda skjortor, jackor med silfverknappar, byxor af mjuka skinn och höga stöflar. Om lifvet buro de granna skärp.

»De se rätt obehagliga nt», sade Bill Royce, »jag vet icke, hvad de kunna vara för något. De äro inga ordentliga cow-boys, men kanhända hafva de haft arbete vid någon boskapsgård; de må nu emellertid vara guldgräfvare, hästskojare eller gränsröfvare, så hafva de en häst att sälja, vare sig de nu stulit den från någon rancho, fått den af indianer eller dödat dess ägare. Därom skall man nogsamt kunna döma af priset. Två hundra dollar är billigt, om hästen är lika bra som han ser ut. Om de taga mindre för honom, är det därför, att de ej våga behålla honom.»

Sedan karlarna en stund stått vid disken och talat vid värden, kom en af dem fram till Hugh.

»Jag hör, att ni vill köpa en häst.»

»Ja, det vill jag, om jag kan få en för det pris, som passar mig.»

»Jag har en häst, som skalle passa hvem som helst, och hvad priset beträffar, få vi komma öfverens.»

»Kan jag få se honom?» frågade Hugh/

«Det går an, han står i stallet.»

»Ja, men jag skulle vilja se honom vid dagsljus, sitta upp på honom och försöka honom.»

»Vi hafva brådtom, min kamrat och jag», sade mannen. Vi hafva två reservhästar med oss, men vilja ej längre hindra oss med dem.»

»Nå, då skall jag se på hästen nu», sade Hugh och gick, åtföljd af Bill Royce, ut till stallet med mannen. Två hästar stodo sadlade och i ordning, fästa vid ett par krokar utanför skjulet och inrie i stallet stodo två. Den ena af dessa var en vanlig häst, mager och knotig. En packsadel hängde bredvid på en spik. Sannolikt hade hästen varit använd till att bära packning. Den andra var en vacker skym mel, som frustade vredgadt, då de närmade sig med lyktorna.»

»Det här är en häst, som heter duga», sade karlen: »fem år gammal, stark, modig och finlemmad.»»Han är ondsint», sade Hugh, då hästen lade öronen bakåt och gjorde ett hastigt och okynnigt försök att hugga mannen i handen.

»Bara lekfull», svarade denne.

»Jag vill ej köpa honom, utan att försöka honom först; han kan hafva alla möjliga oarter. Huru mycket begär ni för honom?»

»Den här hästen», sade karlen, »skulle vara lågt betalad med två hundra femtio dollar, men som jag sade er: vi ha brådtom, och därför skall jag sälja honom för ett hundra femtio. Hellre skjuter jag honom, än jag släpper honom billigare.»

»Nåväl, låt oss gå in i salen och tala om saken», sade Hugh.

Den andre karlen stod ännu kvar vid disken, då de inkommo. Hugh, som visste att det var något oerhördt, att man köpte en häst utan att iakttaga den öfliga ceremonien att taga in dricksvaror, gick fram till disken och sade till om whisky för fyra personer. »Om jag köper hästen», sade han, »blir det endast på ett villkor. Jag vet ej, hvarifrån han kommit. Den person, från hvilken ni fått honom, kan ha stulit honom, och så kan jag råka träffa hans forna ägare. Jag skulle ej alls finna behag i att blifva hängd som häst-tjuf.»

»Ni vill väl icke säga, främling, att vi stulit honom?», sade en af karlarna i vredgad ton.

»Visst icke. Han kan ha gått genom många händer, innan han kom i edra, och ändå vara stulen. Naturligtvis om ni vet någon här, som kan gå i god för, att ni födt upp hästen eller ägt den ett par år, är jag nöjd; hvarom icke, kan ni näppeligen begära, att jag skall nöja mig med ert ord, mer än jag kunde begära, att man skulle nöja sig med mitt, om jag blef ve anklagad för att ha stulit den. Icke sant, herr värd?»

»Däremot ser jag ingenting att invända», sade värden. »Det är högeligen obehagligt att här i landet blifva funnen ridande en häst, som blifvit stulen.»

»Se här mitt förslag», fortsatte Hugh. »Då dessa herrar ära främlingar här, föreslår jag, att vi kalla in sheriffen och James Pawson, som är domare, att de må bevittna köpet och gifva mig skriftligt på, att de känna mig och att jag i deras närvaro köpt hästen. Det är ju ingenting obilligt. Om jag då blir anhållen för stöld, kan jag visa fram detta intyg, och skulle man ändock tviflar går det an att skrifva till sheriffen och få saken bekräftad.»

De två främmande karlarna utbytte några ord i låg ton, ochdärpå sade den, som visat hästen: »Nåväl, vi anse förslaget billigt. Vi veta ju, att vi på hederligt sätt fått hästen, men då vi äro främlingar, är det rätt att ni är försiktig. Hämta hit er sheriff och låt köpet bli uppgjordt!»

»Jag skall gå till sheriffen, om du går till Pawson, Hugh», sade Royce.

Fem minuter efteråt återvände de med två män. Sheriffen såg skarpt på de båda hästmånglarne; han kände dem ej.

»Vill ni gifva mig mitt bälte?», sade Hugh till värden.

Denne gick ut och kom tillbaka in med bältet, som han haft inläst i sin kista, allt sedan Hugh kom till staden. Hugh räknade upp ett hundra femtio dollar i guld.

»Vänta litet», sade sheriffen. »Jag får lof att se hästen först för att veta, hvad han har för märke. Jag kan ej beskrifva hästen, om jag ej sett honom.»

Åter gick sällskapet ut i stallet med lyktor. Hästen var märkt med ett inbrändt E. Något annat märke fanns ej på honom. Sheriffen hade med sig något slags officielt papper, och, sedan han åter-väudt in till disken, skref han därpå: »Jag intygar härmed, att»

— han stannade, — »Hugh Tunstall», ifyllde Hugh, »hvilken jag väl känner, enär han sex månader arbetat här i staden och i grannskapet däromkring, köpt en skymmel med ett inbrändt (E) af» — »Jake Wittingham», sade mannen, »samt att han betalt densamma.» Därunder skref han sitt namn och »Sheriff i M’Kinney» och James Pawson tillade sitt namn och ordet »Domare».

»Nu är det i ordning», sade sheriffen. »Lämna penningarna, och köpet är uppgjordt!»

»Jag släpper den andra för tjugu dollar.»

»Då tar jag den med», sade Hugh, och tillade denna summa till den, han räknat upp, samt räckte alltsammans till karlarna.

»Vill ni komma med mig hem», sade sheriffen till Hugh, »skall jag sätta mitt embetssigill under intyget. »Jag hyser intet tvifvel», fortsatte han, då de kommit ut ur salen, »att ej den där hästen blifvit stulen. De skulle aldrig släppt honom för det priset, om de fått honom på hederligt vis. Jag känner icke karlarna, ehuru jag tämligen väl har reda på alla landstrykare på hundra mils omkrets; därför, om de stulit hästen, ha de fört honom långt ifrån. Det skulle ej förvåna mig, om de både mördat och röfvat. Om jag kände dem, skulle jag tillfångataga dem och undersöka deras kläder, men som jag aldrig sett dem förr, kan jag ej göra det. Detvar mycket klokt af er att kalla mig till vittne på köpet. Hästen skulle kunna försätta er i allvarsamt bryderi, så framt ni ej kunde bevisa, att ni på hederligt sätt kommit åt honom.»

De hade nu hunnit fram till sheriffens hus, och han satte det officiella sigillet under köpekontraktet. »Nu är det så godt, att ni också skrifver ert namn», sade han, »så skall jag bevittna namnteckningen. Om man då skulle draga i tvifvelsmål, att ni är Hugh Tunstall, behöfver ni endast skrifva ert namn, och de skola se, att ni är den nämnda personen. Rätt så. Mitt arvode är två dollar.»

Hugh betalade med nöje penningarna och återvände till hotellet med intyget i fickan.

»Karlarna hafva ridit sin väg», sade Royce, när han inträdde. »Just ett snyggt par! Undrar, hvarifrån de fått hästen.»

Följande morgon steg Hugh tidigt upp för att undersöka sitt köp. Hästen gjorde åter fientliga rörelser, när han

närmade sig; men Hugh talade lugnt vid honom, klappade och strök honom. När han lugnat hästen, satte han på honom grimman och ledde honom ut på gården.

»Dn är en skönhet», sade han, »det kan man ej misstaga sig på.» Därpå fastgjorde han honom vid en stolpe och gick rundt omkring honom. »Riktiga proportioner, starka muskler, fin benbyggnad och de vackraste ben! En sådan jakthäst du skulle blifva där hemma!» Värdshusvärden kom ut, då han stod och beundrade hästen.

»En mustang», sade denne, »större än de vanligen bruka vara, och vacker allt igenom; han är värd dubbelt mot hvad ni gifvit; i södern skulle man hvilken dag som helst kunna få tre hundra för honom. Jag tänker, att de där lymlarna voro rädda att föra honom dit. För väl kända förmodar jag! Se här är ett intyg äfven från mig, och om jag vore som ni, skulle jag taga ett betyg från Paw-son, på att jag arbetat vid hans sågverk och är duglig och bra. Ni kan ej hafva nog många intyg på hvem ni är, när ni rider ett sådant där djur. Vill ni ha sadel och betsel, så har Jim Hoskings det till salu; han talade om det för mig för en fjorton dagar sedan.»

En half timme senare blef Hugh ägare till en sadel och remtyg. Den förra var i den fason, som begagnas i Texas, mycket tung och med höga sadelbågar.

»Jag kan ej förstå, hur någon kan blifva kastad ur en sådan här sadel», sade Hugh, då han betraktade den.»Vänta, till dess ni kommer på en häst, som gör bocksprång», sade mannen leende.

Hugh sadlade hästen och satt upp. Han kände det besynnerligt och obekvämt till börja med, ty stigbygelremmarne sutto mycket längre bakåt, än hvad han var van vid. Stigbyglarna voro mycket stora och breda, och remmarnas plats gjorde det nödvändigt för honom att rida med raka ben.

»Jag blir väl van härvid med tiden», tänkte han, »men nu kännes det, som om jag rede barbacka.» Han red långsamt gatan i ände, men lät sedan hästen fatta galopp. Hugh var förtjust öfver hur lätt han bar, och återvände hem efter en timme, fullt tillfredsställd med sitt köp.SJUNDE KAPITLET.

Bland cow^boys.

hvad tänker du nu taga dig för, Hugh?» frågade Bill ^oyce efter frukosten, sedan de andra gått.

»Jag vet inte riktigt, Bill», skrattade Hugh, »jag sulle tycka om att bli min egen herre en tid och skjuta och jaga på slätterna; vidare att fara öfver till Santa Fé

och därefter taga det, som erbjuder sig; jag har tre hundra dollar,

och de räcka länge. Men jag vill ej ge mig ut ensam, ty jag känner ej landet och sederna. Hvad säger du om att följa med mig, Bill?»

»Det är just, hvad jag själf har tänkt», svarade Bill. »Jag känner till slätterna mycket väl och har jagat där flere månader; jag är utledsen på arbetet här, men mina penningar äro slut, ty dem har jag gifvit ut, allt efter som jag fått in dem. Därför tänkte jag som så: om Hngh ville försträcka penningarna, skall jag visa honom fram i landet, där han är obekant, så uppväger det ena det andra. Vi hafva arbetat tillsammans, och jag tror, vi skulle komma väl öfverens. Så, vill du, så vill jag.»

»Jag önskar intet högre, Bill. Här har du min hand på det.»

Efter tre dagar voro förberedelserna träffade. Bill visste en häst, som kunde fås för fyrtio dollar; två bössor blefvo köpta, sadel och betsel åt Bill och sadel väskor till den lediga hästen. Ett stort förråd kulor och krut lades in i dem; vidare ett par pund mjöl, några skålpund te och socker, fyra filtar och diverse små-plock. Fjärde dagens morgon redo de bort från M'Kinney i sydlig riktning, för att komma omkring höjderna. De första dagarne passerade de några nybyggen, men därefter kommo de ut på vilda slätten.

»Nu skola vi börja se oss om efter vil dt», sade Royce. »Du kan väl skjnta, Hngh?»»Med kulgevär har jag aldrig försökt, men jag skjuter rätt bra med hagelbössa.»

»Du kommer att lära dig snart», sade Royce; »den, som kan skjuta så som du med revolver, kan bestämdt blifva

mycket skicklig med bössan.»

De första fyra månaderna ströfvade Hugh och hans kamrat öfver slätterna, och Hugh njöt af lifvet i fulla drag. De hade styrt kosa i sydöstlig riktning, ty vintern var i annalkande, då de gåfvo sig i väg, och som kölden ofta är bister i norra Texas, ställde de sin färd mot mexikanska gränsen, där de fingo glädja sig åt härligt väder. De funno öfverflöd på villebråd och kunde hafva skjutit otaliga hjortar, om de haft afsättning för dem; nu kunde de endast använda dem till egen föda. Hjordar af vilda hästar voro emellanåt synliga, och i lugna dalar hände det, att de träffade på halfvild boskap, som sprungit bort från aflägsna boskapsgårdar. Det var nytt för Hugh att efter eget behag få ströfva fritt; ibland tillbragte de ett par veckor utan att se någon mänsklig varelse; ibland stannade de öfver natten vid en lägereld, uppgjord af ett sällskap cowboys; ibland bivackerade de med någon kringflackande jägare som de själfva eller med någon boskapsherde, som var ute för att leta bortsprungna kreatur. Under denna tid hade deras utgifter varit så godt som inga, då utlägg endast behöft göras för mjöl, te och socker, hvilka varor de äfven stundom erhöllo i utbyte för villebråd.

Hugh hade lärt sig kasta lasson med stor skicklighet äfven från hästryggen, ty i detsamma han kom ut på slätterna, hade han börjat öfva sig därmed. Första gången han pröfvat sin förmåga på sin kamrat, höll han på att förorsaka denne ett häftigt fall af hästen, om icke Bill hållit in sitt djur i samma ögonblick, som repet föll öfver axlarna; ty Prins, som Hugh kallade sin häst, var inöfvad till detta arbete. Med detsamma lasson kastades, stannade han och tog stöd med framsträckta framben för att möta stöten, och det var endast Bills påpasslighet, som räddade honom från att komma ur sadeln.

»Blixt och dunder!» skrek Bill. »Tänker du bryta nacken af mig, Hugh?»

»Det var icke mitt fel», protesterade Hugh. »Prins höll på att ^ kasta af mig; jag blef fullkomligt öfverrumplad af det spratt, han spelade mig.»

»Vi borde hafva tänkt på att han var inöfvad till detta slags arbete», sade Bill. »Det var ju naturligt, att han skulle vara det.Men det kommer att yppa sig många andra tillfällen för dig att öfva dig, under det vi rida framåt. Här finns mycken boskap, som ströfvar omkring utan ägare, och om vi träffa på vilda hästar, kan du försöka fånga några af fölen; och så finns det prärihundar, som komma att bjuda dig tillräckligt af detta slags idrott.»

Hugh hade sedan begagnat sig af dessa tillfällen och kommit därhän, att han kunde kasta snaran öfver hufvudet på ett flyende djur lika bra som Bill Royce själf; ännu var han likväl oförmögen att med säkerhet kasta repet kring dess ben. Då våren kom, föreslog Hugh, att de, i stället för att utföra sin plan att rida till Santa Fé, skulle under en tid taga tjänst på en boskapsgård.

»Jag njuter ofantligt af detta lif, Bill, och skulle önska att blifva fullt förtrogen med allt här förekommande arbete. Ännu är jag hvad du brukar kalla en gröngöling, och skulle därför gärna vilja tillbringa några månader bland cow-boys.»

»Så godt det som något annat», svarade Bill. »Där är nog mycket att lära, men tro ej det blir lika angenämt, som det lif vi hittills fört. En cow-boy’s lif är med det hårdaste, som gifs. Emellertid behöfver det ej bli så hårdt för dig, som för de flesta andra, ty du kan rida, ehuru det visserligen ej betyder mycket att kunna sitta kvar på en sådan där häst. Men du förstår dig på hästar, det ser jag, ty du har lärt honom komma, när du hvisslar, och göra nästan allting som du önskar. Likväl skall du få se, att det är någonting helt annat att komma upp på ryggen på en oinriden häst; det är verkligen någonting att lära. Jag följer med dig; jag har redan varit ett ryck bland cow-boys och har ingenting emot att komma tillbaka; och så en sak — man kan ge sig af, när man behagar.»

»Men hur skall jag göra med min häst? Jag skulle ogärna skiljas från Prins.»

»Med honom får du göra som du vill. Hvar cow-boy har en sex, åtta hästar — ibland ända till tolf — och han fångar en i hopen och rider honom efter behag; du kan låta Prins springa med de andra och begagna honom, när du har lust, eller ock lämna honom kvar i hufvudkvarteret.»

»Hvartill behöfva de så mycket hästar?», frågade Hugh.

»De behöfva dem för. sitt arbete», sade Bill. »En karl kan v hålla på nästaii jämt, men det kan icke en häst. Du skall få se, att du kan trötta ut sex hästar på tjugufyra timmar, och sedan behöfva de hvila en dag för att blifva arbetsdugliga igen. Gossarna skolanu snart ut på sin rund, så det är väl bäst, att vi rida åt boskaps-gårdarna till för att kunna blifva antagna, innan antalet är fullt. Jag arbetade i cirkeltriangeln för två år sedan; dess hufvudstation är icke mer än hundra femtio mil häritrån. Gubben var en hygglig karl. Det är kanske lika godt vi rida dit som någon annan-städes.»

»Hvad menar du med cirkeltriangeln, Bill?»

»Det är deras märke — en cirkel i en triangel. Man kallar dem alltid efter deras märken. Det skall bli roligt att komma bland folk igen. Det blir enformigt i längden, när man bara är två.»

Hugh började känna på samma sätt. Deras samtalsämnen voro för längesedan uttömda, och utom dagens jakt hade de just ingenting att tala om, då de om kvällen sutto vid elden.

Tredje dagens afton ankommo de till boskapsgården. Den bestod af en lång, låg byggning, som utgjorde förrådshus och samlingsrum, vidare förvaltarens hus och bakom det barackerna för karlarna. Ett stycke därifrån var ett staket, som inneslöt omkring femtio acres jord. Här inom förvarades några af de dyrbarare djuren: några granna tjurar och mellan tjugu och trettio förträffliga hästar. Tre eller fyra vagnar stodo utanför husen, och en mängd hästar betade rundt omkring. Barackerna lågo i en trädbevuxen sänka. Ett tjugutal karlar stodo eller sutto utanför dem, och lika många till kommo ut, då främlingarne redo fram. Ett par af dem igenkände Bill Royce.

»Hallå, Bill!», ropade en af dem, »är du här igen! Jag trodde du var död. Hvar har du varit hela den här tiden?»

»Nere i Mexiko och sedan uppe i nybyggena; utledsen på lifvet

där, och nu är jag här. Sista tiden har jag jagat. Här är min kamrat: det är godt gry i honom, han är britt och hans namn Hugh. Nu är du presenterad, Hugh.»

»Roligt att se er», sade mannen och räckte honom handen. »Ni kommer och hälsar på oss, kan jag tro.»

»Nej, jag har kommit för att arbeta, om det finns något arbete att få», svarade Hugh.»

»Ja, här finns fullt upp. Stig ni af hästen! Ett sådant präktigt djur!»

Detsamma tyckte visst de andra cow-boys med, ty de samlades kring Prins och gjorde sina betraktelser öfver honom. »Han är

för god för den här sortens arbete», sade en. »Hvarifrån har ni

fått honom?»»Jag köpte honom i M’Kinney», svarade Hugh. »Två karlar kommo dit med honom och bjödo ut honom till salu.»

»Förmodligen hade han ej kostat dem mycket», sade mannen. »Nå, nog går det för sig, så länge ni ej råkar ut för den person, från hvilken han är stulen; men gör ni det, får ni alltid bereda er på korsförhör. Jag gissar, han härstammar från någon mexikansk rancho där nere i södern. Det är icke ofta man här får se en sådan häst.»

»Här kommer gubben», sade Bill, »det är så godt först som sist att tala med honom», och därpå gingo de fram till en man, som just kommit ut ur förvaltarens hus.»

»Har ni plats för två karlar?», frågade Bill. »Jag var här för ett par år sedan; min kamrat är nybörjare, men han kan rida, skjuta och kasta en lasso.»

»Jaså, det är du, Bill? Ja, jag har plats för er båda. Fyrtio dollar i månaden åt dig, och trettio åt kamraten, till dess han lärt sig arbetet.»

»Det äro vi nöjda med», sade Bill. »Dét skall icke stå på, förrän han är nppe vid fyrtio.»

»Han kommer att finna arbetet tungt till att börja med, men han ser icke ut att vara rädd för det.»

Bill och hans kamrat förenade sig nu med de andra »gossarne». Hugh betraktade med lifligt intresse desse män,

hvilka nu en tid bortåt skulle blifva hans kamrater. De buro styfva filthattar med stort brätte, och de flesta hade kring hattkullen en guld eller silf-verkordong, i hvilken en länk af någon bjärt färg var insnodd. Alla voro iförda flanellsskjortor och hade en silkesduk knuten kring halsen; kring lifvet buro de ett kulört mexikanskt skärp. Byxorna voro antingen, af mycket tjockt tyg eller af mjukt garfvadt läder, och öfyer dessa sutto ett par mexikanska chaperajos — ett slags ytterbyxor — med kulörta fransar i yttre sömmarna. Några hade jackor på sig, och dessa voro också prydda med kulörta fransar i ärmsömmarna. De flesta voro magra, rörliga män utan ett uns öfverflödig fetma. Deras sätt var lugnt och man märkte hos dem föga af den vanliga gränsmannens uppsluppna munterhet. Hugh blef i synnerhet förvånad öfver den vakna blicken i deras ögon, följden af långa vaktnätter och dagar, tillbragta på hästryggen, då de letat bortsprungen boskap eller vaktat sig för faror, som hotat från indianer. Alla buro revolvrar vid höften eller i bakfickan, hade en lång knif instucken i skärpet och höga stöflar, urskurna ett stycke bak för knävecket och flere tum högre på framsidan.»BOCKSPRÅNG».Hugh följde Bills exempel och sadlade af sin häst. »Spring nu min gosse!» sade han och gaf Prins ett lätt slag, hvarpå denne makligt promenerade af tillsammans med sina två kamrater, hvilka alltjämt höllo sig till honom.

»Vi liafva ingenting att bjuda er på», sade en af gossarna till Hugh. »Allt hvad sprit heter är förbjudet här. Det förefaller litet tråkigt i början, men det är till allas vårt bästa.»

»Jag har ej smakat annat än te på fyra månader», sade Hugh, »och för öfrigt har jag ingen smak för spirituosa.»

»Det vore godt, om ingen af oss hade det», svarade den andre, »men man måste något roa sig med, när man kommer till en stad.» I detsamma ringde en klocka. »Det är kvällsvard», sade mannen.

Nu drogo alla till den stora baracken. Här voro långa bord uppställda, på hvilka stodo fat, rågade med kött, och stora karotter fned potatis. Hugh var begåfvad med en förträfflig aptit, men han häpnade öfver att se, hur maten försvann. Måltiden afslutades med nybakadt, mycket vackert bröd och te med mjölk.

»Ewart har några kor här hemma», sade mannen bredvid Hugh till svar på hans anmärkning, att han ej sett mjölk på tre månader. »Naturligtvis få vi icke det vid de bortre stationerna.»

»Hvem är Ewart?» frågade Hugh.

»Så heter gubben. Vi hafva inga herrar här; 'en ann är så god som en ann'. Ni har just kommit lagom. Vi hafva i tre dagar hållit på att drifva in hästarna, och i morgon skola vi börja tämja dem. Flere af dem blefvo nog inridna i fjol, men det finns en hel hop bronchos. Vi hafva fått hit en 'bronchotämjare'.»

Hugh visste, att en »broncho» är en häst, som icke varit riden. »Hur gör ni med hästarna?» frågade han.

»Jo, hvar och en får på sin lott tre eller fyra af dem, som blifvit inridna. Och om någon sedan önskar en 'broncho', kan han taga den och tämja den själf. Så kan man göra byte sins emellan. Som man vet, rida somliga bättre än andra. Somliga tycka 0111 lugna djur, och andra bry sig icke om, hvad de sitta på, och ni vet, att de bästa hästarna ofta äro fulla med knep. Man rider sina hästar efter behag, men enhvar brukar gömma den lugnaste för nattvakten, ty en häst, som då bråkar, skulle skrämma upp hela boskapshjorden.»

»Sedan de blifvit ridna ett halft år, äro de väl lugna», sade Hugh.

Hcnty, Rödskinn och Cowboys. 0»Visst icke,» svarade mannen. »Några bland dem tyckas blifva bångstyrigare och bångstyrigare. Mot slutet blifva de litet bättre, men sedan tager sex månaders frihet bort allt det goda. Jag skulle

lika gärna taga en nyss tämd 'broncho' som en, som varit riden

förut. De äro vildare förstås, men icke så knipsluga. En gammal häst tyckes använda sin mesta tid med att fundera ut, hvilka puts han skall göra härnäst, och har man en, som går helt lugnt, som hade han aldrig gjort annat än gått i lunk hela sitt lif, kan

man vara säker på, att i ett nu finna sig förflyttad sex fot upp i

luften, så vida man ej är påpasslig.»

Sedan kvällsvarden var slut, tändes piporna, och Hugh lyssnade med stort intresse till det samtal, som fördes omkring honom. Några af männen hade varit vintern öfver på denna rancho; andra hade varit i nybyggena, åter andra i Nya Mexiko, där de tillbragt tiden i städerna eller arbetat på någon mexikansk rancho. Hugh var förvånad öfver det lugna sätt, på hvilket de talade, frånvaron af alla dispyter och den uppmärksamhet, med hvilken man lyssnade på den, som hade ordet. Han tyckte sig aldrig varit bland fredligare människor och undrade, om dessa verkligen vore de cow-boys, om hvilkas vilda bragder han hört förunderliga rykten.

Så småningom troppade den ene efter den andre af till den hortre baracken, och Hugh och Bill följde snart exemplet. Den utgjordes af ett sextio fot långt rum. En stor eld brann på en eldstad i midten, ty nätterna voro kalla. Längs både kort- och långsidorna gingo rader af afbalkningar eller bås, i hvilka det låg filtar, som utvisade att de flesta voro upptagna. De utvalde åt sig två, som voro tomma; i dem lade de sina filtar och öfriga persedlar, som de tagit ur sadlarna, sköto upp sina tillhörigheter under hufvudet och rullade in sig i filtarna samt voro snart djupt insomnade.

Det första de gjorde morgonen därpå var att lämna sina återstående förråd af mjöl, te och socker åt den, som skötte hushållningen. Värdet krediterades dem, och de togo ut sitt tillgodohafvande i form af hvar sitt par chaperajos, två cow boyhattar och två par liöga stöflar, hvarvid de erlade en mellangift af reda penningar. Sedan gingo de ut till de andra gossarna. Dessa voro samlade i en inhägnad, omsluten af ett mycket starkt staket, som låg alldeles intill den omgärdade marken.

Några cow-boys redo nt, när de kommo, och efter en kvart sågo de en massa hästar komma sprängande. Bakom dem redo karlarna, hojtande och smällande med sina piskor. Grindarna öpp-nådes, och efter ett par minuter rusade hästarna in. De voro fyrtio eller femtio till antalet, och två tredjedelar af dem voro brännmärkta med cirkeltriangeln. De andra fångades hastigt med lasso kring både hufvud och bakben. Fyra cow-boys drogö hårdt i repen, medan en annan närmade sig med ettbrännhett järn, som han satte på djurets länd, allt under det hästarna sparkade och sprattlade vildt. Så snart operationen var verkställd, hvilket skedde på ett par sekunder, lossades repen, och de förskräckta djuren skyndade till sina kamrater, hvilka trängdes huller om buller i ett hörn af inhägnaden.

»Nu tager hvar och en, som hör till arbetslagen n:o 1 och n:o 2, hvar sin häst», sade förvaltaren.

Hugh och Bill hade kvällen förut fått tillsägelse, att de skulle tillhöra n:o 2. I likhet med de andra buro de hvar sin lasso i handen och hade tagit med sig sadlarna. Hugh utsåg åt sig en häst, som föreföll honom bra, och kastade sin lasso kring hans hals. En af de män, som hörde till det andra arbetslaget, sade: »Det är en

mycket svår häst; om jag vore som ni, skulle jag taga en lugnare.»

»Jag har lärt mig sitta kvar i sadeln», svarade Hugh, »så jag börjar lika gärna med en, som är bångstyrig.»

»Nå, låt gå då», sade den andre och tog tag i repet samt hjälpte Hugh att hala in det. Djuret gjorde häftigt motstånd, men, nära att kväfvas af repet, som drogs till allt hårdare och hårdare, måste han lämna klungan och komma fram till dem. »Jag skall hålla honom», sade Hughs medhjälpare. »Tag hit sadel och betsel!»

Det var icke lätt att lägga på dessa, ty djuret sparkade, slog bakut och stegrade sig, och ej förr än en af de andra karlarna kastat sin lasso om ett af hästens bakben samt dragit det stramt bakåt, lyckades Hugh sadla honom.

»Sitt nu upp!» sade mannen, hvarpå Hugh samlade tyglarna och hoppade upp i sadeln; så snart de båda männen sågo honom väl uppe, släppte de repen. Ett ögonblick stod hästen fullkomligt stilla. »Håll upp hans hufvud!» skrek en af männen, men innan Hugh hann draga åt sig tyglarna, satte hästen hufvudet i bringan. Därpå gjorde han ett språng, och innan Hugh kunde göra sig reda för hvad som händt, befann han sig flygande i luften, hvarpå han kom neddunsande i marken. Ett skallande skratt brast lös bland cow-boys, men ett par af dem hjälpte Hugh, som för ett ögonblick nästan förlorat sansen, på fötter igen.

»Det där var, hvad som kallas bocksprång, förmodar jag», sade han, så fort han kunde andas.»Ja, just det», svarade en af dem, som hjälpt honom.

»Jag skall försöka en gång till», sade Hugh.

»Ni bör lugna er», sade mannen vänligt. »Det var ett tungt fall och ni är uppskakad. Det vore bättre att binda honom vid staketet och se er omkring en stund, innan ni försöker å nyo.»

Hugh fann detta råd godt, och sedan han bundit hästen, ställde han sig och såg på den man, som de kallat broncho-tämjaren, hvilken höll på att göra en af de istadigaste hästarna spak. Hade

han ej sett det med egna ögon, hade han aldrig kunnat tro, att en häst skulle kunna utföra dylika konststycken. Han hade ridit mången elak häst där hemma och hade trott, att han förstod sig på hästar, men detta var något nytt för honom. Att hästen stegrade sig, slog bakut och sparkade, var ingenting ovanligt, och som dessa hästar voro mycket mindre än de engelska jakthästar, han var van vid, kände han med sig, att, om dessa olater varit allt, han icke skulle

haft svårt att sitta kvar i sadeln; men bocksprång var något, han

ej gj°rt bekantskap med förr. För att göra detta fordrades att hästen skulle få ned hufvudet. I samma ögonblick det lyckats, gick han i vädret och gaf i och med detsamma ryttaren en så häftig

stöt, att denne kastades upp i luften.

När hästen kom ned på marken igen, höll han benen så styfva, att den stöt, ryttaren nu fick, knappast var mindre än den föregående, och innan han fick tid att något hämta sig, upprepade

djuret sitt konststycke med någon förändring, i det han ömse-

vis hoppade åt sidorna, bakåt eller framåt. Beridaren satt fullkomligt rak och höll sig fast i sadeln med ett hårdt grepp af benen, men litade, som Hugh tyckte, snarare på balansen än på dessa. Ansträngningen var tydligen stor. Hatten hade blifvit afkastad, och svetten stod mannen i pannan. Allt emellanåt satte han sporrarna i djurets sidor och eggade det att fortsätta sina förtviflade krumsprång, till dess det, till ytterlighet utmattadt, stod med hängande hufvud, urståndsatt att göra någon vidare ansträngning. En storm af bifall bröt lös bland de kringstående.

»Hurra för Jake!»

»Jag skall gifva honom en dufning hvar .dag hela veckan», sade Jake. »Han är väl värd besväret. I morgon skall han galoppera.»

»Göra de bocksprång, då de galoppera också?» frågade Hugh den cow-boy, som stod bredvid honom.

Denne nickade. »Icke när de sträcka ut som mest, ty då hinna de ej, men under kort galopp. De vänta, till dess man ej längreär på sin vakt, och gå då i vädret samt komma ned kanhända tre hela alnar åt sidan, och det är i högsta grad tvifvelaktigt, om man sitter kvar på ryggen, då de komma på marken igen.»

»Jag förstår nu, hur det skall gå till, ehuru jag ej vet, huruvida jag kan göra det», sade Hugh. »Men jag skall försöka en gång till.»

Hästen leddes fram, och Hugh satt upp. Denna gång var han beredd på hvad som skulle komma, men trots det att han höll sig fast med benen af alla krafter, blef han af stöten lyft högt ur sadeln. Han tyckte att nästa stöt kom, innan han var väl nere i sadeln igen; den kändes som en elektrisk stöt, så häftig och våldsam var den. Om och om igen kastades han upp i vädret, ända till dess han kände balansen svika och blef slungad i marken rätt öfver hästens hufvud. Som han emellertid denna gång var beredd härpå, var fallet mycket mindre tungt än föregående gång.

»Bra gjordt! Bravo!» ropade flere af gossarna, då han reste sig upp. »Ni kommer att lyckas och bli en skicklig ryttare inom kort. Men nu är det nog för i dag. Jag skulle ej försöka en gång till», sade en.

»Jag ämnar försöka, till dess jag kan sitta kvar», sade Hugh. »Jag har föresatt mig att göra] det, och det är så godt nu som sedan, när jag blifvit stel i kroppen.»

Beridaren kom fram till honom, då han, efter att ha andats ut en stund, åter stod i beredskap att sitta upp.

»Håll er ej så styf i ryggen, unge man! Låtsas som hade ni inga ben i den! Jag har mer än en gång sett ryggraden brytas vid sådana där bocksprång. Var ledig och smidig! Håll hufvudet rätt, det är hufvudsaken. Det är ingen lätt sak, när man studsar upp och ned som en boll, men allt beror på det. Och låt benen sluta tätt om hästen hvar gång, ni kommer ned, om också blott för ett ögonblick, ty det räddar er från att blifva helt och hållet af kastad.»

Hugh hoppade npp på hästen, och striden begynte å nyo. Den slutade som den föregående, men Hugh hade suttit kvar något längre. Han gjorde nya försök om och om igen, och med hvart och ett hade han något mera framgång. Femte gången kände han, att hästens rörelser voro mindre våldsamma och att han började blifva trött på sin förfärliga ansträngning. »Nu ditt odjur, är det min tur», mumlade han, och satte därvid sporrarna i honom. Ett hopp, häftigare än något, han känt förut, följde på denna åtgärd, och under ettpar minuter blef hau alldeles vr i hufvudet genom styrkan oeh häftigheten i djurets språng; men han var nu medveten om, att han började vinna herraväldet, och i och med detsamma han fann djurets krafter af taga, satte han åter sporrarna i det. Svaret var mindre våldsamt än förut, och fem minuter därefter stod hästen utmattad och kufvad. Ett jubel utbröt bland dem, som åsett striden.

»Väl gjordt, unge man! Ni är den styfvaste nybörjare, jag någonsin sett», sade en af dem och skakade hand med honom. »Jag tror ej, det finns tio karlar i lägret, som kunnat få bukt med den där hägten, och ändå är det första gången, säger ni, sorn ni suttit på en ’bucker.»

»Jag har mattat ut honom, men han har också mattat ut mig», sade Hugh. »Ni måste hjälpa mig ur sadeln, ty det känns, som om ryggen vore af, och om det gällde mitt lif, tror jag ej, jag kunde få benet öfver sadeln.»

Två cow-boys lyfte honom af hästen. »Det var en hård strid, kamrat», sade hästtämjaren och kom fram till honom, »och ni har bestått den väl. Ni är mörbultad, icke sant? Det bästa, ni kan göra, är att gå; och sedan ni varit i rörelse en timme, lägg er då insvept i ett par filtar och laga, att ni kommer i svettning! Gnid och stryk er sedan och låt er kamrat duktigt gnida er rygg! Sedan kan ni stiga npp och röra på er. Det viktigaste är att icke styfna

till, men nog kommer det att kännas några dagar.»

Hugh följde rådet, men fann det mycket svårt. Han var alldeles förbi och kunde knappast sätta det ena benet framför det andra. Oupphörligt kände han en stickande smärta i korsryggen, och det var som om ryggraden varit nr led. Likväl gick han en hel timme, och efter det kände han, som om rörelserna blefvo mindre påkostande. Sedan gick han in och svepte omkring sig Bills och sina egna filtar, lade sig och somnade genast. Ett par timmar senare vaknade han och såg Bill stå bredvid sig.

»Nu är det bäst du stiger upp, Hugh, så jag får gnida dig.

Tag af dig skjortan! Jag har skaffat mig en klump svinister.»

Hugh reste sig med svårighet och tog af sig skjortan, och under en half timme bearbetade Bill hans rygg, knådande den med knogarna på ömse sidor om ryggraden och öfver korsryggen. »Nu har du fått, så du reder dig», sade Bill slutligen. »Sätt nu på dig en torr skjorta och kom ut!»

Hugh vandrade ned till kreatursgården. Han kände sig märkvärdigt mycket bättre efter gnidningen och gick mjrcket lättare änförut. Scenen på gården var oförändrad. Nya hästhopar hade blifvit indrifna, allt efter som de föregående hunnit blifva sadlade, och när kvällen kom, hade hvar och en af karlarna blifvit försedd med tre hästar. Hugh var högligen road af hvad han såg och hörde, ty vaden voro många, och jubelropen och skrattsalvorna oupphörliga. Följande dag började arbetet med att tämja de vilda hästarna. Den ena efter den andra blef fångad och dragen bort från hjorden. Betslet smögs på, och därpå blefvo deras ögon förbundna, medan sadeln pålades och fastgjordes. Så steg Jake upp. Klädet togs då bort från djurets hufvud, och striden tog sin början. Hästarna försökte alla medel att kasta af ryttaren, men förgäfves. Några underkastade sig efter en jämförelsevis kort strid. Andra stredo länge och förtvifladt. Så snart den första segern var vunnen, fälldes bommarna ned, och hästen fick göra en lång ga-loppad utåt slätten, från hvilken han återkom kväst och darrande.

Därpå upprepades processen med ett nytt djur.

»Hur lång tid behöfver han för att tämja dem?» frågade Hugh en cow-boy.

»Tre dagar i allmänhet; ibland måste han rida dem fyra, fem gånger, men merendels är tre gånger tillräckligt. Sedan få vi öfvertaga dem och afsluta arbetet.»

»Det måste alldeles förtaga deras krafter,» sade Hugh. »Det vore bättre att göra det så småningom. De äro ju nästan ihjäl -skrämda, innan man börjar med dem.»

»Han har ej tid», sade mannen. »Han får två dollar hästen och stannar här fjorton dagar, och under den tiden tämjer han godt ett hundra stycken. Sedan gifver han sig af till en annan plats.»

»Det måste vara ett förskräckligt arbete för honom», sade Hugh.

»Jo, det kan ni lita på. Han står sällan ut mer än två år.»

Så snart hästarna blifvit tämda, öfverlämnades de till cow-boys, och Hugh, som varit urståndsatt att förrätta något arbete under två dagar, började nu taga hand om dem, som skulle falla på hans lott. Men han var kär i hästar och kunde ej tillåta sig begagna samma våldsamma sätt som kamraterna. Den första lektion, de gåfvo dem, var att lära dem stå stilla i det ögonblick lasson föll öfver deras hufvud. Djuret leddes till en hög trästubbe och släpptes därifrån; det rusade af i full fart, men då kastade ägaren rännsnaran öfver dess hufvud och slog andra änden af repet ett slagkring stubben. .Rycket var fruktansvärdt, och hästarna kastades ofta omkull på ryggen.

»Detta förfaringssätt, ett par gånger upprepadt, var nog att lära hästen stå stilla, ej allenast när ett rep kastades kring hans hals, utan äfven när tyglarna lades lösa på den, så att när husbonden steg af, blef hästen stående fullkomligt orörlig, till dess han återigen satt upp och tog tyglarna i handen, äfven om han stannat borta rätt länge. Som man emellertid skulle bryta upp om några dagar, var det omöjligt för Hugh att inöfva sina hästar på engelskt vis, utan han blef tvungen att använda de medel, som hans kamrater begagnade; men han mildrade dem betydligt. Det drog litet längre tid visserligen, men i slutet af veckan hade han likväl dresserat alla sju hästarna. Han hade haft flere svåra strider med det djur, han först besteg, hvilket vida öfverträffade de andra i elakhet, men för hvarje dag hade striden blifvit mindre hård, allt efter som hästen fann omöjligheten af att kasta af sin ryttare. Hugh hade lidit flere nederlag under inridningen, men var ändock i det hela nöjd med resultatet.

Flere cow-boys hade rådt honom att använda de metoder, de antagit, för att hålla sig kvar på mer än vanligt bångstyriga hästar. En af dessa var att fästa en läderögla vid den höga sadelknappen. Om man höll sig fast i den, var det nästan omöjligt att blifva kastad ur sadeln, men det var den olägenheten med denna metod, att om remmen brast, kunde ingenting rädda ryttaren från ett fall än mer häftigt och tungt än det, som försiggår på vanligt sätt. En annan metod var att kring hvardera knäet hårdt tillsnöra en rem, som gick under hästens buk; men ehuru ryttaren härigenom hölls kvar i sadeln, hade det den allvarsamma olägenheten med sig, att i händelse hästen stegrade sig och gick öfver eller stupade, ryttaren ej kunde lösgöra sig, utan nästan med säkerhet måste krossas under hästen. Andra åter fastgjorde sig genom att sätta i hop fotterna under hästbuken och sticka sporrarna i kors, ett sätt, säkrare än det föregående, men mot hvilket lika mycket kunde vara att invända, i ty att sporrarna, då djuret gjorde sina bocksprång, stucko in i buken och sålunda ytterligare ökade häftigheten i dess rörelser.

Naturligtvis afhöllo sig de skickligaste ryttarna från dessa olika metoder och litade endast på benen och balansen. Hugh beslöt att rida på detta sätt, skulle det ock kosta honom än flere fall. Han stod snart på mycket god fot med kamraterna. En nybörjare är alltid föremål för ändlösa upptåg och förtretligheter, om hanlägger i dagen minsta rädsla eller nervositet; men om han å andra sidan visar, att han har friskt mod, ihärdighet och godt lynne, behandlas han vänligt och väl. Hughs mod och skicklighet i ridkonsten tillvunno honom med ens deras vänskap och beundran, och alla voro redo att räcka honom en hjälpsam hand, när så be* höfdes, samt gifva honom anvisningar och råd. Det fanns några andra nybörjare äfven bland sällskapet; ett par af dessa buro sig bra åt och upphörde snart att vara skott-taflor; men de andra funno före första veckans slut arbetet allt för påkostande och troppade af, den ene efter den andre, för att söka någon mindre farlig sysselsättning.ÅTTONDE KAPITLET. Vid

lägereldarna.

var nu i ordning, och en morgon foro fyra proviantvagnar af. Cirkeltriangeln var en af de nordligaste boskapsgårdarna, och de fyra arbetslagen skulle därför fara söderut samt afleta landet utefter hela dess bredd. På en utstakad mötesplats skulle man sammanträffa med dem, som kommo från boskapsgårdarna i söder och öster. Den landsträcka, som tjänade till allmän betesmark för mellan åtta och tio boskapshjordar, var omkring två hundra mil från norr till söder och nästan lika stor från öster till väster. Östra delen af denna stora sträcka bestod af slätt, ömsom jämn och slät, ömsom vågformig; västra delen var afdelad i dalar och hålvägar genom utsprång från den stora bergskedja, som kallas Klippiga bergen.

Boskapen från de skilda gårdarna hålles, så vidt möjligt är, på de områden, som ligga närmast deras egen station, men under vintern ströfva kreaturen stundom bort till aflägsnare trakter för att söka bättre bete eller skydd. Ibland kan det hända, att stora hjordar sålunda vandra hundratals mil, ända till dess de träffa på något hinder.

Två af partierna från cirkeltriangeln skulle på sin del taga västra sidan och genomsöka dalarna mellan bergen, och de andra två skulle arbeta på slätterna i öster. N:o 1 och n:o 2 valdes för det förstnämnda arbetet och de skulle hålla sig på ett af stånd af tjugu eller trettio mil från hvarandra för att kunna hjälpa hvarandra, i händelse indianerna komme att visa sig oroliga. Gossarna stego ej till häst förrän på aftonen; de, som hörde till samma lag, samlade sina hästar i en hop, och därpå bröt man upp för att begifva sig till den plats, där det var öfverenskommet, att vagnen skulle stanna öfver natten. Platsen varbelägen vid en flod, och kocken hade redan tändt upp eld och satt på sina pannor, dä de framkommo.

Hvart parti bestod af tio cow-boys, en man, som körde vagnen, och en kock. Kockens plats var ingalunda någon sinekur. Han hade att tillaga två mål om dagen, frukost och kvällsvard för alla och middag för dem, hvilkas arbete tillät dem infinna sig till den.

Han skulle baka brödet, diska pannor, grytor och porslin samt

hugga ved till elden. I sistnämnda syssla hade han alltid hjälp af dem, som först anlände till lägerplatsen. Brödet bakades i järnformar. Degen gjordes af mjöl och vatten och uppblandades med bikarbonat, som fick göra tjänst för jäst. Formarna ställdes i askan, och aska packades äfven på det flata formlocket, så att brödet bakades lika på alla sidor. Köttet höggs i stora stycken till stekar, hvilka stektes i gryta; men de, som föredrogo det, skuro af skifvor, hvilka de griljerade eller rostade på spett öfver elden. En eller ett par gånger i veckan fingo de plumpudding.

Kocken var uppe långt före daggryningen och tillagade fru-

kosten, och männen redo bort, så snart det var dager. Genast efter det måltiden var slut, diskades fat, koppar och pannor och packades in i vagnen, hästarna eller mulåsnorna spändes för, och därpå for han till den plats, som blifvit bestämd till aftonens läger. Här hade han redan eld uppgjord och matlagningen i gång vid den tid, då cow-boys anlände. Mera mat, än som gick åt, lagades till frukosten, och hvar och en skar sig en skifva kött och bröd som han tog med sig ut.

Hugh red Prins, hvilken under de sista tre veckorna liaft riktiga fridagar. I början hade han hållit sig litet afsides från de

andra hästarna. Men nu hade han emellertid tagit seden, dit han

kommit, och så snart sadeln var aftagen, trafvade han med de andra cow-boyshästarna ut till den öfriga hästhjorden på slätten.

»Nå, Hugh, hur tror ni, att ni kommer att tycka om detta slags arbete?» frågade en af männen, som gick under namnet Långe Tom, då de sutto kring elden efter kvälls varden.

* »Än så länge är jag förtjust», svarade Hugh, »men jag har förstås endast sett den bästa sidan däraf. Jag har ännu icke haft nattvakt bland boskapen.»

»Ja, det är det värsta», sade mannen. »En vacker natt, då

boskapen är lugn, är det naturligtvis ingen svår sak alls; men en

mörk natt, då man ej ser handen för ögonen, och vinden tjuter och regnet strömmar och boskapen är orolig, då är det minsanningen lek. Jag har varit sjöman i mina dar, och det kan jag försäkra er, att en vakt på hafvet en stormig natt är ett intet i jämförelse med detta. Om kreaturen rusa i väg, måste man skynda och på något vis mota dem; och det säger jag, att då man ej ser öronen på sin egen häst och far fram i sträckt galopp och vet, att om hästen sätter fotterna i någon grop, man kan blifva afkastad oberäkneligt långt, och man hör hjorden väsnas omkring en, då börjar man känna att en cow-boys lif ej är en dans på rosor. En tröst är det likväl, när man måste rida på det viset, att man ej har tid att känna fasa. Blodet sjuder i ådrorna, och det enda, man tänker på, är att drifva tillbaka hjorden.»

»Skall det utställas en bästvakt i natt?»

»Ja, hästarna äro alltid mer benägna att springa bort i början än sedan, och våra äro för närvarande en ganska vild hop; men jag tror ej, vi få så mycket besvär med dem, eftersom vi medtagit den hvita åsnan; hästarna bruka hålla sig kring henne. Det finns ingenting, som så kan hålla dem i styr som en åsna. De tyckas veta, att hon har mera förstånd än de, och så länge hon tager saken lugnt, är det ingen fara för att de rusa sin väg.»

»Tror ni, att en åsna har mer förstånd än en häst?» frågade Hugh förvånad.

»Fullt och fast», svarade mannen, »och mulåsnorna likaså. Inte sant, kamrater?»

Alla instämde med en mun. »Jag hade ingen föreställning om det», sade Hugh, »jag skulle trott, att hästarna sågo ned på en åsna.»

»Det var ett misstag», sade en cow-boy vid namn Broncho Harry. »Man kan vara viss på, att en åsna hittar reda på det bästa betet och det närmsta vattnet. Hon kan hålla lifvet uppe där, hvarest en häst skulle svälta i bjäl. Hon blir icke skrämd och tappar hufvudet för ingenting, såsom hästen gör. Om hon hör något buller, lyssnar hon med ena örat och tager reda på, hvad det är för något, under det hon fortsätter att äta, då däremot hästen vid samma tillfälle bråkar och krånglar och är färdig att fty för sin egen skugga; för öfrigt veta hästarna, att åsnan är dem öfverlägsön.»

»Ni vill väl ej säga, att en åsna sparkar värre än en häst?»

»Icke precis, att hon sparkar hårdare, men hon gör det dubbelt så fort; men åsnan strider ej på det sättet, hon strider med tänderna. Jag har sett flere strider mellan hingstar och åsnor, och åsnorna hafva alltid varit de segrande. Vid Red Springs kommer jag i håg, hur en stor, svart hingst med flere ston kom ned i dendal, där vi slagit läger, och jagade våra hästar ut ur dalen. Men vi hade en åsnehingst med oss, och han tycktes ej bry sig mycket om det, som tilldrog sig omkring honom, förr än den främmande hingsten kom rusande mot honom, utan tvifvel i den tanken att med ett enda slag af sin hof krossa pannan på honom; då gick åsnan emot honom med öppen mun, undgick stöten genom ett snedsprång, bet tag i hans hals och höll sig fast som en bull-dogg. Hingsten stegrade sig och kastade upp bakbenen samt lyfte upp åsnan tag på tag; men för hvar gång kom denna ned på fotterna igen. Åsnan släppte aldrig tag och skulle säkert hafva dödat hingsten, om ej denne slitit sig lös på sådant sätt, att ett stort stycke skinn och kött blef kvarsittande i åsnans mun. Hingsten satte af med blixtens hastighet nedåt dalen, och åsnan fortsatte att beta, som om ingenting handt. Åsnor passa ej så bra i städer, men lämna dem bara i frihet på slätterna, och de skola visa sig vara proppfulla af förstånd. Men det börjar blifva mörkt, och jag har vakten först, så jag måste gå.»

De öfriga tre, som blifvit utsedda att hålla vakt, hade ledt in hvar sin häst och tjudrat dem, så att de kunde beta, men ändå vara nära till hands, när tiden var inne att aflösa föregående vakt.

»Hur bär ni er åt för att vakna i rätt tid?»

»Det blir en vana», svarade Broncho Harry. »Om man ej inom en kvarts timme efter den utsatta tiden är på ort

och ställe, får man allt veta af det. Då kommer en af vakterna inridande och grälar, eller ock kastar han lasson om foten eller armen på en och gifver en en sitt-upp, som förpassar en i väg tio alnar. När ni ett par gånger blifvit väckt på det viset, ingen fara då, att ni någonsin mer försofver er. Åh, där hör jag Svarte Sams harmonika.»

Svarte Sam var kocken, en glad, godlynt neger. Det parti, som fick honom på sin proviantvagn, ansåg sig lyckligt. Cow-boys äro mycket förtjusta i musik, och Sams harmonika hjälpte dem att få aftonen att gå fortare. De följande två timmarna sjöng man solo och i kör, och sedan svepte alla in sig i sina filtar och lade sig med fotterna mot elden. Efter en kort stund var lägret försänkt i sömn.

Morgonen därpå i dagbräckningen redo cow-boys ut parvis; tvåj]åtföljde vagnen för att hålla reda på reservhästarna, och de andra gåfvo sig ut i olika riktningar för att jaga upp boskapen.

Innan aftonen kom, hade de hopsamlat mellan femtio och sextio nötkreatur, hvilka de mest funnit i små hopar af tre och fyra tillsammans. Åtminstone tredjedelen var kalfvar, som åtföljdemodern. En del kunde ej fångas förr än efter en lång jakt, enär de sprungo med en hastighet, som Hugh aldrig gjort sig en föreställning om vore möjlig för hornboskap.

Korna och tjurarna voro till största delen märkta, men några voro utan märken. Sådana kallades mavericks. De voro djur, som kommit undan vid föregående hopdrifning, hvarför det följaktligen var omöjligt att säga, till hvilken hjord de hörde. När dagsverket var slut, fångades de med lasso, kastades omkull och märktes samt blef den boskapsgårds tillhörighet, hvilkens cow-boys upptäckt dem.

»Det är mången, som blifvit rik på att märka 'mavericks'», sade en af karlarne. »Förr i tiden var det en ordnad handtering. Men så komrno alla boskapsägare öfver ens om, att hvar och en, som märkte kreatur annars än vid den regelbundna 'round up', som årligen företages, skulle skjutas, och denna åtgärd har bevisat sig rätt verksam.»

Vid kvällens inbrott blefvo sex man utsedda att hålla nattvakten hos boskapen, medan tre andra, bland hvilka Hugh var en, skulle se efter hästarna. Hugh skulle taga första vakten, och sedan han ätit kvällsvard, mottog han sina förhållningsregler af John Colley, uppsyningsmannen.

»Det blir ej mycket att göra», sade denne. »Ni behöfver endast hålla er i närheten af hästarna och ej ens sitta till häst, 0111 ni ej vill. Så länge de beta lugnt, låt dem vara! Men skulle ni se ett par, tre stycken vandra bort från de andra, skynda då att mota dem!»

Hugh satte sig upp på en af sina lugnaste hästar och red ut några hundra alnar från lägret. Då han hvisslade, kom Prins traf-vande från de andra, gick ända fram till honom och tog ett stycke bröd ur hans hand.

»Gå nu tillbaka till de andra, Prins», sade Hugh och gjorde en rörelse med handen, »nu har du ingenting annat att göra än beta.»

Hästarna voro allesammans lugna, och då mörkret inbrutit, anslogs Hugh af slättens stillhet. Öfver honom lyste stjärnorna genom den torra, klara luften. Bredvid sig såg han den mörka hästhopen och var öfverraskad af hur väl det hördes, då de afbetade gräset, hvilket ljud endast då och då afbröts af hofvarnas stamp. Han kunde mycket väl höra harmonikan och sången borta i lägret. När detta upphörde, hördes emellanåt braket af grenar, då boskapen bröt sig igenom buskarna vid floden, och gossarnes sång, när de redo vall i kretsar omkring dem. Tiden tycktes honom ej lång, och han blef helt öfverraskad, då Bill Royce kom och underrättade honom, att hans vakt var slut.Följande dag liknade den första, med undantag af att de vid uppstigningen på en höjd sågo en liten hjord med hjortar på omkring åttio alnars afstånd. Innan Hugh hann tänka, hade Broncho Harry dragit sin revolver, och i det samma hjortarna gjorde ett språng, fyrade han af. En af dem flög högt upp i luften, sprang femtio alnar och stupade därpå. De andra flydde i vildaste fart.

»Det var ett skickligt skott», sade Hugh, »jag skulle ej ens , tänkt på att skjuta på ett så aflägset föremål.»

v »Ah, de här Colt-revolvrarna gå långt», sade Harry. »Jag har sett en mah M^va skjuten med en sådan på mer än tre hundra alnars afstånd; mö!*? sådant skott anser jag dock vara en lyckträff. Men den är icke^nijeket till skytt, som ej på hundra alnars afstånd kan fälla en hjort fyua gånger på fem.»

Broncho Harry red franiN^l den fällda hjorten och steg af hästen. Därpå lyfte han upp sm jaktbyte och lade det bak på sadeln. »Jag är icke någon synnerlig vän af hjortstek,» sade han, »men det blir en liten omväxling med oxköttet.»

»Jag tillstår, att jag föredrar oxkött.», sade Hugh, »i synnerhet efter att ha lefvat på vildt i nära tre månaders tid.»

»Björnstek är med det bästa man kan få här på trakten», sade Harry. Det är nog litet segt, men det har fin smak. Om vi hafva tur med oss, skola vi väl få några stycken där uppe i bergen. Men för öfrigt är nästan allting ätbart; jag lej le en gång på skaller-ormar en hel månads tid, och jag kan försäkra, att det ej är någon så dålig föda.»

»Finns det godt om skallerormar på slätterna?»

»Mycket», sade Harry; »men mest finner man dem i bergen; de tycka om att ligga och masa sig på klipporna i solen.»

»Blifva människor ofta dödade af dem?»

»Bevare oss, visst icke! Infödingarna äro rädda för dem, emedan de ofta gå barfota; men ormarna kunna ej stinga genom våra tjocka stöflar. Enda faran är, när man ligger på marken. De äro förtjusta i värme, och om man slagit läger i deras närhet, bruka de krypa ned till elden, och ibland får man dem i sin filt.»

»Deras bett är väl dödande», förmodar jag.

»Icke om man sköter det på rätta sättet. Om man blir biten, skall man genast med en knif bortskära ett stycke kring bettet, lägga färsk spillning på och binda hårdt omkring. Har man något starkt till hands, bör man hälla på litet däraf med detsamma och dricka så mycket man förmår; men saken är den, ser ni, attman så sällan har spritvaror med sig här ute. Jag blef biten en gång. Här.» Och han pekade på ett ärr på högra handen. »Jag sköt ormen i hufvudet med min revolver. Sedan tog jag fram min knif och skar bort det skadade. Det fanns ingen spillning till hands, och jag hade ingen whisky, så jag bröt upp en revolverpatron och strödde krutet i såret och tände på. Det gjorde litet ondt naturligtvis, men jag blef bra. Armen kändes som förlamad ett par timmar, men det var allt. Hornboskap och hästar blifva understundom stungna i hufvudet, då de beta, och det sväller då upp^dubbft1 a11^1 mot den naturliga storleken, men vanligtvis öfvervin,n^e <jet on(ja på ett par dagar. Nej, skallerormar äro ej så^arpga. men yigtas man på ställen, där de förekomma i män^ kan man ju se sig för, innan man sätter sig.» ^

»Men hur kom ni att lefva yfiå skallerormar en månads tid?»

»Jo, jag råkade ut för indj/aner, då jag en gång var ute och letade efter en kreaturshjord, som vandrat upp i en canon. Indianerna jagade boskapen, men lyckligtvis såg jag dem, innan de sågo mig, så att jag hann sitta af, låta, hästen galoppera sin väg och gömma mig i en bergsskrefva.

»Jag hade allt för brådtom att tänka på skallerormarna, som

lågo på klippan, då jag skyndade in i skrefvan, men när jag

sedan låg där inne och kände hungerns kval, började mina tankar sysselsätta sig med djm. När natten kom, och jag kunde antaga, att rödskinnen upphört att leta efter mig, gick jag ut och skar mig en duktig käpp, ref af en remsa af mitt skärp, samt band min bo-wieknif vid änden af käppen. Visserligen hade jag både revolver och knif, men ett skott kunde hafva kostat mig lifvet, och knif är ej rätta vapnet att angripa en skallerorm med. Sedan gömde jag mig igen och somnade. Vid tiotiden på morgonen, då solen gassade, antog jag, att ormarna skulle vara framme och tittade försiktigt ut. Som inga rödskinn syntes till, vågade jag mig fram. Jag hade ej gått många steg innan jag träffade på en. Han såg mig komma men rörde sig ej från stället. Han endast ringde med sina skallror och lyfte upp hufvudet, som ville han säga: »Det är bäst att lämna mig i fred.» Men i detsamma slog jag till honom med käppen så att hans hufvud skildes från kroppen. Jag tog kroppen, gick tillbaka till mitt gömställe, flådde den, skar den i skifvor och åt den, som den var. Och med denna diet fick jag fortsätta en månads tid, ty att lämna mitt gömställe, så länge indianerna lurade utanför, hade varit en säker död. Jag fann, att ormarna

innehöllotillräckligt med saft för att släcka törsten, och där funnos äfven några växter, som hjälpte mig i detta afseende.

»En vacker dag vid slutet af denna tid blef jag varse fyra ryttare långt ute på slätten, och snart upptäckte jag, att det var cow-boys. De redo mot bergen, och ni kan lita på, att jag skyndade dem till mötes. De hörde till mitt eget kamratlag och hade föresatt sig att, ej återvända, förrän de funnit min döda kropp. De voro öfvertygade, att jag blifvit skalperad, och väntade endast

att få begrafva mig. De hade en reservhäst med sig med vatten

•och föda. Ja, det är historien om huru jag kom att lefva på

skallerorm ar, och ehuru jag icke har något emot dem som föda och anser, att de kunna tjäna som omväxling med oxköttet, har jag aldrig kunnat smaka dem efter den betan.»

»Hallå!» utbrast han efter en stund och drog in tyglarna, »där

ha vi en hel boskapshjord på sluttningen rätt framför oss. Nu

äro vi på orätt sida om dem, och finge de sikte på oss, skulle

vi få rida länge, innan vi hunne upp dem. Vi måste därför rida

omkring dem åt hvar sitt håll och mota dem från motsatta sidan.»

Hughs öga, som ej var lika vant på slätten, hade ännu ej fått sikte på hjorden. »Huru långt borta äro de?» frågade han.

»Ungefär en mil. Om ni rider åt höger, rider jag åt vänster. När ni kommer dit, där ni tror er vara bakom dem, stanna då, till dess ni får se mig! Eller, vänta: ni har icke varit med förut, så det •är kanske så godt vi följas åt, annars töra vi måhända förlora hvarandra och följaktligen också rätt mycken tid.»

Med dessa ord sträckte han ut. Hugh, som red Prins, följde honom. Han lyckönskade sig att ej hafva ridit på egen hand, ty så som de redo upp och ned för sluttningarna och i en halfkrets hade han snart förlorat allt begrepp om riktningen. Efter tio minuters ridt drog Harry in tyglarna.

»Nu», sade han, »äro de i nästa sluttning, just bakom buskaget där. Jag skall rida ett stycke längre och komma ned på andra sidan om dem. Ni rider till buskarna och väntar där, tills ni ser mig komma, och rider sedan framåt. Håll er på sidan om kreaturen! Den där dalsänkan ligger i rak linie med lägret, så mota dem den vägen!»

Hugh red fram till det buskage, som Harry utpekat, och höll stilla där, till dess han såg denne komma ridande från motsatta hållet. Harry gjorde en rörelse med armen, och Hugh red vidare. Några steg af hästen förde honom till brynet, hvarest han blef varse

Hcnty, Rödskinn och Cowboys. 7mellan fyrtio och femtio nötkreatur, som betade. Broncho Harry red allaredan utför den motsatta sluttningen. Kreaturen upphörde beta och uppgåfvo ett frustande läte, som tillkännagaf förskräckelse, och i detsamma Harry utstötte en gäll hvissling, rusade de nedåt dalen. Litet bakom dem, en på hvardera sidan, redo de båda cow-boys, och tre mil fortsattes vägen sålunda oförändrad t. Sedan minskade kreaturen fart, ehuru de ännu fortsatte springa två mil. Därpå öfvergingo de så småningom till lunk. En timme senare hade man hunnit fram till lägret.

»Det är icke behöfligt att vakta dem», sade Broncho Harryr när de voro en kvarts mil från vagnen. »De komma att gå ned till flöden och dricka och sedan lägga sig i skuggan af buskarna. De hafva sprungit nog för i dag »

»Tidigt tillbaka, Harry!» sade den cow-boy, som stannat kvar för att se efter hästarna.

»Ja, vi hafva haft tur: drifvit in en hel hop. Hallå, Sam!»

»Hallå, Broncho Harry!» svarade negern och stack ut hufvudet ur vagnen.

»Har du varmt vatten, vi vilja ha te?»

»Icke ännu hafva färdigt, men strax sätta på. Mycket eld i askan. Icke vänta någon tillbaka så snart, klockan nyss vara tolf.»

»Ja, här äro vi nu emellertid, Sam. Hit med en stekpanna; en varm middag är bra mycket bättre än en kall frukost. Jag har

en hjort med mig åt dig, Sam.»

»Mycket bra, Broncho; hjortstek vara bättre än oxstek.»

»För ingen del, Sam, men ombyte förnöjer; man kan ej hålla på och äta det hvarenda dag som oxkött.»

»Skola vi ut igen efter middagen?» frågade Hugh, då de sutto och vaktade på köttet, som stektes öfver den heta askan.

»Nej, i dag hafva vi gjort vårt dagsarbete. Vi hafva drifvit

in en hjord och därtill en ansenligt stor. Sedan vi ätit, skola vi gå och se efter, om djuren lugnat sig och sällat sig till de andra, och i sådant fall skola vi taga oss ett bad samt tvätta våra skjortor. Det är icke ofta man får tillfälle därtill.»

Boskapen befanns vara i sällskap med den hjord, som drefs in dagen förut, och planen sattes i verkställighet.

»Ni borde öfva er ined er sexpiping, Hugh; det är icke mycket med en cow-boy, 0111 han ej kan skjuta flinkt. Ser ni plåten där borta på den låga grenen? Den sitter kvar sedan vi voro här för* lidet år. Nu skall jag skjuta bort den. Blixt och dunder!», utropadehan, då, i detsamma han lade an med pistolen, en hård smäll

hördes bredvid honom, och den lilla tennplåten föll i mark. Ett

skratt från Hugh åtföljde skottet.

»Hur i all världen bar ni er åt?»

»På alldeles vanligt sätt, vill jag tro», sade Hugh. »Jag drog min pistol och tryckte af.»

Den andre mätte honom från hufvud till fot. »Ni är ej den ni ger er ut för, Hugh», sade han. »Ni kommer hit som en annan gröngöling, och så upptäcker man, att ni kan hålla er kvar på en oinriden häst, kasta er lasso rätt försvarligt och skjuta som en blixt.

Hvar har ni lärt er allt det där?»

»Saken är helt simpel», svarade Hugh, leende åt den andres allvar, »jag har öfvat mig. Jag uppgjorde min plan att blifva

cow boy för några månader sedan och öfvade mig därför med pi-

stolen och lasson, innan jag gaf mig i väg, och, som jag förut omtalat, har jag jagat tre månader.»

»Nå, låt oss få se litet mer af er skjutfärdighet!» Han gick

till trädet och tog upp tennbiten. Hugh lade in en ny patron i stället för den, lian nyss afskjutit. »Nu kastar jag den här tennbiten i luften, och ni försöker träffa den. > Bill Royce hade sagt Hugh, att detta var ett favoritnöje bland cow-boys, och då de ej haft något tenn på slätterna, hade han kastat upp grästorfvor i luften och låtit Hugh skjuta på dem. Harry ställde sig på tio stegs af stånd från Hugh. »Nu», ropade lian. Hugh väntade, till dess tennbiten var högst uppe, och sköt därpå. Den flög upp igen. Sedan kommo de öfriga skotten tätt på hvarandra, och, sedan alla sex voro af-skjutna, föll tennbiten i mark. Det var en konst, som ofta öfvades, och Broncho Harry var den fullt mäktig; men icke dess mindre blef han i högsta grad förvånad öfver att se den utföras af en nykomling.

»Träffa kan ni, det ser jag. Låt oss nu se er lägga an; er pistol är tom, så det har ingen fara. Sätt den tillbaka i bältet igen! Vi skola stå midt emot hvarandra och göra det på samma gång. Håll armen rak vid sidan, till dess jag ropar: nu! Då drager ni pistolen, spänner hanen och trycker af. Vänta ett tag, så jag får taga ur patronerna! Man bör ej utsätta sig för fara. Nu är jag färdig. Nu!»

Broncho Harry var stolt öfver sin snarfärdighet, men hann ej få pistolen ur bältet, innan Hughs hane knäppte; gossen hade skjutit från höften.

»Nå, jag må säga!» utropade Harry. »Jag förstår ej, liur nibar er åt. Nog brukar jag anses flink, men jag går ej upp mot er. Gör om det igen!» Hugh efterkom hans begäran. »Det är besynnerligt, att jag ej kan se, hur ni bär er åt. Gör det långsamt en gång!»

»Det är bara vana», sade Hugh. »Jag har öfvat mig sex månader.»

»Unge man», sade Broncho Harry högtidligt, »jag har tillbragt tio år på slätterna och sett mycken skicklighet, men aldrig såg jag något dylikt. Ni kan i hvilken tvekamp som helst vara viss om segern. Jag skulle aldrig trott det, om jag ej sett det med mina egna ögon — det går som en blixt. Det är bra att kunna rida en otämd häst, det är bra att kunna kasta en lasso med säkerhet, men det är femtio gånger bättre att kunna vara färdig med sin pistol i blinken som ni. Nu gå vi tillbaka till lägret. Jag hoppas ni ej har något emot, att jag talar om det för gossarna. Det vore hårdt, om någon inläte sig i strid med er i den tron, att ni är ofarlig. Och det kan spara er obehagligheter, ty jag tror ingen vill komma i delo med er, om de veta, att det skulle vara en säker död.»

»Gör som ni behagar, Broncho, men det förefaller mig, som vore det ingen fara för trätor; hvar och en tyckes vara så godlynt ocli ej det minsta förargas öfver de puts, som spelas honom.»

»Ah, det är icke sagdt, att det alltid blir på samma sätt. Nu äro vi efter den hårda vintern glada att åter vara ute i vårt arbete på slätterna. Men ni skall få se, att detta tillstånd af lugn ej kommer att räcka så länge.»

När om kvällen gossarna sutto tillsammans kring lägerelden, omtalade Broncho för dem Hughs bragd, tilläggande att han ej trodde att i lägret, ja, i hela Texas funnes en skytt, som kunde skjuta så blixtsnabbt som han. Ingen satte i tvifvelsmål Harrys ord, ty på slätterna anses det som en grof förolämpning, men det blef ett mummel af öfverraskning. Hugh sattes åter på prof och bestod det på ett hedrande sätt. Därpå berättades många historier om sagolik skjutfärdighet.

Från denna dag bar Hugh i lägret allmänt namnet Blixten.NIONDE KAPITLET.

Kreatursmärkning.

3r hvar dag, som gick, svällde hjordarna ut allt mer, och vid andra månadens slut började man draga sig mot den allmänna samlingsplatsen. Hugh hade snart börjat deltaga i nattvakten och fann detta förtjusande. Han och Broncho Harry arbetade ofta tillsammans. Första vakten föredrogs i allmänhet, emedan man fick sofva efter den; men å andra sidan var arbetet då hårdare och besvärligare än under de följande vakterna. Boskapen var ännu på fötter, när vakten tog sin början, och när de två cow-boys, som skulle vakta den, kommit fram, började de rida åt motsatt håll i en krets omkring den En stund fortsatte kreaturen att beta, men småningom lade de sig ned och slutligen voro endast en fem, sex stycken ännu på benen. Vid denna tid var emellertid det minsta buller tillräckligt att jaga upp dem igen, och vallarne fingo då börja sitt arbete på nytt.

Då natten var mörk, litade dessa mer på hästens syn än på sin egen. Hästarna brukade då af egen drift lämna den tätt packade kretsen och sätta af ut att mota in de kreatur, som begifvit sig utom den. Slutligen, efter ett par timmar, kunde gossarne glädja sig åt, att deras verk var fullbordadt. Men i ett nu hände det, att ett af djuren rusade upp, måhända uppskrämdt* af någon nyfiken kanin, som kommit för att undersöka, hvad som var å färde, och flytt, då en af cow-boys närmat sig. Med ett högt frustande följde då hela hjorden exemplet. Efter en stund hände det att den lade sig igen, lugnad af vallarnes sång, hvilka alltid från det de inträdde i vakt-göring forsatte att sjunga hela tiden, så fram t de ej trakterade något biåsinstrument.

En annan gång kunde en allmän oro bemäktiga sig hjorden. Då de kreatur, som voro ytterst, funno det omöjligt att lämna hopentill följd af sina väktares vaksamhet började de i stället vandra ut efter kanten; oron meddelade sig åt de andra, och inom en kort stund promenerade hela hjorden rundt. Som denna vandring, om den ej hämmades, vanligen slutade i en vild flykt, ålåg det cow-boys att så fort som möjligt göra ett slut på den, hvilket endast kunde ske på sådant sätt, att de, skrikande och smällande med sina piskor, redo in i hopen för att skingra

den och hejda dess rörelse; detta var emellertid en ytterst farlig åtgärd.

Ibland lyckades det, men åter en annan gång misslyckades det. Midt under råmandet och hölandet blef det understundom ett dån af klöfvar på motsatta sidan mot den, där de voro sysselsatta. Med ropet: »De fly!» drefvo cow-boys sina hästar ut ur klungan,

hvarpå de i sporrsträck jagade fram på hvar sin sida om den flyende hjorden för att mota den tillbaka. Så snart de hunnit i det närmaste fram till de första djuren, skreko de och hojtade och af-sköto äfven ibland sina revolvrar i luften, hvarigenom djuren på flanken så småningom trängdes inåt, och hastigheten minskades, till dess de slutligen möttes framför hjorden; detta lyckades under stundom sedan de ridit endast ett par tre mil; men ibland kunde hjordens vilda flykt ej hejdas förr än på morgonen, då de voro mellan trettio och fyrtio mil aflägsna från utgångspunkten.

Om det visade sig omöjligt att hejda hjorden, gick gossarnes sträfvan ut på att hålla kreaturen tillsammans, i hvilket fall inga allvarsamma olägenheter härflöto från flykten. Kamraterna koramo då på morgonen och hjälpte dem att drifva hjorden tillbaka. Men om den skingrades, hvilket kunde inträffa, drog det många dagar, och var ett svårt arbete att drifva i hop den igen. Om natten lofvade att blifva stormig, så att det kunde anses troligt, att boskapen skulle taga till flykten, utställdes en tredje man på post. Han skulle hjälpa till att sammanhålla den, så länge som möjligt, men lyckades det den att bryta sig igenom ringen, ålåg det honom att genast galoppera tillbaka till lägret. De öfriga cow-boys voro då uppe och i ordning på ett ögonblick, skyndade till de hästar, de hade tjudrade i närheten, sadlade dem, kastade sig upp på dem och galopperade i väg efter hjorden.

Askväder inträffade ej sällan; och då molnen drogo sig tillsammans före solnedgången, och blixtarna började korsa hvarandra visste boskaps vakten, att den hade att vänta en orolig natt. Långt innan ovädret var så nära, att det förorsakade verklig förskräc-kelse bland djuren, visado de tecken till oro, därför att elektriciteten i luften inverkade på dem. De kunde lägga sig, men reste sig strax igen, och det aflägsna dundret besvarades med ett oupphörligt råmande. En sådan natt behöfdes intet bud till lägret. Då ovädret nalkades, och det af blixtarnes klarhet och mängd tydligt märktes, att det skulle bl if va häftigt, lämnade männen, en och en i sänder, elden, eller stego de upp från sina läger och gingo ut till hästarna, samlade upp sina lassos och hoppade upp i sadeln. Därpå sveppte de en filt omkring sig och galopperade bort till hjorden. För att ej skrämma den på flykt, började de alltid sjunga, innan de närmade sig den.

När ovädret var öfver hufvudet, steg boskapens förskräckelse till sin högsta höjd, och allas förenade krafter förslogo knappast -att hålla den i styr. De omedelbart på hvarandra följande blixtarna upplyste ett haf af hufvud och horn, vilda ögon och vidgade näsborrar. Dundret fortsatte oafbrutet, och så förskräckliga voro en del af dessa oväder, att Hugh kände sig tacksam mot djuren för det besvär, de gjorde honom, enär hans uppmärksamhet därigenom drogs från det elementens krig, som rasade. En sådan natt kunde man vara nästan viss på, att hjorden förr eller senare -skulle gifva sig på flykten, och när den en gång kommit i väg, voro vaktens ansträngningar snarare riktade på att hålla den tillsammans än att mota den.

Om man motade den tillbaka, var det sannolikt, att den komme att rusa sin väg än en gång, och det var ett mindre svårt bestyr att galoppera vid sidan om den uppskrämda hopen, än att hålla den kvar på platsen, sedan en gång dess förskräckelse nått höjdpunkten. I vissa afseenden var ridten i ett sådant oväder som det beskrifna mindre farlig än under en kolsvart, lugn natt, ty blixtarna ej endast upplyste hjorden, så att man såg dess ställning, utan minskade äfven utsikterna för farliga fall genom att upplysa hela landskapet med alla hinder, som kunde finnas i vägen.

Hugh hade nu lärt sig inse, att ej ens tolf hästar per man vore för mycket. Han satt i sadeln merendels aderton timmar om dygnet och stundom tjugu; och fyra, ja, fem hästar voro helt och hållet uttröttade, innan hans dagsverke var slut. Hade de blifvit fodrade med säd, skulle nog ett mindre antal räckt till, men, hänvisad som man var till det torra gräset på slätterna, behöfde de en dags hvila, innan de åter kunde vara dugliga att göra tjänst.

Hjorden fick en ytterligare tillökning af tusen kreatur, innan manhann fram till den gemensamma mötesplatsen, ty hvar dag genom-ströfvade flere karlar mellan tio och femton mil af den utstakade* marschrutan och afdrefvo all den boskap, som de träffade på. Slutligen uppnådde man den flod, på hvilkens stränder de stora boskapshjordarna, sammanförda från alla håll, samlades, och fick nu hvila ut fyra dagar, hvilken tid användes att tvätta och laga kläderna, reparera sadlarna och sofva.

Femte dagen red en cow-boy in i lägret med ett bref till upp-syningsmannen, och några minuter senare fingo Hugh och Bill Royce befallning att begifva sig till centralstationen.

»Befallning» är knappast rätta ordet, ty cow-boys äro ej de, som låta befalla sig. En cow-boy blifver ombedd att göra en sak och ombedd därom på ett höfligt sätt. Uppmaningen har en befallnings hela kraft och innebörd, men är ej uttryckt på samma sätt. Den har till exempel denna form. »Jag skulle vara tacksam, om ni gjorde det eller det», eller: »Var så god och sadla er häst och rid dit eller dit!» Det finns inga så fria varelser som cow-boys,roch de-känna sitt värde. En duglig karl vet, att han blott behöfver rida till nästa boskapsgård för att få arbete, och följaktligen, ehuru han är villig att arbeta allt, hvad i hans förmåga står, för sin arbets-gifvare, betraktar han ingalunda denne som sin husbonde, utan de stå till hvarandra fullkomligt som jämnlikar.

»Broncho Harry», sade uppsyningsmannen, »jag önskar att ni,. Jack Johnson, Bowie Bob, Chunky Royce och Lightning* Hugh sadlen edra hästar och riden ned till det ställe, där floden förgrenar sig, och hjälpen till vid den gemensamma märkningen. Vagnen kommer att stanna här, till dess man ger bud att vår hjord skall komma. Det-finns folk från de andfa afdelningarna där, och gubben är där, och han kommer att ordna om sakerna. Två proviantvagnar äro där äfven, så det kommer ej att fattas er föda. Jag förmodar, I kommen att stanna där ett par veckor, efter hvilken tid några andra komma att aflösa er.»

»Skola vi taga med oss våra andra hästar?» frågade Broncho.

»Nej, I behöfven ej hästar till annat än att rida dit fram.»

»All right!» sade Harry och gick att kalla tillsammans de andra fyra.

Om några minuter voro hästarna framförda och sadlade, filtarna hoprullade och fastsnörda bak på sadlarna; och sedan de i hast intagit ett mål mat, gåfvo sig de fem utvalda af till bestämmelseorten, som var belägen ungefär tjugufem mil därifrån.

* Lightning — blixt.KREATUREN MÄRKAS.»Nu, skall du få se på något muntert, Hugh», sade Bill Royce, då de redo framåt.

»Ja», inföll Harry, »det är verkligen en liflig scen, då man håller en sex månaders kalf, som skall märkas, och den rasande modren gör sitt bästa att stånga en. Det går icke en dag, som ej någon får sig en minnesbeta; men så länge man blott aktar sig för att låta kon klämma en mot staketet, är det icke så farligt. Att blifva slungad i luften eller stångad några gånger, kan man stå ut med, men blir man klämd mot staketet af något af de där kreaturen, då återstår det blott att blifva begrafven.»

Tre timmars ridt förde dem till sitt mål. Flere hjordar voro synliga ute på slätterna, och ryttare svängde omkring öfverallt. På ett ställe stodo tolf vagnar uppställda i en bestämd ordning med mellanrum af ett par hundra fot. Lätta rökpelare, som uppstego i närheten af dessa, utvisade att matlagningen pågick som bäst. Våra ryttare skyndade på sina hästar och redo snart upp till den proviantvagn, som tillhörde cirkeltriangeln.

»God dag, Pete», sade Broncho Harry, i det han hoppade af hästen, till en neger, som jämte en mexikansk medhjälpare höll på med maten.

»God dag, Broncho Harry.»

»Hvar hålla gossarna till, och hvad nytt?»

»De äro där borta», sade negern och gjorde en rörelse med handen mot inhägnaden för hästarna. Irish vara i vagnen, hafva brutet ben. New-York John blifva dödad för tre dagar sedan.»

»Det var ledsamt, Pete. Hur gick det till?»

»Gammal ko ränna hornen rätt igenom kroppen på honom. Irish blifva kastad mot stolpar.»

»Jag förmodar gossarna från de andra matlagen också äro hit-konma, Pete?»

»Ja. Fem af n:o 3, fem af n:o 4. N:o 4 komma in i dag på morgonen. Nu när ni komma, det göra femton, och så hela vårt eget matlag därtill; det vara för mycket för Pete att koka åt så många.»

»Ja, men nu har du fått hjälp, Pete, så det är ej värdt du grumsar.»

Pete gjorde en grimas, som betydde, att han ej ansåg mexikanens hjälp något värd. Mellan dessa båda racer var det en ständig fiendskap, medan cow-boys sågo ned på båda och i regel ej tilläto dem arbeta i sällskap med sig annat än i egenskap af kockar.»Hvar ha vi hästarna, Pete?»

»Där borta», sade negern och pekade på en hästhop ute på slätten. »Unge Nat se efter dem.»

»Då är det så godt vi rida dit ut med dessa också, gossar», sade Broncho Harry vänd till kamraterna. »Det är ej lönt vi tjudra dem här, ty vi komma sannolikt ej att behöfva dem.»

»Jag skall rida ut med dem», föreslog Hugh. Sadlar och betsel togos af, och Hugh dref ut dem till den andra hopen på slätten.

»Nå hur står det till med dig, Nat?» frågade han en gosse på femton år, som låg på marken, med hästens tygel kring armen.

»Tack bra», svarade gossen; »jag har varit här en vecka nu och blifvit utledsen vid det här görat: att bara ligga på marken.»

»Du borde gå i skolan, pojke», sade Hugh skrattande.

»Ja, det skulle jag lika gärna göra som ligga här», sade gossen. Det blir stiligt, när jag en gång blir cow-boy, men det här är icke något skojigt.»

Sedan Hugh nämnt namnen på dem, han haft med sig, sade gossen:

»Broncho Harry skäms icke för sig, men de andra är det ingenting med.»

»Det borde du säga dem», sade Hugh leende.

»Det skulle jag också göra, om jag funne det lämpligt», svarade gossen i förargad ton. »Tro icke jag är rädd för dem!»

»Jag vet, att du är en mycket farlig karl, Nat», sade Hugh med låtsadt allvar, »men jag hoppas, du ej kommer att göra dem något.»

»Nej, inte, om de låta mig vara i fred, men någon närgångenhet ämnar jag ej tåla.»

Hugh hade sadlat af Prins och gick nu tillbaka till lägret med sadeln på hufvudet och tyglarna i handen. Han nickade åt gossen till afsked. Prins sprang till de andra fyra hästarna, hvilka börjat beta på något afstånd från de öfriga. Snart kommo några af dessa öfver till nykomlingarna, och sedan de frustat några tag, igenkände de dem uppenbarligen som gamla vänner från hufvudstationen. Efter detta tillätos Prins och hans kamrater sälla sig till dem.

Det' fanns många gossar som Nat ute på slätterna, till största delen sådana, som rymt från sina hem och nu utbildades till cowboys. De användas att valla hästarna om dagen — en sysselsättning, som hvarken fordrar skicklighet eller uppmärksamhet. Debetraktades gunstigt af det lag, till hvilket de hörde, ty cow-boys äro i allmänhet tysta karlar, och pojkarnes lifiighet roade dem. Dessa gossar växte vanligen upp till de mest hänsynslösa och oför-vägna bland cow-boys, antogo de mustigaste uttryckssätt och eftergjorde de vildaste galenskaper samt skulle blifvit till oerhördt besvär, därest de ej ofta på det strängaste blifvit tagna i upptuktelse af män, hvilka de visste ej voro att leka med.

Ej förr än skymningen inbröt, upphörde arbetet, och gossarna lingo återvända till förrådsvagnarna. De hade utan afbrott arbetat

allt sedan dagbräckningen och nöjt sig med en bit bröd och en

skifva kallt kött.

»Jaså, gossar, I ären komna att aflösa oss?» frågade en af dem, då de kommo fram till elden, där de nykomna sutto. »Vi hafva hållit på en vecka, och det har i sanning varit ett tungt arbete. Boskapen är mer än skäligt vild. Förmodligen har den blifvit skrämd af åskan, och så äro vi nästan säkra på, att rödskinnen

jagat dem. Sågen I till indianerna?»

»Nej, inga spår syntes af dem på det område, vi genomsökte.»

»Längre söder ut syntes spår», fortsatte den andre. »Vi kommo till två platser, där de slaktat en mängd boskap, och vi hafva hört, att de gjort plundrande infall i Mexiko, och trupperna hafva ryckt ut mot dem vid gränsen. Emellertid är boskapen vildare än vanligt. Jag förmodar, man berättat för er, att New-York John blifvit dödad.»

»Ja, vi hörde det, och jag har talat med Irish. Han tycks vara på bättringsvägen »

»Irish är en fördömd galning. Jag sade honom upprepade gånger, att han skulle råka i fara, om han ej var försiktig. Men ingenting kunde öfvertyga honom om att det är skillnad på en Kerry-ko och en texansk tjur, och naturligtvis kom han i olycka. Jag skulle trott, att New-York John skulle varit förståndigare än att låta stånga sig på det där sättet; men det var emellertid ej helt och hållet hans fel. Han höll en kalf och hade ögonen på den gamla kon, som råkat i raseri. En af karlarna hade sin lasso kring henne, och New-York John trodde naturligtvis, att han höll henne säkert. Han hade därför omkull kalfven, och märket sattes på denne. Kalf ven råmade till, och naturligtvis gjorde kon i detsamma ett nytt försök att komma till honom. Repet brast, och hon var öfver New-York John, innan han hann blinka.»

»Men hur kom det sig att repet brast? Den är mer än dåraktig, som kommer till en 'round-up' med ett gammalt utnött rep.»

\»Repet var nytt, men det hade blifvit afskuret till hälften på ett ställe. Hvilken som gjort det, visste man naturligtvis ej, men det fanns ett par stycken, som haft sina nappatag med ägaren till repet. Naturligtvis kunde det berott på en händelse, men det trodde ingen; och en storm af ovilja väcktes mot den okände illgärnings-mannen, hvilken, om han blifvit upptäckt, mycket snart hade dinglat i närmsta träd.»

»Hvad för slags arbete skola vi utföra i morgon?»

»Jo, I skolen deltaga i märkningen. Vi hafva nu fått ledigt, ehuru vi naturligtvis skola vakta vår egen hjord.»

»Hur stor är den?»

»Ah, vi ha väl omkring sex tusen kreatur. Jag tänker, att några af oss skola gifva oss af åt norden med en kreatursdrift i öfvermorgon.»

Följande morgon gick Hugh strax efter frukosten bort till kreatursinhägnaden. Det hade nyss blifvit dager, och medan han väntade på, att hjorden drefs in, såg han sig omkring. Staketet bestod af grofva, sex fot höga stolpar, som voro resta på tre tums afstånd från hvarandra. Det var uppfördt för några år sedan på denna plats, som ansågs vara den mäst lämpliga och centrala. Ett par veckor innan kreatursdrifterna anlände, ditfördes några vagnslaster med timmer med en uppsättning folk, som borttog alla de stolpar, som visade tecken till röta, och ersatte dessa med nya. Denna skyldighet ålåg i tur och ordning de olika boskapsgårdarna. Staketet inneslöt en areal af omkring en acre.

Förutom Hugh och hans kamrater voro mellan fyrtio och femtio cow-boys från andra ranchos samlade därinne. Flere eldar voro tända i ändamål att vid dem upphetta järnen, med hvilka kalfvarna skulle märkas, och den uppsyningsman, som hade uppsikten öfver arbetet för dagen, skilde männen i partier, men så, att hvart parti

omfattade medlemmar af alla de olika boskapsgårdarna. Inom kort såg man en ansenlig hjord nalkas, drifven af en mängd cow-boys till häst. De stockar, som voro lagda i kors för den öppning, som tjänade som port, togos bort, och de motsträfviga djuren, ur stånd att motstå påtryckningen bakifrån, rusade in. Stängslet sattes för igen, och de instängda djuren stodo i en packad hop, stampande och hotfulla, då gossarna närmade sig dem.

Alla cow-boys voro försedda med lassos; några höllo dem kastfärdiga i handen; andra hade dem liggande öfver vänstra axeln, medan de i högra handen höllo sina grofva piskor. De, som skulleföra fram kalfvarne, närmade sig först. Ett halft dussin lassos kastades, och kalfvarna drogos fram, under det de sträfvade emot och bölade på hjälp af mödrarna. Deras rop voro ej fåfänga. Korna rusade fram i vildt raseri för att hjälpa dem. Den cow-boy, hvilkens kamrat höll på att släpa kalfven till elden, höll hojtande upp en eldbrand mot kon och smällde med piskan i luften eller använde den, om det var nödvändigt, och dref sålunda djuret tillbaka in i klungan, samt kvarhöll det där, medan kalfven kastades omkull och märktes med samma märke som modren.

Hugh var bland dem, som skulle draga fram kalfvarna. En annan cow-boy hjälpte honom att släpa kalfven till elden och hålla i lasson, medan Hugh ställde sig bredvid djuret, lutade sig öfver det, tog i det med båda händerna, lyfte det och kastade omkull det. Därpå hjälptes de åt att hålla kalfven nere, medan en tredje kom med det heta järnet och märkte honom. Järnet hölls endast kvar så länge, att håret afbrändes och huden sveddes helt lätt. Ett dylikt märke är nästan outplånligt.

Efter en timmes arbete afiöstes Hugh af en af de andra karlarna och deltog därpå i det mindre tunga bestyret att hålla korna tillbaka. När alla kalfvar blifvit märkta, öppnades stängslet och djuren släpptes ut, hvarpå en ny hop drefs in i deras ställe. Så fortsattes ända till aftonen, då omkring nio tusen kreatur varit inne i inhägnaden och nära fyratusen kalfvar blifvit märkta. Ofverhöljda af svett och dam, gingo gossarna nu ned till floden och badade samt sedan upp till vagnarne och intogo sin kvällsvard.

»Hur står det till, Hugh?» frågade Broncho Harry, då Hugh kastade sig ned vid elden.

»Ledbruten i hela kroppen, Hany.»

»Ja, det är ett hårdt arbete, till dess man blir van därvid. Men det är handlag snarare än styrka, som fordras, ehuru det nog behöfs styrka också, då man har att tagas med en yr kalf på tio månader.»

>Jag har ej handlaget inne ännu», sade Hugh», men i sinom tid tänker jag, att jag skall förvärfva det.»

Dagen därpå var en söndag, och Hugh kände sig i sanning belåten med, att han hade en dag att hämta sig på från sin stelhet. Söndagen hölls alltid som hvilodag, och ofta brukade gossarna då hafva kapplöpningar med sina hästar. Vid de stora allmänna mötena erbjuda dessa kapplöpningar en cow-boy det största intresse, ty täflan skilda ranchos emellan gifver anledning till höga vad, ochman är färdig att hålla sin sista dollar på representanten för den egna ranchon.

»Har ni någonsin pröfvat er hästs snabbhet, Hugh?» frågade en af gossarna.

»Nej. Jag är säker på, att han är mycket snabb, men jag har aldrig satt honom på verkligt prof.»

»Att vi ej tänkt på det förut», inföll Broncho Harry. »Vi borde hafva låtit honom springa i kapp med någon af de andra hästarna och gjort oss underrättade om hvad han duger till. Jag antar, att du ingenting har emot att vi pröfva honom, Hugh.»

»Visst ieke. Men skulle det blifva fråga om en kapplöpning, är det bättre att du, som är lättare än jag, rider honom. Huru långa banor bruken I här vid edra täflingar, Broncho ?»

»I allmänhet rätt korta, ej öfverstigande en half mil, men ibland ingår man vad på någon viss distans. När vi-ätit middag, taga vi oss alltså en traf ute på slätten. Vi skola ge oss ut ett bra stycke och förvissa oss om, att ingen af gossarna från de' andra ranchos är inom synhåll.»

Följaktligen, när middagen var slut, gingo Broncho Harry och Hugh ut till hästarna. Prins kom trafvande i detsamma han hörde Hugh hvissla, och äfven Broncho Harry hade snart kastat snaran kring halsen på sin egen

häst. De lade på sadlarna, som de tagit med sig, och redo bort i kort galopp. Sedan gjorde de tre eller fyra löpningar, af hvilka det framgick, att Bronchos häst kom fortare i fart, sä att de i en löpning på en fjärdedels mil voro jämngoda, men att på längre distanser Prins var snabbare, trots den tyngre börda han bar.

»Den hästen kan springa», sade Harry med beundran. »Sutte jag på hans rygg, skulle jag ej bry mig om, om jag så hade en hel hord rödskinn efter mig. Det värsta är, att han ser så snäll ut. Om han såge otäck ut, skulle man kunna länsa hela lägret på pengar, men han ser så sedig ut, att jag är rädd de ej komma att hålla några höga vad på honom. Men nu skola vi ej låta honom deltaga i någon kapplöpning i dag. Säkert skall det blifva täflingar, och då rider jag min egen häst. På det viset skall jag få reda på livad för slags hästar de hafva i lägret och huruvida det finns någon, som kan täfla med honom lika bra som din häst. Låt honom nu springa med de andra, så att han ej blir bemärkt! Om vi hålla honom i skymundan och ingen skryter med honom, kunna vi få någon att sätta upp sin häst mot den bästa af våra.»Såsom Harry antog, blef det en mängd täflingar på eftermiddagen. Broncho Harry vann på två hästar, men förlorade, hvad han vunnit och mera därtill i tredje täflingen, mot ett djur, som till utseendet var mycket underlägset hans eget.

»Var det icke, hvad jag sade, Hugh», sade Harry, då han efter att hafva sadlat af sin häst och låtit honom springa ut till kamraterna på slätten, återvände till vagnen. »Jag var bra korkad, ty jag borde väl hafva insett; att då den där T-mannen satte upp en sådan ful krake mot min häst, var han styfvare än han såg ut. Han rände åstad som en pil. Jag förlorade ingenting efteråt, men lyckades aldrig taga in det försprång, han fick i början. Om vi inlåta oss i täfling med honom, måste vi laga, att det blir minst en half mils distans.»

Följande morgon återtogs arbetet i kreatursinhägnaderna och fortgick sedan oafbrutet till veckans slut.TIONDE KAPITLET.

En kapplöpning.

t

et du hvad, Broncho», sade Hugh en afton, »om jag vore i ditt ställe, skulle jag ej bry mig om den där kapplöpningen; åtminstone borde man ej kasta nt penningar på den. Det kan vara lika stort intresse med

en kapplöpning ändå, fastän ej gossarna hålla allt, hvad de äga, på den. Den främmande hästen vann samma försprång på din, som efter hvad jag tror Prins skulle vinna på honom på samma väg-längd, men något öfvertag tror jag verkligen ej, att Prins skulle hafva på de distanser, som brukas vid kapplöpningarna här. I en tjugu mils galopp är jag säker på, att Prins skulle lämna alla hästar i lägret bakom sig, men i en sådan ridt skulle jag sannerligen ej vilja låta honom deltaga. Hade jag en hord indianer i hack och häl efter mig, då skulle han nog få sträcka ut, vore det ock femtio mil, men jag vill ej anstränga honom så, när saken blott gäller att vinna penningar på honom. Din häst tappade, och naturligtvis tycker ingen af oss om att erkänna, att T-männen hafva en styf-vare häst än vi, så för ärans skull ville jag nog låta Prins täfla, vore jag blott rätt säker på, att han skulle segra. Det är jag emellertid ej, och det vore ledsamt för mig att se kamraterna förlora sina penningar på honom.»

»All right, Hugh, det är din häst, och jag rättar mig efter dig; men nog skulle jag bra gärna vilja stuka den där karlen en smula. Han hör till de uppblåsta och vill anses som en farlig person. Det påstås, att han är mycket ferm med sin sexpiping.»

På söndagsmorgonen kom ifrågavarande cow-boy efter frukosten öfver till cirkeltriangel-männens vagn och hade med sig ett par till från samma rancho som han.»Han I någon annan häst här som duger till att springa?» frågade han Broncho Harry. »Några af de våra säga sig ha sett en af er rida en vacker fux.»

»Ja, jag vill icke neka till att han är vacker», svarade Harry, »och springa kan han också, men han kommer i väg långsamt, och er häst är därvidlag allt för snabb, för att fuxen skulle hafva någon möjlighet att hinna fatt honom på en fjärdedels mil. Men om ni vill rida en längre bana, skall jag rida honom i kapp med er.»

»Gärna för mig en half mil», sade mannen; »och om. ni är af den meningen, att hästen kan hålla ut i en lång ridt, är jag .villig att täfla med er tio mil fram och tillbaka på det villkoret, att vi å hvardera sidan göra en insats af två

hundra dollar.»

»Hvad säger du om saken, kamrat?» sade Broncho Harry, vänd till Hugh. ,

Hugh skakade på hufvudet. »Jag skulle ej tillåta, att han deltoge i en löpning på tjugu mil, om man så gjorde en insats af tusen dollar, men om du vill gå in på det andra anbudet, får du rida honom.»

»Jaså, det är er häst», sade mannen, »hvarför rider ni honom då ej själf?»

»Emedan jag är tyngre», sade Hugh; »om hästen skall täfla, bör han hafva de fördelar, som stå till buds.»

»Nå, hur mycket skola vi sätta upp?» sade mannen till Broncho Harry. »Vi hålla väl om samma summa? Hundra dollar på hvardera sidan. Om ni är säker på hästen, gör det er väl ingenting.»

Några af de andra cirkeltriangel-männen inföllo då enhälligt: »Gå in därpå, Broncho, vi skola alla lämna vår andel till insatsen.»

»Topp då», sade Broncho Harry. »Skola vi säga klockan fem? Vi rida väl samma bana som förra gången? Jag går med detsamma och mäter upp afståndet, om ni vill följa med mig.»

»All right», sade mannen och gick med.

De började genast uppmäta en längd af sjuhundra fot, som, efter hvad båda voro öfverens om, motsvarade mellan en half och en kvarts mil. En stör, kring hvilken Broncho band sin näsduk, sattes ned i jorden till mål, och en buske utmärkte den punkt, från hvilken man utgått vid mätningen. Nyheten spred sig genom hela lägret, och många cow-boys från andra ranchos kommo för att höra, hvad cirkeltriangel-männen tänkte om sina utsikter, och se efter, huruvida de skulle hålla på deras häst eller ej. Hugh sökte förmå

Honty, Rödskinn och Cowboys. 8dem att ej våga sina penningar, enär han ej vore öfvertygad om att Prins skulle taga priset.

Detta oaktadt togo tjugu af männen genast fram hvar sin femdollar, och då några andra också önskade vara med, sade Broncho:

»Nåväl, läggen hit edra femdollarssedlar I tre också, så hafva vi, med Hughs och mina, femtio dollar. Sannolikt komma de att ’lägga odds'* på sin häst, när de finna, att vi ej ingå vad, och i sista stunden skall jag då antaga dem mot dessa femtio. Vinna vi, skola vi lägga denna vinst till insatsen och dela summan jämnt öfver lag.»

Förslaget mottogs med bifall.

På utsatt tid voro de båda medtäflarne på platsen. Alle man i lägret hade kommit för att åse denna täflan och stodo nu samlade vid målet. En cow-boy från en neutral rancho skulle tjänstgöra som »starter». De två ryttarne hade aftagit sina tunga stöflar.

»Du måste pigga upp honom genast i början, Broncho», hade Hugh sagt, innan Broncho satt npp. »Efteråt kommer han att göra sitt bästa. Han tål ej att bli efter, och när han ser den» andra hästen framom sig, sträcker han ut så mycket han orkar.»

»Nu», sade startern, då de två hästarna stodo i jämnbredd, »går jag framåt femtio steg, så att I båda kunnen se mig; sedan håller jag upp min sexpiping och skjuter. Ingen af er börjar, förr än jag gör detta. Hållen ögonen på mig, och när I sen elden, läggen då i väg!»

Båda ryttarne fäste sina sporrar på strumporna, och i samma ögonblick pistolen sköts af, satte de hälarna i sidorna på hästarna. Broncho Harry snärtade därjämte till Prins med ridspöet. Öfver-raskadt af denna behandling, gjorde djuret ett språng framåt och satte af i full galopp.

Den andre hade ej orsak att använda sitt spö: hans häst visste, hvad som fordrades af honom, och, färdig att spränga af, stod han och väntade på signalen samt var ännu hastigare i gång än Prins. Han vann likvisst ej mer än en hästlängds försprång. De första tre hundra alnarna bibehöllo djuren samma ställning till hvarandra, men Prins kände ännu tygeln. Ehuru hans ryttare hojtade och skrek åt honom som för att drifva på honom till den yttersta

möjliga fart, höll han i själfva verket ännu in honom. Den främre

* Yåga en större summa mot en mindre.ryttaren, som nu trodde, att Prins nått den största hastighet, af hvilken han var mäktig, och kände sig säker på sin seger, satte sporrarna i sin häst, hvilken nu med några hopp lade en ny hästlängd till det försprång han förut haft. Men i detsamma gaf Broncho Harry Prins lösa tyglar, och innan ännu hundra alnar voro tillryggalagda, var hans liufvud i jämnbredd med den andres stigbygel.

T-mannen slog och sporrade, medan Broncho Harry satt helt lugn och nöjde sig med att bibehålla den position, han förvärfvat. Men då de hunnit målet så när som på hundra alnar, ryckte han upp Prins och lät honom sakta känna sporrarna. Blixtsnabbt kom denne då upp i jämnbredd med motståndaren och, störtande vidare, upphann han målet tre hästlängder i förväg under höga jubelrop från cirkeltriangel-männen så väl som från de allra flesta af de öfriga cow-boys, ty ehuru endast få vågat ingå vad på hästen, var det en allmän tillfredsställelse öfver att T-mannen blifvit besegrad. Utan att säga ett ord red denne direkt tillbaka till sin vagn, hvarpå »stakeholdern» öfverlämnade insatsen samt vinsterna af vaden, hvilka blifvit deponerade hos honom, åt Broncho Harry.

»'två hundra femtio dollar», sade Harry, då han stoppade sedelbunten i fickan, ty vaden hade hållits tre mot ett; »det kallar jag ett lättare sätt att tjäna penningar än hålla på att märka kalf var. Jag kan ej bjuda på någon traktering, gossar, emedan det ej finns whisky i lägret, men kommen i håg, att jag är skyldig er en grogg öfver lag första gången, vi träffas på en krog.»

Vid återkomsten till lägret skedde delningen, och alla tjugufem männen fingo tio dollar hvar.

»Det skulle ej förvåna mig, Hugh», sade Broncho Harry, då de sutto kring elden, »om vi råkade i delo med den där människan. Han har ett svårt lynne, och det var med tungt hjärta han förlorade sina penningar; jag har hört, att han gjorde hela insatsen själf, och han lär ha ingått flere vad dessutom. Han vann tjugu af mig i förra veckan, men nu har han förlorat godt hälften af sin förtjänst under de sista månaderna. Du skall få se, att han kommer att ställa till något spektakel.»

»Gör han det, så öfverlämna honom åt mig, Harry.»

»Det vill jag ej gärna, Hugh. Det var jag, som täflade,

och om han vill slåss, bör det vara med mig; men jag är rädd,

han kommer att söka sak med dig. Han vet, att jag är gammal

och van, men anser dig blott för en gröngöling, och den sortenskarl inleder alltid gräl med den, som är oerfaren, om han kan komma åt.»

»Som du vet, Harry, så kan jag reda mig, och jag önskar, det må blifva med mig och icke med dig, han söker gräl. Jag .vet, att du är åtskilligt styfvare skytt än jag, men du vet, att du ej är fullt så fortfärdig med ditt vapen. Och det behöfver ej gå så långt att man skjuter, föreställer jag mig.»

»Det har du rätt i, kamrat; om du lyckas lägga an först, skall du få se han veknar bums.»

Eftermiddagen förflöt emellertid utan att den besegrade visade sig.

»Han förstår, att det icke skulle gå an», sade Långe Tom. »Hela högen skulle vara emot honom, om han komme och sökte gräl för att han förlorat i en kapplöpning. En karl, som rider sin häst i en täfiing, måste se glad ut, vare sig han vinner eller förlorar, och många af gossarna sade, att de inte sett värre än det sätt, på hvilket han galopperade bort, sedan Broncho kommit framom honom. Jag tror, det flyter mexikanskt blod i hans ådror, ehuru han säkert skulle skjnta den, som vågade säga det!»

»Det tror jag med», instämde Broncho Harry, »och en mexikan hör till de värsta slag af hvita, om man ens kan kalla dem hvita. Jag afskyr dem mer än rödskinnen.»

På måndagsmorgonen begaf sig arbetslaget n:o 1 norrut med en hjord, bestående af 5,000 kreatur, och Hugh jämte hans fyra kamrater började nu drifva in hjordarna i inhägnaden. Detta arbete var mycket mer i Hughs smak

än det föregående. Att draga fram kalfvarna och drifva tillbaka korna förorsakade honom ej så mycket obehag, men operationen på kalfvarna plågade honom. Det var en nödvändig sak helt visst, men han afsk}7'dde att göra det själf, och i allmänhet hade han lyckats få Bill Royce att göra det i hans ställe.

Några dagar senare kom T-mannen, som gick under namnet Flash Bill, fram till elden, kring hvilken de gossar, som tillhörde arbetslaget n:o 2, sutto.

»Jag har kommit öfver hit för att säga, att jag är ledsen, att jag red min väg så där tvärt den dagen, ni vann på mig, Broncho. Jag erkänner, att det var nedrigt gjordt, men jag var till den grad förargad; i alla fall borde jag ej gjort det. Det var ej rätt.»

»Det var det ej», sade Harry, »men nu då ni erkänner det, är det slut på den saken. Sitt ned och rök en cigarr!»

En stund vände sig samtalet kring hästar. Några andra afT-männen kommo nu och slogo sig ned hos dem. Rätt som det var, vände sig Flash Bill till Hugh, som ej deltagit i samtalet, och sade: »Skulle ni vilja sälja den där hästen?»

»Nej, icke till något pris», sade Hugh. »Han passar mig förträffligt, och jag skulle få svårt att få en lika god igen.»

»Det förefaller mig, som hade jag sett honom förut», sade mannen. »Har ni haft honom länge?»

»Omkring åtta månader», svarade Hugh.

»Besynnerligt! Jag tycker, att jag känner igen honom. Förstår ej, hvar jag sett honom; någonstädes i västern, förmodligen.»

»Jag köpte honom i M’Kinney*, sade Hugh.

»Jaså, ni köpte honom?»

»Hur menar ni, att jag eljest skulle fått honom?» frågade Hugh kort.

»Ah, det finns en mängd hästar ute på slätterna, som aldrig blifvit betalade», sade Flash Bill.

»Det kan väl hända», svarade Hugh. »Därutinnan är ni bättre auktoritet än jag.»

»Hvad menar ni med det?»

»Precis hvad jag säger», svarade Hugh lugnt.

»Vill ni säga, att jag varit en hästtjuf?» skrek karlen i raseri.

»Jag menar precis, hvad jag säger», svarade Hugh.

»Då är ni en lögnare!» och mannens hand grep efter pistolen. Men till sin förvåning fick han se Hughs revolverpipa riktad mot sig, innan han ens hann fatta tag i kolfven.

»Släpp, eller skjuter jag!» ropade Hugh. Flash Bill släppte pistolen.

»Nu tager ni tillbaka ert ord», sade Hugh.

»Jag tager tillbaka», sade Flash Bill vresigt. »Ni hann lägga an på mig, ehuru jag ^j vet, hur ni ba.r er åt. Det är ingenting mer att säga. Jag tager tillbaka.»

»Det är slut på det här då», sade Hugh, och satte tillbaka pistolen i bältet. »Ni trodde, ni hade att göra med en oerfaren pojke. Ni ser, att det var ett misstag.»

»Det är bäst ni går er väg, Flash Bill», sade Broncho Harry. »Vi önska ej ert sällskap. Ni kom hit för att ställa till krakel, och om jag ej vetat, att Hugh kunde göra upp sin sak själf med er, skulle jag skjutit en kula genom kroppen på er, då jag såg er gripa efter pistolen. Gå er väg, och om ni vill lyda mitträd, så försvinn från lägret! Nu kan ni ej spela rollen af dess farligaste karl längre, sedan ni fallit till föga inför en så ung man.»

Flash Bill reste sig med en svordom och gick, åtföljd af sina kamrater.

»Du redde dig förvånansvärdt bra, Hugh, då man betänker, att det är första klämma, du varit i; men det var dumt af dig att icke skjuta. Prärilagen säger, att om någon kallar en annan för ljugare eller pultron, har denne rätt att skjuta honom, om han kan lyckas lägga an först. Eller hur, gossar?»

Alla instämde i korus.

• »Man kan kalla en person för nästan allting annat, och det räknas ej. Vi bruka just ej skräda våra ord här ute, men de två orden lögnare och pultron, det är döden, och det hade varit rätt, om du skjutit honom. Du får nog höra af honom igen.»

»Jag kunde ej skjuta honom, ty han var i själfva verket obeväpnad», sade Hugh.

»Han skulle hafva skjutit dig, om han haft fördelen på sin sida», sade Långe Tom, »och det finns ej en man i hela lägret, som ej skulle ansett det fullkomligt i sin ordning, om du skjutit honom, ty det är solklart, att han kom hit öfver i afsikt att döda dig. Jag säger som Broncho. Du har varit allt för mild och du kan få ångra det en dag. Flash Bill lär ha varit en mäkta svår karl i sina da’r och jag gissar, att hästStölder ej varit med det värsta, hvartill han gjort sig skyldig. Förmodligen har han kommit tillbaka till detta arbete af den orsak, att han kokat ihop någon soppa åt sig i nybyggena. Det var verkligen skada, att dn ej sköt.»

Morgonen därpå, då de höllo på att sadla sina hästar, red Flash Bill förbi. Han hade sina filtar och sin ränsel fastgjorda bak på sadeln. Han höll in sin häst, då han kom fram till dem. »Så mycket ni vet det», sade han till Hugh; »att när vi träffas härnäst, skjuter jag med detsamma jag blip er varse! Och ni också, Broncho Harry.»

»All right!» svarade Broncho Harry. »Vi skola båda vara redo.» Utan ett ord vidare satte Flash Bill sporrarne i sin häst och galopperade bort.

Detta var den vanliga formen för en utmaning hos cow-boys. Stundom hände det, att vänner å ömse sidor kommo emellan; och om tvisten ägt rum, då den ene eller andre druckit, eller om det ej förefanns någon tidigare osämja mellan parterna, gjordes saken upp i godo. Hade trätan emellertid varit af allvarsam natur ochendera parten ännu fann sig förolämpad, red han sin väg följande morgon med det besked till motståndaren, att han skulle skjuta, när han härnäst fick se honom; och antingen sammanträffandet skedde på slätterna, på en krog eller på gatan, gåfvo båda parterna eld, när deras blickar föllo på hvarandra.

Att Flash Bill blifvit tvingad att »taga tillbaka» af denne unge man, väckte allmän häpnad i lägret, och som Flash Bill gjort sig mycket förhatlig, blef Hugh i ett nu högst populär, Man hade hört Hugh tilltalas med namnet »Blixten», men nyfikenhet är ej en cowboys fel, och få voro de, som ägnat en tanke åt, huru han fått detta namn. Ett par af gossarne från de andra arbetslagen hade frågat därom, men Broncho Harry hade kvällen innan de redo till den gemensamma mötesplatsen sagt till kamraterna: »Hör nu, gossar, om någon frågar af hvilken orsak Lightning Hugh fått sitt namn, så upplysen honom ej därom! De komma endera dagen underfund med det själfva, och det blir en riktig teatereffekt, när han kommer att utföra sin konst med revolvern. Hållen därför saken hemlig för de andra gossarna!»

De få frågor därför, som i detta afseende blifvit framställda, hade blifvit skämtsamt besvarade.

»I fån väl en vacker dag se», hade Broncho Harry sagt, »hvarför namnet passar honom.»

Hugh sörjde ej, då den dag kom, på hvilken hans af delning skulle bryta upp. Den hadé sig anförtrodd en hjord af åtta till nio tusen kreatur, alla hörande till cirkeltriangeln. Det var bruket, att efter det stora gemensamma mötet hvar och en rancho dref hem sin egen boskap, för att på ett mindre besvärligt sätt kunna frånskilja de oxar, som skulle skickas till marknaden, samt de kor och kalfvar, som skulle säljas till personer, som hade för af sikt att grunda nya boskapsgårdar i de ännu oupptagna områdena i Nya Mexiko, Colorado, Dakota och Montana. Några af dessa boskapsdrifter hade att tillryggalägga tusentals mil och behöfde månader för att komma till sin bestämmelseort. Några af cow-boys ämnade taga anställning vid dessa hjordars fraktande för att få göra bekantskap med de olika förhållandena i de nordliga territorierna.

När oxarna och de kor och kalfvar, som förvaltaren af ranchon önskade sälja, hade blifvit uttagna och afsända,

blef den återstående boskapshjorden försatt i frihet och fick ströfva, hvarthän den behagade i hela landet, ända till dess den åter hopdrefs vid det stora allmänna kreatursmötet, för så vidt ej under tiden någonannan afsättning yppade sig. I sådant fall skickades några gossar ut att frånskilja och indrifva det antal, som blifvit rekvireradt. Den mängd boskap, som sammandrefs till mötena, var oerhörd; många af boskapsgårdarna ägde mellan fyrtio och åttio tusen kreatur, och inalles uppsteg antalet till mellan två och tre hundra tusen.

Två tredjedelar af arbetet var slut, då arbetslaget n:o 2 af cirkeltriangeln bröt upp.

»Vet du, jag är glad, att det är slut, Bill», sade Hugh, då de gjorde halt efter första dagsmarschen.

»Jag är icke ledsen åt det jag heller», svarade Bill Royce; »det är ett fördömdt hårdt arbete. Hela dagen i kreatursgården och halfva natten på vakt hos hjordarna; det blir nästan för mycket för en hvar.»

»Ja, nog var arbetet styft», sade Hugh, »men det var egentligen ej det, jag menade. Det har varit tråkigare än vanligt. På aftonen voro alla för trötta för att orka sjunga eller prata. Frukosten fick man sluka i sig halfsofvande på morgonen, innan det var dager, och middagen på stående fot, midt under arbetet; kvällsvarden var man för trött att orka med.»

»Jag anser, att det varit en god Tound-up’», sade Broncho Harry. »Endast fyra karlar hafva blifvit dödade af boskapen och fem blifvit skjutna.»

»Det är fem för mycket, Broncho», sade Hugh.

»Ja, på ett sätt kan det vara det, Hugh, men, ser du, vi skulle aldrig kunna reda oss utan att skjuta här ute.»

»Hur så?» i

»Emedan vi äro en lättantändlig, rå hop. Här finns hvarken lag, sheriffer, polis eller trupper. Hur i all världen skulle det kunna hållas någon ordning, om ej sexpipingen funnes? Det skulle aldrig vara något lugn, och karlarna skulle gräla och kifva beständigt. Just emedan de veta, att en träta är detsamma som en strid på pistol, låta de bli att träta och tala höfligt. Ingenstädes i hela världen grälar man så litet som här nte på slätterna. Men, ser du, om vi icke alla hade sexpipingar och vore öfvade i att begagna dem, skulle de argsinta eller illasinnade taga regementet, och stora karlar, som du, skulle spela öfversittare öfver små karlar, som jag. Vi skulle få hit ut alla bofvar från städerna, när de där finge det för hett. Mördare, spelare och hästtjufvar skulle blanda sig med oss. Nej, det säger jag dig, Hugh, att utan revolvern vore det omöjligt att lefva här. Sexpipingen gör oss alla jämnlika ochingifver den ene respekt för den andre. När dessa slätter en gång bli bebyggda och här bli farmer och farmare och sheriffer och domare och allt sådant, då komma boskapsgårdarna ^tt försvinna och sexpipingen med, men till dess kunna vi ej reda oss utan den. Revolvern är sheriff, domare och mästerman på samma gång. Den, som är lugn och fredlig, får emellertid ej ofta tillfälle att göra bruk af den.»

»Det var icke långt ifrån att jag gjorde bruk af den härom dagen, Broncho, och ändå räknar jag mig till de lugna och fredliga.»

»Jag vet inte det precis, Hugh. Jag vill visst icke påstå, att du är begifven på gräl, tvärtom; men du föresatte dig, innan du kom hit, att, så framt du råkade i osämja, skulle du strida, och du öfvade dig oupphörligt, till dess du blef så kvick i fingrarna, att du är alldeles säker på, att kunna hinna lägga an först på hvem det vara må, som du kommer i ordväxling med. Så att, ehuru du ej vill utmana någon, är du redo att taga upp striden, om någon anfaller dig. Nåväl, hade det ej varit, som jag säger, hade inga skjutvapen kommit fram härom kvällen. Flash Bill kom för att söka sak, men hade du varit en alltigenom lugn karl, skulle han ej lyckats få en tvist i gång med dig. Hade du helt lugnt sagt, när han började fråga, huru du fått hästen, att Bill varit med, när du köpte honom, och att du hade ett intyg i fickan från sheriffen och en domare på att dn ärligt betalat honom, skulle inga flere ord blifvit spillda på den saken. Jag vill visst icke påstå, att Flash Bill, som sökte få en tvekamp i gång, ej skulle gått till någon annan. Troligtvis hade han kommit till mig. Hade jag då också varit en lugn och fredlig karl, skulle jag gifvit ett mjukt svar äfven jag, och så kunde han då fått fortsätta, ända till dess lian fått tag i någon, som ej hade lust att falla undan, då slutligen striden utbrutit. Enligt min tanke är detta ej platsen för genomlugna människor;

men det vågar jag påstå, att om en sådan komme hit, skulle han godt kunna vara här utan att behöfva råka i någon duell på pistol.»

»Men på det viset skulle en sådan karl som Flash Bill, hvilken är känd som flink pistolskytt, kunna kujonera ett helt läger.»

»Ja, om alla vore fredliga människor, men det äro de ej. Detta slags lif är ej godt för fredligt folk. Vi utsätta oss nästan hvarenda dag för att på ett eller annat sätt få våra nackar brutna, och under sådana förhållanden bryr man sig föga om, om man skulle bli skjuten. För öfrigt tillåts det ej, att någon far fram allt för vildt. Om någon söker gräl med en annan och skjuter honom,låt vara i ärlig strid, komma gossarna tillsammans och förklara, att sådant ej får upprepas, och den mannen blir uppmanad att begifva sig af. Följer han ej uppmaningen, vet lian, hvad han har att rätta sig efter. Jag vill ej påstå, att allting här ute på prärin är ordnadt så bra som i New-York, men det säger jag, att så som lifvet lefves här, inser jag ej, hur det skulle kunna vara bättre ordnadt. Det var en gång en pojke ute här, som läst en massa böcker; han talade om, att det en gång i tiden var på samma sätt i Europa: hvar och en gick beväpnad med svärd vid sidan, och det var ständiga dueller, till dess slutligen kungarna blefvo nog mäktiga att stifta lagar däremot och ordna förhållandena ändå. Då lagen en gång är stark nog att straffa de onda och göra det så, att det ej längre är af nöden för den enskilde att bruka sin sex-piping till skydd för sitt lif, kommer sexpipingen att försvinna. Men det dröjer länge än. Om icke vi cow-boys funnes, skulle det icke finnas en lefvande varelse i nybyggena på gränsen. Häst-tjufvar och banditer skulle husera som de behagade. Hvilka är det vidare, som hålla rödskinnen i schack? Tror du, det är Onkel Sams* trupper? Nej, åt dem skratta de endast. Det är cow-boys.»

»Det är icke så länge sedan», inföll Långe Tom, »en utskickad kom för att tala med infödingarna, gifva dem gåfvor och bedja dem förhålla sig fredligt. Folk i östern, som icke känner till indianerna, gör alltid någon dårskap i den där stilen. Höfdingen lyssnade till sändebudet, och när detta slutat tala och frågade, hvilka gåfvor han skulle tycka om, sade höfdingen att det, som mest skulle behaga honom, vore några stycken kanoner och mycket ammunition.

»'Men', sade sändebudet, 'vi kunna ej gifva er vapen mot våra egna trupper.'

»'Hvilken bryr sig om trupperna', svarade höfdingen, 'dem kunna vi köra bort, när vi vilja. Kanoner önska vi för att strida mot cow-boys.'

»Den höfdingen visste, hvad han sade. Cow-boys är det, som hålla rödskinnen borta, det är cow-boys, som förekomma, att ej röfvare och hästtjnfvar uppfylla slätterna, och detta kunna de göra, emedan hvar och en har sex människolif, om det gäller, i sin revolver och lika många till, blott han hinner ladda om, och emedan vi

* Skämtsamt namn på Nordamerikas Förenta stater.ej värdera vårt lif så högt, då vi våga det hvarenda dag. Vi veta, att det i alla fall ej blir långt. Man skall ej träffa på en på tio, som är öfver trettio år. Det här arbetet är ej som andra arbeten. Vi lämna det ej för andra yrken. Hvad skulle vi passa till? En man, som lefvat på hästryggen och tillbragt sitt lif med att galoppera öfver slätterna, hvad skall han taga sig till, då han ej längre duger till detta arbete? Han kan hvarken odla jorden eller blifva handelsman; hvarken blifva lagkarl eller skräddare eller skomakare. Han vet, att tio år är det mesta, han kan räkna på, om lyckan är god, och under sådana förhållanden håller han just ej på sitt lif. Vi hafva hvarken hustru eller barn. Vi arbeta styft för våra penningar, och när vi få ut dem, slösa vi mestadels bort dem på ett dryckeslag; vi äro färdiga att dela med oss af dem åt hvilken som helst af kamraterna, som kan behöfva det. Det kunde vara bättre, men det kunde ock vara sämre. Vare därmed huru som helst, jag ser ingen möjlighet att förändra det, så länge det ännu finns plats i västern för boskapsgårdar. Om hundra år skola landtbrukare hafva tagit jorden i besittning, och då komma cow-boys att vara försvunna, men ej blir det någon ändring i vår tid.»

Hugh var helt förvånad öfver denna skildring af en cow-boys lif, uppdragen af en af dem självfva, men då han tänkte vidare på den, fann han, att den var sann. Dessa män utgjorde Förenta Staternas oförvägnaste folk. Hade de varit födda i Gamla världens civiliserade samhällen, hade de antingen tagit värfning eller rymt som gossar och

gifvit sig till sjös. Deras lif liknade snarare arabens eller indianens än den civiliserade människans. Deras yttre sinnen hade blifvit öfvernaturligt skärpta: synen var underbar, och de kunde höra det obetydligaste ljud samt utan att tveka säga, hvaraf det härrörde. Det fanns ej ett uns öfverflödigt kött på deras kropp, och musklerna tycktes vara af tåg.

De kunde uthärda trötthet och mödor som ingen annan, och alldeles som den vilda hjorten kan springa ett långt stycke sedan han erhållit ett skott, som skulle varit dödande för ett tamt djur, kunde dessa män fördraga och öfverlefva sår och skador af värsta slag samt tycktes i många fall nästan okänsliga för smärta. De voro en alldeles särskild ras och hade många goda egenskaper och jämförelsevis få dåliga. Ingenting kunde förliknas med den ömhet, med hvilken de skötte hvarandra under sjukdomar, eller med den frikostighet, de visade fattiga. De vore hängifna sinaarbetsgifvares intresse och underkastade sig, som vore det den naturligaste sak i världen, de längsta och mödosammaste ansträngningar. De voro öppna, gladlynta och vänliga i umgänget med hvarandra, begifna på upptåg fullt ut så mycket som skolpojkar, skrattande lika hjärtligt, när de själfva voro föremål för skämtet, som när de voro tillställare däraf. Deras begrepp om heder voro måhända något primitiva, men de följde strängt de lagar i detta afseende, de uppgjort; och trots mödor och faror var det en oemotståndlig tjusning i det vilda lif, de förde.ELFTE KAPITLET.

En präribrand.

flfter det hårda arbetet under den senaste tiden föreföll färden norrut nästan som ferier. En afton togs kockens harmonika åter fram, och man sjöng och dansade. Hugh trodde det var ett skämt, när förslaget att dansa kastades fram, men han blef snart varse, att det var allvarligt menadt. Han hade afböjt kamraternas begäran till honom att deltaga i dansen samt förklarat, att han ej dansat, sedan han var liten gosse; och han hade nu mycket svårt att hålla sig för skratt, då han såg det allvar, hvarmed åtta cow-boys dansade en kadrilj efter harmonikans toner. Därpå följde valser och sist några mexikanska danser. Nöjet räckte ett par timmar.

Dansen är ett af cow-boys’ älsklingsnöjen, och som de ej hafva några fruntimmer att dansa med, dansa de med hvarandra och blifva så vana härvid, att det förefaller dem lika naturligt som att dansa med det andra könet. Vid de tillfällen, då de äro lägrade en trettio, fyrtio mil från någon mexikansk by, bruka emellertid några stycken rida öfver dit för att arrangera en danstillställning. Dessa anordningar äro enkla. Mexikanerna äro musikaliska, och det finns ej en by, där man ej kan träffa på sådana, som kunna spela mandolin eller något annat instrument. Man träffar öfver-enskommelse med dessa samt med värden på det lilla värdshuset.

Förplägningen är ej dyrbar: whisky för männen och kakor och saft åt kvinnorna. Nyheten sprider sig som en löpeld, och på aftonen infinna sig byinvånarne och landtbefolkningen, män och kvinnor från när och fjärran i sin bästa stass, somliga åkande, andra ridande. Musiken spelar upp, och dansen fortgår till morgonen. En och annan gång sluta dessa nöjen med en duell, orsakad af svartsjuka från någon ung mexikans sida öfver det välbehag, hvar-med hans käresta upptager en cow-boys hyllning, men sådant hör blott till undantagen. Mexikanerna veta, att deras värdar äro borta på morgonen och att de troligen aldrig mer komma att återse dem, och taga därför i allmänhet sina flickors tillfälliga obeständighet helt filosofiskt.

För de mexikanska flickorna framstå emellertid cow-boys som verkliga hjältar. De hafva hört berättelser i oändlighet om deras mod. De veta, att indianerna, som förakta deras landsmän, frukta dessa herdar. Det frikostiga sätt, hvarpå de utgifva sina penningar, och den redobogenhet, med hvilken de skänka sina dyrbara silkesdukar, sina verkligt vackra och värdefulla skärp eller guld-kordongen kring hatten åt favoriten för aftonen bland de dansande flickorna, fylla dem med beundran. De veta också, att när det någon gång händer, att en cow-boy gifter sig med en mexikanska och slår sig ned på någon liten rancho hos dem, blifver denna hustrus lott mycket lättare än deras, som gifta sig med mexikaner, och att hon blifver behandlad med en aktning och uppmärksamhet, om hvilken det mexikanska landtfolket aldrig drömt; mexikanen är i motsats härtill en despotisk herre efter bröllopet, trots den ödmjuka tillbedjan han visat före det. Det är således icke förvånande, att vid tillfällen sådana som det ofvan nämnda cow-boy-värdarna hafva monopol på de vackraste flickorna på balen.

Kring lägereldarna om aftnarna hörde Hugh berättas om många sådana aftnar, tillbragta i Nya Mexikos byar.

»Jag var illa däran en gång», sade en cow-boy, känd under namnet Straight Charley. »Sex af oss begåfvo oss till en mexikansk by, och där gåfvo vi en fin-fin danstillställning. Det var mycket folk, och allt gick lyckligt och bra, ända till dess det uppstod en träta mellan en af de våra och en mexikan. Jake var en tämligen rå karl och vi tyckte just ej om, att han kom med oss, ty han var mer begifven på att dricka än på att dansa och han hade dåligt ölsinne. Jag vet ej, hur striden började, ty jag dansade just då med den vackraste lilla mexikanska flicka, jag någonsin sett. Emellertid är det min tro, att Jake hade orätt. Det första, jag erfor om saken, var, när musiken tystnade och jag hörde högljudda röster. Jag såg en knif blänka och släppte min moitié samt ämnade skynda fram och lägga mig emellan, då jag i detsamma hörde ett pistolskott. Rundt omkring voro i ett nu knifvarna dragna, och det blef en häftig strid.

»Efteråt hörde jag, att då Jake sköt mexikanen — och jag vill ej påstå, att det icke var hans rätt, när mexikanen först dragitknif, ty hade han ej skjutit, skulle han själf blifvit dödad — rusade ett par andra mexikaner på honom, och naturligtvis rusade då två af de våra på mexikanerna. Om det ej varit en sådan röra, kunde vi sex godt redt oss mot hela bunten, men så där blandade 0111 hvarandra och med flickor rundt omkring, hade vi ej mycken utsikt att komma ur spelet. Jag höll just på att försöka tränga mig fram för att hjälpa de andra gossarne, då en sälle, som en lång stund sett sur ut på mig, hoppade upp på min rygg som en vildkatt och kastade omkull mig, och inom en half minut var jag bunden till händer och fötter. Sedan jag fallit, försökte jag ej göra motstånd, hvilket endast skulle förvärrat vår sak, det visste jag.

»När det lugnat af litet, fann jag, att fyra mexikaner blifvit dödade och fem eller sex illa skadade. Jake och en till af våra gossar voro döda; ett par af dem hade trängt sig ut, skyndat till sina hästar och ridit sin väg. En annan af gossarne var fången, och han hade fått sig ett par knifsting, innan han gaf sig. Det var ett fasligt väsen, som man kan tänka sig, och så underrättade de oss, att vi skulle blifva förda till staden på morgonen. De togo af oss bältena och läto oss marschera till ett hus i änden af byn. Det var ett hus, bygdt af bräder och i samma fason som deras tegelhus, med två rum, det ena bakom det andra. Naturligtvis hade de tagit från oss våra sexpipingar och knifvar, och så körde de in oss i det inre rummet, hvarpå ett dussin karlar satte sig på vakt och spelade kort i det yttre rummet.

»Huset hade blifvit uppfördt till ett slags polishäkte, och det var galler för fönstren, liknande dem man ser på många mexikanska hus. Man hade lämnat våra ben fria, men bundit armarna med rep; vi visste emellertid, att vi skulle kunna frigöra dem lätt 110g. Mexikanerna hade stängt dörren mellan båda rummen, men vi kunde höra deras prat genom den och erforo sålunda, att, ehuru det var Jake, som bragt saken å hane, skulle det i alla händelser hafva blifvit ett slagsmål förr eller senare. Två hvite män hade kommit till byn fjorton dagar förut; de hade varit klädda som cow-boys, men jag gissar de voro hästtjufvar och banditer: alltnog, de hade ställt till ett gatuuppträde och skjutit tre karlar, hvarpå de ridit sin väg. Då hade mexikanerna satt sig i sinnet att hämnas på nästa sällskap, som komme till byn, hvilket det än månde vara.

»Nåväl, det såg illa ut för oss. Finge de väl in oss i ett af sina fängelser, komme deras domare att göra processen kort. Naturligtvis skuile mexikanerna svärja på, att vi börjat striden och nedskjutit flereaf dem utan ringaste anledning, för hvilket vi helt visst komme att hängas. Därför öfverenskommo Dave och jag, att vi på något sätt skalle försöka komma undan. En strid var ej att tänka på, ty i rummet utanför var det tolf karlar, hvilka alla voro väpnade med bössor. Som våra knifvar voro tagna ifrån oss, hade vi ingen möjlighet att kunna skära oss en väg ut. Vi höllo på att öfverlägga om saken, då någon utanför fönstret sade: ’Ar du där, Charley?’ Det var en af de gossar, som flytt.

»’Här är jag, Ginger’, sade jag. ’Hur är det med er?’ ’Mycket illa’, sade han; ’Jeffries är alldeles sönderskuren, och jag är sårad på flere ställen och har svårt att krafla mig fram. Jeffries är med hästarna en mil härifrån. Han är för usel för att kunna stå på benen, men jag smög tillbaka hit för att se, hvad som blifvit af er. Jag lyckades uppsnappa, att I voren instängda här och skullen föras bort i morgon och med all säkerhet hängas. Därför kom jag hit för att se till, om något kunde göras; här är min sexpiping, om den kan vara er till någon nytta.’ ’Nej, den tjänar till ingenting’, sade jag, ’de hafva bössor allesammans; men gif mig din knif, med den kunna vi skära en

öppning i brädväggen.' 'Den har jag ej kvar', sade Ginger; 'den ryckte de ur bältet under handgemänget, och värre än så, Jeffries har förlorat sin också. En af dem grep om hans handlofve, så att han ej kunde göra bruk af pistolen; då drog han knifven och fäktade med den, tills han fick ett hugg öfver fingrarna, som nära nog tog med sig dem. Han måste släppa knifven, men lyckades vrida sig lös och störta ut.'

»'Nåväl, vi få väl göra hvad vi kunna', sade jag; 'men vi äro i en förfärlig klämma. Hör du, Ginger, för hit hästarna till den där träddungen! Dave är mycket illa sårad och kan ej springa långt. Hafva vi ej kommit en timme före dagningen, så är det icke värdt I vänten längre.' 'All right!' sade han och gick. 'Vänd dig hitåt nu, Dave', sade jag, 'så skall jag försöka taga upp knutarna på dig med tänderna; det vore besynnerligt, om jag ej lyckades lösa dem.'

»Verkligen, inom fem minuter hade jag löst upp en knut, och sedan gick det lätt. Dave befriade i sin tur mig, och så pass voro vi nu fria. 'Hvad skola vi nu göra?' frågade Dave. 'Se oss omkring', svarade jag. Lyckligtvis var det månsken och tillräckligt klart för att vi skulle kunna se föremålen i rummet. Där fanns något möbler och ett par bäddar, jnst i det skick de blifvit lämnade af dem, som blifvit utkörda för att lämna plats åt oss, menFLYKT UR ETT MEXIKANSKT FÄNGELSEingenting, som kunde hjälpa oss att skära oss en väg ut. 'Nå, Dave', sade jag, 'gå du till det där hörnet, så går jag till det här; vi knuffa mot brädväggen och försöka, om vi ej kunna trycka ut den i det här skjulet.' Men den var för stark; jag tyckte den gaf vika litet, dock icke så mycket, att det kunde vara till nytta för oss. 'Hvad säger du, om vi skulle bränna oss en väg ut, Dave?'

»'Hur skola vi då bära oss åt, Charley?' sade han. 'Jo, jag har min tändsticksask i stöfveln, och jag förmodar dn har din också. Vi trafva upp några af dessa trämöbler mot hörnen, och halm finns det fullt i bäddarna. Innan vi börja, hänga vi en af filtarna för dörren, så att vi hindra röken att tränga ut genom springorna. Förmodligen röka de alla där ute, så att de ej komma att känna röken så snart.' Vi rörde oss så tyst, vi kunde; stodo stilla, när de ej talade mycket i rummet utanför, och skyndade oss, då de väsnades, hvilket de gjorde mycket ofta. 'De här sakerna äro torra som spånor', sade jag, 'och den mesta röken kommer att gå ut genom fönstret, men jag tror, att det ändå blir mera, än vi må bra af. Här står en hink full med vatten, vi doppa lakanen däri, och sedan lägga vi oss på golfvet och täcka öfver hufvudet på oss med dem. Nu!'

»Vi tände på några stickor och vidrörde halmen; inom en half minut slogo lågorna upp mot taket. Efter ett par minuter blef det ett skrik och ett väsen i andra rummet, hvarpå dörren slogs upp och filten refs ned. 'De förbannade amerikanerna hafva tändt på huset och ligga själfva ihjälrökta', skrek en. Därpå rnsade de ut, hostande och skrikande på vatten, och det blef en uppståndelse, som om byn blifvit anfallen af rödskinnen.

»Vi väntade ännu tre eller fyra minuter, men då skrek Dave: 'Nu står jag icke ut längre!' Jag hade hoppats, att de skulle ha lämnat yttre dörren öppen, och att vi skulle komma ut den vägen, men den stängde de efter sig. Förmodligen misstänkte någon, som var mera slug än de andra, att vi bidde vår tid. Vi togo hvarandra i hand, togo sats och kastade oss mot rummets ena hörn. Flere bräder föllo, och ett par stötar till bröto bort ännu ett par, hvarpå vi togo till flykten.

»Det blef ett gräsligt tjut utanför, ty nu hade halfva byn hunnit dit. Till vår lycka stodo de, som voro beväpnade med bössor, kring dörren, och när de genom skriken kallades till motsatta sidan, var det allt för många kvinnor och barn i mängden för att de skulle kunna skjuta. Vi sprungo på och voro halfvägs till skogen, innan skotten började smälla.. Dave vardt utmattad, innan han hann fram till träden, och jag måste bära honom.

Hen ty, Rödskinn'och Cowboys. 9»'Här', ropade Ginger. Jag lyfte upp Dave på hästen och hoppade upp bakom honom, och vi hunno sätta i väg, strax innan mexikanerna kommo rusande. Sedan gick det lätt nog. Vi redo till den plats, på hvilken Jeffries blifvit lämnad, fingo upp honom på Gingers häst och trafvade till lägret. Jeffries dog dagen efter, men Dave kom sig.»

»Det var ett lyckligt påhitt af er att tända eld på huset», sade Hugh.

»Jag hade en dust med dem i en af deras byar förlidet år», inföll en annan cow-boy. »Baltimore Rube och jag hade hållit på att genomleta några dälder mellan bergen, och det hade tagit slut på vårt förråd af socker och te.

Nåväl, jag satt på en ung ’broncho’, som jag fångat ett par dagar förut, och djuret var så vildt, man gärna kan tänka. När vi kommo ridande in i byn, omringades vi af en massa hundar, hvilka bruka svärma omkring som ohyra i alla mexikanska byar, och en stor best i synnerhet såg ut, som ville han bita min häst i nosen. Hästen stegrade sig, och jag trodde han skulle lyckas att kasta af mig. Många karlar stodo i dörrarna och rökte, ty det var sent på eftermiddagen, och de hade slutat sitt arbete för dagen. Jag ropade åt dem att locka på sina hundar, men de endast skrattade och nojsade, så jag måste gripa till det enda medel, som stod mig till buds: jag drog min revolver och sköt hunden. Men det säger jag, att hade det varit en människa, jag skjutit, kunde det ej blifvit en värre uppståndelse. Mexikanerna rusade in i husen så kvickt som en hop prärihundar, som vädra fara, och i ett ögonblick voro de ute igen med sina bössor och började gifva eld. En kula svedde kinden på mig och en annan träffade min häst; då blef vo vi naturligtvis uppretade och sköto igen. Hvarken Baltimore eller jag bommade, det kan jag försäkra, och sedan vi skjutit af våra tolf skott, redo vi vår väg.

»Baltimore hade ett skott i axeln och jag ett i benet, men vi öfverenskommo att ej tala om det. Mexikanerna kunna svärja på att svart är hvitt, och när det är en hel bybefolkning på ena sidan och endast två personer på den andra, hafva dessa två ingen utsikt att blifva trodda. Därför beslöto vi att lämna dessa trakter och redo etthundrafemtio mil under de två följande dagarna, hvarpå vi slogo läger för en vecka, till dess våra sår läktes.

»Fjorton dagar efteråt fick jag på stationen händelsevis se en af mexikanernas så kallade tidningar, och där fanns en berättelse om tilldragelsen. ’Två okända cow-boys hade,’ hette det, ’kommitridande in i den lilla fredliga byn Puserey och utan minsta anledning börjat anfalla dess invånare. Sedan de dödat fyra och sårat åtta, galopperade de bort, innan invånarne hunno efter sina vapen att försvara sig med. ’En belöning af femhundra dollar var uttast för deras gripande. Det var lögn, men Baltimore och jag öfverenskommo att hålla saken hemlig, ty blef det tal om den, kunde rykten tränga fram till någon af halfblodsmexikanerna kring stationen; och när vi så en vacker dag komme in i någon by, kunde vi råka bli tillfångatagna.»

»Ja, just på det sättet är det vi cow-boys få ett dåligt namn om oss», sade Broncho Harry med ovilja. Artikeln trycks af i en mängd tidningar, och folk, som ej känner till rätta förhållandet, säger: De där cow-boys äro då ett riktigt pack, som borde utrotas.’ Så är det alltid, när det uppstår en sammandrabbning mellan oss och mexikanerna. De afgifva sin berättelse därom, och vi säga aldrig ordet, och ingen bryr sig om att vederlägga lögnerna; det finns folk, det vet jag, som tror, att vi icke äro en bit bättre än indianer, ja. kanske värre ändå, och att vi rida omkring och skjuta ihjäl människor för nöjes skull. Alla banditer och hästtjufvar och dåliga karlar kring nybyggena kläda sig också likt oss, hvarför hvart mord, de begå, hvar häststöld, hvar plundring, de göra sig skyldiga till, skyllas på cow-boys, då däremot sanna förhållandet är, att för hvar och en sådan skurk, som sheriffen får tag i och låter hänga, är det tjugu vi rensa bort.»

Det hördes ett tillfredsställdt: »Bra taladt, Broncho!» kring elden. Den orättvisa, som tillfogades deras rykte, var en öm punkt för gossarna.

»Vet du livad, Broncho», sade Hugh, »då jag en dag gifver mig af härifrån — ty som du vet, har jag icke kommit hit för att stanna — skall jag försöka skrifva en sannfärdig skildring öfver er och edra bedrifter, så att folk må se, att frågan har två sidor.»

»Heder och tack, Hugh!» ropade Långe Tom; »och sjung då ut riktigt! Det är minsann icke roligt, då man om vintern, när arbetet här afstannar, kommer till nybyggena, att märka hur folk ser på en, som vore man något vildt djur, som endast passar tillfälle att försätta hela staden i oro. Jag har sett kvinnor rycka till sig sina barn och rusa in, då jag kommit, som vore jag ett riktigt odjur, som ämnade skjuta af min sexpiping på dem för nöjes skull.»

»Ja, jag måste bekänna», sade Hugh, »att jag i M’Kinney hörde historier om cow-boys, som kommit ridande in i staden ochskjutit hattarna af invånarne, skjutit till måls på buteljerna på värdshuset och vändt upp och ned på allting.»

Det blef tyst kring elden en stund, därpå sade Straight Charley:

»Nåväl, Lightning, jag vill ej precis påstå, att det var lögn, och ej heller förneka, att jag själf deltagit i dylika

upptåg, men ingen människa har lidit skada därvid. Det har bara varit lek. Om vi skjuta af buteljhalsarna, betala vi för dem, och det är så löjligt, så man knappt kan hålla sig kvar i sadeln för skratt, att se en gammal stofil hoppa högt i vädret, då man skickar en kula genom hans 'skorsten'. Han får stå sitt kast, då han bär ett sådant oting, som är en onaturlig uppfinning och borde afskaffas.»

»Vi nojsa verkligen,» instämde Broncho Harry, »det kan man ej neka för. Då man varit ute på slätterna sina sex månader och arbetat värre än en neger, och det utan att ha smakat en droppe starkt, är det naturligt, att man lefver undan, när man med penningar på fickan kommer till en stad. Men vi göra aldrig någon verklig skada. Vi förstå att skjuta och veta, att om vi sikta på hatten, har det ingen fara, att vi skulle träffa hufvudet. Det blir en smula lifligt, men aldrig någon allvarsam ledsamhet, så vidt ej någon är dåraktig nog att göra sak.»

»Jag vill visst ej påstå, att det är något ondt däri», sade Hugh, »men, ser dn, folket i städerna vet ej, hur skickligt I skjuten. Om I skjuten bort pipan nr munnen på mig, såsom I gjort ett par gånger, skrattar jag blott, ty jag vet, att det ingen fara är för att I skullen träffa mig; men, ser du, det veta ej alla. Och när då en karl finner, att han har två hål i sin hatt en tum öfver hufvudet, måste han tänka, att han på ett underbart sätt undgått att blifva mördad.»

»Det kan nog ligga en viss sanning i hvad du säger, Hugh», svarade Broncho Harry, »men, ser du, misstaget kommer af deras okunnighet. Emellertid måste man roa sig, och man kan göra värre än skrämma några brackor, som hämnas genom att låta oss betala dubbla priset på allting.»

Hugh blef ej öfvertygad genom denna bevisning, men han kände, att det tjänade till intet att vidare fortsätta detta ämne.

»Huru känna korna igen sina kalfvar?» frågade Hugh en dag vid slutet af en dagsmarsch, då några kor under högt råmande kallade på sin af komma.

»På lukten», svarade Harry.

»Känna kalfvarna igen sina mödrars röst?»»Icke det minsta; det är lukten och ingenting annat, som för dem tillsammans. Man skulle tänka, att korna hade något begrepp om färgen på sina ungar, men det hafva de ej. Jag har sett en ko, som hade en hvit kalf, springa till en svart kalf och nosa på den, sedan till en brun och slutligen till en fläckig, under det hennes egen hvita kalf stod och råmade några steg ifrån henne. Det är underbart, huru de hitta reda på hvarandra; ofta kunna de dock hålla på att leta i timtal. Stundom komma korna på den tanken, att kalfvarna blifvit kvar på den plats, från hvilken man brutit upp på morgonen, och då gifva de sig i väg tillbaka och skulle fortsätta hela vägen, om man ej hindrade dem. Det kan ibland hända, att de ej finna kalfvarna på hela natten.»

»Men hur går det då med kalfvarna?»

»Jo, då reda de sig själfva. De springa till andra kor, som

ha dikalfvar. Hvar ko låter dem få sig en klunk och kör sedan af dem, och på det sättet få de nog, tills de på morgonen återfinna modern.»

Efter en veckas färd upphunno de den plats, som blifvit bestämd för hjorden att beta på. Gossarnas arbete var nu mindre mödosamt. Två eller tre i taget kunde få ledigt en dag och göra

en utflykt till någon mexikansk by bland kullarna, eller gingo de

ut på en några dagars jakt i dalarna efter kreatur, som undgått dem vid den stora afjagningen. En dag kommo tvänne cow-boys, som varit frånvarande några dagar, ridande i sporrsträck till lägret och berättade, att de sett en eld i norr.

»Då är ingen tid att förlora», sade förmannen. »Stannen här I båda och sen efter boskapen. Jag skall rida ut med de härvarande fyra gossarna, och bekämpa elden. När de andra komma tillbaka, så kommen I efter oss. De sista två, som komma till lägret, måste stanna här. Gif oss med. hvad du kan ha till mats, svarting; vi bli nog borta några dagar.»

Hugh och Bill Royce hade dagen förut kommit tillbaka från

en utflykt i bergen. Broncho Harry och en annan cow-boy voro

också i lägret. Inom fem minuter voro hästarna sadlade, och de redo bort i sträckt traf. »Det är lyckligt, att det ej blåser starkt», sade Colley, »annars skulle vi ha elden här, innan vi visste ordet af, och här finns ingen plats, dit vi kunde drifva hjorden. Jag förmodar, att de där välsignade rödskinnen ha tändt på.»

Hugh var mycket intresserad. Han hade hört många historier

af cow-boys om dessa förskräckliga eldar och visste, att de under-stundom utrota hela hjordar, hvilkas enda räddning ligger i att söka hinna fram till någon flod, tillräckligt stor att kunna hindra lågornas framfart.

Sedan de ridit tjugu mil, kunde de urskilja en svag röklukt, och då de efter solnedgången hunnit toppen af ett berg, kunde de se en lång ljusstrimma på af stånd.

»Det är en väldig eld», sade Broncho Harry, »det kan man ej misstaga sig på.»

De förlorade ingen tid, innan de började sitt arbete, ty vinden ökades. Under vägen hade de tagit en tjur från en kreaturshop, de ridit förbi, och hade drifvit honom framför sig. De hade också stannat och afskurit risknippor i ett buskage. Ett skott af Broncho Harrys revolver nedlade tjuren, och under det Royce tände en eld, sönder-skuro de andra tjuren i två halfvor från hufvudet till svansen.

»Nu, Broncho, rider du åt öster med Lightning, och Royce och Jake rida åt väster! Fortsätten till dess I träffen några karlar från de andra arbetslagen. Säkerligen äro de redan i färd med arbetet utefter hela linjen.

Broncho Harry och Royce tände genast två af de långa knipporna och bundo de öfriga bakpå sadlarna. Därpå knöto de änden af sina rep kring de brinnande risknipporna och gåfvo sig i väg. Hugh, som äfven fått sina instruktioner, fäste sitt rep kring ena benet på den halfva tjuren och steg därpå till häst. Han red ej Prins denna gång, emedan han fruktade, att denne skulle blifva bränd. Han väntade, till dess Broncho Harry fått ett försprång af en fjärdedels mil. En eldlinje strök fram i Bronchos spår; det torra gräset fattade eld som fnöske, då den brinnande knippan öfverfor det. Elden hade redan hunnit en bredd af omkring tjugu fot, hvarvid den hastigt uppflammade åt läsidan, medan den mot vinden gick fram som en smal röd strimma. Hugh skulle passa på läsidan. Han lät sin häst fatta galopp, och följande den vägsträcka, öfver hvilken de båda andra nyss ridit fram, släpade han efter sig den halfva tjurkroppen, hvilken dels genom sin tyngd, dels genom den undre sidans fuktighet ögonblickligt kväfde elden på läsidan. Han fortsatte tio mil och fann då, att Harry stannat.

»Nu ha vi fullgjort vår anpart af arbetet», sade Harry; »men om ej Smiths afdelning fått underrättelse i tid, är faran störst åt det hållet.»

Hugh såg nu ett eldhaf välla fram öfver slätten. Blåsten hade tilltagit i häftighet, och luften var uppfylld af rök och aska. Längsden väg, de följt, reste sig en smal eldstrimma och framskred mot vinden det böljande eldhafvet till mötes.

»Vi redo förbi några buskar en half mil härifrån», sade Harry. »Dit rida vi tillbaka och släppa hästarna. De äro alldeles galna af förskräckelse, och vi komma ej att behöfva dem längre.»

Så fort de kommit till buskarna, fingo hästarna springa, och Hugh och Harry började afskära så många grenar, de förmådde bära. Därpå drogo de sig tillbaka från den brända marken och inväntade lågorna, hvilkas annalkande inom kort tillkännagafs af brinnande stycken. Båda voro snart i färd med att slå ned lågorna, allt efter som de tändes i lä om den brända jordremsan. Ensamma hade de ej lyckats härmed, men andra cow-boys ankommo skyndsamt, och längs hela linjen voro grupper af män sysselsatta att bekämpa elden. Stundom fick den en sådan makt, att den endast kunde hejdas därigenom, att man tände nya eldar på läsidan, samt kväfde dem på samma sätt, som förut blifvit gjordt, och det dröjde trettio timmar, innan elden var släckt utefter denna del af linjen.

Då kom underrättelse, att elden brutit sig igenom längre västerut, hvarpå gossarne sutto upp på andra, uthvilade hästar, som blifvit ditförda, samt redo bort att sälla sig till de kamrater, som stridde mot elden där på platsen. Icke

förr än efter tre dagars oaflåtliga ansträngningar var faran ändtligen öfver vunnen. Under hela denna tid hade gossarne ej fått en minuts hvila. Mat och vatten hade skickats dem från vagnarna och en skyndsam måltid blifvit intagen då och då. När allt var öfverståndet, voro de svärtade af rök, hade fått hår och kläder svedda samt voro till ytterlighet medtagna. Emellertid hade de räddat sina hjordar och voro mycket belåtna med sitt verk. Så snart det var slut, kastade sig hvarenda en ned på den plats, där han stod, och sof i många timmar. Vakt hölls af några af de sist anlända gossarna, då det icke alls var osannolikt, att indianerna skulle draga fördel af den allmänna förvirringen och komma och stjäla boskap.

När gossarna vaknat följande morgon, redo de tillbaka hvar och en till sitt, och Hughs af delning njöt af ett härligt bad i floden. Sedan de äfven bytt kläder, samlades de kring en utmärkt måltid.

»Jaha, Lightning, det här har varit en ny erfarenhet för dig», sade Broncho Harry.

»Ja, jag är glad att jag sett en präribrand», svarade Hugh, »men jag känner ingen önskan att få se en till.»»Sen I, gossar», sade Harry, »där kommer någon galopperande till lägret. Jag förmodar, han medför nyheter om rödskinnen. Jaså, det är Tom Newport. Nå, hvad har du att meddela, Tom?» frågade han, då mannen stannade.

»Ingen tid att förlora, Broncho! Stig genast till häst och tag de andra med dig! När vi kommit i väg, skall jag berätta.»

På otroligt kort tid hade gossarna sadlat och gjort sig färdiga att bryta upp. De hade fyllt sina läglar med vatten och af kocken fått det bröd och det kalla kött, som var öfver efter frukosten.

»Hvilken väg skola vi rida, Tom?»

◦

»At nordost. Indianerna hafva anfallit Gainsford. De hafva dödat flere karlar och de flesta kvinnor och barn. Sex. flickor hafva de bortfört, och Rutherfords Rose är en bland dem.»

Ett utrop af raseri hördes bland gossarne.

»Hvar ligger Gainsford och hvem är Rutherfords Rose?» frågade Hugh.»

»Gainsford ligger vid foten af de berg, som sträcka sig söder om indianernas område, och har omkring tjugu hus. Rutherford var den förste, som slog sig ned där. Upprepade gånger sade vi honom, att det var för nära rödskinnen, och att det förr eller senare skulle blifva oroligheter, men Steve Rutherford är en sådan där inpiskadt envis människa, sorn aldrig tar reson utan går sin egen väg. Han fick en liten kreaturshjord i dalen där och en jordlapp, och efter sin uträkning skulle han ej länge bli ensam på platsen. Han hade rätt däri, ty, som jag sade, finns där tjugu hus eller rättare fanns, ty det är icke sannolikt att något står kvar nu. Rutherford var förr i tiden cow-boy och gifte sig och satte bo, och Rose är hans dotter, den snällaste flicka väster om Missouri. Rutherfords hem har alltid stått öppet för oss att taga in i. Naturligtvis ersätta vi honom med en hjort- eller oxstek eller med några flaskor whisky, om vi kommit från nybyggena, och om vi kommit öfver några mavericks'*, märka vi dem med R. R.; jag tror Rose på sådant sätt fått ett par hundra kreatur, hvilket kommer henne väl till pass, när hon gifter sig en gång.»

»Händer sådant ofta?» frågade Hugh.

»Det kan du lita på. Det finns öfver tjugu flickor, hvilkas fäder ha sina stugor belägna vid foten af kullarna och äro vänner till oss, som fått en nätt liten kreatnrshjord ute på slätterna. Hvar

* Jfr s. 94, r. 5.och en, som bor i närheten af slätterna, kan naturligtvis skicka ut sin boskap dit. Om då en flicka får tjugu märkta kreatur, ökas denna lilla skara för hvart år, emedan de kalf var, som kommit till, få samma märke som modern. Jag vet mången flicka, som, när hon gift sig, haft en hjord på tre till fyrahundra kreatur. Det rör oss alla, att Rose Rutherford blifvit bortröfvad, och vi måste föra hem henne igen, så vidt det finns någon möjlighet. När var det det hände, Tom?»

»I går afton vid tiotiden red jag åt det hållet och ämnade ligga öfver natten hos Steve. Då fick jag se lågorna slå

upp på ett ställe och snart på två eller tre till. Jag galopperade det fortaste jag kunde, förstår du, men innan jag hann fram, var det förbi och indianerna sin kos. Af en gosse, som gömt sig bland några buskar, fick jag höra hela sammanhanget och red direkte till er.»

»Då hafva rödskinnen sexton eller sjutton timmars försprång», sade Broncho; »följaktligen ha vi ingen utsikt att hinna fatt dem förr än de äro tillbaka på sitt eget område. Jag förmodar, att vi måste utstå en hård dust, innan vi få tillbaka flickorna.»TOLFTE KAPITLET.

Ett indianinfall.

cow-boys redo hästar, som ej blifvit använda på några dagar. Hugh red Prins. De anlände redan före solnedgången till den ödelagda byn. Tre män, sju kvinnor och några barn stodo samlade där, då de redo in. Männen hade varit borta, då öfverfallet föröfvades, och kvinnorna hade kommit undan genom att rycka till sig sina barn och rusa ut genom bakportarna samt gömma sig bland klippor och buskar, då de hört indianernas tjut.

»Vi hörde, att I skullen komma», sade en af karlarna, »men jag fruktar det är för sent; de hafva fått för långt försprång.»

»Ej en minut hafva vi förlorat», sade Broncho. »Vi voro i sadeln tre minuter efter det Tom bragt oss underrättelsen, och vi hafva ridit sjuttio mil sedan. Tom har tillryggalagt etthundrafyrtio sedan förra natten. Hvar är Steve Rutherford? Har han blifvit dödad?»

»Nej, han var ute efter några hästar, som sprungit bort. Han befann sig tjugu mil hemifrån, då han blef varse skenet, och han gissade genast, hvarifrån det kom. Han dref hem hästarna; ehuru han kände sig säker på, att han skulle komma för sent för att rädda befolkningen, trodde han, att de likväl skulle blifva nyttiga.»

»Den hedersmannen!» sade Broncho. »Hvar är han?»

»Han har ensam gifvit sig af efter rödskinnen. Några af oss ville följa honom, men han tyckte det var bäst att vara ensam; vi voro ej tillräckligt många för att strida; han trodde, att I, gossar, skullen vara här snart, ty pojken här berättade, att Tom ridit till eder med budskapet. Rube Garston och Jim Gattling redo bort en timme senare, och jag räknar på, att de föra med sig några flere innan morgonen, måhända förr.»

»Huru många hästar finnas här?»»Femton af gubbens, tror jag. De äro instängda i inhägnaden bakom huset, och jag gissar vi andra ha lika många till.»

»Då finns det tillräckligt många för oss tio och tio till», sade Broncho Harry. »Våra hästar äro ej dugliga för längre ridt i kväll. Vi skola äta en bit och så gifva oss af. Huru många ären I?»

»Sex.»

»Så gör det sexton. Jag ser, att tre af er hafven kulgevär, och fyra af oss hafva det äfven. Nu är frågan den: Hvilken väg hafva de röda djäflarne ridit? Hafva vi ingen ledning, lönar det ej att följa efter dem. Jag tänker, Steve är tillbaka här snart. Han visste, att han ej ensam förmådde något, men han ville utforska den saken. En tillräcklig styrka att inbryta i indianterritoriet hunne ej vara samlad här förr än i afton; det kunde han ju förstå.»

Han tog en lykta med sig», sade en af gossarne.

»Ja, det bevisar ju saken. Jag gissar, han följde dem till fots till dagbräckningen och steg sedan till häst samt fortsatte på deras spår, till dess han var i stånd att tämligen säkert gissa sig till, hvar de slagit läger; sedan kommer han tillbaka och underrättar oss. Så är min tro.»

»Du har nog rätt, Broncho. Han sade ej mycket, när han gaf sig i väg, men när vi talade om att följa med, sade han: 'Stannen I, där I ären, vi kunna ändå ej strida mot dem, förrän vi få hjälp. Stannen därför här, gossar!' Det var hårdt för oss, när våra döttrar blifvit bortröfvade och våra hustrur dödade och hela byn

ödelagd, men vi visste, att Steve bättre än vi kände till indianerna,

och att han mången gång varit inne i hjärtat af deras land, hvarför vi väntade. Men det upprepar jag, Harry, det

var hårdt att sitta lugnt stilla och veta, att de där mördarne och bofvarne aflägsnade sig längre och längre för hvar timme.»

»Vi skola nog hinna upp dem», sade Harry förtröstansfullt.

»Om gubben ej är tillbaka inom en half timme, gifva vi oss af. Vi skola följa spåret så godt vi kunna med lyktor. Komma vi till något ställe, där spåret är afbrutet, hafva vi ingenting annat att göra än att invänta Steve. Han I ätit? I annat fall är det bäst att göra det. Att ge sig ut på ett dylikt företag fastande,

duger ej. Vi komma att behöfva all vår kraft, innan vi fullgjort vårt värf, det kunnen I vara förvissade om.»

Ingen hade ätit något sedan föregående kväll, och de insågo att detta var ett klokt råd.»Det finns några får där bakom min stuga», sade en af dem. »Det är troligt, att de voro uppe på bergen, då indianerna kommo, men jag såg dem gå in där i morse. Vi ha ej tid att koka något nu, därför dela vi er mat, och så skjuter jag några får och skär upp dem. De skola räcka för oss ett par, tre dagar.»

»Det var en god idé. Och finns det något mjöl kvar, som ej blifvit bortstulet, är det bäst att dela det i några påsar på fem, sex skålpund och taga dem med. Det skall komma till pass. Hallå! Här komma några flere gossar.»

En minut därefter redo åtta cow-boys in.

»Hallå, Broncho, jag tänkte, vi skulle finna dig och din skara här. Vi ha ridit allt livad tygen hållit för att komma i tid att följa dig, om du drager ut.»

»Vi ämna oss åstad, så långt vi kunna, Ike, och hålla nu på att byta hästar. Jag tror det finns så många öfver, att I kunnen få hvar sin.»

»Han I hört, åt hvilket håll rödskinnen tagit vägen?»

»Icke ännu. Rutherford har följt efter dem, och han är nog snart här igen; hvarom icke, skola vi möta honom. Det värsta är, att de hafva tjugu timmars försprång, så att det ingen möjlighet är att hinna upp dem. Hvad vi hafva att göra, är att skjuta ned några af dem, gifva dem en minnesbeta och föra flickorna hem igen, om vi kunna; samt göra detta så fort som möjligt för att icke få hela indian territoriet emot oss.»

Inom några minuter voro de sist anlända försedda med nya hästar. En häst togs med åt Rutherford, och, med en af de öfver-lefvande efter indianinfallet i spetsen, gaf den lilla hären på tre och tjugu man sig i väg. De redo fort, icke därför att man egentligen behöfde skynda, men emedan hvar och en brann af begär att komma till fienden. Sedan de ridit omkring tjugu mil, höllo de in sina hästar, ty en eld blef synlig på ett icke långt afstånd framför dem.

»Där ha vi bestämdt Rutherford», sade en af nybyggarne. »Han väntar på oss.»

Då de kommo fram, reste sig en hög gestalt vid elden.

»Nå Steve, har ni kommit dem på spåren?» frågade Jim Gatt-ling, den yngste af byinvånarne, ifrigt.

»De hafva gått öfver bergryggen ned i Springerdalen, därpå genom den mindre canon och sedan upp till Pequinah Creeks källa. Jag gick ej längre än genom canon för att se, hvart detogo vägen, och återvände sedan hit. Jag antog, att några af er skulle hunnit fram hit då.»

»Redo de fort?»

»Nej, de rastade några timmar. Förmodligen hade de ridit långt, innan de anföllo vår by. Om jag ej blifvit varse deras eldar en stund förut, hade jag kommit alldeles inpå dem, ty jag beräknade ej, att de skulle göra halt så snart. Jag lurade på dem, och när de bröto upp i morse, tog jag reda på spåret. De färdades ej mycket fort. De hade omkring ett hundratal kreatur med sig, och

sannolikt hafva de tre till fyra dagsresor framför sig. Så vidt jag

kunde se, höra de ej till denna trakt. De sågo obekymrade ut och

beräknade helt säkert icke, att de kunde blifva eftersatta. Det är

icke så ofta, man jagar dem, då de väl kommit upp i bergen. Jag är glad att se er här, gossar, och jag tackar er allesammans. Det var, hvad jag väntade af er, att I skullen komma hit, så snart I fingen budskapet.»

»Vi hafva en uthvilad häst med oss åt er, Steve», sade Jim Gattling. »Vi dref vo in en hjord på eftermiddagen, och de bytte alla hästar där hemma, så vi äro färdiga att rida med ens.»

»Det var bra, Jim.»

»Huru många äro rödskinnen?» frågade Broncho.

»Öfver fyrtio.»

»Dem reda vi oss lätt med.»

»Ja, om vi hinna dem, innan de komma fram till sin by, Broncho. Men det tviflar jag på att vi göra.»

»Var lugn, vi skola besegra dem, Steve, om de så vore fyra hundra stycken», sade Harry. »Vi hafva dragit ut för att åter hemföra er Rosie och de andra flickorna, och det skola vi utföra, var säker på det.»

Rutherford fattade Harrys hand och tryckte den. Sedan steg han till häst och satte sig i spetsen för skaran för att visa dem vägen.

Det var en mödosam ridt öfver den bergås, som skilde de båda dalarna åt. De kunde endast rida i skridt, och det dröjde fem timmar, innan de kommo fram till den flod, vid hvilken de skulle slå läger. Här släpptes hästarna lösa för att beta, och männen kastade sig ned på marken och somnade genast, ty det var öfver midnatt. Med dagen voro de uppe igen; en stor eld tändes, och man kokade en del af fårköttet samt bakade något bröd. Så snart de ätit, gåfvo de sig åter i väg.Hugh hade ej bytt häst i byn. Broncho Harry hade sagt honom, att de sannolikt ej komme att färdas många timmar första aftonen, och han visste, att Prins, som sprungit ledig sista tiden, väl kunde stå ut därmed, hvarför han föredrog att rida honom, då han förstod, att på en sådan expedition hans snabbhet vore af största nytta.

En hastig ridt om tio mil förde dem till ingången af canon. Denna, som var mycket vid i början, afsmalnade inåt till ett mellan tio och tjugu fot bredt pass med lodräta klippor på båda sidorna. Det framgick tydligt af den glatta ytan, att under regntiden en väldig ström, som fyllde canon med trettio till fyrtio fots djupt vatten, här forsade fram; men nu var den alldeles uttorkad, och långa stycken kunde de rida raskt framåt. Här och där hade likväl klippstycken fallit ned ofvanifrån, och på sådana ställen måste de stiga af och låta hästarna på egen hand klättra öfver stenarna, så godt de kunde. På dessa platser utvisade ripor i stenen, hvarest den trupp, de förföljde, gått fram dagen förut.

Denna canon var omkring en mil lång, och den dal, i hvilken den mynnade ut, låg några hundra fot högre än den, de nyss lämnat. I detsamma de kommo ut ur passet, läto de hästarna fatta galopp, då spåret efter indiantruppen var mycket tydligt framför dem. Då de kommo djupare in bland bergen, blef sceneriet mycket vildt. Bergen voro beklädda med skog; stora klippmassor tornade sig upp öfver dalen, och stenblock lågo hindrande på deras väg. På några ställen tog spåret af från dalbottnen och slingrade sig uppför sidorna af bergen samt ledde emellanåt ut på klippafsatserna öfver bråddjup och under branter. Ifriga som de voro att komma framåt, måste de till fots färdas långa stycken, enär en stor del af hästarna, som till-bragt sitt lif blott och bart på slätterna, voro rädda och oroliga på denna för dem obekanta mark. Det erfordrades både lock och smekningar att få dem öfver passen.

De fortsatte sin ridt till sent på eftermiddagen och gjorde då halt. Nästa dags färd var af alldeles samma slag. De voro nu högt uppe i bergen, och Steve sade dem, att de voro nära bergskedjans högsta ås.

»Det är bäst vi stanna här», sade Rutherford vid tretiden på eftermiddagen, då de kommo till en liten ström. »Vi få ej trötta nt djuren; de hafva haft styft arbete allaredan i dag.»

»Vi hafva kommit rödskinnen närmare, Steve», sade Broncho Harry. »Spåren äro nu färskare.»»Ja, vi hafva vunnit något på dem, men ej något att tala om. Deras hästar, som äro vana vid bergen, gå nog fortare än våra,

men boskapen har väl hindrat dem. Skälet hvarför jag stannar här, är det, att det finns ett slags klippmur ett par mil härifrån, och ehuru jag ej tror, att de hafva någon tanke på att möjligen vara förföljda, är det rätt sannolikt, att de lämnat en vakt kvar på toppen af muren. Här skulle de aldrig kunna angripa oss, ty vi synas icke alls. Jag önskar att få min dotter tillbaka, men att bortkasta vårt lif därför, är ej rätta sättet. Varen försiktiga med elden, gossar, så att ingen rök hvirflar upp! Hvar enda vedpinne måste vara torr som spån.»

»Hur i all världen kunna indianerna lefva i dessa berg?» frågade Hugh, sedan de tillagat och ätit sitt mål.

»Landet är olika på andra sidan», sade Jim Gattling. »Vi äro nära toppen af åsen nu, och på andra sidan sluttar marken mycket långsammare. De hafva flere områden, där hornboskap och får kunna lefva. Men jag vet just ingenting om landet här. Steve har varit öfver, men det är icke många andra, som varit det.»

»Ja», sade Rutherford, »det är som Jim säger. Där finns en vidsträckt högplatå med rymliga dalar ned mot Rio Colorado. Vi äro nu ej långt från Nya Mexikos gräns, och från bergstopparna här kan man se de spanska topparna på etthundrafemtio mils afstånd. Jag anser, att vi böra rida utför på den sidan. Här finnas en hop indianbyar, och ehuru vi möjligen lyckas prygla den skara, vi ha framför oss, skulle de andra inom kort samlas i mängd och afskära återtåget för oss, ty de känna trakten bättre än vi, och deras hästar kunna galoppera, där vi måste leda våra. Om vi rida utför på andra sidan, kunna vi komma fram lika fort som de, och väl nedkomna i Colorados floddal, skola vi få hjälp från de ranchos, som ligga där.»

»Det blir allt den bästa vägen, Steve», sade Broncho Harry. »På slätterna kunna vi bekriga så stort antal af dem som helst, men det vore ej roligt, att bli innesluten i bergen här, utan någon utsikt till undsättning. Vi skulle nog hålla dem ifrån oss i det längsta, men till sist skulle de helt visst göra kol på oss. Men hvad föreslår ni nu till att börja med?»

»Jo, jag tänker, att om de utställt en vakt på de klippor, jag talade om, står han icke kvar där efter mörkrets inbrott, och att faran ligger vid andra änden af passet. Antagligen kommer det att finnas en eller ett par skiltvakter där. Enligt min åsikt är denbästa planen den, att jag, Jim Gattling och ett par till gå tyst och lugnt framåt. Om vi då träffa på ett par af rödskinnen där, röja vi dem naturligtvis ur vägen. Sedan vi gjort det, kunna de öfriga komma upp genom passet. Det är icke någon plats för den, som ej känner hvarenda fotsbredd, att gå där i mörkret, och I måsten göra bloss i ordning att tändas, då en af oss kommer tillbaka med underrättelse att passet är klart. Sedan vi skjutit skiltvakterna, skola Jim och jag gå på utkik. Vi veta ju ännu icke, hvad det är för ett band, eller hur långt bort deras by är belägen. Vi skola följa spåret, och när de andra kommit fram genom passet, måste de vänta, tills vi säga dem till. Efter som indianerna gått denna väg, antar jag, att deras by ligger femton mil från passets högsta punkt. Där finns en stor by, och jag förmodar, de höra dit. De hafva kanske just nu kommit hem och ämna festa rätt ansenligt i natt. Hvilken skada, att vi ej äro där! Emellertid kan det icke hjälpas. Vi skulle förlora alltsammans, om vi försökte gå vidare, innan det blir mörkt.»

»Hvilka tager ni med er, Steve?»

»Jo, er, Broncho, och Långe Tom, ehuru det just kan göra detsamma, då I alla önsken klå dem.»

Så snart det skymde på, satte sig den lilla truppen ånyo i gång.

»Där är klippan», sade Rutherford och pekade på en lång, mörk linje, som reste sig framför dem. »De kunna icke se oss här, och jag antar, att om där stått en spejare, är han sin väg längesedan. Nu tagen I andra våra hästar och skriden långsamt framåt. I sen den där punkten, som höjer sig öfver linjen; den är belägen på denna sidan om passet. Där stannen I, till dess en af oss kommer tillbaka.»

Under rasten hade man iordninggjort blossen, till hvilket ändamål ett par unga, kådrika granar blifvit fällda och sönderklufna. De fyra spejarne gingo raskt framåt, och den öfriga skaran letade sig långsamt och försiktigt fram till den punkt, Steve utpekat. De hade någon svårighet att finna ingången till passet, men så snart de lyckats, kastade de tyglarne på hästarnes halsar och stego af. Tiden föreföll lång, ehuru ej mer än två timmar förflutit, då de hörde ett lätt buller i passet.

»Ar det du, Broncho?» frågade Hugh.

»Nej, det är jag; men jag hade så när slagit ihjäl mig bland dessa välsignade klippstycken. Det är så mörkt som i en graf, och man ser ej handen för ögat.»ROSIE RÄDDAD.»Nå, hur har det gått, Tom?»

»Det har icke gått riktigt bra. När vi kommo upp ur passet, sutto två rödskinn där vid en eld. Vi gingo så tyst det var möjligt, men just som vi fingo dem i sikte, måtte de hört någonting, ty båda två rusade upp och voro försvunna som blixten. En half timme väntade vi utan att röra oss, och då kommo de tillbaka. Vi kunde hafva skjutit, men Steve ansåg, att det var för stor risk, hvarför han och Jim företogo sig att krypa framåt, medan Broncho och jag skulle hålla oss färdiga att skjuta, i fall rödskinnen skulle fly. Det dröjde länge om, eller åtminstone föreföll tiden oss lång. Rödskinnen voro oroliga, och vi kunde se, att de lyssnade. Slutligen rusade båda upp, men det var för sent. Steve och Jim sköto, och båda föllo, hvarpå vi kommo fram. Det värsta af allt var, att en af deras hästar slet sig och satte i väg. Steve sköt efter honom. Kanhända han träffade honom, kanhända icke; i hvilket fall som helst kom hästen undan. Så nu måsten I skynda er, så mycket I kunnen.»

Blossen tändes, och ledande sina hästar, begaf sig skaran framåt genom hålvägen. Den var brant och smal och belamrad med stenar, men på en half timme uppnådde de andra änden. Broncho Harry inväntade dem här.

»Vi skola taga af åt höger en half mil och stanna där. Där står en träddunge, i hvilken vi skola vänta. Det var förbaskadt illa, att hästen kom undan. Helt säkert skall han blifva orsak till, att vi få indianerna öfver oss. Steve har ej gått långt. Han säger, att det ligger en annan by omkring tre mil från den, han antager att det skall vara; när han hunnit omkring fyra mil härifrån, ser han, åt hvilket håll spåret leder, och när han fått det klart för sig, kommer han tillbaka.hit till träden.»

»Tror du, att du träffade hästen, Harry?» frågade Hugh.

»Du kan väl icke tro, att jag skulle skjuta bom, om jag siktade på en häst, Hugh. Olyckligtvis träffade jag honom nog. Om jag skjutit bom, hade det ej betydt så mycket. Om han kommit galopperande in i byn utan ryttare, kunde de ju trott, att han blifvit skrämd på något sätt. Sannolikt hade de då skickat ut fyra man att se efter, hur det förhöll sig; men när han kommer sättande med en kula i huden, då förstå de ju, att det varit en strid.»

»Hvad tror du de komma att göra i sådant fall, Harry? Ar det antagligt, att de i sträck rida hit?»

Hen ty, Rödskinn och Cowboys. 10»Kanske och kanske icke. För min del tror jag, att de icke göra det, utan jag gissar de ställa ut spejare kring hela byn och vänta till morgonen. De veta icke, huru pass manstark vår trupp är, och vilja ej utsätta sig för något försåt i mörkret.»

»Men kanske märka de ej under dans och festande, att hästen kommer springande?»

»Åh, alltid finns det några pojkar, som skola se till hästarna; för resten har det där packet alltid öronen öppna. De skulle på en half mils afstånd höra en häst, som kom galopperande öfver slätten, och mer än det. Med detsamma pojken ser, att hästen är sadlad, springer han och omtalar det, hvarpå de föra hästen till elden och betrakta den. Då de därvid blifva varse det märke, jag gjort på honom, så kan du lita på, att det blir oro i lägret.»

Två timmar förflöto, och sedan hördes trampet af en häst.

»Nå, Steve, hvad nytt?»

»Hästen har rusat rakt in i byn — den by, vi trodde det var — och alla andra spår leda äfvenledes dit. Det är ingen möjlighet nu att öfverrumpla dem.»

»Hvad komma de att företaga, måntro?»

»De komma att hålla vakt hela natten, det är då visst, och på morgonen sända nt ett par spejare. Här finns ej mycket träd, och de räkna nog på att blifva oss varse lika snart som vi dem, och de utskickade rida säkerligen de bästa hästar, de äga. Vi kunde ju lägga oss ned vid ingången till hålvägen och skjuta ned dem, när de komma; men jag ser ej, att det skulle gagna oss. Om de ej komme tillbaka, skulle detta vara ägnadt att än mer egga de andra att vara på sin vakt. Om vi ej skjuta dem, skola de finna våra spår här och underrätta dem i byn, om huru

många vi äro. Det säger jag, gossar, att från hvilken sida jag än tager saken i öfver-vägande, ser jag ingen utväg, och hvad som gör den än värre är, att då de komma tillbaka och förtälja om de båda spejarnes död, kommer man att förfara mycket hårdt med fångarne i byn. Nog

ger jag gladt mitt lif för Rosie, men jag kan icke begära, att I

skolen gifva edert, då jag ej ser någon möjlighet att befria henne. Vet du någon råd, Broncho?»

»Nej, det gör jag ej, Steve. Men kanske någon af er, gossar, har ett förslag att göra?»

Ingen svarade. Då sade Hngh: »Jag är endast en yngling

än, och jag vet ej, om mina tankar kunna äga något värde, menjag vill säga er dem. Det tyckes mig, att vi först och främst borde lämna fyra man vid passet. Om fyra indianska spejare komma, böra de skjuta eller tillfångataga tre af dem och låta en undkomma. Om det endast är två spejare, skulle jag låta den ene fara.»

»Hvarför det, Hugh?» frågade Broncho Harry förvånad.

»Jag skall strax förklara mig, Broncho. Alla vi andra, utom

de fyra, som ställas på vakt, böra genast gifva oss af, göra en lång omväg och komma till byn från motsatta sidan samt stanna och gömma oss en mil eller så därifrån; ju närmare vi kunna komma, dess bättre. Skälet, hvarför jag föreslår att släppa en af spejarne, är detta. Antag, att tre eller fyra sändas ut att spionera och ingen återvänder; indianerna skola då vara öfvertygade om, att de fallit för något försåt. De skola ej veta, huru manstarka vi äro, eller om vi ämna göra attack på deras by, och de skola stanna hemma och invänta oss under flere dagar kanhända och sedan skicka ut nya spejare. Men om en kommer tillbaka med den underrättelsen, att de ej sågo spår af oss, förr än de voro alldeles intill hål vägens öppning, att tre eller fyra skott lossades öch att kamraterna blefvo dödade, men att han själf flydde utan att blifva eftersatt, tyckes, det mig, att de helt naturligt skulle föreställa sig, att endast en liten afdelning befunne sig där — möjligen tre, fyra man från den by, de anfallit, hvilka kommit för att hämnas — och sända ut en styrka, bestående af deras tappraste krigare, för att anfalla den. Naturligtvis skulle de fyra, som lämnats kvar vid hål vägen, med detsamma de fullgjort sitt värf och indianen hunnit ur synhåll, stiga till häst och följa samma båge, som vi gjort, för att så fort som möjligt förena sig med oss. Vi skulle stå på vakt, och sedan vi sett krigarskaran rida bort, genast infalla i byn. Då kanske hälften af deras vapenföre män då vore borta, och de hemmavarande, sorglösa i den föreställningen, att fienden befunne sig vid passet, ej [-fruktade-] {+fruk- tade+} något anfall, skulle vi vara inne i byn innan ett skott blifvit

lossadt.»

»Här har ni min hand, unge man», sade Rutherford. »Det var en vis plan, och om den ej lyckades, vore det underligt.»

Alla instämde.

»Det förvånar mig», fortsatte Steve, »att ni kunnat tänka ut en dylik plan, medan jag, som legat i strider med indianerna i tjugu år, stod alldeles rådvill. Ni har ej uppehållit er länge på slätterna, Lightning — det är ju så de kalla er — men ni kunde ej hafva reson-nerat bättre, om ni vistats där femtio år. Det säger jag er, unge man, om jag får tillbaka min Rosie, är det tack vare er, och behöf-ver ni någon att lita er till, så räkna på Steve Rutherford.»

Därpå sade Jim Gattling, den unge nybyggaren: »Rosie och jag skulle gift oss i nästa månad, och jag behöfver väl icke säga er, hvad jag känner.»

»Hvilka af oss skola stanna, ocli hvilka skola rida härifrån?» frågade Harry. »Ni är den ende, som känner landet, Steve, så ni måste då rida med. Långe Tom och jag skola stanna, om ni så tycker. Om ni beskrifver byns läge, hittar jag nog vägen efter er. För öfrigt har man ju spåret att följa. Vill du stanna hos oss, Hugh?»

»Nej, jag följer med Steve», sade Hugh med bestämdhet. »Ehuru jag ej tvekar att deltaga i en strid, säger jag uppriktigt, att jag ej med kallt blod kan sikta på och skjuta ned, låt vara fiender.»

»All right, Hugh. När du en gång lärt dig känna indianerna så väl, som vi känna dem, och vet, att barmhärtighet är något för dem alldeles okändt, att de kallblodigt mörda kvinnor och barn och martera ihjäl sina fångar, skall du ej känna på samma sätt.»

»Jag stannar hos dig, Broncho», sade Jim Gattling. »Jag har nyss sett mitt hus nedbrändt, min bästa boskap bortröfvad och mina vänner dödade och skalperade, så dn kan lita på, att jag skulle sikta på ett rödskinn och döda det alldeles så, som jag skulle sätta klacken på en skallerorm.»

Den lilla truppen steg till häst och gaf sig af, anförd af Rutherford. »Vi behöfva ej brådska», sade han. »Vi ha god tid, och jag antager, att när vi komma ett stycke längre fram, måste vi stiga af och leda hästarna. De ha blifvit mycket ansträngda uppför bergen, och komma säkerligen att i morgon behöfva all den snabbhet, de besitta.»

Följaktligen steg man af efter att ha ridit en half timme, oeh hästarna leddes en lång sträcka. Detta var en ny öfning för cowboys, hvilka sällan gå till fots. En häst står alltid redo, och om det blott gäller att hämta ett ämbar vatten nere vid floden, kastar en cow-boy sig genast upp på hästen. Men alla insågo, att Steve hade rätt. De visste, att de hade att rida minst hundra mil, innan de kunde hoppas att träffa på vänner, och att de komme att häftigt förföljas. Det var därför af högsta vikt, att hästarna skulle vara så litet uttröttade som möjligt. Efter tre timmars vandringsutto de åter upp och fortsatte sin väg, till dess Steve Rutherford sade, att han trodde, de nu hade tillryggälagt en tillräckligt lång sträcka. Månen hade gått upp klockan tu, och hans sken hade möjliggjort det för dem att färdas /ort, sedan de åter stigit till häst.

»Vid foten af dessa klippor ligger byn», sade Steve. »Nu, gossar, kunnen I sofva tills dagen bräcker. Jag skall hålla vakt och se till, att ingen af hästarna rusar bort.»

Efter några minuter var allt tyst i den lilla dalkjusan, om man undantager det ljud, som åstadkoms, då hästarna afbetade det korta gräset. Då solens första strålar glödde, väckte Rutherford en af de sof vande.

»Jag skall på utkik», sade han. »Då de andra vakna, så säg dem, att de ej lämna denna dalsänka, och att de noga akta, att ej hästarna blifva synliga. Rödskinnen lära allt hålla ögonen öppna i dag, och om de finge sikte på något af djuren, skulle detta omintetgöra hela vår plan.»

Rutherford var borta två timmar. Långt före hans återkomst voro alla männen uppe. Bill Royce hade gått litet längre framåt dalen, som afsmalnade i en hålväg, och försiktigt klättrat uppför klipporna, för att få en öfverblick öfver trakten.

»Byn syns icke, och inga rödskinn heller, så långt jag kan se», sade han, då han kom tillbaka, »så jag tror vi tryggt kunna göra upp en eld och koka vårt kött. Vi ha blott ett mål kvar nu. Sedan måste vi taga till hästkött, antar jag. Snart ha vi nog Steve tillbaka med tjugu rödskinn i spåren.»

Just som de hade maten färdig, återvände Steve.

»Vi äro ungefär tre mil från byn», sade han, »men om vi hålla oss nere mellan bergen, kunna vi utan fara närma oss den på en half mils afstånd. Hvad hållen I på med?»

»Vi laga mat.»

»Ja visst, man måste äta; men ju förr vi komma i väg, dess bättre.»

Så snart de ätit, stego de till häst och höllo sig tätt intill foten af bergen, ända till dess Steve sade: »Vi kunna ej komma öfver nästa brant, därför måsten I taga af in i den här dälden. Jag tittade in där nyss, och där finns godt bete åt hästarna. Men sen väl efter, att det ej är något, som kan skrämma dem, ty om någon af dem skulle sätta i väg, vore vårt lif ej mycket värdt. Bill Royce och Owen skola följa mig. Från buskarna där borta på klippornakunna vi se lägret, och vi skola tura om med vakten. Om I andra

lyden mitt råd, försöken I sofva, tills vi komma tillbaka. Men

ställen för all del ut två vakter!»

»Tillåter ni, att jag följer ined er, Steve?», frågade Hugh. »Jag

känner mig icke det minsta sömnig.»

»Gå du i mitt ställe, Lightning», sade Royce. »Jag är icke mycket ifrig att få se rödskinnen. Förmodligen får jag nog af dem, innan det här är slut.»TRETTONDE KAPITLET.

Befriade.

fteve Rutherford, nybyggaren Owen och Hugh banade sig försiktigt väg fram mellan klippstyckena längs foten af de branta klipporna. Då de hunnit till den punkt, från livilken man kunde se indianbyn, klättrade de upp på de högsta klippstyckena, hvarpå de lade sig ned och försökte att genom remnorna mellan dem få en öfverblick öfver byn. Ehuru den låg nära en half mil därifrån, tycktes dem afståndet ej fjärdedelen så långt i den klara bergsluften. Läget var väl valdt; berget reste sig nästan lodrätt bakom byn, skyddande den från anfall från ett håll; framför den och på sidorna sluttade marken och var fri från småskog och ojämnheter, som kunnat erbjuda skydd åt anfallande. Skuggande träd stodo i och omkring byn. En hop hästar, vaktade af indianpojkar, betade strax utanför. Rök hvirflade från wigwams, och mellan träden syntes män och kvinnor röra sig.

»Huru länge tror ni det dröjer, innan spejarne komma tillbaka Steve?»

»En timme eller half skulle jag tro; förmodligen redo de ut i dagbräckningen.»

Sedan tjugu minuter förflutit utropade Steve: »Där kommer

han!» De andra två blefvo indianen varse i samma ögonblick, då först hufvudet och axlarna, sedan hela ryttaren och hästen, blefvo synliga på krönet af en backe omkring fyra mil ifrån dem. Efter några minuter kunde de märka, att det blef rörelse i lägret, därpå huru några krigare skyndade ut ur byn, kastade sig upp på sina hästar och galopperade bort att möta den återvändande spejaren. De sågo dem sammanträffa med honom samt, utan att dröja ett ögonblick, vända helt om och följa med honom in i byn, dit de anlände tio minuter senare. Strax därefter genljöd luften af en vild veklagan.

»Nu veta de det», sade Steve, »de börja känna, hvad vi känna.Allt är godt och väl, så länge de äro ute och mörda och bränna och komma tillbaka med skalper, men när det sker dem själfva på samma sätt, då äro de ej belåtna.»

»Huru snart komma de att draga ut, tror ni, Steve?»

»Icke ännu på en stund. De skola rådslå först; indianerna företaga aldrig något utan att rådpläga. Man ser endast kvinnor och barn mellan träden nu. Säkert samla sig krigarne till en stor rådplägning: först skall spejaren afgifva sin berättelse, och därpå skola höfdingarna tala.»

»Vår plan måtte väl ej misslyckas!», sade Hugh.

»Det tror jag ej», sade Owen. »Någonting måste de göra, och de våga säkerligen ej gifva sig nt två och två, emedan de ju då kunna råka ut för försåt och blifva nedskjutna på samma sätt som spejarne. För öfrigt hafva de förlorat flere man och måste utkräfva hämnd. Ja, de komma med säkerhet att draga ut.»

En timme senare hördes vilda tjut.

»Det är deras krigsskri», sade Steve; »deras beslut är således fattadt.» Efter några minuter sågos indiangossarna drifva in hästarna i byn, hvarpå en mängd krigare redo ut.

»Det är en duktig klunga», sade Steve i tillfredsställd ton. »Vi skola försöka räkna dem.»

»Trettiofem.»

»Lightning har de yngsta benen. Skynda öfver till de andra och säg, att de hålla sig färdiga. De skola ej lämna dälden förr än vi komma; det brådskar ej så mycket, ty vi kunna ändå ej göra attack, förr än truppen är några mil borta. Om de bortridande hörde skotten, skulle de vara tillbaka som en pil.»

Hngh gjorde som han blef tillsagd. Han gaf till ett rop af tillfredsställelse, då han fick syn på Broncho Harry och

de män, som kvarstannat med honom; de hade kommit några minuter förut.

»Well, Harry, vi sågo, att allt gått efter uträkning, eftersom endast en af spejarne kom tillbaka.»

»Har det lockat ut dem?», frågade Harry.

»Ja, ett band, trettiofem man starkt, drog ut för fem minuter sedan.»

»Tur för oss!», sade Harry. »Då skola vi nog rå på dem. Jag tänker, att det icke finns flere än trettio vapenföra män kvar i byn, och då vi öfverrumpla dem, hafva de ingen utsikt gent mot oss.»

»Hnr gick det till, Harry?»

»Just som jag antog det skulle gå, gossar; tre stycken kommout. De voro mycket rädda för att komma nära och skreko åt sina kamrater, men fingo naturligtvis intet svar; därpå galopperade de i en krets, en och en i sänder, och kommo därunder närmare och närmare; slutligen voro de förvissade om att platsen var öfvergifven och redo fram. Vi läto dem komma så nära, att det skulle vara omöjligt för oss att skjuta bom, och så sköto vi två af dem. Den tredje red sin väg. Vi sköto efter honom, men aktade oss väl att träffa honom, och, så snart han var borta, skyndade vi till skogen, där vi lämnat våra hästar, och kommo hit ganska raskt. Det var ingen svårighet att följa ert spår. Det tycks, som vi kommit alldeles lagom. Här ha vi ju Steve.»

Man utbytte en hjärtlig hälsning.

»Vi skola låta dem vara tio minuter till», sade Steve. »Och så är det bäst, Broncho, att vi nu på förhand bestämma, hvad hvar och en af oss skall göra, då vi komma in i byn; eljest kan det blifva villervalla, och fienden kan taga till tomahawken mot fångarna,, innan vi hinna till dem.»

»Ja, det är bäst», instämde Broncho. »Nåväl då, vår skara skall strida och ni med edra kamrater genomsöka wigwams. Och kommen ihåg livad jag säger, gossar! Intet skott på kvinnor och barn! Vi hafva dragit ut för att rädda de bortröfvade kvinnorna och hämnas på männen för de våldsgärningar de föröfvat mot oss, men vi böra ej handla lika illa som de gjort.»

Alla cow-boys samtyckte härtill, men ett par af männen från byn muttrade: »De hafva dödat våra hustrur och barn, hvarför

skulle vi ej betala dem med samma mynt?»

»Emedan vi äro hvita och inga rödskinn», sade Broncho Harry. »Innan vi våga vårt lif för er, måste vi hafva ert ord på, att ingen skjuter på kvinna eller barn. Det är våra villkor, och jag tycker ej, att de äro obilliga.»

Då cow-boys enhälligt instämde och de andra insågo, att det var allvar med orden, samtyckte dessa, ehuru motvilligt.

»Det är rätt», sade Broncho Harry. »Nu hafven I alla gifvit ert ord, och om någon bryter det, skjuter jag, och därmed punkt. Nu måste vi gifva oss af, Steve.»

Männen svängde sig upp i sadlarna. »Långsamt till börja med, gossar, till dess vi komma i sikte af byn, och sedan så fort det är möjligt.»

Men alla voro ifriga att få slåss, och takten ökades så småningom ända till dess de blef vo varse byn. Då satte de af i sträcktgalopp. Snart hörde de allarmropet, indianernas tjut, kvinnornas och barnens skrik och hundarnas skall. Skott lossades, men till Hughs förvåning upphörde dessa, innan de hunno fram.

»Rödskinnen fly», utropade Broncho Harry. »Håll omkring träden, afdelning 2, och sätt rakt öfver slätten efter dem! De hafva kanske några af flickorna med sig.»

Indianerna, som blifvit alldeles hufvudyra vid åsynen af fienden från ett håll, hvarifrån de ej väntat någon fara, hade, då de sågo en skara af dessa fruktade cow boys komma öfver sig i galopp, ryckt till sig sina vapen och på befallning af den hemmavarande höfdingen rusat ut till sina hästar, suttit upp och ridit bort. Deras anförare hade genast insett, att motstånd vore fåfängt. An-griparne voro nästan lika många som de stridbara män, hvilka blifvit

kvarlämnade i byn; de voro väpnade med dessa förskräckliga pistoler, hvilka utgjorde indianernas skräck, och de hade den fördelen, att deras angrepp var en öfverrumpling. Det var således ingenting annat att göra än att rida efter hufvudstyrkan.

Ett ögonblick hade höfdingens hjärna korsats af den tanken att de borde döda fångarna, innan de flydde bort; men det var ingen tid att hinna till den wigwam, i hvilken dessa förvarades, och han insåg Mven, att deras död skulle föranleda indiankvinnornas och deras barns. Kvinnorna hade icke varit mindre snabba i sina rörelser än männen; vid det första allarmropet hade de tagit sina barn och flyktat längs foten af berget till ett ställe, hvilket, ehuru brant, var tillgängligt. En stig, som slingrade sig mellan klippblock och doldes af buskar, ledde upp till toppen af klippan. Vid den tid, då indianerna först slogo upp sina bopålar där, hade den af byns gossar blifvit anlagd i akt och mening att sätta invånarne i stånd att fly, i fall de oför-modadt skulle anfallas af en öfverlägsen styrka.

Steve och hans trupp blefvo förvånade, då de funno byn öfver-gifven. Några gubbar stodo i ingångarna till boningarna, och fyra eller fem gamla kvinnor stodo tillsammans framför en wigwam, som låg midt i byn; då cow-boys och nybyggarne redo fram, kommo fem hvita flickor ut från denna wigwam och skyndade under glädjerop sina befriare till mötes.

»Alla välbehållna, Rosie?», ropade Steve.

»Ja, far», svarade Rosie; och ett jubel utbröt bland befriarne, då de hoppade af sina hästar och trängdes kring flickorna, hvilka Mia hade vänner eller släktingar i truppen.

»Tre af er skola skjuta hvar sitt skott», sade Steve, sedanhan omfamnat sin dotter. »Jag sade Broncho, då vi skiides, att det skulle bli signalen, att vi fått igen dem alla. Sedan rida några af er, så fort I kunnen, efter dem. I kunnen behöfvas, ehuru jag ej tror, att indianerna komma att stanna. Sägen Broncho, att det är bäst han kommer tillbaka; det är ingen tid att förlora. De öfriga af er sticka wigwams i eld. Men sen efter först att inga småbarn äro kvarlämnade inne i dem. Hvar äro kvinnorna och barnen, Rosie?» Men Rosie var i detta ögonblick allt för upptagen af Jim Gattling för att höra honom.

»Bry dig icke om det där nu, min flicka», sade Steve och gick fram till dem, »det blir nog tid att prata sedan, då vi kommit ur detta trångmål. Hvar äro kvinnorna och barnen?»

»Jag vet icke, far; vi veta ingenting om dem. Vi voro inne i denna wigwam, då vi i ett nu fingo höra skrik och rop. Strax därpå öppnade dessa gamla kvinnor dörren och gjorde tecken åt oss att komma ut, och i detsamma vi gjorde det, blefvo vi er varse mellan träden.»

»Hvar äro kvinnorna och barnen?» frågade Steve en gammal gumma på hennes eget språk. Hon såg på honom med slö min, som om hon ej förstode. »Det är lönlöst», sade han, »jag hade bort förstå det Leten öfverallt, gossar, få se om I ej finnen några stycken! De hafva ej kunnat gifva sig af ut på slätterna, det är då visst och säkert. Ej heller hafva de kunnat komma upp för berget här. Men kanhända det finns en grotta någonstädes. Skiljen er åt och söken; kanske finns en gångstig på något ställe.»

»Hvad ha vi att skaffa med dem, Steve?», sade en af nybyg-garne. »Vi voro ju öfverens om att ej döda kvinnor och barn.»

»Det är ej min mening att vi skola döda dem», svarade Steve. »Jag är så glad öfver att ha fått tillbaka min flicka och de andra med, att jag ej vill någon något ondt; men hvad Broncho och jag tänkte, var att bortföra några af höfdingarnas hustrur och barn såsom gisslan. Hade vi dem med oss, skulle indianerna ej angripa oss, tänkte vi. Det kan gälla våra skalper, gossar.»

Flere ord beliöfdes ej, och alla, med undantag af några af de räddade kvinnornas anhöriga, gingo åt skilda håll och letade. Inom tio minuter funno de den lönliga stigen. Den man, som upptäckte den, skyndade tillbaka till Rutherford. »Jag har funnit stället, Steve, det är tre eller fyra hundra alnar till vänster härifrån. Alldeles vid slutet af den där träddungen stå några buskar invid berget. Det såg icke ut att finnas någon väg uppåt, men jag trängde

miggenom buskarna, och fann då några trappsteg huggna i klippan. Jag gick uppför dem och vände omkring ett skarpt hörn, hvarest jag fann en öppning i klippan. Man kunde ej se den från slätten, och en gångstig ledde rätt uppför där.»

»Det låter illa, Owen. De hafva således en kvarts försprång, och då tjänar det till ingenting att förfölja dem. Det är ingenting annat att göra än att rida sin väg. Jag önskar Broncho vore här med sin af delning.»

»De äro här om några minuter», sade en af männen. »Jag var nyss och tittade efter dem i skogsbrynet och såg dem komma galopperande.»

När Broncho med sin lilla skara kom ridande in i byn, stodo alla wigwams i ljusan låga. De, som stuckit eld på dem, hade först tagit ut det kött, de funnit där. Det var flere hjortstekar och en mängd oxkött, tvifvelsutan härrörande från den hjord indianerna bortröfvat. Där fanns äfven hela trafvar af skinn och hudar, ämnade till utbyte mot bössor och hästar. Med undantag af boskapen förstördes stammens hela tillhörighet, däri inbegripna de skalper, som blifvit tagna från deras fiender i mången strid och månget blodbad. Med några ord delgaf man de sist anlända, hvad som ägt rum, och glädjen var stor öfver att man hunnit fram i tid att rädda kvinnorna från det öde, som hotat dem.

»Hörde du böss-skotten, Broncho?»

»Icke ett enda. Vi höllo på att få en skärmytsling med rödskinnen. De ämnade strida till börja med, innan de sågo de andra gossarna komma. Vi jagade dem två mil och dödade sex af dem. Men sedan tänkte vi det var bäst att rida tillbaka hit, då vi kunde se att ett par af dem, som redo de bästa hästarna, blef vo skickade i vildaste fart efter den första truppen. Vi skulle ej jagat dem så långt, som vi gjorde, om vi ej velat fånga fem af hästarna åt flickorna. Så snart vi gjort det, vände vi. Har ni fått tag i några af indiankvinnorna, Steve?»

»Dess värre icke. De hade alla flytt, innan vi hunno hit. Det fanns icke en själ i byn, med undantag af dessa gamla gubbar och gummor.»

»Men hvart i all världen ha de tagit vägen?»

»Det åtgick en lång stund att få reda på det, och nästan af en händelse råkade en af männen på stället. Uppför klippan leder en hemlig väg, på hvilken de flytt.»

»Nåväl, Steve, om ni ej tagit någon gisslan, är det ej en minut att förlora. Det var bra att vi fått oss litet kött. Åren I färdiga alla, så gifva vi oss af?»Tre minuter senare red den lilla truppen bort från den brinnande byn. Kvinnorna redo indianernas hästar.

»Det där är vår boskap», sade Steve och pekade på en hjord ute på slätten, »men det tjänar ingenting till att tänka på den nu.»

»Rätt så:», svarade Broncho Harry. »Nu är det icke tid att tänka på djuren. Yi ha nog med att akta vårt eget skinn.»

»Omkring fyrtio mil härifrån resa sig ett par höjder, som kallas 'De båda bröderna'. Där skulle vi vara säkra, om alla rödskinn i världen angrepe oss», sade Steve Rutherford. »De skulle kunna svälta ihjäl oss, men aldrig komma dit upp. För den ena höjden kan man ej klättra upp; den är lodrät på alla sidor, men uppför den andra finns det en väg. Jag har sett boskap uppe på toppen där.»

»Känner ni vägen, Steve?»

»Ja. Jag var i sällskap med några stycken andra, som kommit från Canadian* för att leta efter bortsprungen boskap. Vi funno ej många af kreaturen. Indianerna hade fått tag i dem, förstås; men vi stannade ett par dagar vid foten af kullarna och jagade. Tre eller fyra af oss klättrade uppför kullen. Inte är det en väg, på hvilken man skulle vilja köra spann, och jag skulle ej hafva trott, att boskap kunnat gå uppför den, men nog duger den för oss.»

Man försökte ej sträcka ut, utan hästarna fingo gå i kort galopp, den takt, som de äro mest vana vid.

»Där äro 'Bröderna'», sade Steve och pekade rätt framför sig i dalen. De hade hela tiden småningom ridit utför.

»De tyckas ej långt aflägsna», anmärkte Hugh, som red vid hans sida.

»Jag gissar, att vi ha femton mil dit, Lightning.»

»Jag skulle hafva sagt fem, om jag blifvit tillfrågad», sade Hugh.

»Det vore godt, om så vore. Förmodligen skola vi höra indianerna efter oss, innan vi halfvägs hunnit fram till dem.»

»Men hinna vi fram först, kunna vi bjuda hela stammen spetsen.»

»Ja, gosse, livad striden anbelangar, men det är en sak, som är oss emot.»

»Där är brist på vatten, menar ni?», sade Hugh.

»Rätt gissadt! Nog för att jag tror, att det kan finnas något vatten där uppe; annars hade ej boskapen kunnat stanna där flere dagar, efter hvad jag hörde sägas, att den gjorde. Jag såg intet

* Rio Colorado.vatten, när jag var där uppe, men det är ju mycket möjligt, att det på vissa tider finns. Toppen tycktes mig urhålkad i midten, och i den fördjupningen kan det vara vatten. Kanske fyller den sig, då det regnar, så att det finns nog för hästarna en tid bortåt. Allting beror på det.»

»Jag har tänkt», sade Hugh, »att om jag rede direkte, skulle jag kunna taga mig fram till närmaste rancho. Min häst är utmärkt, och jag är säker på, att han skulle kunna tillryggalägga den sträckan.»

»Om han hade hvilat ut ett par dagar, tviflar jag ej på, att han skulle kunna springa hundra mil; men nu är händelsen den, att han hvarken hvilat eller ätit mycket, sedan vi gåfvo oss af ut.

Om indianerna rede de hästar, de hade till Gainsford, tror jag ändå, ' att er häst skulle hinna undan för dem, men det göra de ej. Man kan vara viss om, att de hästar, vi sågo utanför byn, voro andra, uthvilade. Det första de skulle göra, när de sloge läger på kvällen, vore att skicka några pojkar till betesmarkerna med de hästar, de ridit, och hämta andra därifrån. För öfrigt komme nog flere andra af stammen att deltaga i jakten, och dessa rede naturligtvis då de bästa hästar, de äga, då de gissade att vi styrde kosan åt Canadian. Nej, gosse, det kan aldrig lyckas. De skulle alldeles visst hinna upp er. En arman sak är, att man måste känna hvar fotsbredd mark för att kunna färdas om natten och hitta vägen. Det är min sak det där. Jag känner bättre till indianvägarna än någon af er andra, och om någon skulle kunna göra, hvad ni nämnde, är det jag. För öfrigt är det min skyldighet. I hafven allesammans dragit ut att rädda min Rosie ur rödskinnens våld, och därför bör jag skaffa er ur det här trångmålet. Hör!»

Hela truppen höll in sina hästar samtidigt med att ett ihållande, vibrerande tjut nådde deras öron, och då de sågo sig tillbaka, blefvo de vid horisonten varse en oredig massa ryftare.

»Godt två mil, icke sant, Broncho?»

»Ungefär så, Steve, och vi ha tolf att rida. Nu måste vi låta hästarna anstränga sig till det yttersta.»

Ryttarne hojtade, ryckte i tyglarna och satte sporrarna i sidorna, och läto därmed hästarna förstå, hvad som fordrades af dem. Deras takt blef genast en helt annan.

»Jag tror ej, de komma att vinna på oss nu vidare», sade Långe Tom till Hugh, »åtminstone ingenting att tala om, ty de hafva ridit mycket fortare än vi. Vi hinna fram till kullarna långt före dem,ehuru det visserligen förhåller sig så, att när en trupp förföljer en annan, har den förföljande en stor fördel på sin sida.»

»Det förstår jag ej», sade Hugh.

»Jo ser du, Lightning, alla hästar äro icke lika. Somliga kunna springa fortare än andra. Andra kunna hålla ut längre. Några ära bra och några mindre bra.»

»Ja visst, Tom, men sådant är jn förhållandet å ömse håll.»

»Det är sant, men, ser du, det förföljande partiet rider i den takt, som de snabbaste hästarna kunna springa; icke de allra snabbaste, men i den takt, som de flesta kunna hålla. De, som rida sämre hästar, få blifva efter; de andra bry sig ej om att invänta dem. Men med det förföljda partiet förhåller det sig alldeles om-vändt. De måste rida i de långsammaste hästarnes takt. De kunna ej prisgifva några af sina kamrater åt rödskinnen: de hafva beslutat hålla ihop och strida tillsammans och, om så måste vara, dö tillsammans. Vi ha mycket olika hästar här i vår trupp; man fick taga, hvad som fanns, då vi gåfvo oss ut, och alls icke välja. Det fanns en häst åt oss hvar, god eller dålig. Vi rida ej så fort, som din häst kunde springa, men ändock skall du snart få se, att icke alla kunna följa med, och då måste vi sakta farten.»

»Jag tänkte icke på det, Tom. Men nu inser jag, att för-följarne hafva en omätlig fördel framför de förföljda, förutsatt naturligtvis att de förra äro mycket öfverlägsna till antalet. Ty om de icke äro det, kommer den stund, då de bäst beridne ej längre kunna rida i sträck för att ej blifva underlägsna till antalet dem de förfölja.»

Under de fem följande milen tycktes ej rödskinnen komma närmare inpå dem.

»Kunna vi ej sakta farten litet, Steve?», frågade Jim Gattling, »Några af hästarna börja flåsa. Det är blott sju mil kvar nu mellan oss och kullarna. Vi borde låta dem skridta fem minuter, så att de få hämta anden.»

Steve vände sig i sadeln och såg på hästarna. Flere började se medtagna nt.

»Vi skola rida litet långsammare», sade han, »men endast litet. När vi komma fram till toppen där borta, där vi ha en bättre öfver-blick, få vi väl se, hvad vi kunna göra.»

Hästarna höllos in litet, men tillätos ej falla ur galoppen till dess man kom till backens högsta höjd. Härifrån sluttade mar-ken jämt och regelbundet ned till den dal, ur hvilken kullarna reste sig på ett afstånd af sex mil.

»Jo, nu få vi att göra, det är då visst», sade Steve bistert. »Där komma de från båda hållen; det var just det, jag fruktade.»

»Ett utrop af något, som liknade skräck, hördes från flere munnar, ty två skaror indianer blefvo synliga, en på hvardera sidan, och båda hade liksom de själfva höjderna till mål. Den skara, som kom från vänster, kunde vara en mil aflägsen från dem, men hade ett betydligt försprång. Den från höger föreföll att vara dubbelt så långt bort och hade liksom de själfva just börjat rida utför den långa sluttningen.

»Vi skola hinna om truppen till höger», sade Broncho Harry, men den andra skall säkerligen afskära vägen för oss.»

»Det är sannolikt, Harry», sade Steve lugnt. »Men en lycka i olyckan är, att denna senare ej är mer än fyrtio eller femtio man stark, medan truppen på högra sidan är två gånger så manstark. Hade denna varit den första, hade det varit ute med oss. Riden ej för fort, gossar! Vi kunna ej komma om truppen till vänster, men det är ingen fara för den till höger. Hållen samma takt som nu, och hören på, hvad vi hafva att göra! Vi måste hålla tillsammans och hafva kvinnorna i midten, ty vi skola rätt igenom indianhopen. De nio af er, som hafva bössor, skolen hålla er närmast flickorna. I samma ögonblick, vi lyckats komma igenom, riden I rakt fram till foten af kullen med dem. Emedan jag och ingen annan känner till hvar stigen börjar, måste jag följa med er. Då I kommen fram, hoppen I genast af hästarna, fatten posto mot klipporna och gifven eld på indianerna. Broncho med de öfriga gör ögonblickligt front mot dem. Hejda dem en minut blott, det är nog! Därpå riden I fram under skydd af våra bössor.»

Indianerna sågo, att det stod i deras förmåga att afskära de hvite från kullarna, och de redo ej längre i carriére, såsom först när de blefvo synliga, utan saktade fart. De kunde, om de ville, börja striden på något afstånd från höjderna, men de hade ingen anledning att göra det. De sågo den större truppen, som kom från andra sidan och föredrogo att uppskjuta sammandrabbningen så länge som möjligt, för att deras vänner då skulle vara nära till hands. Steve märkte med tillfredsställelse, att de ej försökte rida förbi hans trupp.

»De dårarna», sade han till Broncho Harry, »de skola icke hinna målet mer än ett par hundra fot före oss och ej få tid attlossa mer än ett skott hvar, innan vi äro öfver dem. Hade de förstått sin sak, skulle de ridit nära nog ihjäl

sina hästar för att komma fram och så hoppat af samt besatt vägen, som leder uppför kullen, och behållit den. Då hade vi förlorat minst halfva antalet af vårt folk under försök att bana oss väg upp. Och sannerligen vi med kvinnorna kunnat göra det.»

Knappt ett ord talades mer, under det truppen galopperade framåt. Mil efter mil hade blifvit tillryggalagda, och höjderna tornade sig nu öfver dem. Då ryttarne kommit inemot en half mil frän foten, intogo de så småningom de platser, som blifvit dem anvisade. De, som voro väpnade med bössor, redo främst, därpå kvinnorna och sist de män, som buro blott och bart revolvrar. Den mindre indiantruppen gjorde halt och vände på hundra femtio alnars afstånd från foten af kullarna. De hvita voro då ett par hundra alnar ifrån dem. Den större indiantruppen var på ett -afstånd af omkring en half mil. Indianerna framför inväntade icke de hvites angrepp i medvetande om, att desses fart skulle bereda dem en fördel, utan störtade med höj dt stridsrop emot dem och afsköto på samma gång sina bössor.

Icke ett skott lossades af de hvite, förr än de båda fientliga “trupperna voro på tjugu stegs afstånd från hvarandra; men då smällde de tio första männens revolvrar. Flere af indianerna föllo. Därpå uppstod ett förfärligt larm, då fienderna drabbade samman, och så en kort, oordnad strid: indianerna stredo med tomahawk och spjut, de hvite med de dödande revolvrarne. Men villkoren voro för ojämna. Det fanns ej en bland de hvite, som ej siktade säkert, och då de i sluten kolonn trängde fram, smälte indianerna i hop som snö för dem. Det föreföll Hugh, som om endast en sekund förflutit från det striden öppnades, till dess vägen framför dem till klipporna var fri.

»Framåt!» kommenderade Steve. »Vi äro igenom dem, gossar.»

Under det Hugh ilade framåt, hörde han Broncho Harrys rop, revolvrarnas smatter och indianernas tjut. Kvinnorna redo nu i jämnbredd med dem.

»Brvn er ej 0111 flickorna nu», ropade Steve. »Alla spränga fram tillsammans!»

Inom ett par sekunder hade den första skaran hoppat af sina hästar och fattat posto bakom klippblock och buskar. Då de sutto af, uppgaf Steve ett högt rop, hvarpå den trupp, som stridt under Broncho Harrys anförande, gjorde helt 0111 och kom ridande fram

Hsnty, Rödskinn och Cowboys. 11till dem. Hade man endast haft att göra med den indianafdel-ning, som försökt spärra vägen, skulle det ej varit nödvändigt att söka skydd på kullarna. Halfva antalet hade vid angreppet fallit för kulorna från de hvites front. Salvan från Broncho Harrys afdel-ning hade fullbordat förstörelseverket. Hela drabbningen hade varat blott en half minut, men under denna korta stund hade de dödande sexpipingarna åstadkommit en förfärlig manspillan i indiantruppen. Ej fullt hälften af den galopperade tillbaka att möta de ankommande bundsförvanterna, och flere af dessa få öfverlefvande hängde i sadlarna, påtagligen svårt sårade. Elere än tjugu lågo kvar på platsen, där sammandrabbningen ägt rum. Några hästar stodo lugnt bredvid sina döda husbönder, andra rusade i vild fart fram öfver slätten. Höga jubelrop skallade å ömse sidor, då Broncho Harry med sin afdelning red fram och satt af.

»Det har varit en duktig kapplöpning», sade Långe Tom, »men vi rådde på dem ändå.» »

»Tom, låt nu stufva undan hästarna så omärkligt som möjligt mellan klippstycken och träd, och kommen sedan och intagen ed ra platser här nere! Vi skola försöka att komma ett stycke högre upp sedan, men nu ha vi ej tid med det; vi måste gifva den andra indiantruppen en vink om, att vi hafva bössor och förstå göra bruk af dem. Nu, gossar, tagen I stadigt sikte på den där rödskinns-hopen. Spillen ej bort ett enda skott! Så här!» Och Steve siktade och sköt, hvarpå hans kamrater följde exemplet.FJORTONDE KAPITLET.

Belägrade af rödskinn.

n större indianstyrkan hade hållit in sina hästar på några hundra alnars afstånd från kullarna, då de blefvo varse, att de öfverlefvande af den andra truppen komrao galopperande tillbaka och mötte dem. Ehuru de fått bekräftelse på, att de hvite eröfrat en skyddad position, hade ändock några af de mest ifriga ridit vidare och voro ett godt stycke i förväg, då de angripnes bössor gåfvo eld. Fyra indianer föllo, tre andra blefvo sårade, och dessa gjorde

då jämte kamraterna helt om och förenade sig med hufvudstyrkan, hvilken nu på anförarens befallning vek tillbaka.

»Nu, gossar, kunna vi gå upp till toppen, men först skola vi se efter, huru vår ställning är. Har någon stupat?»

»Ja, det fattas två», sade Långe Tom. »Jag såg huru två man i första ledet stupade.»

»John Spencer blef dödad», sade Jim Gattling. »Han red bredvid mig.»

»Boston var den andre», sade Broncho Harry. »Jag red bakom

honom och såg honom falla baklänges. Af det sätt, hvarpå han

föll, förstod jag, att han blifvit träffad i hufvudet.»

Fyra andra hade blifvit sårade, och en af kvinnorna hade fått en bösskula i axeln.

»Rödskinnen äro ej skickliga i att handtera sina bössor på hästryggen»» sade Långe Tom. »Om de ligga på marken och stödja bössan mot en stubbe, kunna de skjuta rätt bra, men det är blott att kasta bort krut och bly att försöka skjuta med bössa från en häst. Jag har ej känt mer än två eller tre hvita, som varit något så när säkra med sina gevär, när hästen varit i full fart. En sexpiping

är värd tio bössor, när man är till häst. Att galoppera och hållaarmen rakt utsträckt kan nog litet hvar, men att med båda händerna hålla i en bössa och sikta, under det hästen är i rörelse, är begrip -ligtvis ingen lätt sak. Om rödskinnen skyndat sig och hoppat af samt stödt sina bössor mot sadlarna, tror jag, att de kunnat skjuta ner hälften af oss, innan vi hunnit fram. Ja, Steve, ni och kvinnorna och de flesta af oss andra kunna så gärna gå upp på toppen, men Broncho och jag och två, tre till af gossarna skola stanna här nere och se efter hästarna. Lightning, du kan gärna stanna här nere med ett par andra karlar med bössor, och gifva dem en vink att hålla sig på afstånd, så att de ej ge sig till att skjuta på de andra, under det de gå upp till toppen.»

Men indianerna visade ej några tecken till att ämna oroa dem för närvarande. De visste, att deras fiender sköto längre och siktade säkrare än de själfva. De hade redan gjort allvarsamma förluster och voro ingalunda hågade att göra något brådstörtadt. De visste äfven, att de ej behöfde frukta för att flyktingarne skulle göra något försök att undkomma. Efter att hafva rådplägat, drogo de längre bort på slätten, och en kort stund därefter syntes rök uppstiga från fiere håll.

»Det finns ingen anledning att dröja här nere längre», sade Långe Tom. »Indianerna veta mycket väl, att de ej kunna intaga denna plats, åtminstone ej utan en förlust af hundra man, och det är ej rödskinns sed att spilla sina lif, i synnerhet då de veta, att de endast behöfva vänta för att ernå alldeles detsamma utan strid. Därför gå vi upp.»

Tre fjärdedelar af vägen upp till toppen var jämförelsevis lätt. Det tycktes, som hade i förgångna tider antingen klippan vittrat sönder på denna sida och sålunda en långsträckt sluttning blifvit bildad, eller att vatten och stormar kastat upp en bank mot den. Kullens höjd öfver dalen kunde vara omkring tre hundra fot, och sluttningen var bevuxen med träd och buskar, till dess den helt tvärt afslutade framför en klippmur femtio fot från toppen. Endast på ett ställe var denna mur genombruten af en klyfta, omkring tre fot bred på botten och lutande som ett hustak. Bottnen hade genom århundradens regn blifvit affilad och slät, och Hugh måste kasta bössan på ryggen och fatta tag i ojämnheterna i klippan på ena eller andra sidan för att kunna komma uppför. När han nådde toppen, fann han, att kullens öfversta del var nästan alldeles flat, ett par hundra alnar lång och lika bred. Den var täckt af gräs, och flere träd, af hvilka några voro ofantligt stora, växte här och där på denna slätt.»Nå, Bill,» sade han, då Royce kom fram till honom, »hafven I funnit vatten?»

»Ja, det är en fördjupning i klippan där i midten vid det stora trädet. Där finns vatten nog för oss och hästarna möjligen för en veckas tid. För oss, utan hästarna, kan det räcka en månad eller mer.»

»Hvad ämnen I göra nu? Föra upp hästarna hit?»

»Vi hafva ej bestämt den saken än. Jag förmodar emellertid, att vi komma att leda upp de bästa. Det finns ej bete

här uppe för alla, och åt dem, vi lämna kvar nedanför på sluttningen, få vi bära ned vatten i våra hattar.»

»Det finns väl ingen annan tillgänglig väg hit, på hvilken indianerna skulle kunna komma upp, än genom den där klyftan?»

»Nej icke en enda, ty öfverallt för öfrigt stupar klippan brant mot slätten. Kommer man ej genom klyftan, har man intet annat sätt än att flyga för att komma hit upp. Men finns det något, rödskinn aldrig tröttna på, så är det att vänta. Tiden har icke något värde för dem. Där de ha något att vinna, stanna de, och sända då och då ut några krigare att jaga, just som vore de hemma i sina byar. Gossar komma och tillföra dem majs och samla bränsle, och så länge vi äro här uppe, stanna de på slätten nedanför, om det så vore sex månader. De veta hur många vi äro. En stor del af dem har säkert varit här uppe, och då de veta, hvilken årstid det är, och huru mycket regn som fallit, lider det intet tvifvel, att de på pricken kunna räkna ut, huru mycket vatten som finns i pölen. Hvad föda beträffar, reda vi oss nog. Vi hafva hästar att äta, och hästkött är nästan lika godt som oxkött. En ung häst har till och med betydligt mörare kött än en gammal ko.»

Hugh gjorde nu en tur rundt omkring kullens ytterkant. Kullen bestod af en klippmassa, som reste sig lodrätt öfver slätten. Den var skild från den andra kullen genom en hundrafemtio fot vid klyfta. Det var tydligt att de i forna tider utgjort en enda massa, ty mellan dem gick en ås, som förenade dem. Denna stupade brant på båda sidor och afsmalnade uppåt i en mycket smal kant, där den hängde tillsammans med den kulle, på hvilken de befunno sig. Denna öfre kant låg femtio fot lägre än kullens topp, men höjde sig så småningom mot den andra sidan, där den löpte i jämnbredd med högplatån.

En eld hade redan blifvit tänd, och vid den kokade kvinnorna en del af det kött, de tagit med sig från indianbyn! Efter en stundsamlades alla, med undantag af två, som ställdes på post att vakta indianernas rörelse.

»Hör ni gossar», sade Steve, då måltiden var slutad, »det är ingen tid att förlora nu, och det är bäst att jag gifver mig af i kväll. Det är icke värdt att försöka resonnera bort, att vi sitta fast här, och det blir ingen lätt sak att skaffa i hop en styrka, som kan öppna väg för oss genom indianhopen där nere. Jag tror ej, jag blir i stånd att få i hop flere än femtio cow-boys vid Canadian och sedan skall jag rida till närmaste skans och få trupperna till hjälp, och den ligger omkring två hundra mil från Canadian. Det kommer att draga om tre dagar att komma dit, sedan jag lämnat nyssnämnda ranchos. Vidare kommer det att draga om minst fyra dagar, innan trupperna hinna dit. Två dygn behöfver jag för att komma fram till boskapsgårdarna, eftersom jag ej kan färdas om dagen. Således, om jag ger mig af i kväll, kunnen I i lyckligaste fall ej räkna pä att ha mig här igen förr än om tio dagar.»

»Ungefär så, Steve. Vi kunna nog hålla ut i fjorton dagar, ehuru vi nog få lof att sätta hästarna på förknappning hvad vattnet beträffar för att få det att räcka fjorton dagar. Och om vi finna att det tager slut fortare än vi väntat, måste vi slakta ned hälften af dem. Ja, det är nog bäst ni ger er af i natt, men se er väl för, Steve, ty man kan våga sitt lif på, att indianerna äro som en bisvärm kring kullen.»

»Hvilken väg ämnar ni gå utför, Steve?» frågade Hugh.

»Jag tänker att vi binda i hop repen. Lightning, och att I hissen ned mig öfver kanten.»

»Jag har just varit och sett på den bergås, som löper mellan den här och den andra kullen», sade Hugh, »och då kom jag att tänka på, att, om ni blefve nedfirad till den, skulle ni kunna komma öfver till den andra kullen. Två andra borde firas ner jämte er, och så kunde ni sedan af dem blifva nedsläppt vid den bortersta sidan af den andra kullen. Ni sade ju, att ingen någonsin varit på den, och därför är det väl ej troligt, att indianerna äro lika tätt kring den kullen, som kring den här.»

»Blixt och dunder, har ni ej rätt igen, Lightning! Jag vill genast gå och se mig för. Snart är det mörkt. Broncho och Långe Tom kunna ju följa med mig. Vi skola lägga oss ned, innan vi komma fram till kanten, ty man kan vara viss på, att många skarpa ögon bevaka en, och skulle de få se oss stå där och se påklipputsprånget, droge de genast sina misstankar. Medan vi äro borta, kunnen I andra gå ned efter hästarna.»

Det drog tid att leda alla hästarna upp för sluttningen. Prins och fyra till fördes upp på platån, men det var

nödvändigt att knyta remsor af filt omkring deras fötter för att sätta dem i stånd

att fatta fotfäste, då de klättrade upp genom klyftan.

»Jag skulle icke trott, att nötkreatur kunnat komma upp, där

hästar ej kunna det,» sade Hugh.

»Ah, boskap kan klättra nästan hvar som helst,» svarade den cow-boy, som tilltalades. Jag har sett oxar och kor bestiga platser, där man endast kunnat tro, att en get skulle kunna komma upp. Deras klöfvar äro mindre hårda än hästarnas hofvar och få bättre fäste på klippor. Men här skulle hästar utan mycken svårighet kunna klifva uppför, om de ej vore skodda. Med skor är det däremot icke lätt för dem.»

Under det hästarna blifvit förda upp, hade mörkret inbrutit. Fyra man ställdes ut på vakt: två halfvägs upp på sluttningen, två vid dess fot. Något angrepp väntade man ej, ty indianerna för-stodo naturligtvis, att man höll skarp utkik, och att ingen möjlighet fanns för dem att obemärkt smyga sig upp för kullen. Hugh var ej med i första vakten och slog sig därför ned med de andra kring elden.

»När ärnar ni ger er af, Steve?»

»Så snart det blir riktigt mörkt. Det tjänar till ingenting att dröja. De äro på sin vakt nu och komma att hålla vakt hela natten, så därvidlag blir det ingen skillnad, och ju förr jag kommer i väg, dess längre hinner jag innan morgonen. Det är öfverenskommet, att om jag blir tillfångatagen, skall Jim Gattling försöka efter mig, och, om det går honom på samma sätt, Broncho Harry därnäst. Sedan kunnen I själfva öfverenskomma sins emellan.

»Jag vill bli den nästa efter er», sade Hugh. »Om ett par dagar är Prins färdig till hvad som helst, [ndianerna kunna ej hafva många lika snabba liästar som han, och om jag blott väl kommer förbi dem, kunna de sedan rida, så fort de behaga. Det är ej många, som skulle hinna upp mig, och skulle de lyckas, har jag min revolver och kan handtera den. I natt ville jag ej göra försöket, ty många af rödskinnens hästar äro uthvilade, oeh Prins be-höfver minst tjugufyra timmar, innan han åter duger något till; men skulle ni vilja uppgifva er plan för i kväll, Steve, vill jag försöka i morgon kväll.»»Nej, gosse, nej, vi skola göra så som vi öfverenskommit. Det kan hända ni skalle lyckas, men kan hända inte också. Troligast är, att ni ej skulle lyckas, ty antagligen skulle ni genast stöta ihop* med ett dussin af dem och få en lasso slungad öfver axlarna, innan ni hvarken såg eller hörde dem. För öfrigt är ni ung. Lifvet ligger-framför er. Jag börjar bli gammal, och Rosie får sin Jim, som tar hand om henne, så det betyder ej så mycket, hur det går med mig.»

En timme senare var det alldeles mörkt. Steve hade lagt sin hatt på kanten af klippan rakt öfver klipputsprånget, då han undersökte stället med Harry och Tom. Flere rep bundos tillsammans.. Medan man höll på härmed, aflägsnade sig Steve med sin dotter och Jim Gattling från elden, och dröjde afsides fem, sex minuter. Han kom ensam tillbaka.

»Jag är redo», sade han. »Farväl allesammans! Hoppas, jag snart får återse er.» Han skakade hand med alla, därpå tog han sin bössa och gick utan att se sig tillbaka, åtföljd af Broncho Harry och Långe Tom. Denne sade till Hugh och två andra: »Kommen I också! Vi komma att behöfva er för att fira ned oss och sedan hissa upp oss igen.»

Man fann snart hatten. Alla tre togo af sig stöflarna. Broncho* Harry band tillhopa Steves med en repstump och slängde dem öfver axeln på sig, och både han och Tom lämnade sina revolvrar och bälten kvar.

»Nu äro vi färdiga», sade Harry; »kom ihåg Steve att hålla ansiktet mot klippan, så att bössan ej skrapar emot den! Man kan ej vara nog försiktig, som ni vet.» En ögla träddes under armarna på Steve ~ »Lägg dig ned, Hugh, med ansiktet öfver kanten, så att Steve kan säga dig, om vi äro på ena eller andra sidan om bergkanten. Den såg ut att vara rakt inunder här, men kanske den ej är det.»

Harry hade till Hughs förvåning tagit sin filt med sig, då han lämnade elden, men nu insåg Hugh hvad meniugen därmed var. Den veks ihop och lades under repet i afsikt att förekomma att detta möjligen skulle kunna genom

nötning mot klippan blifva af skuret.

»Nu skola Tom och jag hålla repet ett stycke ifrån oss,» sade Harry »och I två halen ned det. Nu är det i ordning, Steve.»

Steve lade sig på knä vid kanten och firade sig ned till dess repet blef spändt. Broncho och Tom höllo det så långt ut, de kunde, och de andra två sänkte det lugnt och stadigt. Det var så mörkt, att Hugh ej kunde se åsen och snart förlorade hanSteve ur sikte. Strax därpå hörde han emellertid honom säga: »En fot ungefär mer åt höger.» Ett par sekunder därefter upphördespänningen på repet.

»Är ni lyckligt nere Steve?» frågade Hugh.

»Jag sitter gränsle öfver åsen», svarade Steve. »Nu makar jag mig framåt och I kunnen när som helst släppa ned Broncho.»

De andra båda männen sänktes ned, och så blef det en lång tystnad. Det var ingen lätt sak, det visste Hugh, att krypa fram på klippåsen, ty den var ingalunda jämn. Största faran bestod dock i att det kunde vara lösa stycken, som rubbades och föllo slamrande ned. När emellertid tio minuter förflutit utan att något ljud förnummits, voro väktarne säkra på, att de tre männen lyckligen nått toppen *midt emot. Det var ingenting annat att göra än att sitta och vänta nu. Efter en och en half timmes förlopp lutade sig Hugh åter ut öfver kanten och lyssnade ifrigt. Då hörde han en röst nerifrån som sade: »Släpp ned det andra repet, Hugh, vi

äro båda tillbaka bär.»

Det kortare repet släpptes ned, ty det längre hade blifvit an-vändt till att fira ned Steve från den andra kullen, och efter en liten stund stodo Broncho och Långe Tom uppe hos dem.

»Jag tror gubben kom lyckligt och väl i väg», sade Broncho Harry. Vi hafva stått och lyssnat hela tiden, men ej hört ett ljud Det är alldeles fullt af det där slöddret här rundt omkring. Du hör skallet af prärihundarna och uggleskriket. Det är rödskinnen* som gifva tecken åt hvarandra, hvar de befinna sig; de äro som en svärm kring foten af den här kullen, men vi hörde dem icke på andra sidan, och där tror jag ej det finns många. Steve måsto ha kommit förbi dem nu. Det var en ypperlig idé af dig Hugh* han skulle aldrig kommit förbi fienden, om vi hissat ned honom här; men det kan jag säga, att det ej var någon lätt sak att i mörkret maka sig fram på den där smala bergåsen. Men vi äro ju vana att hålla balansen i sadeln, och därför kunde vi göra försöket; på somliga ställen var klippan nära nog så skarp som en knif.» •

»Tror du det är fara för ett nattligt angrepp, Broncho.»

»Man kan aldrig vara säker på det där slöddret, men jag tror knappt det är sannolikt, att de ämna försöket; de veta ju, att de ej kunna komma upp till toppen, och att det enda, de skulle kunna göra, vore att döda några af hästarna och skjuta ihjäl skiltvakterna. Och för detta anse de väl ej värdt att riskera flere lif; för resten är det icke godt att komma upp här i mörkret. De kunna krypaljudlöst som ormar ute på slätten, men det är icke lika lätt att klättra i mörkret mellan buskar -och klippstycken. Det kunde de ej utan att höras. Det kan väl hända, Hugh, att en eller annan af ungtupparna, som önskar att utmärka sig och fikar efter skalper, smyger sig upp för att se efter, om han kan få tag i någon, som håller på att lura af där nedanför på sluttningen, men det är också allt, och jag tror ej ens man kommer att försöka det i natt. Säkert vakta alla på, att ingen må kunna komma härifrån; det är deras största angelägenhet. För öfrigt är det sannolikt, att höfdingarna i morgon bittida skola försöka förmå oss att gifva oss, och det vore ej rådligt, att någon dumdristig ungdom på egen hand äfventyrade ett försök, innan de blifvit förvissade om, att vi ej ämna gifva oss utan strid. Emellertid vill jag råda dig, Lightning, att, när vakten kommer till din tur, icke lägga ifrån dig bössan samt akta dig för att somna.»

»Och jag känner verkligen ingen lust heller att våga försöket, det kan jag säga dig, Broncho.»

»Det trodde jag icke heller. Jag menade endast, att det ej vore tryggt att göra så. Steve har ej ställt ut tillräckligt med vakt tycker jag. Det måste jag tala med de andra om. Jag anser att vi borde dela oss i två vakter med tio man i hvardera: fyra nere vid foten af kullen, fyra hos hästarna och två här uppe vid slutet af vägen. Vi komma ej att få

mycket att göra i morgon och kunna då sofva så mycket vi behaga.»

»Jag håller med dig därom, Broncho. Nu, då Steve kommit lyckligt igenom fienden, veta vi ju, att vi snart komma att få undsättning, och det vore dåraktigt att utsätta oss för fara endast och allenast af brist på vaksamhet. Jag skulle vilja gå längre och låta femton man hålla vakt under natten och endast fem, hvilka sedan under dagen finge hålla utkik, sofva.»

»Det skulle ej bli bättre, tvärtom sämre, ty det är svårt att hålla sig vaken hela natten, i synnerhet om natt efter natt förflyter utan fara.»

De hade im hunnit fram till de andra, och det blef stor glädje vid underrättelsen, att Steve Rutherford kommit väl förbi fienden.

»Ar ni säker på, Harry, att de ej kunnat tillfångataga och döda honom alldeles ljudlöst?» frågade Rosie ångestfullt.»

»Alldeles säker. Steves sista ord voro: Mag skall hålla min

sexpiping i hand, och om de anfalla mig med pilar, skall jag nog skjuta ett eller par skott, innan jag stupar, var viss på det, Broncho!' Och det skulle han äfven hå gjort. För öfrigt är det ickeindiansed att döda någon utan att tjuta därvid. Et.t rödskinn liknar en höna som lägger ägg; det måste skrika ut det för hela världen. Nej, flicka, ni behöfver ej vara orolig. Er far har kommit lyckligt och väl i väg, och nu antar jag. att han är tio mil härifrån.»

Harry föreslog nu, att halfva antalet af männen skulle hålla ständig vakt, hvartill de genast samtyckte. Sex af dem togo sina vapen, lämnade elden utan att säga något vidare samt gingo att intaga sina platser på sluttningen.

»Nu Rosie ger ni oss te och en bit mat, och sedan ju förr vi somna dess bättre. Vi behöfva ha ögonen med oss, då turen sedan kommer till oss att vaka.»

Klockan toll: voro de uppe igen och gingo ned för kullen. »Nu Harry,» sade Långe Tom, »skola Lightning, du och jag gå ända ned, tre andra hålla sig på ett afstånd af ungefär femtio alnar bakom oss, två äro hos hästarna och två här på toppen.»

Då de intogo sina platser och de män, hvilka. de aflöst, återvände upp till toppen, sade Långe Tom: »Hör ropen, Lightning!

Rödskinnen hafva hört, att vi flyttat oss, och uppmana hvarandra att hålla skarp utkik. Jag tänker de äro som en bisvärm omkring oss här, ty de veta att, om en af oss försöker rvmma på hästryggen, är det härifrån han måste ge sig af; men de kunna knappast antaga, att vi äro sådana dårar, att vi skulle försöka det, tycker jag. Nu går du fem, sex alnar åt höger och ställer dig bakom en klippa. Du måste se rakt framför dig, i fall det skulle röra sig i gräset, och lyssna till hvart ljud där till höger, i fall något rödskinn skulle ämna smyga sig upp till oss där mellan buskarna. Jag går åt vänster, och Broncho kan taga plats i midten.

Hugh intog sin plats och höll vaksam utkik samt lyssnade uppmärksamt efter minsta ljud. Framför sig kunde han urskilja den vidsträckta slätten, på hvilken här och där några låga buskar växte. Emellanåt föreföll det hans spejande öga, som såge han någon dunkel massa röra sig, men han visste, att detta mycket väl kunde bero endast på inbillning. Timme efter timme förflöt. Nu kom Harry smygande fram till honom och sade: »Om en timme

gryr dagen, Hugh, pass på väl nu; om de ämna ett försök, är det just nu, då himlen börjar ljusna.

Allt förblef emellertid lugnt, och Hugh kände sig i ej ringa grad lättad, då det småningom ljusnade vid östra horisonten och han insåg, att Harrys farhågor voro ogrundade och att intet anfallvore att befara. Vid soluppgången blefvo skiltvakterna aflösta, och den afdelning, som hållit vakt, drog sig tillbaka upp på toppen, hvarifrån man hade en öfverblick af hela slätten. Det var omöjligt för indianerna att nu smyga fram till kullarna utan att blifva sedda. Två timmar senare syntes en liten truppafdelning från indianernas hufvudkvarter närma sig; de stannade på fem hundra alnars afstånd, två indianer stego framom de andra och höllo upp sina armar för att visa, att de icke hade några bössor med sig.

»Jag tänkte just, att de önskade ett samtal på morgonen», sade Broncho Harry. »Det är nog bäst, att två af oss gå ned och möta dem.»

»Det är häst att du och Jim Gattling gå, Broncho.»

»Nej», sade Jim, »det är bättre Rason följer med Broncho; han kan tala deras språk någorlunda, och det kan icke jag; det är icke troligt, att någon af deras höfdingar talar engelska.»

»Det kan du ha rätt i, Jim. Ehuru det efter all sannolikhet ej blir något resultat, är det i alla fall bäst att förstå, hvad de säga. Tag sexpipingen i fickan, Rason, ty de hafva nog sina tomahawker och knifvar gömda någonstädes i närheten; och så är det bäst, att några stycken till följa med utför sluttningen. Icke för att det är troligt att de rusa på oss, men då de finna, att vi ej ingå på deras villkor, blifva de måhända uppretade.»

Hugh betraktade mötet uppifrån kullens spets. Det räckte blott tio minuter, hvarefter de utskickade skildes åt och återvände till sina respektive trupper. Resultatet var tydligt; ty när indianhöf-dingarna kommo tillbaka till sitt folk, uppstämde de ett utmanande härskri, hvilket upptogs och fortsattes öfver hela slätten.

»Just hvad jag antog», sade Harry. »Rödskinnen tycka alltid om att öfverlägga, innan de börja strida, äfven då de veta, att ingenting kan vinnas med det.»

»Hvilka förslag hade de att göra?»

»De sade, att de visste att vi skulle kunna hålla ut en tidT men att vattnet snart skulle taga slut, och då blefve vi nödsakade att gifva oss. Vi hade röfvat de hvita kvinnorna ur deras läger och dödat deras unga män; men så framt vi ville lämna ut kvinnorna och afstå våra vapen och vår ammunition, skulle de låta oss fritt aftåga.»

»Hvad svarade du på det, Broncho?»

»Jag svarade, att vi hade det mycket bra här uppe, och att, om vi hämtat kvinnorna från dem, så hade de först stulit dem från oss-Hvad vapnen anginge, vore de nyttigare i våra händer än i deras; men om dø ville återvända till sina byar, skulle vi lofva att ej göra dem något ondt, förr än de oroade oss på nytt.»

»Hvad var det för höfdingar, Harry?» .

»Den ene var Örnen. Han är en mäktig höfding; jag har ofta hört honom omtalas. Den andre var Ugglan. Jag föreställer mig, att Örnen är anförare i striden och Ugglan rådgifvaren. Ugglan är en slug kanalje, och Örnen en smärt, högrest indian, med hvilken jag ej gärna skulle vilja inlåta mig i en tvekamp på knif och tomahawk. Han sade att det tjänade till ingenting att hoppas på undsättning, ty ingen kunde komma fram därmed till oss, och så framt vi ej kunde flyga, skulle vi ej lyckas komma förbi hans krigare; att till och med, om vi kunde det, skulle våra skalper hänga i deras tält, långt innan vi hunne fram till någon rancho. Jag svarade, att han gärna finge våra skalper, om han kunde taga dem; men att det blott kunde blifva af döda kroppar, han skulle lyckas få dem, ty så länge en enda af oss hade styrka kvar att trycka af sin pistol, skulle han ej komma upp på kullen. Det var allt. Han visste mycket väl, hvad för svar han skulle få. Han önskade se, förmodar jag, huru vi togo saken, och om vi voro vid godt mod. Det var endast spel, och ingendera af oss hade lust att visa sina kort.»

Denna natt hade Bronchos afdelning första vakten och blef af-löst vid midnatt. Indianerna hade förhållit sig lugna hela dagen, och Harry sade till Hugh, då de efter aflösningen återvände upp för berget: »Det skulle ej förvåna mig, om de försökte göra ett

angrepp före morgonen. För det första hafva de varit underbart lugna hela dagen, och för det andra tror jag, att höfdingen, då lian erkände, att vi skulle kunna behålla vår position, ville ingifva oss den föreställningen, att han ej ämnade göra anfall på oss utan betvinga oss genom svält. Naturligtvis komma de att göra det sedan, men jag tänker de försöka med en stormning dessförinnan. Yret du hvad, Hugh, vi skola genast börja föra upp de öfriga hästarna till toppen. Det är ej något bete att tala om, där de nu äro, och det kan vara rätt så godt, de äro ur vägen, om det blir en strid.»

De tio karlarna hade snart fått upp hästarna på, platån och därpå lade de sig att sofva. Morgonen grydde just, när

ett gevärs -skott ljöd genom luften. Det åtföljdes omedelbart af tjugu andra samt af ett vildt tjut; hvarenda en for upp och skyndade fram till stigen. »Hugh, du och två till fatten posto på klippans ytterstakant till höger om klyftan. Du, Tom, samt Stumpy och Rason tagen plats till vänster om den oeh betäcken oss, clå vi vika tillbaka, hvilket vi sannolikt komma att göra. De öfriga följa mig.»

Från klippans ksfnt, där Hugh hade sin plats, kunde han se blixtarna från gevären mellan klipporna och träden vid foten af sluttningen, och snart varseblef han dem högre upp. Det tycktes, som skulle en skara indianer hastigt stormat framåt och skaffat sig skydd, och att de nu med vapen i hand banade sig väg uppåt. De anfallne hade retirerat, ty de mötande blixtarna från deras gevär syntes halfvägs uppe på sluttningen. Smattret af gevärselden tystnade aldrig, men likäl hördes indianernas tjut ännu starkare. De hvite stredo under tystnad.

Det var ännu för mörkt för att man skulle kunna urskilja figurerna, och Hugh och hans kamrater förblefvo overksamma.

»De våra draga sig tillbaka, Bill», sade Hugh till Royce, som stod några steg från honom på andra sidan om klyftan.

»De äro tvugna därtill», svarade Royce. »Jag gissar det är två hundra indianer där nere, och huru svårt det än är för dem att bana sig en väg genom buskarna, skola de göra det. Snart, skall du få se, är vårt folk här uppe.»

Fem minuter senare blefvo också verkligen några figurer synliga. »Hvilka ären I?» ropade Hugh.

»Det är vi», ropade en röst tillbaka. »Dé äro för många för oss, och Broncho har befallt oss gå tillbaka och hjälpa er att betäcka de andras återtåg.»

Småningom aftog elden från försvararnes gevär bland klipporna, samt upphörde slutligen alldeles. Då kommo i detsamma allesammans rusande upp för fotstigen, följda i hack och häl af en mängd springan-de figurer. De, som stodo på klippkanten, afsköto nu sina gevär. Det blef ett allmänt skrik och tjut, och förföljarna skyndade tillbaka in bland klippstycken oeh buskar, hvarifrån deras bössor gåfva en förbittrad eld. Rason föll baklänges, träffad i hufvudet, och ett skrik på andra sidan om klyftan gaf till känna att åtminstone en där blifvit träffad.

»Läggen er ned», ropade Hugh, »och skjuten öfver kanten!»

Inom en minut var hela truppen samlad på toppen. Det ljusnade nu hastigt; men ingen af de anfallande var synlig, ehuru rök-hvirflar från klippstycken och buskar skvallrade om, huru tätt de voro samlade där.»Tror du, de komma att företaga en stormlöpning?» frågade Hugh Broncho, som tagit plats bredvid honom.

»Nej», sade Broncho. »Jag tror, att de ej väntade att finna så många man på vakt på sluttningen, utan trodde sig kunna intaga den i ett tag och därpå hinna hit, innan vi voro beredda att mottaga dem och innan det var tillräckligt skjutljust. De kunna ej samlas i tillräckligt stort antal mellan klipporna där nere för att hafva någon utsikt att företaga en kraftig stormning.»

Påtagligen var detta också indianernas mening; de insågo snart, att det var farligt att genom skjutande förråda sin ställning, ty hvart skott besvarades ögonblickligt, och flere ljöto döden, då de lyfte hufvudet för att skjuta sina skott bakom klipporna. Gevärselden upphörde därför så småningom.

»Nu står det på samma punkt som förut», sade Harry, »blott med den skillnaden att, ifall de ämna företaga en stormning i mörkret, de äro närmare än hvad de vöro förut. Att vi ej kunde behålla sluttningen, ifall de gjorde ett angrepp, det var ju klart. Det är ingen fara, att de försöka löpa till storms så länge det är dager. Sex man på vakt är för närvarande tillräckligt. Nu måste vi rådgöra om, hvad vi böra företaga för åtgärder, som bäst kunna gagna.»

Sex man valdes ut till vaktgöring; de öfriga samlades till rådplägning. »Vi måste på något sätt blockera klyftan», sade Harry. »Om de storma i mörkret, kunna vi döda en mängd af dem, men olyckan är, att de skola komma upp. Ja tycker det vore bäst, vi dödade hälften af hästarna och trafvade upp kropparna där nere vid ingången. Det blefve en skans, som äfven kommer att taga emot för kulorna.»

Det blef ett allmänt instämmande. Men Hugh sade: »Din idé förefaller mig mycket god, Harry, men vore det icke bättre ändå, att vi gjorde ett bröstvärn midt i klyftan, och att vi skure af några tjocka trädgrenar och satte för ingången. Eller om vi fyllde hela klyftan med grenar? Då skulle det bli mycket svårt att komma igenom, och ett par af oss med sexpipingar bakom forskansningen skulle förekomma, att de toge bort den, isynnerhet som de andra samtidigt kunde skjuta här uppifrån.»

»Förträffligt», sade Broncho Harry. »Därigenom blefve vi så säkert skyddade, som funnes ingen klyfta alls. Heder åt dig igen, Hugh! Vi börja arbetet genast.»

De hade ingen yxa med sig, och det tog hela dagen för dem att med bowieknifvarna afskära fem, sex stycken väldiga grenar.Emellertid blef det till sist gjordt. Grenarna drogos fram till klyftan och släpptes ned i den med storändarna inåt, och Broncho Harry och ett par andra gingo ned i klyftan och ordnade dem så, att en fast skiljemur utåt bildades af grenar och löf. Ett och annat skott kom nedifrån sluttningen, men utan att tillfoga någon skada. Slutligen voro alla grenarna isatta och en tät häck fyllde klyftan, tolf fot i höjd.

»Vi kunna spara hästarna», sade Harry. »Genom den där häcken kunna de ej tränga, då vi stå på andra sidan om den. De skola ej ens göra ett försök. Sannolikt kommer en af dem att krypa upp hit, när det blir mörkt, och se efter, hvad vi hållit på med för något, och när han rapporterat saken, skola de förstå, att spelet är förloradt för så vidt det gäller att intaga platsen med storm.»

Intet förnyadt anfall blef företaget. Indianerna behöllo sluttningen, ty allt emellanåt, då någon af de belägrade kom tillräckligt långt ut på kanten för att hans hufvud skulle blifva synligt, af-skötos skott, men eljest var allt lugnt. Så snart den medförda maten var slut, dödades en af indianhästarna, och Hugh fann, att dess kött iiigalunda var dåligt. Med vattnet hushållade man försiktigt, i det att både människor och hästar sattes på minsta möjliga ration. Man tjudradé hästarna för att hindra dem att beta efter behag, och gräset skars af och räcktes dem i små bingar, uppblandadt med löf af träden. Med mycken sparsamhet skulle man lielt säkert kunna hålla ut fjorton dagar, därom voro alla öfverens.STRID MED INDIANER.FEMTONDE KAPITLET.

Med karavanen.

p||||pj^|trax efter dagbräckningen tolfte dagen rapporterade vakten, att två indianer kommo galopperande i sporrsträck inåt dalen. Nu blef det jubel bland de belägrade på kullen, ty de tviflade ingalunda på, att dessa två kommo med underrättelse om, att undsättning nalkades. När ryttarne anlände till hufvudkvarteret ute på slätten, blef det genasf lif och rörelse där, och efter ett par minuter sågos indianerna rusa ut till de betande hästarna, och gälla tjut genomträngde luften.

»De, som äro väpnade med bössor, böra komma till kanten», ropade Långe Tom. »Alla rödskinn, som hålla till här nedanför på sluttningen, komma att om en liten stund störta ut på slätten för att få höra nyheten, och några af dem måste vi på något sätt hejda.»

Ett par minuter därefter rusade verkligen en massa indianer fram från träden vid foten af kullen och styrde kosan till lägret. De hvite öppnade genast eld, men en springande karl långt nedanför är ett svårt mål, och icke ett enda skott träffade.

»Kallen I det där att skjuta?», sade Broncho harmset.

»Men du förstår väl, Harry», sade Hugh, »att en brun fläck trehundra fot nedanför en och dubbelt så långt aflägsen ifrån en icke är lätt att träffa.»

»Ja, det kan ju icke hjälpas», sade Harry. »Men nu skola vi göra oss i ordning att tåga ut och bistå våra vänner. Hit med några rep! Vi skola knyta dem kring grenarna och rycka upp dem, en och en i sänder. Nu ha vi ej att frukta en stormning längre. Hör du, Jim, du med några af din skara stannar här och vaktar kvinnorna, och vi andra göra ett utfall.»

Henty, Rödskinn och Cowboys. 12Skiltvakten uppgaf ett rop. »Jag kan se dem», sade han.

»Huru många äro de?»

»Omkring åttio, tycker jag. Det är en tät hop i midten, som

jag förmodar är soldater, och mellan trettio och fyrtio, som rida

fritt; dessa äro förmodligen cow-boys.»

»Det är jnst rätta antalet», sade Harry, »vore de flere, så ville

indianerna ej strida. Jag vet ej huru de nu ämna, men då jag

ser, att de måtte vara trehundra man starka, förmodar jag att de skola försöka. Nu, bort med grenarna!»

Efter en kvart voro alla grenarna upphalade ur klyftan. Under det detta arbete pågått, hade kvinnorna gifvit hästarna foder och en dnktig klunk vatten, ty nu var det ej längre anledning att spara på förråden. Hästarna sadlades och leddes ned genom klyftan. Under tiden hade alla indianerna stigit till häst och rörde sig nu framåt i en tätt sluten trupp den framtågande fienden till mötes.»

»Nu, Jim», sade Broncho Harry, »ställer du dig på kanten, och när du ser striden begynna, viftar du med handen. Vi kunna ej rycka ut, förrän de drabbat i hop, och vi lära ej komma att se så långt där nerifrån.»

Männen gingo nu utför kullen och stego därpå till häst. Tio minuter höllo de stilla, med ögonen fästa på Jim Gattling. Nu viftade han med armen, och ögonblickligt satte de under högt rop af i galopp. Så snart de hunnit ut på öppna slätten, hörde de gevärssmattret, och sedan de galopperat en half mil, blefvo de varse striden. Indianerna slogos käckt med soldater och cow-boys, hvilka nu slutit sig till hvarandra. Sablar blänkte i solen, lyfta tomahawker och spjut syntes öfver massan. Revolvrarnas skarpa skott hördes utan afbrott, och en lätt rök låg utbredd öfver det hela.

»Nu går det hett till, gossar», utropade Långe Tom. »Vi skola hålla oss tysta, till dess vi äro inpå dem. De äro för mycket upptagna att märka oss nu, Hållen tätt ihop, och vi skola skära oss igenom dem som en knif.»

Ej ett ord talades under det de galopperade fram mot valplatsen. Då de hunnit på ungefär ett par hundra fots af stånd därifrån, uppgaf man ett varningsrop, hvarvid några af indianerna vände sig om men i ett enda ögonblick hade den lilla truppen under högt rop kastat sig öfver dem och klufvit sig en väg midt igenom indian-hopen, hvarvid hästar och ryttare blifvit omkullridna genom våldsamheten i deras anlopp. Revolvrarna talade sitt fruktansvärdaspråk, och indianerna föllo i massa omkring dem. Inom en minut hade de trängt fram till de hvita. Det blef ett sorl af välkomsthälsningar, och den officer, som kommenderade militären, utropade:

»Nu är det er tur, gossar! Gifven på dem duktigt, gören det riktigt hett för dem!» hvarpå man med förenade krafter anföll indianerna.

Hittills hade fördelen varit hvarken på ena eller andra sidan. Visserligen hade flere indianer än hvita stupat till följd af öfver-lägsenheten i de senares vapen, i all synnerhet cow-boy-afdelningens revolvrar. Likväl gjorde sig rödskinnens öfverlägsenhet i antal gällande, och då cow-boys afskjutit alla skotten i sina revolvrar, hade de inga vapen att sätta emot indianernas spjut och tomahawker. Nu hade emellertid det häftiga angreppet bakifrån gjort fienden afbräck. Under det korta uppehåll, som åstadkommits häraf, hade en stor del af gossarne passat på och lagt in nya patroner i sina pistoler, och efter en kort stund började nu indianerna vika, medan de mindre modiga bland dem vände om sina hästar och flydde.

Örnen och några andra höfdingar stredo med förtviflans mod; men då den förre föll för en af kavalleristernas sablar, spred sig panik bland hans anhängare, och som genom en ögonblicklig ingif-velse vände de och togo till flykten. Man förföljde dem ej länge, ty den trupp, som kommit till undsättning, hade under den långa ridten tröttat- ut sina djur, och den belägrade truppens hästar hade blifvit utmattade genom hunger, under det indianernas däremot hvilat sig flere dagar och därför mycket snart lämnade de andra efter sig. Efter hjärtliga lyckönskningar från räddarnes sida och uppriktiga tacksägelser från de undsattes, återvände truppen till valplatsen. Fyra kavallerister och två cow-boys hade stupat, och många hade blifvit allvarsamt sårade; men på

indianernas sida hade öfver trettio blifvit dödade. Grafvar öppnades åt de fallne hvita, de sårade blefvo förbundna, och därpå fortsatte man ridten fram till kullen, vid hvilkens fot kvinnorna och de nybyggare, som blifvit kvarlämnade att skydda dem, redan samlat sig; ty så snart de sett slätten betäckt med flyende rödskinn, hade de genast skyndat ned från toppen.

Steve hade återvändt med den trupp, han uppbådat. Han hade blifvit illa sårad i striden: en tomahawk hade borthuggit hans ena öra, gifvit honom ett sår i kinden och ett annat ännu fruktansvärdare i axeln. Det oaktadt var han vid gladt mod.»Jag kommer ej att se så bra ut, min flicka», sade han till sin dotter, som brast i tårar vid åsynen af hans sår; »men jag var ju ej någon o vanligt vacker karl förut heller, och så tänker jag mig ju ej ut på friarfärd igen. Indianerna ha vi emellertid gif vit en läxa, som de böra minnas».

När handskakningar och lyckönskningar voro öfver, höll kaptenen rådplägning med Steve och några cow-boys angående lämpligheten af att fullfölja segern och angripa indianerna hemma i deras byar.

»Jag skulle ej anse mig berättigad att göra detta», sade officern, »så vidt jag ej vore fullt säker på framgång. Kommendanten på fästningen gaf mig order att undsätta detta sällskap, och det har jag gjort, men han sade ingenting om, att vi skulle inlåta oss i ett ordnadt fälttåg mot indianerna».

»Jag skulle ej. göra det, kapten», sade Steve. »Jag anser, att de ej haft hälften af sina krigare här i dag, nej icke fjärdedelen, ty de beräkna att kunna sätta i fält tusen stridbara män. En annan sak är den, att de cow-boys, som nu äro med oss, alla äro upptagna vid boskapsgårdarna, och ehuru de villigt följde med för att rädda kvinnorna och gifva rödskinnen betaldt för mord och brand i vårt nybygge, förmodar jag de önska gifva sig af tillbaka till sitt arbete nu. Men äfven med dem äro vi ej nog många för den styrka, rödskinnen kunna draga i hop; så att, om ni vill taga ett råd af mig,

kapten, bör ni ej förlora en minut, ty man kan icke veta, huru fort de kunna vara öfver oss igen».

»Ni har rätt» sade officern, »det skulle vara dårskap att dröja här. Jag förmodar I ären alla redo att gifva er af».

»Det tror jag visst», sade Steve. »Hästarna hafva redan blifvit nedförda från kullen».

Officern gaf nu order att man skulle sitta upp.

Under det detta samtal fördes, hade Hugh, som varit upptagen

med att gifva Prins ett godt mål af den säd, soldaterna medfört åt sina hästar, märkt att en af kavalleristernas blickar voro riktade på honom.

»Nej, se ’Luscombe!» utropade han; »hvilken kunde ha tänkt att få se dig här?»

»Tyckte jag icke, att det måste vara du, Hugh», sade den tilltalade, då de tryckte hvarandras händer, »men du har blifvit så förändrad och lagt ut så väldigt på dessa aderton månader, .sedan vi skildes, att jag verkligen tvekade ett ögonblick. Det vardå en ogemen tur att träffa på dig. Jag höll på att bli sjuk af tjänstgöringen på den där gamla fästningen, där den ena dagen var alldeles lik den andra och man ingenting annat hade att göra än att hålla sig hel och ren, då ett bref en dag anlände från far min. Jag sade dig ju, att gubben förr eller senare komme att gifva med sig, och nu skickade han mig penningar att lösa mig fri ur tjänsten och till hemresan. När jag var på väg till kommendanten för att framställa min anhållan, fick jag se Rutherford komma ridande till lägret. Hans ärende var påtagligen mycket viktigt, ty då han drog in tyglarne, störtade hästen död. Därför väntade jag tills jag fick höra, hvad han medförde för en underrättelse. Vår skvadron fick order att genast stiga till häst och rida och undsätta ett sällskap nybyggare och cow-boys, som voro belägrade af indianer.

»Då förstår du, att jag stoppade brefvet i fickan och nämnde ingenting därom. Vi hade varit ute på rekognoscering bland indianerna och haft ett par, tre lumpna skärmytslingar med dem; men ingenting att tala om. Att döma af hvad Rutherford sade, artade sig detta att blifva en riktig strid, och därför kom jag hit, som du ser. Detta har varit en frisk fläkt i mitt enformiga soldatlif. Och att tänka sig, att du var en af dem, vi ridit trehundra mil att rädda! Berätta nu om dig själf!»

I detsamma ljöd en trumpetstöt till tecken att man skulle sadla.

»Jag skall berätta, då vi rida framåt», sade Hugh. »Förmodligen kommer det ej att hållas någon bestämd ordning under vår återridt.»

Fem minuter senare red hela truppen i kort galopp genom dalen. De höllo ej in hästarna förrän sent på aftonen, då de gjorde halt. En stark skiltvaktskedja ställdes ut under natten, men ej spår af indianer märktes, och följande dag kom man fram till en af ranchostationerna.

Under de båda dagsmarscherna och i lägret hade Hugh och Luscombe hållit i hop; denne senare hade af sin kapten erhållit tillåtelse att träda ur ledet, då han omtalat, att en af cow-boys var en gammal vän till honom, som gjort öfverfarten från Europa på samma gång sorn han.

»Jag skall resa om ett par månader», sade Luscombe, då de skildes åt på aftonen. »Det är väl formaliteter man måste underkasta .sig här, så väl som i England. Har jag ingen utsikt att få dig med mig?»

»Ingen alls. Jag skall stanna här ute tre år till och sedan farahem och återfordra min egendom; jag har skrifvit till mr Randolph, min förmyndare, som du vet, och sagt honom, att jag lefver och är glad öfver, att jag ej dödade min farbror, samt att jag ämnar återvända, då jag blir myndig, men icke förr. Hvad har du för planer, Luscombe?»

»Jag ämnar slå mig ned i lugn och ro», sade Luscombe. »Det kan jag säga dig, att ett års kavalleri tjänst vid en sådan där yankee-fästning är nog att göra en utledsen vid allt hvad soldatlif heter. Jag har gått igenom ekluten. Men när jag nu kommer hem, skall jag blifva en sådan där äkta engelsk squire, som göder upp boskap och intresserar sig för rofvor och är en fader för sitt folk. Du måtte väl låta mig veta, när du kommer tillbaka till England, Hugh. Du vet min adress, och så snart du kört ut den där farbrodern och ordnat om dina angelägenheter, måste du komma direkt till mig. Du kan vara viss om, att du blir hjärtligt välkommen. Far min är en hedersgubbe, och om han blef uppbragt, var det icke underligt alls; mer underligt, att han ej blef det långt förut. Min mor är en älsklig gammal dam, och systrarna — jag har två stycken — äro prima vara. Den yngsta är just lagom gammal för dig. Hon var fjorton år, när jag reste».

Hugh skrattade.

»Ah, jag kommer nog att föra hem en indiankvinna eller en mexikanska, så det är ej värdt att göra upp någon dylik plan, Luscombe; men nog skall du få höra af mig, då jag kommer tillbaka till England, och din inbjudning mottager jag på förhand».

Morgonen därpå skildes man åt. Militärafdelningen återvände till fästningen. Steve Rutherford och cow-boys redo först åt sydväst, arbetade sig därpå fram öfver bergen och kommo så ned på Texas' slätter. Efter en veckas ridt voro de hemma igen i den by, från hvilken de ridit ut. Byn hade redan börjat resa sig ur spillrorna. Vagnslaster med byggnadsvirke hade blifvit ditförda, och det var ingen brist på hjälpsamma händer från de kringliggande nybyggena vid återuppförandet af husen. Man lade föga märke till den lilla trupp, som kom ridande fram öfver slätten, ty från den sidan hade man ej väntat, att den skulle återkomma. De kvarlefvande hade till och med upphört att blicka mot bergen, ty allt hopp hade nästan slocknat, och man hade börjat taga för gifvet, att hela skaran blifvit dödad af indianerna.

Så snart emellertid den nyheten spred sig, att det var kvinnor med i den anländande truppen, kastade alla ifrån sig yxor, sågaroch hammare och skyndade ut att möta den. Det var en rörande scen, då mödrar omfamnade sina döttrar och hustrur sina män, som de aldrig hoppats återse. Man öfvertalade gossarne att stanna öfver natten, men de afslogo anbudet i sin ifver att snart komma tillbaka till sin rancho, från hvilken de varit borta öfver tre veckor. Lyckligtvis var den bråda tiden öfver, då de lämnade den, och de visste, att det fanns tillräckligt med folk kvar på ranchon till att se efter boskapen under deras frånvaro. På hemvägen sade Broncho Harry till Hugh:

»Vet du Hugh, jag tänker flere af oss inom kort komma att få vårt afsked. Under vintern behålla de blott hälften af sitt folk. Hvad har du för planer? Skulle du önska stanna, skall jag tala med gubben om saken. Jag förmodar, jag kommer att stå för ett arbetslag i vinter och skulle vilja hafva dig och Stumpy med mig.»

»Tack skall du ha, Broncho, men som jag flere gånger sagt, ämnar jag ej stanna. Jag har under en tid fört en cowboys lif, men tänker ej fortsätta därmed, utan försöka mig på något annat. När jag blir tjuguett år, ämnar jag återvända till England. Jag har förmögenhet där och är ej i behof af att arbeta; men jag kom i delo med den man, som är min förmyndare, och vill därför ej komma tillbaka, förr än han ej längre har något att säga öfver mig».

»Ja, du vet ju bäst själf, hur du har det, Lightning; men det -är skada, att du ger dig af ifrån oss, ty inom ett år skulle du vara en af våra allra bästa arbetare.»

»Om jag stannade ett år till, blefve jag visst kvar på allvar, Harry. Det är ett förfärligt hårdt lif, men icke dess mindre ett härligt lif. Det finns ingenting så spännande som det, och jag undrar ej på, att de, som en gång vant sig vid det, finna det mycket svårt att sedan taga sig till med något annat. Därför, ser du, är det så godt man afbryter det, innan man blir allt för intagen däraf. Jag vet, att jag alltid kommer att skåda tillbaka på denna tid, som den roligaste i mitt lif, och jag känner mig lycklig öfver att ha sluppit undan att bli stångad af en ko, få nacken afbruten af en broncho, eller bli ihjälskjuten af en indian. Royce har beslutat sig att följa mig, och så snart vi få vårt afsked, skola vi begifva oss till Nya Mexiko och kanhända ned till Arizona, men naturligtvis är detta beroende af allehanda eventualiteter.»

Då de anlände till stationen, funno de att flere gossar verkligen redan blifvit af skedade. Då de kommo och sade förvaltaren iatt de önskade gå ur tjänsten, sade han:»Jag hade verkligen tänkt behålla er öfver vintern, men naturligtvis ären I fria att gå, om I önsken det; och det är så många, hvilka äro ifriga att få stanna kvar, att en man i min ställning måste känna sig tacksam mot dem, som frivilligt begära sitt afsked.»

Det blef ett mycket hjärtligt afsked mellan Hugh och Royce å ena sidan samt Broncho Harry, Långe Tom och öfriga kamrater å den andra. Därpå stego de till häst och redo bort från stationen. De hade af en nyss anländ person hört, att en stor karavan i dagarna skulle färdas från Decatur till Santa Fé. Karavanen utgjordes af flere sällskap, som väntat till dess en tillräcklig styrka var samlad för att man skulle våga färden genom indianområdet. Flere af vagnarna medförde lifsförnödenheter åt de i fortena utefter linien stationerade trupperna, andra förde handelsvaror till Santa Fé, och åter andra voro lastade med maskiner och proviant till grufvorna i södra delen af Nya Mexiko.

Det drog om en vecka för Royce och Hugh att komma till Decatur, men då de väl anländt dit, fingo de höra, att karavanen gifvit sig af två dagar förut. De stannade en dag i Decatur och köpte sig en lasthäst samt de för resan behöfliga förnödenheterna, hvarpå de gåfvo sig i väg. På två dagar upphunno de tåget, hvilket utgjordes af fyrtio vagnar. Sedan de fått veta, hvilken anföraren var, redo de fram till honom.

»Vi ämna oss till Santa Fé», sade Royce. »Båda äro vi goda skyttar och jägare, och vi anhålla om att få färdas tillsammans med er. Vi äro villiga att göra spejartjänst och skaffa vildt, om ni vill förse oss med öfrig föda.»

»Det är fördelaktiga villkor, och I kommen att utgöra en ingalunda ovälkommen tillökning i vår stridbara afdelning», sade mannen kort. »Jag förmodar I kommen att förtjäna ert bröd. Man påstår, att indianerna äro på krigsstråt.»

»Det äger sin riktighet», sade Royce. »Vi hafva helt nyligen deltagit i en strid mot ett band komancher, som gjorde ett öfver-fall i ett litet nybygge, kalladt Gainsford, där de dödade en hop nybyggare och bortförde fem kvinnor. Vi samlade en liten styrka från den rancho, vid hvilken vi arbetade, och redo ut efter dem, och det blef en duktigt het strid, innan vi sluppo från dem.»

»Ja, I ären just de rätta för oss», sade mannen. »Jag har hört sägas, att nästan alla stammarna äro oroliga, men jag tviflar ändå på, att de skola våga angripa ett så stort sällskap som detta».

»Nej, det tror jag ej de göra, om vi hålla tillsammans och äroförsiktiga», sade Royce. »Ni har fyrtio vagnar och två man per vagn det gör åttio.»

»Ja», sade anföraren, »och om vi medräkna kockar och andra, äro vi väl nära hundra man, och hvar och en är väpnad med en bössa.»

»Det är ingen obetydlig styrka», sade Royce, »och då I därtill hafven fördelen att strida i skydd af vagnarna, tror jag ej, att rödskinnen skola våga anfalla er.»

Resan tog sex veckor och var ytterst mödosam. Både ved och vatten funnos sparsamt på slätten, och på sina ställen var gräset så knappt, att kreaturen för sitt uppehälle nästan uteslutande voro hänvisade til de här och där förekommande buskarna. Hugh och Royce hade mest dagligen lyckats från sina jaktutflykter medföra ett par hjortar, men i den karga natur, som härskade i den trakt, genom hvilken de nu senast färdades, var det mycket ondt om villebråd.

De redo därför tillsammans med karavanen och hjälpte den, så mycket de kunde. Vagnarna, som voro mycket stora, drogos af* tolf mulåsnor eller oxar, och då de skulle öfver den djupa sanden, var det understundom nödvändigt att spänna två vagnars dragare för en. Ej ens då lyckades det alltid att få fram vagnen, utan måste de ridande fästa sina rep vid hjulekrarna och sålunda draga upp vagnen ur de gropar, i hvilka den sjunkit ned.

»Jag skulle hellre utstå faran af en strid med indianer än göra denna förskräckliga resa», sade Hugh sista dagen till Royce. »Hettan är helt enkelt fasansfull, och jag tycker jag skulle vilja dricka ur ett ämbar vatten.»

»I kväll får du så mycket vatten, du kan önska, Hugh. Rio Pecos är en stor flod. Jag tror, djuren vädra den redan. Se hur ifrigt de draga! Körsvennerna klatscha med piskorna och skrika som vanligt, men dragarne bjuda till det mesta, de förmå, det förutan. Vi ha varit lyckliga med, att vi hvarken haft »sand-stormar eller något annat, som vållat dröjsmål eller villat bort rätta stråten för oss. Vi äro öfver det värsta af resan nu; utom Guada-lupe-passet är det just inga svårigheter mellan Pecos och El Paso. Då vi väl hunnit dit, ha vi att följa Rio Grande ända fram till Santa Eé.»

Fram mot aftonen ökade djuren sin takt till traf, och deras hängande tungor och blodsprängda ögon vittnade om huru de ledo. En timme före solnedgången utbrusto männen i ett rop, då de, sedan deuppkommit för en sluttning, blefvo varse floden. När de framkommit till dess stränder, löstes djuren, hvilka i detsamma rusade ned i vattnet och doppade sina nosar djupt däri, under det människorna lade sig ned vid flod brädden ett stycke ifrån dem och släckte sin törst. Fem minuter senare togo sig alla ett bad.

Hugh var rätt förvånad öfver olikheten mellan dessa formän ocli cow-boys. De buro hvarken chaperajos eller den kulörta silkeshalsduken eller den bredbrättiga hatten som cow-boys. Deras dräkt var snarare snygg än prålig. De hade mjuka slokhattar och grofva oxlädersstöflar. Den vakna blick och den bekymmerslösa uppsyn, som utmärka cow-boys, fattades dem, likaså den vighet och styrka, som vittnade om cow-boys förmåga att bjuda spetsen åt hvilka oförutsedda händelser som helst. Icke heller i lägret på kvällen fanns det något spår af den glädtighet, som uttryckte sig i sång, skratt och dans kring cow-boys lägereldar. De voro till största delen tysta, slutna män, och det tycktes, som om den tråkiga enformigheten i deras arbete och de långa, ensliga resorna, då ingenting annat bröt tystnaden än pisksmällarna och ropen, som drefvo på djuren, tryckt sin stämpel på dem. Hugh och Royce kommo öfver-ens om, att, trots farorna och det oerhörda arbetet, skulle de ofantligt mycket föredraga en cow-boys lif framför en »teamsters».

Man rastade två dagar på Rio Pecos stränder; därpå fortsattes åter resan. Man gick öfver floden vid ett grundt vadställe, hvarpå man följde den, till dess man efter tre dagars färd nådde en liten biflod från väster. Från detta ställe gick vägen rakt västerut till El Paso. Landet var flackt, till dess de kommo till Guadalupe-kedjan. Här var ett svårt pass, genom hvilket hvar och en vagn drogs upp af tre spann. Sedan hade de ännu ett par pass att färdas fram öfver och därpå en lång dagsresa till Fort Bliss vid Rio Grande, midt emot staden El Paso. Här voro de vid civilisationens gräns. Mexikanska byar och städer och Förenta staternas poststationer lågo intill ‘hvarandra ut efter floden hela vägen mellan El Paso och Santa Fé.

»Hvad tänker ni nu taga er för, unge man?» frågade anföraren för karavanen Hugh, då de sutto tillsammans vid lägerelden, ej långt från El Paso. »Vi skiljas åt här nu. Jag fortsätter vägen till fortena längs floden och tager sedan af åt öster till förpoststationerna. Ungefär hälften af min last utgöres af ammunition och dylikt. Halfva antalet vagnar köra till grufvorna. De medföra krut, verktyg och maskiner. Ett par stanna här med metallvaror och

andraslags varor för stadens behof; de öfriga fara till Santa Fé. Ni talade en gång om att ni hade lust att sälla er till några gräfvare, hvilka ämnade sig västerut till Arizona. Men jag tviflar på, att ni kommer att träffa på något sällskap, som har lust med sådant arbete för närvarande, då indianerna svärma omkring; ehuru jag för min del tycker, att detta ej har något att betyda, då de ju alltid äro färdiga att anfalla dem, som komma in på deras område.

»Emellertid måste gräfvarne nu arbeta med hackan i ena handen och bössan i den andra. Apacherna hålla till här, och de äro värre än komancherna. Komancherna ha haft att göra med västerns jägare och veta, att man utan krut och bly ej kommer långt med dem, så att, utom det att de stjäla boskap, hafva de funnit för godt att i allmänhet förhålla sig lugna. Apachern däremot har gjort bekantskap med mexikanerna och har verkligen stort skäl att tänka, att han är mycket styfvare kämpe än den hvite mannen. Han har i hundra år hållit på att göra infall i de mexikanska byarna, bränt och mördat och bortröfvat hustrur och flickor, och jag tänker det flyter ej så obetydligt mexikanskt blod i hans ådror, ehuru det hvarken gör honom bättre eller sämre, så vidt jag vet. Apacherna äro den vildaste och hårdaste indianstammen af alla.

»Men är det så, att ni tänker er ut att söka guld mellan bergen och utsätta er för att förlora er skalp, är det naturligtvis er ensak; i sådant fall vill jag blott säga er, att denna plats och icke Santa Fé är den rätta att utgå från. Det finns guld nästan öfverallt i Giladalen, hvilken ligger ett stycke nordväst härifrån. Men tag en varning af mig, unge man! Ni kommer att finna staden full af guldgräfvare, och icke en af dem skall underlåta att för er omtala, att han vet en plats, där man med all säkerhet kan göra förmögenhet. Tro honom icke och kasta ej bort edra penningar på sådant jobberi. Men finner ni ett sällskap, färdigt att gifva sig i väg, och andra, som finna det godt nog för att sälla sig till det, så kan ni naturligtvis följa med det, men försträck ej ni penningar till företaget.»

»Ah, det har ingen fara», sade Hugh skrattande. »Jag hade omkring tjugufem pund, när jag begaf mig till ranghon, och dessa penningar jämte sex månaders lön är, hvad jag har i mitt bälte. Det förslår ej att rusta ut någon expedition med.»

»Nej, det har ni rätt i», sade formannen. »Det kan räcka för er egen del, men, som ni säger, ej till att bestrida utgifterna för hela företaget.»»Jag tackar så mycket för ert råd», sade Hugh, »och jag tror

det bästa är, att vi stanna här en liten tid. Hvad är din mening,

Royce?»

»Mig gör det detsamma», sade Royce, »och det är nog höjdt öfver allt tvifvel, att El Paso är en lika bra, om ej bättre plats än

någon annan för att höra sig för.»

»Då är det uppgjordt, Bill, och, vet du, sanningen att säga, har jag verkligen fått nog af rida för närvarande och skulle ej vara ledsen åt en fjorton dagars hvila.»

»Detsamma med mig», sade Bill. »Jag tycker det är som vore jag en del af hästen, och har ingenting emot att gå till fots några dagar för att få känna, att jag ej förlorat bruket af mina ben.»

Följande morgon sade de farväl till sina reskamrater och redo in till El Paso.

Det var en rätt stor stad oeh helt och hållet mexikansk till utseendet. Nästan alla invånarne tillhörde denna nationalitet, men på gatorna såg man ett rätt stort antal gräfvare i röda skjortor samt »teamsters». Hugh och hans kamrat redo fram till en af de förnämsta haciendas och lämnade de tre hästarne åt en sysslolös mexikan.

»De blefvo fodrade i morse», sade Royce, »och om två timmar komma vi tillbaka och gifva dem hvad de mer behöfva.»

»Jag skall själf fodra och rykta Prins», sade Hugh och strök hästens hals. »Var icke rädd, min gosse, att jag skall öfverlämna dig åt främlingar! Vi hafva kamperat ihop för länge för det.»

Därpå gingo de till hotellet och beställde ett rum och frukost.

»Jag är inte förtjust i den här mexikanska maten med sin olja och sin hvitlök», sade Royce, då de slutat äta.

»Är du inte? Jag finner den utsökt. Sedan man lefvat på oxkött i alla former öfver ett år, är det en vederkvickelse att få vegetabilier. Bönorna voro utsökta och kaffet är ett kalas.»

»Det är icke illa för en gång», erkände Royce motvilligt, »men om du får hålla på med den en tid, skall du bli ordentligt sjuk af den mexikanska maten och börja längta efter en bit nystekt oxkött.»

»Kanhända», sade Hugh och skrattade, »men nog tror jag det kommer att draga om en tid först. Vill du, så taga vi oss nu en promenad omkring i staden.»

Allt var nytt för Hugh. Han hade sett de mexikanska kvinnorna, klädda i sin nationaldräkt i byarna mellan bergen, men här tillfredsställde de sitt begär efter lyx långt mer än hvad bondflickorna gjorde. Bondkvinnorna voro alla klädda i glada färger med enschal eller rebozo på hufvudet, med guldnålar och prydnader i sitt glänsande svarta hår och med örringar, halsband och i allmänhet äfven armband af guld. Ingen obetydlig del af en bondes rikedom representeras af hans hustrus och döttrars klädedräkt. De buro korta kjortlar, mestadels röda eller gröna, garnerade med rader af svarta band, medan en hvit underkjortel samt en hvit chemisett, till en del dold under en kulört halsduk, som låg öfver axlarna, fullbordade dräkten. Nästan alla voro de barfota, och Hugh observerade, att deras fotter voro mycket små och välformade liksom deras händer och runda, bruna armar.

Här och där syntes rätt många af öfverklassen; de buro den spanska mantillan, så att den till en del dolde ansiktet, ehuru de endast behöfde göra den minsta rörelse för att draga den åt sidan, då de önskade hälsa någon bekant, de mötte. De flesta af denna klass voro på väg till en kyrka, hvilkens klocka kallade, och de buro psalmbok i den ena handen och solfjäder i den andra. Mången beundrande blick kastades på Hugh af de glada bondflickorna. Han var nu aderton år och fullväxt, och hans lif på hästryggen hade förlänat hans höga, kraftfulla figur behag och smidighet. Hans arbete bland boskapen hade gifvit hans ansikte något af det vakna, djärfva uttryck, som utmärker cow-boys utan att emellertid inkräkta på den öppna, älskvärda blick, som var ett hufvudkännetecken hos honom.

Hans gråa ögon och blonda hår, så typiska för den kraftiga, anglo-sachsiska rasen, voro mycket tilldragande för de mörkhyllta mexikanskorna. Både han och hans kamrat hade anlagt sin bästa klädedräkt, hvilken endast obetydligt skilde sig från en mexikansk vaqueros *, och ehuru tillräckligt lysande att ådraga sig allmän uppmärksamhet annanstädes, fick den passera obemärkt i El Paso.

Man såg många präster på gatorna, men oaktadt de förekommo så talrikt, hälsades de alltid med den djupaste vördnad af bondkvinnorna.

»Det är märkvärdigt, hvad kvinnor fjäska för präster», anmärkte Royce djupsinnigt. »Borta i östern blef jag som pojke riktigt led åt att höra dem gå på med sina präster, men de här mexikanskorna gå ännu längre. Det finns ingenting, de ej skulle vilja göra för sina feta padres.»

»Hela befolkningen här förefaller religiös, Royce. Se där till exempel är det lika många bönder som bondkvinnor, som gå in i kyrkan, och, säga hvad man vill, så hålles det mer på religionen

* Boskapsherde,i de katolska länderna i de protestantiska. Det är skada, att det är så litet religion bland cow-boys.»

»Huru skulle det kuuna vara annorlunda?» sade Royce. »En eller ett par ganger om året händer det, att en präst kommer till lägret och predikar. Vi taga då alltid väl emot honom, och skulla någon af gossarna ha lust att ställa till något väsen då, vore det värst för honom själf. Jag vill visst ej neka till, att cow-boys kunna föra ett groft språk sins emellan, men det vågar jag påstå, att om en präst eller en kvinna komme till lägret skulle dessa aldrig höra en svordom, om de ock stannade där en hel vecka. Nej, min herre, cow-boys veta uppföra sig väl, när de vilja, och en kvinna skulle, utan att bli förolämpad, kunna färdas från rancho till rancho genom hela Texas.»

»Jag vet det, Royce. Men hvarför kunna de ej alltid afhålla sig från svordomar, då de kunna afhålla sig från dem i en kvinnas närvaro?»

»Det där är nog mycket bra sagdt, Hugh; men när man kommer upp på en oinriden häst, som gör bocksprång och förpassar en tio alnar upp i luften, så att man faller ned pladask, har jag ännu aldrig sett den, som stiger upp och talar, som vore han i kyrkan. Det vore öfvernaturligt.»

När de kommo tillbaka till hotellet, märkte Hugh, att frågande blickar kastades på honom ocli hans kamrat af flere karlar, som gingo och drefvo sysslolösa. Royce märkte det också.

»Hvad ha de där karlarna fått i sitt hufvud, det undrar jag just?» sade denne. »Taga de oss för ett par svåra slagskämpar, som försatt någon mexikansk by i oro och förvirring, eller för hästtjufvar kanhända? Att det är något galet, det kan du lita på, Hugh.»

»Ja, de se verkligen icke med blida ögon på oss, Royce, men jag kan omöjligt utgrunda orsaken. Du har väl icke sett för vänligt på deras kvinnor, eller har du kanske?»

»Så du kan prata, Hugh. Som om någon af dem skulle bry sig om en sådan liten obetydlig karl som jag, när jag går bredvid dig. Ar det någon, som vore skyldig därvidlag, är det väl du.» - »Men jag känner mig oskyldig som ett lam, det kan jag försäkra dig, Royce. Någonting är det i alla fall. Låt oss nu gå ut och se om hästarna.»

På gården stodo, fem, sex karlar. De talade i uppretad ton då Hugh och hans kamrat kommo ut från hotellet, men blefvo då med ens tysta och stodo och sågo efter dem, då de gingo in i stallet.»Ja, något på tok är det», upprepade Royce. »Vore min häst lika bra som din, Hugh, skulle jag tillråda, att vi sutte upp och hals öfver hufvud gåfve oss af, men som det nu är, skulle de genast hinna fatt mig.»

»Det vore icke klokt, Royce. Jag vet icke, hvilka misstankar de kunna hysa, men de skulle bli styrkta i dem, om vi försökte fly. Och hunne de oss, är det sannolikt, att de ej skulle gifva oss mycken tid till förklaring.»

»Det har du rätt i, Hugh. Mexikanerna hata de hvite. De veta, att en af oss kan prygla upp tre af dem, och det förargar dem icke litet, skall jag säga.»

»Nu är det icke värdt vi grubbla på saken, Royce. Förmodligen skola vi förr eller senare få veta, hvad det är.»

De gingo tvärs igenom hotellet och slogo sig ned vid ett bord, som jämte flere andra stod i skuggan framför huset, och rökte och pratade en stund.

»Om de där människorna i porten stå och titta på oss längre», sade Royce, »går jag och frågar dem, hvad de vilja.»

»Gör icke det, Royce! Det skulle endast gifva anledning till en strid och icke tjäna till någonting.»

»Men jag har icke lust», sade Royce förtretad, »att sitta här och bli bekikad, och om de gå på så där, skall jag gifva ett par af dem respass härifrån.»

»Vi få nog snart en förklaring, Royce. Se, där borta i andra änden af trädgården sitta några uniformsklädda karlar. Jag förmodar det är poliskonstaplar, och jag har sett dem titta åt vårt håll. Du skall få se, att de komma att arrestera oss, och då få vi veta besked.»

»Jag önskar vi hade Broncho Harry och hela vårt öfriga kamratlag här», sade Royce. »Då skulle vi rensa hela staden.»

En half timme senare hördes trampet af hästhofvar, och två herrar, åtföljda af ett halft dussin mexikanska vaqueros, redo in i trädgården och stannade framför hotellet. Samtidigt gingo ordningens upprätthållare öfver trädgården, och det blef rörelse bland de sysslolöse i porten.

»Nu har saken kommit till vändpunkten, Royce.»

Den ene af mexikanerna var en äldre herre, den andre en yngling om sjutton eller aderton år. Ynglingen hoppade af hästen och gick in i hotellet. Efter ett par minuter kom han ut och talade med den andre, hvilken då äfven satt af. Den äldre herrn utbyttedärpå ett par ord med en af hotellets personal och samtalade en liten stund med öfverkonstapeln; sedan gick han direkte fram till det bord, vid hvilket Hugh och Royce sutto. Han hälsade på dem, och de stego upp och besvarade hans hälsning.

»Seiiors», sade han på ren engelska, »I hafven, efter hvad jag kan förstå, nyss anländt hit från Texas med karavanen, som passerat ödemarkerna?»

»Alldeles så, senor», svarade Hugh. »x4r det någonting däri, som förefaller besynnerligt?»

»Visst icke», svarade mexikanen. »Hvad som angår mig, är att en af er rider en häst, som tillhört min son, don Estafan Perales.»

»Ni menar fuxen?»

Mexikanen bejakade frågan med en gest.

»Jag köpte hästen i M'Kinney, en liten stad i nordöstra Texas.»

»Tillåt mig fråga, af hvilken ni köpte honom?»

»Af två karlar, hvilka jag aldrig förr sett, senor.»

En liten folksamling hade bildats bakom mexikanen, och vid detta svar blef det ett utrop af: »Just en trovärdig historia!» och »Ned med hästtj uf varne!» Två män i guldgräfvardräkt — den ene högväxt och kraftfull, den andre liten och spenslig med snöhvitt hår — som nyss kommit vandrande, skilde sig från de öfriga och ställde sig bredvid Hugh, hvarvid den hög växte sade på mexikanska :

»Sakta, senores, sakta! I ären hvarken domare eller jury i detta mål, och jag och min kamrat vilja se saken oväldigt afgöras.»

»Det är icke min afsikt, senor, att göra något, som ej vore rätt», sade mexikanen. »Saken är helt enkelt den: dessa främlingar hafva just kommit hit, den ene ridande en häst, som tillhör min son, hvilken reste härifrån med tre tjänare tillsammans med ett sällskap, som var på väg till Texas. Det var vid pass aderton månader sedan. Han hade affärer i New-York, och hans afsikt var att tillbringa några veckor på jakt i Texas samt sedan begifva sig till närmsta järnvägsstation och fara med tåget till New-York. Vi hafva aldrig sedan hört af honom. Några medlemmar af det sällskap, han medföljde, hafva länge sedan återkommit. Säkerligen har han aldrig framkommit till New-York. Och då nu dessa främlingar komma hit med hans häst, hvilken genast igenkändes, är det min rätt att fråga, huru de kommit i besittning af den.»

»Naturligtvis, senor», sade Hugh. »De män, af hvilka jag köpte hästen, voro, som jag sade, främlingar. De sågo mycketmisstänkta ut, och då de föreföllo ifriga att sälja hästen och villiga att lämna honom för ett pris, som vida understeg värdet, var min tanke den, att de ej på ärligt vis kommit åt honom. Min vän här var med mig vid detta tillfälle, och det enda villkor, på hvilket jag ville köpa hästen samt en packhäst, som de äfven hade till salu, var, att ett formligt köpekontrakt, undertecknadt af sheriffen och domaren, skulle uppsättas. Här är det. För öfrigt kan jag tillägga, att hade jag varit tjufvarnes medbrottsling, skulle jag nog aktat mig att föra hästen till en plats, där han kunde blifva igenkänd.»

Mexikanen ögnade igenom papperet. »Det är fullt tillfredsställande, senor, och jag ber om ursäkt för de misstankar, jag hyst mot er. Förklara saken, Carlos!» sade han till sin son. »Jag skulle gärna vilja tala ännu några ord med dessa herrar».

Den unge mannen efterkom sin fars uppmaning, hvarpå hopen skingrades. Då äfven guldgräfvarne aflägsnade sig, sade Hugh till mexikanen: »Ursäkta, att jag låter er vänta ett ögonblick, senor.».

Han gick därpå fram till gräfvarne. »Jag tackar er hjärtligt för att I ställden er på vår sida», sade han. »Skullen I vilja göra mig den glädjen att dricka ett glas med oss i afton, så att jag må få tillfälle att ytterligare tacka er?»

»Ingenting att tacka för», svarade den hög växte. »Men mycket gärna skola vi komma och prata en stund i afton. Eller hur, kamrat?»

Den lille nickade, och Hugh återvände till mexikanen.

»Nu står jag till er tjänst, senor».

»Senores», sade denne artigt, jag är don Ramon Perales. Min hacienda ligger tre mil härifrån. Här är ej rätta platsen för ett lugnt samtal, och jag är ifrig att få veta alla enskildheter, ni kan meddela rörande de män, af hvilka ni köpte hästen. Törs jag bedja er stiga till häst och följa mig hem?»

»Det skall bli oss ett nöje, senor», sade Hugh. »Vår tid är helt och hållet vår egen, och jag kan väl förstå er ifver att höra allt, som kan vara att säga i denna sak».

SEXTONDE KAPITLET.

En grufexpedition.

minuter senare sutto Hugh och Royce åter upp och > bort i sällskap med de mexikanska herrarna samt . hela skaran af vaqueros bakom sig.

»Ni kom manstark, don Ramon», sade Hugh leende.

»Det kunde ha varit behöfiigt», svarade mexikanen. »Jag visste

ju ej, med hvilken jag hade att göra, och ni får ursäkta, men cowboys från Texas hafva ett förskräckligt rykte. Icke kunde jag gissa, att I voren ett par gentlemen.»

»Jag är icke någon gentleman, senor», sade Royce kort; »jag är cow-boy, forman, gräfvare eller hvad som helst, som för tillfället lämpar sig, men gör ej anspråk på att räknas som gentleman.»

»Min kamrat är en i alla afseenden bra karl och min pålitlige och trogne vän. Själf är jag engelsman och har kommit hit ut för att jaga och föra litet friluftslif på västerns slätter, innan jag slår mig i ro där hemma.»

»Och nu, senor», sade mexikanen med en bugning, »tillåter ni, vill jag hoppas, att jag börjar med mina frågor, ty jag är uppfylld af ångest för min olycklige son. Jag fruktade förut, att han var

förlorad för oss; jag fruktar det nu än mer, ty i annat fall hade han aldrig skilt sig från hästen. Han hade haft honom, sedan han var föl, och var mycket fäst vid honom. Voro de män, af hvilka ni köpte hästen, kända på platsen?»

»Nej», svarade Hugh, »hvarken domaren eller sheriffen hade sett dem förut. Hade de vetat, att de varit dåliga personer, skulle de arresterat dem och hållit dem inom lås och bom, till dess man funnit hästens ägare; men då de ej visste något ondt om dem, ansågo de sig ej ha rätt därtill.»

»Vill ni vara god och beskrifva dem för mig?»»De voro mellan trettio och fyrtio år. Att döma af deras utstyrsel, voro de jägare. De voro klädda mycket likt edra vaqueros: i chaperajos, röda skärp och flanellskjortor. De hade jackor med silfverknappar, något som man ej ofta ser bland oss cow-boys på slätterna, och stora, mjuka filthattar. Den ena såg ut att vara half mexikan, half yankee. Båda hade svarta mustascher och, hvad jag skulle vilja kalla galgfogelsansikten.»

»Af er beskrifning får jag helt klart för mig», sade don Ramon, »att de voro samme män, hvilka slöto sig till karavanen ett par dagar, innan min son lämnade den. De sade sig vara jägare, och efter hvad jag hört sägas, engagerade min son dem att följa med som vägvisare på hans jakter. Några personer af sällskapet, som återvändt hit, beskrefvo dem för mig, och jag misstänkte då, att om något ondt vederfarits honom, var det genom dem. Och nu, då ni berättar att de sålt hans häst till er, känner jag mig befäst i min förmodan.»

»De tycktes ha ridit fort och långt. Deras egna hästar och fuxen voro i godt skick, men packhästen var mycket

eländig. Synbarligen voro karlarne mycket ifriga att så fort som möjligt komma i väg, och därför vore jag färdig att draga den slutsatsen, att om, som ni amtager, de mördat er son och hans tre tjänare, de sannolikt gjort det vid sista lägerplatsen, innan de kommo till M'Kinney. Hade de gjort det långt bort på slätterna, skulle de ju ej haft skäl att brådska så mycket, men i grannskapet af brottets begående kunde de alltid frukta att blifva eftersatta.»

»Hvilken anledning kunde de ha att dröja så länge, om de hade för afsikt att mörda?» frågade den yngre mexikanen.

»Det kan jag ej säga, don Carlos. Men möjligen ha de sammanträffat med andra jägare, sedan de lämnat karavanen, och dessa kanske höllo tillsammans med dem hela tiden ute på slätterna, så att bofvarna ej fingo något tillfälle att utföra sin plan, förr än de skilts från dem; eller kanske att er brors tjänare drogo misstankar på dem och höllo allt för vaksam uppsikt, för att de förut skulle våga angripa. Denna uppsikt slappades törhända mot slutet af resan, då det tycktes dem, som vore deras fruktan ogrundad.»

»Det är den mest antagliga förklaringen», sade don Ramon. »De voro tre utvalde män; två af dem voro jägare, den tredje min sons kammartjänare. Det är tämligen antagligt, att jägarne skulle hållit vakt turvis om natten, om de misstänkt de där karlarne. De två jägarne skulle stanna och taga hand om hästarna i den stad,där min son steg på tåget, och invänta lians återkomst där; kammartjänaren skulle följa honom till New-York. Min son förde med sig mycket guld för sina utgifter, och jag fruktar det var detta mer än hästen, som lockade skurkarna.»

De nalkades nu en stor vacker byggning, omgifven af vid-stäckta ägor. Då de stannade framför den, kommo en mängd peoner * nt och togo deras hästar. Prins hade ökat takten, då han närmade sig huset, och gnäggade gladt till tecken, att lian kände igen sig. Då Hugh hoppade af, lade hästen som vanligt nosen på hans axel för att blifva smekt, och därpå gick han, utan att vänta på att någon peon tog honom vid tygeln, bort till stallet.

»Jag ser, att han tycker om er senor. Ni har varit en öm husbonde mot honom.»

»Jag tycker om hästar», sade Hugh, »och Prins, som jag kallat honom, har varit min kamrat natt och dag under aderton månader. Vi hafva tillsammans jagat, fångat boskap och stridt mot indianer samt delat sista brödkant med hvarandra.»

Don Ramon förde sina gäster in i huset och därpå in i ett rum, hvarest en äldre och två yngre damer sutto. De reste sig, då han inträdde.

»Hvilka nyheter medför du, Ramon?» frågade den äldre damen.

»Dåliga nyheter, Maria. Dessa caballeros, don Hugh Tunstall och» — han tvekade och såg på Royce, hvilkens namn ej var honom bekant — »Bill Royce utan något don framför», ifyllde denne, »hafva haft den godheten att rida hit med mig, för att du så väl som jag må få tillfälle att fråga dem, hvad de kunna veta om vår son. Olyckligtvis veta de mycket litet. Det var icke något misstag: don Hugh har verkligen vår sons häst, men han har, efter hvad han styrkt, köpt den af två främmande karlar, hvilkas yttre enligt hans utsago fullkomligt öfverensstämmer med den beskrifning vi fått på de två jägare, som lämnade karavanen tillsammans med vår son. Jag fruktade hela tiden, att dessa män stodo i något slags förbindelse med Estafans försvinnande. Och nu anser jag det ej lida något tvifvel längre. Mina herrar, detta är min hustru, donna Maria Perales, och dessa äro mina båda döttrar, Dolores och Niila».

En timme stannade Hugh och hans kamrat och svarade på dona Perales' frågor. Sedan steg Hugh upp, ty han förstod, att fruntimren önskade vara allena i sin sorg. Don Ramon och hans son följde dem till dörren.

* Boskapsherdar.»Jag ber er», sade den förre, »att om I någon gång skulle träffa tillsammans med de där uslingarna, I tagen dem i förvar. Jag och min son skola gifva oss af ut att söka dem, om det än vore aldrig så långt.»

»Hys ingen oro i det afseendet», sade Royce. »Om vi träffa på dem, försäkrar jag er, att vi skola sköta dem utan både domare och jury. De skola stånda förhör på cow-boymanér, och efter de

bevis, Hugh och jag kunna förete, skall en snara om halsen snart

skipa rättvisa.»

»Får jag be er, don Ramon », sade Hugh, »låna mig en häst

för min återfärd till staden och skicka en vaquero med mig att

taga den tillbaka.»

»Hvarför det, sir?» frågade mexikanen förvånad. »Ni har ju er egen häst.»

»Nej, senor, Prins är ej min. Han var er sons och är nu er. Den, som köper tjufgods, är pliktig att återlämna det, om han sammanträffar med ägaren till det, och när jag köpte Prins för halfva värdet, visste jag att jag löpte denna risk.»

»Nej, senor engelsman. Icke för att jag vill påstå att en person, som förlorat sin häst, ej skulle ha rätt att återfordra den, när helst lian funne den, men under närvarande förhållanden skulle jag ej kunna beröfva er denna häst. Det synes tydligt, att han fått en god husbonde och att han tycker om er, såsom han tyckte om min son. För öfrigt ber jag er ursäkta att jag säger, att hästen betyder mer för er än för mig. Jag har flere tusen hästar, som springa vilda på mina ägor, och ehuru min son brukade försäkra, att ingen af de andra gick upp mot hans, finns det en mängd, som åtminstone ej äro mycket underlägsna honom. Våra hästar äro ryktbara. De äro mustanger, uppblandade med äkta araber, hvilka min farfar, utan att akta på kostnaden, fört öfver hit. Jag ber er därför behålla liästen. Må han tjäna er länge och troget! Det skall blifva både min hustru och mig ett sant nöje att veta, att stackars Estafans favorit är i så goda händer. Jag har också», sade han artigt till Royce, »tagit mig friheten gifva order åt mina peoner att lägga er sadel på en häst, som är mer värd att vara fuxens kamrat, än den ni red. Det är af ingen nytta för en person att rida en utmärkt häst, om följeslagaren ej rider en, som är lika snabb.»

Hugh och Royce tackade hjärtligt don Ramon för hans godhet. Hästarna leddes fram, och den, som blef Royces egendom, gjorde fullt skäl för mexikanens beröm.»Vi hoppas få återse er i morgon», sade don Ramon, då de sutto upp. »I ären alltid välkomna gaster i vårt hus.»

»Vårt äfventyr tog en bra lycklig vändning», sade Royce, då de redo sin väg. »Jag har ofta undrat, huruvida vi skulle komma att träffa på den ursprunglige ägaren till din häst, och föreställt mig, att vi i sådant fall skulle få svåra obehag. Icke hvilken som helst hade tagit för godt det där skriftliga intyget, du har.»

»Nej, det kände jag städse själf också, Royce. Vet du hvad, din fnx är ett präktigt djur, en värdig kamrat åt Prins. Jag önskade ofta, att du skulle ha en lika bra häst som jag, lika mycket för min egen del som för din, ty han hade allt rätt i hvad han sade: När två vänner rida tillsammans, måste de hålla den långsammaste hästens takt.»

»Ja visst», instämde Royce. »Jaså, det rinner arabblod i dem! Vi talade ofta i lägren om din häst och kommo öfverens om, att vi aldrig sett en så fin mustang. Mustangerna äro mycket bra, men de gå ej upp mot en riktig rashäst. Jag har hört sägas, att mustangerna äro ättlingar af spanska barber *, och att dessa voro morernas hästar.»

»Ja, Royce, det är så. Barben är släkt med araben, men är ej, efter hvad jag tror, af så ädelt blod som araben; det är ett half-blodsdjur; och om don Ramons farfar förde hit öfver några fullblods-araber, böra de tvifvelsutan bidragit att mycket förädla mustangerna.»

Det mottagande, de rönte vid återkomsten till hotellet, var mycket olika det, de förut fått erfara. De hade nu varit don Ramons gäster, och don Ramon var den rikaste egendomsherren kring El Paso. Sedan de superat på aftonen och sutto vid sitt kaffe och sina cigarrer vid ett af borden i hotellets trädgård, kommo de två gräfvarne, som ställt sig på deras sida på morgonen, och slogo sig ned i deras sällskap.

»Det var just ej något så särdeles trefligt mottagande, I fingen i El Paso i morse», sade den högväxte. »Men jag vet ju ej, hvad jag skall kalla er. Mitt namn är Sim, och jag är vanligen känd under namnet Surly Sim**. Min vän heter Frank, och jag kallar honom mest doktor.»

»Mitt namn är Bill», sade Royce, »och ute på slätterna kalla gossarna mig Stumpy, därför att jag är kort och

tjock. Min kamrat heter Hugh och har fått tillnamnet Lightning.»

* Barber: hästar från Berberiet.

** Buttre Sim.»På hvilken grund, om jag får fråga?» sade den hvithårige lille mannen.

»På grund af den talang, han besitter, doktor. Han drager sin pistol så hastigt, att man ej hinner se, att han rör handen, innan han redan lagt an.»

»En mycket nyttig talang», anmärkte den lille mannen, »förutsatt att ni ej gör bruk af den allt för ofta och endast till självförsvar. Jag är en fredlig man och hyser förskräckelse för skjutvapen.»

Hans kamrat skrattade.

»Ja, du vet, att det är så, Sim», sade den lille mannen allvarligt.

»Nåväl, jag vill visst ej påstå, att dn är grälsjuk, doktor, och om någon annan gjorde det, skulle jag säga honom, att han vore en lögnare. Och ändå, fastän du är en fredlig man, vet jag ingen i hela grufdistriktet, som begagnat sitt vapen flitigare än du.»

»Men alltid för att upprätthålla friden, Sim», sade den lille

mannen allvarligt. »Var god och kom ihåg det, alltid för att upprätthålla friden.»

»Ja, på samma sätt, som en poliskonstapel använder battongen, doktor.»

»Jag kan verkligen försäkra er», sade Hugh, »att jag ej ofta

gör bruk af hvad som nyss kallades min talang. Jag har öfvat

mig för att kunna försvara mitt lif, i fall jag skulle bli anfallen, men för öfrigt, om jag undantager en strid mot ett band koman-cher, har jag blott en gång haft tillfälle att draga min pistol».

»Nå, gaf han sig?» frågade Sim.

»Ja, jag hann lägga an först, så han hade ingenting annat att göra.»

»Och hvad ämnen I göra i El Paso?»

»Du går för brådstörtadt till väga, Sim, mycket för brådstör-tadt», sade den lille mannen ursäktande.

»Ingalunda, doktor. Ar det något, de ej vilja säga oss, kunna de låta bli. Är det ingenting sådant, kunna vi stå dem till tjänst.»

»Vi ha ej något särskildt mål i sikte», sade Hugh. »Jag är engelsman, men ej någon rik engelsman, som är här för att köpa ranchos eller spekulera i grufvor, utan jag har rest ut för att se lif vet på västerns slätter snarare än för att förtjäna pengar. Sex månader arbetade jag i M’Kinney, jagade sedan tre, fyra månader och har senast haft anställning som cow-boy ett halft år. För ombytes skull reste jag hit för att få se något af gruflifvet i Nva Mexikoeller Arizona. Min kamrat här har varit i mitt sällskap nära två år, och vi ha haft allt gemensamt.»

»Det är mycket guldspekulation i Arizona; ja mer än nog. Doktorn och jag hafva hållit på därmed några år. Vi ha ej lagt af en penny, men vi ha räddat våra skalper och böra därför räknas till de lyckliga.»

»Jag hörde sägas», fortfor Hugh, »att El Paso var den mest centrala platsen, och hoppades här träffa något guldsökarsällskap, till hvilket jag skulle kunna sälla mig.»

»Det är inga goda tider för guldgräfvarne nu», sade Sim. »Till och med vid öfre Gila måste lägren vara på sin vakt, ty hvilken dag som helst kunna apacherna vara öfver dem; och för att gifva sig af till Arizona fordras, att man är alldeles särskildt lysten efter guld.»

»Jag bryr mig icke stort om guldet», sade Plugh skrattande, »ehuru jag naturligtvis ej har någonting emot att få litet sådant med, i fall vi skulle träffa på någon malmåder. Men jag önskar se detta slags lif; och den spänning det medför, lockar mig.»

Doktorn satt och såg på Hugh, som sökte han något i sitt minne. »Jag tycker om ert ansikte, unge man», sade han. »Det påminner mig om ett annat, jag sett, ehuru jag ej kan säga hvar. Ni ser nt att vara bottenärlig.»

»Jag hoppas, jag är det», sade Hugh.

»Jo, det kan ni vara viss på», sade Bill Royce. »Han är den hederligaste karl, man kan träffa på i hela Texas.»

»Och er kamrat har varit i ert sällskap två år, sade ni», frågade doktorn vänd till Hugh. »Så att ni kan svara för honom såsom han för er.»

»Det kan jag», sade Hugh varmt. »Vi ha arbetat tillsammans och stridt mot komancherna tillsammans, och jag kan ansvara för honom som för mig själf. Han lämnade sitt arbete och följde mig, ej emedan han hoppades skörda mer guld på det sättet, utan emedan vi tyckte om hvarandra.»

»Vet du, Sim», sade den lille mannen, »det förefaller mig, som skulle dessa två blifva ett par goda kamrater åt oss.»

»Det får du afgöra, doktor. Jag tycker också om dem. Men det är för många här omkring oss, för att vi skulle kunna göra tipp en sådan sak. Skullen I vara hågade att göra sällskap med oss», fortfor Sim vänd till Hugh, »och hvarken frukta mödornaHUGH OCH GULDGRÄFVARNE.eller -rödskinnen, så kunnen I ju möta oss tre mil utanför staden på södra vägen i morgon, då vi få tala vidare om saken.»

»Det skulle passa mig förträffligt», sade Hugh, »och hvad säger du Royce?»

»Detsamma, Lightning. Är du för saken, så kan du räkna på mig.»

»God afton, då», sade Sim Howlett och steg upp. »Vi ha suttit och talat här allt för länge för den händelse vi komma att göra allvar af hvad vi sagt. Jag tänker många af mexikanerna redan långt för detta sagt till hvarandra; ’Hvad kan det vara, som de där gräfvarne och cow-boys sitta och tala om?’ Och när en mexikan börjar undra, så börjar han också taga reda på saken. Alltså, klockan nio i morgon bittida på utsatt ställe.»

»Nå, Royce, hvad är din tanke?» frågade Hugh, då de voro allena.

»Jag tänker just ingenting alls. Emellertid tycktes de vara hederliga karlar.»

»Det är jag säker på, att de äro», sade Hugh. »Den store ser fullt ärlig ut; jag förstår mig mindre på den lille, men han är synbarligen den styrande. Han är en kuriös liten karl med sitt hvita hår och sin mjuka röst; han tyckes ej vara stark nog för det slags lif de föra, men jag förmodar han ändå är i stånd att utföra sin anpart af arbetet; eljest hade de väl ej arbetat tillsamman tolf år. I alla fall har jag kommit hit i af sikt att få se något af lif vet vid guldgrufvorna, och detta anbud synes mig så godt som något annat vi kunna få.»

Följande morgon åto de frukost klockan sju; half åtta sadlade de sina hästar och redo ut. De träffade på utsatt plats sitt sällskap från föregående afton. Då gräfvarne sågo dem komma, redo de före dem ett stycke till en mexikansk hydda, där de inväntade dem.

»God morgon», hälsade doktorn, då de sutto af; »här kunna vi tala utan att bli hörda. Den mexikan, som bor här, har ofta varit hos oss uppe bland bergen, och han begaf sig till staden för en kvart sedan, när vi sade honom, att vi stämt möte med er här. Om I nu binden edra hästar och sätten er på dessa afskurna majsstjälkar, kunna vi tala med hvarandra i lugn och ro.»

»För ett år sedan, då Sim oeh jag arbetade i en grufva i bergen, fingo vi höra ett rop på något afstånd ifrån oss. Vi gingo ochsågo efter hvad det var och funno en karl, som utmattad och uthungrad fallit omkull, sedan han uppgifvit det skrik, som tillkallade oss. Han hade fyra eller fem skott i sig, och vi sågo genast, att han ej hade långt igen.

»Vi buro honom till vår eld och gjorde allt hvad vi kunde för honom under tre veckors tid; sedan dog han. Han berättade oss, att han tillhört ett sällskap guldgräfvare, som sökt guld bland höjderna väster om Ctilas nedre lopp. En af dem hade af en indian, som han visat någon tjänst, hört omtalas en plats där flodbädden var full af guld. De

funno den, men angrepos följande morgon af apacherna, hvilka, efter hvad jag tror, hela tiden följt dem i spåren. Två af dem blefvo genast dödade, de andra kommo upp på sina hästar och flydde. Tre af dessa blefvo upphunna och nedskjutna, men den ifrågavarande mannen hade en så god häst, att han kom undan, ehuru rödskinnen fortsatte jakten på honom tre hela dagar. Han kom vilse och hästen stupade. Men han kämpade sig fram, tills han fick se röken från vår eld och slöt sig till, att vi voro hvite.

»Innan han dog, sade han oss, på hvilka vägar man kunde finna platsen. Det led icke något tvifvel alls, att där icke fanns

guld, och han hade ett par klimpar i fickan, som vägde två,, tre

skålpund hvardera. Han sade, att han haft än flere och större sådana, men att han måst kasta ut dem för att lätta bördan för hästen. Det är en lång färd dit, jag tror den kommer att draga en hel månads tid. Direkte kunna vi ej färdas, ty då skulle vi med säkerhet falla i apachernas händer, utan vi måste först resa norrut till Moquislandet och sedan från den sidan söderut igen. Vi hafva haft i sinnet att försöka tränga fram till denna plats allt sedan dess, men lyckan har ej varit oss gunstig, och för öfrigt skulle icke två

vara nog stort antal för att företaga en sådan färd.

»Det är icke hvilken som helst, Sim och jag skulle vilja ha med oss, men båda hafva vi fattat tycke för er. Vi sågo, att I redden er godt mot den där mexikanhopen, och för öfrigt veta vi att det behöfs godt gry i den, som skall passa för cow boylifvet.

Så hören nn vårt anbud! Vi hafva två hästar och kunna köpa

två packhästar, men mer kunna vi ej göra. I hafven två ovanligt

bra hästar; vi sågo er rida in i staden i går afton. I behöfven

skaffa en packhäst till och så fån I sörja för provianteringen: två säckar mjöl, två fläsksidor, tio skålpund te och ett par gallons starkvaror och därtill socker och en del annat.»Vi komma också att behöfva ett litet tält. Viljen I på dessa villkor göra oss sällskap, så mycket gärna. Det finns tillräckligt med guld åt oss alla; men barnlek blir det ej. Färden från Moquis-landet och fram blir full af faror, och omöjligt är det icke, att vi få oss en strid med rödskinnen. Det kan också vara möjligt, att vi aldrig hitta platsen. Visserligen ha vi fått noggranna upplysningar om vägen, men det är ingen lätt sak att finna en plats bland de där bergen. Så står saken. Komma vi dit och tillbaka igen, har hvar och en af oss en med guld lastad häst med sig; hvarom icke, komma våra ben att multna där. Hvad sägen I?»

Hugh såg på Royce. Denne svarade: »Jag tänker utsikterna äro lika för oss som för er, och I skolen få se, att, komma hvad som komma vill, nog skola vi taga del däri.»

»Ofverenskommet således», sade doktorn. »Nu till förberedelserna. Det går icke an, att I köpen våra förnödenheter här, ty skulle man få se oss gifva oss af i sällskap med hvarandra, skulle man helt säkert följa efter oss. Man skulle genast gissa sig till att vi talat om för er om någon vinstgifvande plats. De böra ej få se oss tillsammans vidare. Vi skola taga våra packhästar och lasta dem och sedan gifva oss af, liksom vore vi i färd med något företog för egen del. Tjugu mil härifrån på ett ungefär slå vi läger och vänta en vecka. Sedan vi väl äro borta, kunnen 1 proviantera och så rida efter oss. Sim och jag ha resonnerat om, huruvida det vore förståndigt att taga José — det är mannen, som bor här — med oss i stället för att köpa packhästar. Han har fyra hästar. Själf skulle han rida en, och de andra tre skulle då jämte den I han förut göra tillfyllest. På José kan man lita. Men vi skulle likväl ej säga honom, hvart vi ämnade oss, endast att en lång, farlig resa låg framför oss. Han är änkling med ett barn, och hästarna utgöra hans enda egendom. Jag tänker, att han, innan han gåfve sig af, skulle vilja sätta in de penningar de kunna betinga: sjuttiofem dollar stycket och sadlarna därtill, hvilket blir trehundra dollar. För mindre kunnen I ej köpa några, så hvad penningarna beträffar, kommer det på ett ut. Skulle José komma hem igen med djuren, fån I penningarna tillbaka; skulle vi allesammans komma igen, betyda trehundra dollar ej mycket. Men så ha vi själfva hufvud-frågan: ’Lönar det sig, att vi taga honom med oss?’ Det blir en

mun till att föda, men det betyder ej så mycket; det uppväges af en bössa till i händelse af strid, och José är mycket modig. Jag har sett honom i farliga lägen förr. Han skulle komma att se efter hästarnaoch lämna oss händerna fria, och hans lön skulle ej tynga oss, ty om vi komma dit, skall han hjälpa oss upphämta och vaska guldet.»

»Hvad är det då, som skulle tala mot saken?» frågade Hugh.

»Jo, motskälet är det, att om vi behöfva rida undan, skulle han hindra oss.»

»Det har ingenting att betyda, doktor», sade Sim Howlett. »Våra hästar äro rätt bra, ehuru icke mycket till sitt yttre; men de hästar våra kamrater här rida, skulle lämna dem efter sig, och jag tror Josés bästa häst ej ger våra mycket efter; för öfrigt betyder snabbheten ej mycket, då man är uppe i bergen. En häst, som är van vid dem, skall där taga sig bättre fram än en rashäst/ Om vi där angripas, gagnar det oss ej mycket att rida undan. Och komma vi lyckligt och väl från bergen med guldet och apacherna äro på spår efter oss, måste vi taga vår tillflykt till list, medan våra kamrater här kunna rida undan för dem.»

»Det skola vi ej göra, Sim», sade Hugh, »om vi gå i kompaniskap med er, skola vi dela ljuft och ledt med er till slutet.»

»Det är nog riktigt och bra, gosse, men det gifs tillfällen, då stanna och strida endast vore att lönlöst kasta bort sitt lif. Doktorn och jag äro ej de, som skulle svika våra kamrater, men när den stunden är inne, då det tjänar till ingenting i världen att strida och kamraterna skulle blifva nedstuckna, antingen man stannar hos dem eller ej, då vore det ju en galenskap för den, som kan fly undan, att gagnlöst spilla sitt lif.»

»Nåväl», sade Hugh, »jag tycker det är bäst vi taga José och hans hästar med oss. Det kommer att lämna oss fria händer, som ni sade, och dessutom blir resan därigenom roligare och vår styrka ökad. Det skulle kosta trehundra dollar, säger ni; till huru mycket kan man beräkna den öfriga utrustningen?»

»Till trehundra dollar på sin höjd», sade doktorn. »Vi ha räknat öfver det. Allesammans ha vi ju ränslar, så det är endast mat och ammunition, ett par skoflar och några pannor att vaska sanden i samt en eller två hackor, vi behöfva köpa. För trehundra dollar få vi så mycket matvaror, de fyra packhästarna orka bära, och det skall räcka godt till för oss. Räcka edra penningar härtill?»

»Knappast», sade Hugh, »det är just hvad vi tillsammans äga Vi hade båda att lyfta sex månaders lön, då vi lämnade ranchon,

\ocli jag hade något förut. Det fattas oss omkring tjugu dollar i sexhundra.»

»Det är tillräckligt», sade doktorn. »Om I två läggen ut fyra-. hundra, kunna Sim och jag lägga till tvåhundra, då, vi ej behöfva köpa packhästar; så dä ha vi tillräckligt tillsammans. Vi skola uppsöka José i kväll och öfverlägga om saken med honom. Går han in på förslaget, kommer han till er med ett kontrakt att underteckna, hvari det står att, så framt han ej är återkommen inom sex månader, skola ofvannämnda trehundra sättas in för hans barns räkning; sedan skall han gå med er till en präst och deponera kontraktet och penningarna i dennes händer, hvarpå I kunnen lämna honom er packhäst i förvar. Viljen I så lämna oss hundra dollar, skola vi åtaga oss att proviantera. När allt är forberedt, skola vi låta er veta, hvilken dag I skolen sammanträffa med oss. Som I hören, fordra vi att I hysen oinskränkt förtroende för oss.»

»Det är ju alldeles naturligt och riktigt», sade Hugh. »Vi förtro vårt lif i edra händer, och jämfördt med lifvet hafva pen-ningarne ej mycken betydelse.»

»Rätt taladt», sade Sim Howlett. »Ocli nu är det ingenting att tillägga. Det är bäst I riden tillbaka till staden och förhållen er stilla. Om några dagar skola vi låta höra af oss. Vi skola köpa hälften af förråden och skicka* dem med José och sedan skaffa det öfriga och taga det med oss. Det skulle ge anledning-till prat, om vi gåfvo oss af med fyra packningar. Några mycket dåliga karlar uppehålla sig här på trakten.»

»Ah, det vore ej mycket bevändt med hvad de finge genom att plundra oss», sade Hugh.

»Fyra lastade hästar vore ingalunda ett dåligt byte, men det är ej en sådan plundring, jag egentligen fruktar. Men 0111 man finge nys om, att vi vore på väg ut till någon guldgrufva, finnes här fullt med folk, som skulle bilda en trupp för att följa oss på spåren och öf verf alla oss antingen där eller på återvägen. Ett par röfvarband husera uppe i bergen, och de blifva allt fräckare. Flere haciendas i grannskapet af El Paso ha blifvit nedbrända och deras invånare dödade. Trupperna ha åtskilliga gånger blifvit utkommenderade att jaga dem i bergen, men de hitta aldrig reda på dem; det finns de som tro, att befälet blifvit mutadt af dem. Flere än en gång ha banditerna kommit öfver oss, då vi varit ute och sökt guld. Men de röra aldrig sådana som oss, ty för detförsta ha vi ingenting, som är värdt att röfva, åtminstone ingenting värdt att offra flere människolif på, och för det andra skulle alla gmfarbetare sammangadda sig mot dem och snoka upp dem, så framt det blefve kändt, att de angripit några af vår klass, och, de veta allt för väl, att de då finge att göra med en annan sorts folk än mexikanerna.»

Fem minuter senare redo Hugh och Royce tillbaka till El PasoSJUTTONDE KAPITLET.

Bortröfvade.

enlighet med det löfte, Hugh gifvit don Ramon, red han följande morgon ut till haciendan. Royce påstod, att familjen var allt för förnäm för honom, och sade att han föredrog att stanna i El Paso; »för öfrigt», sade han, »är det antagligt, att José kommer hit på morgonen, och då vill jag vara tillstädes och göra upp affären med honom.» Hugh försökte ej öfvertala sin vän, ty han hade märkt, att Royce var besvärad vid det första besöket.

Vid framkomsten till haciendan rönte han ett hjärtligt mottagande af don Ramon och hans familj. Don Carlos red ut med honom på ägorna, där en hop peoner voro sysselsatta med att odla tobak, majs och andra sädesslag.

»Om ni har tid, senor Hugh, måste ni följa med mig och se våra öfriga egendomar; den största ligger tjugu mil söderut härifrån. Där hafva vi femhundra kvadratmil jord och stora häst- och boskapshjordar, men jag förmodar ni har sett nog af boskap.»

»Ja, det är ingenting nytt för mig», svarade Hugh. »Huru många kreatur hafven I?»

»Där och på andra ställen sammanlagdt 150,000 stycken nötkreatur; hvad hästarna beträffar, vet jag ej huru många de äro. De lefva alldeles vildt, och vi drifva in dem endast i den mån, vi behöfva dem. Här hafva vi omkring tjugu af de bästa, och det är de enda djur vi hålla här, om man undantager oxarna för plogen och det spann, som forslar säden till marknaden.»

»Jag hör, att I nyligen blifvit ofredade af banditer. Hysen I fruktan för dem?»

»De uslingarna!» utropade ynglingen häftigt; »det är skam, attde ej utrotas. Ja, de ha varit mycket närgångna på sista tiden, och min far och flere andra egendomsägare ha för icke länge sedan skrifvit till myndigheterna i Santa Fé och klagat öfver polisens overksamhet. Jag har försökt öfvertala min far att flytta till vårt hus i El Paso, till dess röfvarbanden blifvit slagna, men han skrattar endast åt tanken på fara. Vi ha tjugu väpnade peoner, som sofva i flygelbyggningarna, och tolf manliga tjänare inne i huset, och det är i sanning icke mycket troligt, att de angripa oss: ändock känner man sig ej lugn med fruntimmer i huset.

»Flere skvadroner äro förlagda i fästningen på andra sidan floden, och ett par, tre gånger ha de dragit ut på jakt efter röf-varne; men militären är emellertid för långt bort härifrån för att kunna vara oss till verkligt skydd; den är ej heller till mycken nytta uppe i bergen. Den of Acer, som för befälet, är mer begifven på att dricka än rida. Det är en svår sak att utrota banditerna, äfven därför att half va bondbefolkningen är i förbund med dem,, så att de få underrättelser om allt, som pågår; äfven om vi kände till deras nästen, skulle det följaktligen vara föga utsikt för oss att kunna öfverrumpla dem. Emellertid hoppas jag, att vi förr eller senare skola få tag i dem. En stor belöning är utfäst för deras gripande, och säkert blir till sist någon af deras eget folk en förrädare. Det går alltid så till i dessa band, att då någon tycker sig vara förorättad vid bytets fördelning eller blir missnöjd med anfö-rarne eller frestas af den utlofvade belöningen, förråder han de öfriga, hvilka därigenom falla i våra händer. Om ej förräderi existerade, skulle landet snart vara obeboeligt.»

Hughs värd ville ej höra talas om, att han skulle återvända till El Paso samma kväll, utan sände en peon att

underrätta Royce, att hans vän ej kom tillbaka förr än påföljande dag. Hugh till-bragte en angenäm afton. De unga flickorna spelade mandolin och sjöngo tillsammans med sin bror. Det dämpade ljuset, den praktfulla inredningen och sorlet af kvinnors prat, allt detta var något nytt och behagligt för den, som en lång tid vistats i vildmarken. Det var med verklig saknad Plugh följande morgon steg till häst och red tillbaka till El Paso. Vid framkomsten fann han, att hans kamrat ordnat affären med José och deponerat penningarna hos en präst. Då de stodo och pratade med hvarandra i hotellets port, kom en trasig pojke springande, lade en papperslapp i Hughs hand och aflägsnade sig därpå genast.

»Det är från doktorn»,, sade Hugh, i det han vecklade upppapperslappen och läste följande: »Jag har något att tala enskildt med er om. När ni fått mitt bud, gå då helt lugnt genom staden, som vore ni ute för att se på bodarna; vidare ned till floden och längs utmed den, till dess ni hör tre hvisslingar. Kom då till platsen. Det är bäst ni kommer ensam. Doktorn.»

»Jag undrar, hvad den lille mannen kan ha att säga, Royce?»

»Vet inte», svarade denne. »Det är bäst du går och hör efter. Och du tar väl din sexpiping med dig?»

Hugh gick efter de anvisningar, han fått, och följde flodstranden, till dess han fick höra hvisslingarna; de kommo från ett busksnår, som låg alldeles för sig själft. Då han närmade sig, hörde han doktorn säga: »Se noga efter, om någon synes till!»

»Ingen, som jag kan märka», svarade Hugh.

»Kom in hit mellan buskarna då!»

»Hvad står på, doktor?» frågade han, förvånad öfver all denna försiktighet.

»Sitt ned, så skall jag berätta! Det är som vi tänkte. Ni minns, jag sade, att vi skulle bli bevakade. De här fördömde mexikanerna ha ingenting annat att göra än spionera på en, och de hafva fått reda på vår plan.»

»Hur har ni fått veta det, doktor?»

»Jo», sade doktorn litet motvilligt, »min kamrat har bara ett fel, och det är att han ibland dricker för mycket. Det händer icke ofta, ja, det går månader emellan, men allt sedan jag lärde känna honom, har det varit på samma sätt. Nåväl, i går kväll kom begäret på honom. Förmodligen tänkte han det skulle dröja länge, innan han åter skulle få ett tillfälle. Han blir ej grälsjuk, när han dricker, men jag går ändå alltid med honom för att taga hand om honom. I går afton således, då jag märkte, att han beslutat gå och ej ville låta öfvertala sig att låta bli, följde jag honom till en liten vinkrog, som ligger strax bredvid vår bostad. Där inne höllo några mexikaner på att dricka och prata; vi gingo in, men jag såg, att vi ej voro välkomna. Och jag märkte mer än det. Jag såg två af dem med hemligt förstånd blicka på hvarandra, och ehuru jag ej kunde minnas mig ha sett dem förut, såg jag, att de kände igen oss.»

»Vi hade ej mera penningar på oss, än livad som var beräk-nadt att åtgå för vinet, så att, ehnru jag ej tyckte om deras blickar, var jag ändock icke orolig. Vi satte oss och begärde in dricksvaror, och jag sade till Sim: 'De där karlarne känna oss, Sim. Akta dig

Hcnty, Rödskinn och Cowboys. 14för att dricka för mycket!' Han nickade. Vi sutto och drucko en stund, eller rättare han drack, ty jag förtär aldrig spritdrycker. På samma gång vi talade högt om likgiltiga saker, gjorde vi helt tyst upp en plan. Vi kommo öfverens, att vi skulle gräla; att jag skulle bli ond och gå min väg, att han därpå skulle fortsätta att dricka och slutligen låtsa bli öfverlastad; på det sättet skulle han nog få höra något. Och sedan satte vi vår plan i verket.

»Så snart han druckit ur ett glas, begärde han ett till och fortsatte så alltjämt. Jag inledde ett gräl och sade honom, att han aldrig kunde sluta i tid. Då svarade han, att han gjorde som han ville och undanbad sig alla inblandningar af andra, hvarpå jag blef ond och vi trätte högt. Slutligen steg jag upp och gick. Sim fortsatte att dricka; han tål sådana kvantiteter, som skulle förpassa under bordet en hel hop mexikaner. Snart slogo de sig i språk med

honom, och han kunde förstå, att de försökte pumpa honom med afseende på våra planer. Men han släppte ej ut något, var viss på det. Så småningom låtsade han duka under för ruset och trillade till sist ned i golfvet. En stund fortsatte mexikanerna att prata sins emellan, men så smög sig en af dem fram och kände i hans fickor samt tog ett par dollar, han hade i dem. Detta öfvertygade dem, att han sof tungt, så att de kunde fortsätta att tala.

»Han inhämtade följande: dessa karlar voro spioner, utskickade af ett af röfvarbanden. De hade särskildt lagt märke till er, då ni kom ridande; deras höfding var i staden och hade igenkänt er häst samt sagt dem, att han ej tyckte om er härvaro och att de skulle hålla noggrann uppsikt öfver er. De befunno sig i folkmassan, när bråket om hästen uppstod, och de sågo oss samtala med er. De följde efter er ut till don Ramons och tillbaka igen, och när ni på morgonen red ut att möta oss, skickade de en pojke efter, att hålla ögonen på er; han följde ert spår fram till hyddan, och sedan smög han sig ända inpå oss och lyssnade till vårt samtal. De skickade genast rapport till sin anförare. Vi komma att bli förföljda af två karlar; när dessa följt vårt spår fram till grufvan, skall den ene rida tillbaka till ett ställe, där en skara af tolf man, färdig att anfalla oss på återvägen, inväntar honom.»

»Det låter illa», sade Hugh. »Hvad är att göra?»

»Vi skola förekomma olyckan», sade doktorn lugnt, »ehuru jag ännu ej vet på hvilket sätt. Emellertid tycka Sim och jag det är bäst att ej brådska; några dagars dröjsmål gör hvarken från eller till saken, och under den tiden kan både ett och annat inträffa.Han uppsnappade, att skurkarna för närvarande hade i sinnet något annat bofstreck, af hvilket de hoppades mycket penningar, men de talade då så lågt, att han ej hörde mycket af hvad de sade. Måhända kommer detta att misslyckas, och hela landet resa sig att förfölja och förgöra dem; i sådant fall skola vi vara med, det kan ni lita på; hvarom icke hafva vi nog utsikt att reda oss i den här affären ändå, ty nu, då vi veta deras af sikter, kunna vi ju lägga oss i bakhåll för de män, de skicka efter oss, och skjuta ned dem. På banditer hålla vi ej. Likväl skola vi ännu ej göra oss säkra, ty det kan hända, att de omedelbart sätta efter oss, och säkert utvälja de några, som äro väl bevandrade i bergen, så att de af den riktning, vi taga, kunna sluta sig till hvart vi ämna oss och genskjuta oss på andra stigar. De veta allt för väl, att vi ej äro folk att leka med. Därför är det bäst att vänta litet och se, om det är någon utsikt att sätta stopp för saken här. Icke att vi äro rädda för uslingarna; ty skulle vi ej kunna hindra dem ifrån att finna vårt spår, kunna vi nog rå på dem; men man behöfver ieke ha dem att oroa sig med; det är fullt upp ändå med anledningar till bekymmer.»

»Ja visst, doktor. Jag tycker, det är mycket bättre att stanna här någon tid. Det är ingen brådska med vår afresa, och jag skulle mycket gärna vilja deltaga i ett utrotningskrig mot banditerna, i synnerhet som, efter hvad ni sagt, det tyckes som om de bofvar, som mördade don Ramon Perales' son och sålde hans häst åt mig, vore i spetsen för dem. Jag undrar, hvilken hacienda det är, som de ämna anfalla.»

»Ja, nog var det skada, att Sim ej lyckades utleta den saken; då hade vi kunnat tillfångataga dem.»

»Har ni någon föreställning om, huru manstarkt bandet är?»

»Det är ej ofta antalet öfverstiger tjugu», svarade doktorn. Tjugu man äro nog för deras handtering, och om de vore flere, skulle hvars och ens del af rofvet bli för liten; men, som jag sade, de ha skaffat sig bundsförvanter litet hvarstädes och kunde helt säkert få tillhopa mellan trettio och fyrtio till, om de hade sig bekant, att militären komme att angripa dem. Mexikanen är af princip alltid redo att gå med, där det finns ntsikt att få lossa ett skott på en amerikansk soldat.»

»Ni har väl icke ringaste spaning på, åt hvilket håll de ha sitt hufvudkvarter?»

»Jo, det har jag, eller åtminstone vet jag ett ställe, där ett sällskap, som ej önskar besök af främlingar, kan hålla till. För ett parmånader sedan, då Sim och jag voro omkring fyrtio mil nordväst härifrån, kommo vi till en by, som låg vid ingången till en trång dal; den flicka, som passade oss upp på den lilla vinkrogen, hviskade då i örat på mig, sedan värden vändt oss ryggen, att vi ej skulle fortsätta vår väg inåt dalen. Nåväl, vi hade ej tänkt det, ty dalen var endast en canon, från hvilken man ej kom åt något håll; men sedan lion sagt detta, fingo vi lust att se den. Vi gingo i en krets för att komma upp öfver dalen och tittade sedan ned i den. Därvid upptäckte vi ett hus, som låg inbäddadt bland träd, och något längre bort två män, som sutto på en klippafsats.

»Solen sken på deras bösspipor, men att de buro gevär betydde ej någonting, då mexikanerna på landsbygden nästan alltid gå beväpnade. Vi vaktade på dem ett par timmar, och då de ej flyttade sig från platsen, antogo vi att de voro skiltvakter. Flickan hade ej gifvit oss denna varning, om det ej varit något misstänkt, och jag förmodar, det där huset var hufvudkvarter för ett af röfvar-banden.»

»Hvarför varnade hon er, tror ni, doktor?»

»Det kan jag ej veta, Lightning. Det är aldrig lätt att utgrunda en kvinnas bevekelsegrunder. Hon tyckte måhända det var synd, att Sim och jag skulle få våra halsar afskurna, ehuru jag tillstår, att det egentligen knappt vore en sak, ägnad att oroa en mexikansk flicka. Måhända hyste hon något agg mot dem: de hade kanske skjutit hennes käraste eller bedragit henne själf. Emellertid förhöll det sig så, som jag sagt, och få vi höra talas om öfverfall vid någon hacienda, skola vi undersöka denna plats, innan vi gifva oss af längre bort. Men nu är det rådligast ni återvänder. Jag skall ligga stilla här ett par timmar, i fall någon skulle lura på er, hvilket ej vore osannolikt.»

Hugh återvände till hotellet och omtalade för Royce, hvad han hört.

»Det är i min smak», sade Bill, »jag har svurit död åt alla gränsröfvare. Jaså, det är deras mening att följa efter oss, slå ihjäl oss och röfva vår proviant. Men kanhända de utföra sitt andra skurkstreck först. Vore jag som du, Lightning, skulle jag rida öfver till don Ramons i afton och gifva honom en vink att vara på sin vakt. Det är egentligen ej något skäl för att det skulle vara hans hacienda mer än någon annan, de ha i tankarna, men ett faktum är, att de stulo hans sons häst, för att icke tala om att de mördade sonen, och dessa saker skulle kunna leda deras tankar åt det hållet. Den,som förorättar en annan, skall efter all sannolikhet låta den första ogärningen följas af en ny. Jag kan ej förklara hvarför, men den mänskliga naturen är sådan.»

»Jag rider genast dit», sade Hugh.

»Det skulle jag ej göra, Hugh. Du kan ej veta, hvilken som lurat på dig, och om det blifvit kändt, att du träffat doktorn i hemlighet, och man vet att doktorn är Sims kamrat och att Sim var på vinkrogen, skall man lägga det ena till det andra och draga slutsatser; om du rider direkte till don Ramon nu, tänka de, att det är för att meddela honom något, som doktorn sagt. Skulle det vidare hända, att don Ramons hacienda är den, de ha i tankarna, är det icke omöjligt alls, att Sim och doktorn få en knif i ryggen innan kvällen. Nej, du bör helt lugnt rida dit i aftonsvalkan, alldeles så som ämnade du dig på en vanlig visit. De intressera sig ej för oss annat än för vår grufexpedition, och de komma ej att bry sig om dina utflykter, så länge jag är kvar på hotellet, och de andra två ej äro färdiga att resa. De hafva fått veta allt, de önska, rörande vår affärd.» ,

När solen höll på att gå ned, red Hugh nt. Det var mörkt, då han kom fram till don Ramons hacienda. Sedan han pra,tat en stund med don Ramon, hans hnstru och son — flickorna voro ute i trädgården, sade deras far — hviskade Hugh till den äldre herrn, att han önskade tala några ögonblick i enrum med honom. Don Ramon tände en cigarett och sade helt obekymradt: »Det är en

så härlig afton; vi kunna just gå ut och söka npp flickorna. De veta visst icke, att ni är här.» Don Carlos följde dem ut på den breda verandan utanför huset.

»Er son får höra, hvad jag har att säga», sade Hugh till svar på don Ramons frågande blick. Därpå berättade han det samtal, Sim åhört. Far och son blefvo båda mycket bestörta öfver att hästen blifvit igenkänd.

»Då äro min olycklige Estafans mördare någonstädes här i trakten!» utropade don Ramon. »Det är den del af er berättelse, som mest intresserar mig, senor. Hvad åter beträffar ett angrepp på min hacienda, tror jag ej de skulle våga det. De måste veta, att de komma att röna ett starkt motstånd, och El Paso ligger blott tre mil härifrån. Huru djärfva de än äro, våga de näppeligen inlåta sig på något dylikt; men i alla händelser skall jag vidtaga alla försiktighetsmått. Jag skall gifva fyra tjänare befallning att hålla vakt på natten och tillsäga de andra att sofva med sina vapenbredvid sig samt tillse, att luckor och dörrar äro väl stängda. Men den andra sidan af saken rör oss nära. Om Estafans mördare befinna sig här på trakten, skola vi uppsöka och döda dem, om jag så skulle behöfva sätta vapen i händerna på alla vaqueros och peoner och hålla ett ordentligt fältslag mot dem.

»Ni gjorde rätt i att ej nämna detta för min hustru. Bäst att hon och mina döttrar ej veta något härom. För öfrigt undrar jag just, hvar flickorna äro; de bruka ej vara så sent ute. Men jag förmodar månskenet lockat dem.» Han ropade högt på flickorna.

Intet svar.

»Gå du, Carlos, och säg åt dem att de komma in. Och nu en kopp kaffe, om ni behagar, senor.»

Efter en kvart återvände Carlos. »Jag kan ej hitta dem, far, jag har varit kring hela trädgården och ropat på dem.»

Don Ramon reste sig och ringde med en kloeka, som stod på bordet. »De måtte ha gått upp på sina rum», sade han, »utan att ha kommit in hit först.» När tjänarinnan inträdde, sade han: »Rosita, gå upp på senoritas' rum och säg dem, att don Hugh Tunstall är här.»

»De äro icke där, senor, jag kommer just därifrån.»

»Hvart ha de kunnat taga vägen, Carlos?» sade don Ramon.

»Jag förstår ej det, far; de hade Lejon med sig. Han låg och sof här, då de ropade på honom utifrån, och jag såg honom rusa upp och hoppa ut genom det öppna fönstret.»

»Jag kan icke förstå det här», sade don Ramon ängsligt, »ty aftonen är kall, och efter mörkrets inbrott är det ej antagligt, att de gått utom trädgården.»

»Kanske ha de gått ned till Chaquitas stuga, far.»

»Ja visst, jag tänkte icke på det, Carlos», sade don Ramon.

»De äro ju ofta hos sin gamla sköterska. Rosita, säg till Juan,

att han går ned till Chaquitas stuga och ber senoritas komma hem, ty jag önskar träffa dem.»

Inom tio minuter var betjänten tillbaka.

»De äro icke där, senor; de gingo därifrån vid mörkrets inbrott.»

»Helt visst är det ingen anledning att oroa sig, Ramon», sade hans hustru. »Flickorna äro ofta ute, när det är månljusa kvällar. De måste vara någonstädes i trädgården.»

»Men Carlos har gått omkring öfverallt», sade don Ramon. »Vi skola emellertid gå ut en gång till och se efter dem.» Åtföljd af de båda unge männen gick han ut på verandan. »Carlos», sadehan, »gå till tjänarnes rum och säg dem, att dina systrar äro borta, och att de alla gå ut och leta. Jag tycker icke om det här», sade han till Hugh, sedan Carlos aflägsnat sig. »Vid andra tillfällen hade jag ej fäst mig därvid, men till följd af hvad ni sade mig, känner jag mig orolig. Kom, så gå vi ett slag kring trädgården!»

De gingo alla gångarna i ände, och don Ramon ropade oupphörligt flickornas namn. Don Carlos med en del af tjänarne sällade sig till dem. »De äro med all säkerhet icke i trädgården», sade slutligen don Ramon. »Nu så gå vi ned till Chaquitas stuga; antingen måste de ha gått stora vägen tillbaka eller ock ha kommit på gångstigen, som leder in i trädgården. Vi gå gångstigen och återvända stora vägen.»

Stigen ledde genom en buskskog. Just som de kommo in i den, mötte dem en man, som kom springande.

»Hvad är det, Juan?» frågade don Ramon, då mannen var så nära, att han kunde se hans ansikte i skenet från de facklor, hvilka flere af dem tagit med sig.

»Jag vet icke, senor, men vi ha just kommit på ett färskt blodspår på gångstigen.»

Med ett utrop af fasa skyndade don Ramon framåt med sin son och Hugh. Snart blefvo de varse två af karlarna, som stodo med facklor midt på gångstigen.

»Här är blod, senor», sade en af dem. »Vi passerade det utan att märka det på vår väg till stugan, ty vi undersökte då ej marken, men på återvägen föll fackelskenet därpå.»

Don Ramon stod och stirrade i mållös fasa på en stor blodpöl på stigen. »Här har stått en strid», sade Hugh och undersökte marken. »Se, här äro märken efter stora fötter! Några af dem ha trampat i blodet. Och se där, don Carlos!» sade han och pekade på en rad bloddroppar, som ledde fram mot en af buskarna.

»Sök ni», mumlade den unge mexikanen, »jag vågar icke.»

Hugh uppmanade en af fackelbärarne att följa sig. Far och son stodo och stirrade efter dem, då de gingo in bland buskarna. Ett ögonblick därefter ropade Hugh:

»Det är hunden, senors, ingenting annat.»

Ett utrop af glädje hördes från don Ramon och hans son. De voro åtminstone frälsta från den öfverväldigande fruktan, som gripit dem vid åsynen af blodet, och gingo genast in till Hugh. Djuret, en blodhund af finaste ras, låg dödt och illa söndersargadt.

»Hvad vill det här säga, far?» sade don Carlos med låg röst.»Min tankeförmåga sviker mig», svarade fadern och strök med handen öfver pannan.

»Det är allt för tydligt, fruktar jag», inföll Hugh. »Vi ha här förklaringen på det, som min vän hörde. Banditerna ämna ej angripa haciendan, utan de hafva i stället bortröfvat edra döttrar, och hunden har gifvit sitt lif för deras försvar.»

»Ja, så måste det förhålla sig», utbrast don Ramon i den djupaste ångest. O, mina stackars flickor! Hur kan det ha tillgått?»

»Jag förmodar skurkarna gömt sig här», sade Hugh, »och att de rusade fram och grepo edra döttrar samt lade kaflar i munnen på dem, innan de hunno skrika. Hunden rusade tvifvelsutan på dem, hvarvid de dödade honom med sina knifvar, som ni kan se.»

»Hvad skola vi göra?» frågade don Ramon i förtviflan.

»Först följa gångstigen fram till vägen», svarade Hugh; »troligtvis hade de hästar på något ställe. Vill ni tillsäga edra tjänare att långsamt och försiktigt gå framåt och hålla facklorna nära marken?»

Don Carlos gaf ordern. En af den lilla skaran, öfverjägaren på haciendan, gick ett stycke före de andra med en fackla. Han stannade en liten bit, innan gångstigen mynnade nt i vägen, hvilket ställe de i månskenet kunde se midt framför sig.

»Här äro färska hästspår», sade han. »Se!» — och han höll facklan öfver sitt hufvud och pekade på buskarna — där hafva grenar blifvit afbrutna, och friska löf ligga på marken. Hästarna måtte ha stått gömda här. Stilla, till dess jag får undersöka stigen fram till vägen! tian gick ensam framåt och återvände efter ett par minuter.

»Spåren från vägen och hit äro svaga, således kommo de i skridt; de, som leda härifrån till vägen och sedan vidare fram på den, äro djupa, alltså redo de bort i galopp. De ha varit sex.»

»Hvad skola vi taga oss till, senor?» sade don Ramon till Hugh. »Mitt hufvud bränner, och jag kan icke tänka.»

»Jag skulle ej tro, att edra döttrar äro i fara för ögonblicket, senor», sade Hugh lugnt. »Banditerna hafva bortfört dem utan tvifvel i afsikt att afpressa er en betydlig lösesumma. De måste hafva ett par timmars försprång, så jag fruktar det vore gagnlöst att förfölja dem i natt, ehuru jag anser, att vi borde för att få veta, åt hvilket håll de ridit, skicka efter dem ett par karlar. Naturligtvis får ni själf afgöra, antingen ni vill fara in till staden och anhålla hos alcalden om att alla vapenföra män må förena sig medPÅ SPÅRET.edra vaqueros att söka dem, därpå gå öfver floden till fortet och få hjälp af militären och rensa hela landet, eller ni vill vänta, till dess ni efter allt antagande får höra af röfvarena.»

»Låt oss gå tillbaka hem», svarade don Ramon; »vi måsto tänka på saken. Vi få akta oss för att göra något förhastadt, som kunde sätta mina barns lif på spel.»

Nyheten hade nått hemmet före dem. Donna Maria var alldeles förkrossad af sorg, kvinnorna gräto högt och

vredo sina händer, och den största villervalla rådde. Don Ramon hade nu hämtat sig och bjöd med allvarlig röst tystnad. Därpå gick han in i det rum, dit man inburit hans hustru, och försökte lugna henne med att det ej var så stor fara för döttrarnas lif, då nämligen banditerna ej kunde hafva någon fördel af att döda dem; sannolikt hade de bortfört dem i afsikt att tillskansa sig en lösesumma.

»Hvad anser ni för er del bäst att vi göra?» frågade don Carlos Hugh, då de blifvit lämnade ensamma. Naturligtvis måste vi betala, hvilken lösesumma skurkarne än begära, ehuru jag ej hyser något tvifvel om, att den blir orimligt stor. Men det är förskräckligt att tänka, att mina systrar, om ock blott för en timme, äro i deras våld, så mycket mer som vi känna oss säkra på, att desse män ära min broders mördare.»

»Ja, hvad de fordra, måste betalas, huru mycket det än är»; svarade Hugh. »Så länge de unga damerna äro i deras händer, kan man ingenting företaga, ty det vore att sätta deras lif på spel. Men jag skulle vilja tillråda, att vi i samma stund, de vore fria, öfverfölle bofvarna, återfordrade lösen och sköte ned dem. Jag tror mig ha nyckeln till den plats, där man skulle kunna få tag i dem. En af mina vänner, en guldgräfvare, talade om en plats, som sannolikt var ämnad för slikt ändamål. Han sade sig kunna visa en truppafdelning vägen dit. Men det är aldrig värdt att försöka ett angrepp, så länge edra systrar äro deras fångar. Ni kan vara säker på, att sträng vakt kommer att hållas, och att skurkarne vid första allarmsignal komme att döda dem. Nu få vi höra, hvad er far säger, då han kommer tillbaka, och om han tänker som jag, att vi ingenting kunna företaga, förr än han får något meddelande från banditerna. Jag skall emellertid rida tillbaka till El Paso och rådfråga mina vänner där.»

Då don Ramon kom tillbaka, sade han, att han nu kommit till den öfvertygelsen, att det vore att riskera flickornas lif, om några åtgärder vidtoges, innan man hörde af banditerna. Som Hugh ejkunde vara till någon nytta, red han in till El Paso; don Carlos sade honom vid afskedet, att han ögonblickligen skulle underrätta honom, då de erhöllo något meddelande; men äfven det förutan skulle han besöka honom, då han följande morgon komme att rida in med sin fars officiella rapport till myndigheterna.

Klockan var öfver tio, när Hugh anlände till hotellet. Det var händelsevis en högtidsdag, så att trädgården var full med folk, och kaféer och vinkrogar voro öppna. Royce befann sig i hotellets skänkrum.

»Vet du, Royce, hvar man skall kunna träffa Sim och doktorn?»

»Ja, jag såg dem sitta framför vinståndet där borta i hörnet af trädgården för tio minuter sedan.»

»Kom med mig, Bill!»

»Men vi skulle ju ej visa oss tillsammans med dem?» invände Royce.

»Nu är det icke något skäl längre att iakttaga detta försiktighetsmått», svarade Hugh. »De veta nu, hvad de önskade, nämligen att vi skola göra sällskap med hvarandra. I alla fall kan ju vårt möte vara en ren tillfällighet.»

»Ar det någonting på tok, Hugh?» frågade Royce, då de banade sig väg genom människomassan i trädgården. »Du ser orolig ut.»

»Jag skall strax berätta för dig hvad det är, Bill.»

»Där sitta de ännu kvar vid samma bord, Hugh.»

Det fanns två tomma stolar vid deras bord. Hugh hälsade gladt på doktorn och Sim och slog sig därpå ned hos dem.

»Efter hvad ni sade i morse, doktor, kan det ju ej göra något, att man ser oss tillsammans. Jag har dåliga nyheter. Men det är för mycket folk omkring oss här. Låt oss därför gå ned till floden. Vi kunna tala under vägen.»

I detsamma de hade utkommit ur trädgården, omtalade han för de tre männen, hvad som händt.

»Bortröfvat två unga flickor!» utbrast Royce. »I sanning, det är för starkt. Hvad skola vi göra, gossar?»

»Vänta till dess vi få veta något mera», svarade Sim, medan doktorn på sitt vanliga lugna sätt sade: »Det är tid, att man

sätter stopp för det här. Vänta tills vi komma ned till floden, Lightning, vi måste i lugn höra allt.detta. Fyra män kunna ej samtala under det de gå.»De hade snart kommit till en stilla plats, långt bort från boningshusen.

»Berätta oss nu förloppet», sade doktorn, »och under det vi tala, skall hvar och en af er hafva ögon och öron öppna. Vi hafva handlat som dårar en gång och låtit dem lyssna på oss; det göra vi ej om.»

Hugh berättade hela historien om flickornas bortröfvande och meddelade det beslut, man fattat hos don Ramons, att ej förfölja banditerna utan först betala den lösesumma, de fordrade, och sedan draga i härnad mot dem.

»Det är nog godt och väl det», sade doktorn; »men när de väl en gång fått penningarna i sina händer — och säkert blir det en mycket stor summa — komma de att dela dem och så skiljas åt; icke en af dem kommer att finnas kvar på trakten tolf timmar efter det flickorna blifvit utlösta.»

»Hvad menar du då bör göras, doktor?» frågade Sim Howlett. »Han kan ej röra sig, förrän han får igen flickorna; ty företoge han något, skulle dessa helt visst bli dödade.»

»Min tanke var», sade Hugh, »att om detta bofstreck är utfördt af det band, som håller till i det hus, om hvilket doktorn berättade mig i morse, skulle vi gömma oss i grannskapet, och i samma stund de män, som föra flickorna tillbaka till deras far, återvände med lösesumman, öfverfalla dem, tillintetgöra hela bandet och återtaga penningarna.»

»Vi skulle behöfva en ansenlig styrka för att kunna omringa platsen», svarade Sim, »och det vore ej möjligt att komma dit, utan att bli sedda. Ni kan vara viss på, att åtminstone tjugu banditer äro på utkik, och dessa skulle rapportera, att en sådan styrka vore i antågande, långt innan vi hunne fram. För resten är det icke säkert alls, att det är i det huset flickorna äro, och skulle det än vara det, kommer hela bandet att lämna det, då de skicka bort flickorna. Då sprida de sig öfver hela landet och sammanträffa sedan åter en natt flere mil bort. Ännu en annan sak, som ni kan vara öfvertygad om: lösesummans öfverlämnande kommer att vålla ej så liten svårighet, och förr än de mottagit penningarna, komma de ej att lämna flickorna ifrån sig.»

»Ja, jag inser», sade Hugh, »att många slags svårigheter ligga framför oss, men jag är säker på, att ni, Sim, och doktorn skola kunna lösa dem på något sätt. Jag är varmt intresserad förde stackars flickornas räddning, och alla äro vi angelägna att få detta röfvarband utrotadt, innan vi ge oss af.»

»Har ni själf någon plan?» frågade doktorn. »Ni har haft längre tid att tänka på saken än vi.»

»Ja, doktor, jag tänkte vi redan i kväll skulle begifva oss till något ställe uppe i bergen, en eller annan mil från det hus, i hvilket vi antaga att de befinna sig, och där vi skulle kunna hålla våra hästar dolda. Där borde vi ligga stilla till i morgon afton, då vi skulle försöka tränga fram till huset och underrätta oss om, huruvida flickorna verkligen befinna sig där, och om det finns någon möjlighet att bortföra dem.»

»Naturligtvis kunna vi ej våga detta försök utan att vara fullkomligt säkra på att kunna beskydda dem. Vore det någon möjlighet att få ut dem ur huset, utan att vi blefve sedda, skulle vi försöka det, men om vi ej kunde göra detta och komma därifrån med dem utan att blifva upptäckta, tycker jag en af oss följande morgon skulle rida tillbaka till don Ramon med anhållan, att han uppbådade tjugu eller trettio af sitt folk eller ock en truppafdelning från fortet att komma oss till hjälp. Vi skulle under natten visa dem vägen till en plats så nära huset, som säkerheten tilläte. Sedan kunde vi fyra smyga ända fram till huset. I den stund vi intoge en sådan ställning, att vi kunde skydda flickorna, d. v. s. om vi lyckades komma in i det rum, där de hållas fångna, skulle vi skjuta ett pistolskott genom fönstret som signal och därpå försöka slåss så godt vi kunde, till dess de andra hunne till vår undsättning. Helt visst skulle banditerna få fullt upp att göra med oss, så att den andra afdelningen blefve iståndsatt att omringa huset, löpa till storms därpå och undsätta oss.»

»Ingen dum plan, minsann!» sade Sim Howlett. »Eller hvad säger du, doktor?»

»Det är icke utan, att jag tror det skulle kunna gå för sig på det sättet», instämde doktorn. »Jag tror ej faran är så stor för de unga damerna, ty om banditerna öfverraskade oss, då vi vore ute för att spionera på dem, skulle några af dem öfverfalla oss, och de öfriga föra bort sina fångar till ett annat gömställe. Vore de omringade så tätt, att de

ej hade någon utsikt att kunna fly, är det icke omöjligt, att de skulle döda dem af hämnd, men till en sådan ytterlighet gå de ej annat än i högsta nödfall, emedan de mycket riktigt resonnera som så, att så länge don Ramons döttrar äro i deras händer, hafva de medel att föreskrifva honom hvilka villkorde behaga. Jag går in på, att vi genast sadla våra hästar och rida dit. Men vi böra ej rida tillsammans, utan kunna mötas vid första korsväg en mil väster om staden. Det är icke troligt, att någon lägger märke till att vi rida bort. Det är fullt med folk i

staden, som kommit från landsbygden för festens skull; för öfrigt

bry de sig ej om att vakta på oss nu, ty de veta, hvilka planer vi hysa och att vi ej ämna oss ut på vår expedition förr än om en eller annan vecka. De komma ej att ägna en tanke åt oss, förrän affären med flickornas fader är uppgjord. Hvad säger du, Sim?»

»Du har nog rätt, doktor», sade Sim, »men vi måste vara försiktiga på vägarna, doktor. Troligtvis hafva de vakter utställda på hvarenda väg, som i olika riktningar leder från deras röfvarkula, kanhända flere mil i omkrets.»

»Ja, vi måste göra en lång omväg», instämde doktorn; »följa bergen femton, tjugu mil bort från röfvarnästet, och sedan rida

uppför höjderna och komma tillbaka till det från den motsatta

sidan.»

»Skall jag taga några matförråd från hotellet?» frågade Hugh.

»Nej, låt det vara! Det finns så många ställen öppna, där vi kunna få det vi behöfva. Återvänd ni nu med Bill; vi skola komma efter 0111 en stund.»ADERTONDE KAPITLET.

Röfvarnästet.

gryningen följande morgon voro Hugh och hans tre kamrater långt bort i bergen. De hade gjort halt för en timme sedan och ämnade vänta till middagen, innan de fortsatte sin färd. De hade redan suttit åtta timmar i sadeln oeh hade färdats öfver sextio mil. De rastade nu i en liten dal, där det fanns tillräckligt bete för hästarna. Sedan de kokat litet mat åt sig, lade de sig och sofvo, till dess solen stod rätt öfver deras hufvud. Lyckligtvis hade de båda guldgräfvarne flere gånger färdats genom denna trakt, så att de kunde visa vägen genom bergen. I annat fall hade det varit omöjligt att finna den.

Då de ridit fyra timmar, sedan de lämnade dalen, sade doktorn: »Sen I byn där borta, tre mil härifrån? Det är den by, där Sim och jag stannade. * Den hålväg, i hvilken huset är beläget, leder från byn hitåt, men I kunnen ej se den här. Det är en canon, för århundraden sedan utskuren af vattnet. Sidorna äro nästan lodräta; men vid öfre änden höjer sig marken hastigt, och så långt vi kunde se från den plats, där vi befunno oss, är det ingen svårighet att komma ned där. Som I sen, växer det skog till vänster. Vi skola laga, att vi komma bakom den, och då är det ingen fara för att vi blifva sedda, äfven om de hafva skiltvakter utställda på höjden, som reser sig öfver huset. De se naturligtvis åt andra hållet; där är det slättmark, som de kunna öfvervaka flere mil bort. De hafva intet skäl att misstänka, att någon känner till deras näste,, men likväl äro de alltid på sin vakt mot förräderi.»

»Låt oss aga oss en traf nu, doktor! Vi måste vara i skogen före solnedgången.»

När de kommo fram till träden, sutto de af och ledde hästarna, till dess de varseblefvo dagsljuset mellan stammarna åt motsatta hållet.»Nu skola vi äta vår middag», sade doktorn, »och öfverfägga om hvad som är att göra. Vi äro nu omkring en half mil från slutet af dalen, och därifrån fram till huset är det också en half mil. Hvad skola vi nu göra? Skola vi begifva oss dit fram alla tillsammans eller skall blott en af oss gå?»

Hugh var tyst. De andra förstodo saken bättre än han.

»Naturligtvis bara en», sade Sim Howlett. »De andra kunna hålla sig på något af stånd för att vara till hands att bistå honom, om han blir förföljd; men det vore att spilla människolif i onödan om flere ginge fram. »Nåväl, doktor, du eller jag?»

»Hvarför det?» frågade Hugh. »Jag är färdig, och det vet jag,« att Bill också är. Så mycket mer bör det bli jag, som går, då denna sak är min mer än eder. I kännen ju icke de unga damerna.»

»Det har ett skäl emot sig, Lightning», sade Sim. »Hvad ni säger, är nog sant, och om det kommer an på att springa, kan ni lägga beneii på ryggen bra mycket fortare än doktorn och jag, men detta är ej af någon egentlig nytta i mörkret. Man behöfver snarare krypa och smyga än springa. Men skälet hvarför icke ni, utan doktorn eller jag måste gå, är att ni ej talar mexikanska. Det är ej antagligt, att de unga damerna komma att vara synliga ute på verandan, och man kan ej heller gå och titta in genom hvart fönster, till dess man kommer till det rätta. Man måste lyssna och på den vägen komma underfund med, om de äro där, och i lyckligaste fall, i hvilket rum de äro inneslutna. Nu inser ni själf, att en af oss två måste gå.»

»Jag skall gå, Sim», sade doktorn lugnt. »Jag kan gå så lätt som en katt, har ej hälften så stor kropp att gömma som du och är slug, under det du är stark, och detta är ett fall, då list är af mer nytta än styrka. Sålunda är det öfverenskommet, att jag går; men du kan gärna låta mig låna din sexpiping, ty jag kan komma att behöfva tolf skott.»

»Det vore sorgligt för mex’ikanerna, om du använde dem alla, doktor», sade Sim Howlett och räckte doktorn sin revolver. »Nog ville jag hällre gå själf, men jag vet, att då du en gång satt dig något i sinnet, tjänar det till ingenting att hålla på och gräla.

»Rätt så», sade doktorn och stack pistolen i bältet. »Vi ha just tid att röka en pipa, innan jag ger mig åstad. Solen gick ned för nära en half timme sedan, och månen hinner ej upp öfver ber-gen förr än om en timme, så det kommer att bli mörkt innan jag väl är nere i dalen, och månen skall ej stå tillräckligt högt att kasta sina strålar dit ned förr än jag är här tillbaka igen.»

»Han är en underbar man, doktorn», sade Sim, när den förre med ljudlösa steg klättrat utför hålvägens öfre ände. »Om man blott och bart ser honom, bildar man sig inga höga tankar om honom; men det kan jag säga, att han besitter så mycket mod och så stor beslutsamhet, som vore han tio gånger så stor som han är. När man lär känna honom, vill man likna honom vid en missionär eller en vetenskapsman, som är ute och letar fåglar, ormar och dylikt. Han är lik en kvinna med sin låga röst och sitt vänliga sätt, och ändock tror jag icke det finns många på denna sidan Missouri, som dödat flere skurkar än han.»

»Hvad säger ni?» sade Hugh med öfverraskning.

»Ja, sir, han är så god som ett helt dussin. Han är icke den, som grälar; han dricker icke och spelar icke och talar höfligt och vänligt med hvar man; men det är, som funnes det inombords något, som ovillkorligen uppreser sig mot all uselhet. * När en riktigt dålig karl kommer till det läger, där han vistas, och börjar spela tyrann och skjuta utan försyn, då skall man se, att doktorn blir illa till mods; han förhåller sig dock stilla, ända till dess skurken gör något alldeles af vita såsom att skjuta en annan blott och bart af okynne eller något dylikt, men då säger han, att detta måste ha ett slut, och så går han och ställer sig ansikte mot ansikte med skurken, utmanar honom och skjuter ihjäl honom.»

»Menar ni, att han ej skjuter, förrän den andre är stridsfärdig, Sim?»

»Ja, det menar jag.»

»Hur kan det då komma sig, att han själf ej blifvit dödad?»

»Det är just, hvad vi sagt hundra gånger, Lightning. Han har blifvit träffad på många ställen, men aldrig dödligt. En sak är det, att hans blickar äro tillräckliga att injaga skräck. Han ser icke riktigt jordisk ut med det där hvita håret — det har haft samma färg så länge jag känt honom — som bildar en ram kring ansiktet. När han går åstad för att skjuta, är han vanligtvis bar-hufvad, och det förefaller, som reste sig håret på ände; det är icke alls då som annars. Jag hörde en man, som varit läkare innan han tog sig till att gräfva guld, säga, att doktorns hår såg elektriskt ut. Därtill blir han hvit som ett lärft, och ögonen ljunga. Vet ni, sir, det är något förskräckande i hans åsyn blott och bart; och när handå kommer in i en fullsatt källarsal och på sitt vanliga vis med en ton, som kan

komma blodet i en att stelna och så att det hörs af alla, säger till någon: 'Nu skall du dö!' då kan man vara viss på, att den hårdaste karl veknar. Det säger jag för sant, att jag hellre skulle vilja stå ansikte mot ansikte med »domaren Lynch» och hundra exekutorer än med doktorn, då ett sådant anfall kommer öfver honom; och jag har sett karlar, som aldrig förfelade sitt mål förut, skjuta bom på honom.»

»Och han bommar aldrig?» frågade Royce.

»Bomma!» upprepade Sim; »doktorn skulle ej kunna det, om han försökte. Jag har aldrig sett hans kula gå en hårsmån på sidan om målet. Den träffar alltid midt i pannan. Om det finns flere än en af den nämnda sortens folk, vänder doktorn sig till de andra och befaller dem: 'Gifven er af från lägret, innan solen går ned!' och ni kan lita på, att de lyda. Han vållar mig en hel hop besvär, förstås när han blir sårad. Jag har föreställt honom om och om igen, att det ej är rätt mot mig, att han skall ligga sjuk tre månader hvart år, ty så mycket har det varit allt sedan jag lärde känna honom. Han erkänner, att det inte är rätt, men säger: 'Jag rår icke för det, Sim, jag måste göra det; jag liknar malajen, som råkar i bärsärkaraseri' — det finns nämligen, berättar han mig, någon-städes borta i närheten af Kina, människor, som få anfall af raseri och gå ut och slås mot en hel skara — 'och jag kan inte hjälpa det'; jag tror inte heller han kan det. Och annars är han, som hvar och en kan se, den frommaste människa i världen. Han är alltid i färd med att sköta de sjuka, vaka nätterna igenom hos dem och dylikt. Det är därför han fått namnet doktorn.»

»Jaså, han är icke någon riktig doktor?» sade Hugh.

»Det är hans hemlighet, Lightning, och om han vill berätta den för er, är det hans ensak. Jag vet blott, att han är den bästa kamrat, som kan finnas, och en af de bästa varelser i hela vida världen, och det är nog för mig. Nu har han nog hunnit fram till mexikanerna där borta», fortsatte han, i det han helt tvärt bytte om samtalsämne.

»Jag nästan önskar, att någon af oss följt med honom», sade Royce, »så att vi kunnat hjälpa honom, ifall han blir upptäckt.»

»Det är icke sannolikt, att han blir upptäckt», sade Sim lugnt, »och skulle han bli det, kan han reda sig själf. Jag vet icke, på hvilket sätt doktorn kommer att dö, men redan för flere år sedan insåg jag, att det ej kommer att bli af en kula. Jag är icke orolig

för honom. Om jag trott, att det varit någon fara, hade jag följt med honom, det kunnen I vara förvissade om.»

Efter två timmar stod doktorn plötsligt framför dem i månskenet. De hade lyssnat uppmärksamt en stund, men ej hört minsta ljud, förrän han nu trädde ut från den mörka hålvägen.

»Nå, doktor, äro vi på rätt spår?»

»Ja, flickorna äro där, Sim. Men vi skola gå in i skogen, innan vi tala. Vi hafva en gång förut blifvit öfverraskade, då vi trodde oss så säkra, att vi ej behöfde vara på vår vakt, och vi skola ej än en gång förspilla vår tur. Utan att tala ett ord vidare återvände de in i skogen. Så snart de kommit dit, satte sig doktorn under ett träd och tände sin pipa: de andra följde hans exempel.

»Nåväl, det var ingen fara alls i mitt företag», började han.

»Det tycks ej hafva fallit skurkarna in, att någon skulle kunna komma från den här änden af canon. Vid andra änden af den hafva de två skiltvakter utställda på hvardera sidan uppe på höjderna. Jag kunde se dem i månskenet. Förmodligen hafva de ännu flere vid ingången till dalen, där

framme mot byn; men jag frågade dem förstås icke om det. Jag såg ingen människa i canon, förrän jag kom alldeles tätt inpå huset. Det är så väl befäst, att man skulle kunna tro, att det blifvit uppfördt för ändamålet. Det står på en klipphäll, hvilken skjuter ut från bergskedjan och på tre sidor stupar brant. Kring huset är en mellan fyrtio och femtio fot stor plan.

»På den sidan, där hällen skjuter ut från berget, ha de uppfört en tolf fots hög mur med en stark port. På denna sida af huset ha de murat igen alla fönstren för att förekomma att en truppstyrka uppifrån skulle kunna beskjuta dem, och alla fönstren på nedra bottnen äro igenmurade. Jag förmodar, att rummen få sitt ljus från en inre gård. Följaktligen insen I, att det icke är någon lätt intaglig plats. Jag kunde höra rösterna af några män, som sutto och rökte och pratade utanför den dörr, som är belägen på den sida, som icke vetter åt berget. Som en väg löper längs dalbottnen, antog jag, att det, när huset byggdes, måste hafva funnits trappsteg, som ledt uppför denna sida, och så kröp jag dit och fann, att så verkligen förhöll sig. Det hade varit en bred trappgång, men stegen hade blifvit bortbrutna och nedkastade; likväl var det, som återstod, dugligt nog åt mig. Ett och annat klippblock sköt ännu ut från klippan, och där andra steg suttit, fanns det fördjupningar, så att jag utan mycken svårighetlyckades klättra upp, till dess jag hade ögonen i jämnbredd med toppen.

»Månen hade ännu ej kommit upp öfver skogsbrynet, men likväl var det ljusare än jag önskade; dock något måste man våga. Först klef jag därför upp, kröp sedan längs kanten, till dess jag kom om hörnet, och gick därpå fram till huset och undersökte fönstren på andra sidan. Sedan jag gjort detta, gick jag tillbaka till trappgångens öfversta steg och började lyssna. Snart uppsnappade jag, att flickorna fnnnos där. Man hade fört dem direkte dit, efter det de blifvit bortröfvade. Tidigt på morgonen följande dag hade en man blifvit skickad till don Ramon med ett bref, i hvilket man fordrade lösen. Han väntades tillbaka i natt. De hade haft underrättelse, att don Ramon ännu så länge ej vidtagit några åtgärder att uppbåda befolkningen, ehuru nyheten om hans döttrars bort-röfvande spridt sig vidt och bredt. Jag hörde ej, hvilken löse-summa, de nämnde, men de sutto och resonerade om, huru de. hvar i sin stad, skulle använda sin andel, och jag tror de beräknade, att hvar och en skulle få mellan sju och åtta tusen dollar.

»Nåväl, det där var egentligen, ingenting af vikt för oss. Det, som var af intresse för oss att få veta, var, i hvilket rum flickorna voro instängda. Som min utflykt ej varit till någon nytta, om jag ej lyckats utleta detta, var det ingenting annat att göra, än att ännu en gång klifva upp och smyga rundt omkring huset. Jag hade beräknat, att jag antagligen skulle komma att behöfva mitt rep och hade det därför viradt kring lifvet. Det stod en skiltvakt vid porten, och det var således på en af gaflarna, jag måste våga försöket.

»Af hvad männen sagt hade jag inhämtat, att de flesta af bandets medlemmar voro spridda öfver hela trakten ända fram till El Paso för att genast kunna underrätta, i fall man vidtoge några åtgärder för flickornas befrielse. Anföraren och hans närmaste man voro i byn och skulle rida tillbaka med den budbärare, som medförde don Ramons svar. Det fanns en vakt inne i huset, ty karlarne vid elden talade om, att det var tid för två af dem att gå och aflösa den; men jag gissade, att huset för öfrigt var tomt. Jag kastade repet öfver en balkong och äntrade upp; därpå öppnade jag fönsterhaken med min knif och steg så in. Allt var tyst. Jag trefvade mig fram genom rummet till ett fönster på motsatta sidan, öppnade det och blickade ned på gården. Ett par lyktor brunno där, och jag såg två karlar sitta på en bänk, som stod framför en dörr. De rökte cigarretter, och deras bössor stodo bredvid dem,lutade mot väggen. Det rådde intet tvifvel, att där innanför det rum var beläget, i hvilket flickorna befunno sig. Det låg midt öfver gården, räknadt från det ställe, där jag stod, således i den del af huset, som vette åt dalen, och var ett hörnrum.

»Nu hade jag inhämtat allt, jag behöfde veta, och det återstod mig endast att stänga fönstret, hala mig ned för repet, draga loss detta från balkongen och återvända hit. Och här är jag nu.»

»Bravo, doktor! Ni har lyckats på ett glänsande sätt. Men hvilken skada, att vi ej följde med er; då hade vi kunnat röja byket ur vägen och genast befria flickorna.»

»I haden ej kunnat gå så tyst, som jag gjorde», sade doktorn. »Fyra personer bullra mycket mer än en, och vid minsta ljud hade de sju karlarna utanför porten varit inne i huset, och dörren blifvit tillreglad; det första

pistolskottet skulle varit signalen åt skiltvakten vid porten, de fyra på höjden ocli förmodligen ännu flere nere i dalen att infinna sig. Det skulle varit mycket svårt att bryta sig in i huset, då nio män varit inne i det och lika många utanför; för öfrigt bör man aldrig kasta sig i faror. Men äfven om vi gjort det och funnit flickorna lefvande, skulle vi haft att utstå en strid, innan vi hunnit fram till hästarna, och en kula kunde ha träffat en af dem. Nej, nej, i denna sak hafva vi ingen rätt att äfventyra något. Don Ramon måste själf bestämma, hvad som bör göras. Nu veta vi, hur landet ligger, och kunna gifva honom besked. Det är bäst, att ni, Lightning, sadlar er häst och rider med mig. Ni måste vara med af den orsak, att han känner er och skall tro det ni säger. Jag måste vara med, därför att han behöfver mig som vägvisare hit åt truppen, så att den ej blir sedd under vägeu. Hästarna hafva tillryggalagt åttio mil sedan den här tiden i går, så det tjänar till ingenting att tänka bryta upp i natt. För öfrigt är det ingen brådska. I morgon bittida begifva vi oss af.»

Efter frukosten, då Sim höll på att sadla doktorns häst, sade Royce:

»Det är bättre, att doktorn tar min häst. Han är mycket snabbare än hans egen.»

Sadelgjordarna drogos till. Då doktorn satt upp, sade han till Sim: »Du måste hålla skarp utkik på huset och räkna, huru många det är, som gå ut och in. Om don Ramon skrifver och säger, att han betalar summan, kommer förmodligen en stor del af dem, som äro ute, att draga sig hit.»

»Vi skola hålla ögonen öppna, doktor.»»Det kanske dröjer ett par dagar, innan du får höra af oss, Sim.» »Ingen brådska, doktor. Det kommer att bli mycket ordande fram och tillbaka beträffande sättet för lösesummans erläggande, innan man skrider till handling.»

»Skola vi rida tillbaka samma väg, som vi kommo bit?» frågade Hugh doktorn, då de redo bort

»Nej, det är ingen anledning att göra det. Vi skola rida omkring trettio mil utmed foten af bergen österut och sedan direkte in på vägen till El Paso. Klockan är omkring nio nu. Klockan fem skola vi vara där. Men vi skola ej rida in i staden i hvarandras sällskap. Jag skall dröja på vägen och komma in någon annanstädes, sedan mörkret inbrutit, eller än hellre stanna hos José. Det är icke värdt ni ger er af ut till don Ramon förr än i morgon bittida; ty rede ni ut dit direkte vid er återkomst, skulle de skurkar, som vakta på både er och honom, misstänka, att er ditresa hade något samband med hans affär.»

Följande morgon anlände Hugh till don Ramons, sedan han på hotellet fått en annan häst.

»Hvar har ni varit, senor Hugh?» utbrast don Carlos, då tjänaren visade in honom i det rum, där familjen satt och åt frukost. »När jag red in till staden för att underrätta alcalden, sökte jag er på hotellet, men fann er icke. Vi skickade tre bud dit i går och i förgår för att höra efter er, men man hade ingen upplysning att gifva. Ni hade ridit bort samma afton, ni kom tillbaka, och hade ej sagt ett ord om, när ni ämnade återkomma. Vi ha varit riktigt oroliga för er och fruktade till och med, att någon otycka träffat er. Vi voro alldeles säkra på, att ni ej skulle ge er af utan att del-gifva oss edra afsikter!»

»Det skulle i sanning varit otacksamt», svarade Hugh, »om jag till lön för all den vänlighet, som blifvit mig bevisad, skulle ha öfvergifvit er i denna förskräckliga belägenhet. — Men innan jag berättar, hvad jag gjort, så ber jag er vara god och låta mig veta, hvad som tilldragit sig här.»

»Vid middagstiden dagen efter den, då mina döttrar blefvo bortröfvade», upplyste don Ramon, »kom en ryttare hitridande. När jag blef honom varse, antog jag, att det var den man, vi väntade. Han visades in här, och jag och Carlos mottogo honom. Han räckte mig detta bref. Jag skall öfversätta det för er:

»’Senor don Ramon Perales! Om ni önskar återse edra döttrar lefvande, måste ni med det första möjliga anskaffa 200,000 dollari guld och lämna dessa penningar till den budbärare, jag kommer att skicka till er i detta ändamål. När penningarna äro i mina bänder, skola edra döttrar återsändas till er. Jag säger ifrån på förhand, att om något försök göres att upptäcka deras vistelseort, eller om ni uppbådar någon väpnad styrka för att befria dem, skola edra döttrar genast dö. Ignatius Guttiero’».

»Och hvilket svar gaf ni, don Rämon?»

»Jag skref, att det skulle draga om någon tid, innan jag kunde få i hop en så stor summa i guld, men att jag genast skulle skicka till Santa Fé och använda alla medel, som stå mig till buds, för att så fort som möjligt skaffa den. Emellertid frågade jag, hvilken säkerhet de skulle gifva mig, att, sedan lösesumman blifvit erlagd, mina döttrar verkligen skulle blifva återlämnade till mig. Härpå har jag ännu ej fått något svar.»

»Nej, det kunde ni svårligen hinna få förrän nu på morgonen», svarade Hugh. »Ni ser förvånad ut, senor; men vi ha funnit det ställe, där de äro gömda.»

»Ar det möjligt!» utropade de andra i häpnad.

»Mina kamrater och jag», sade Hugh. »Utom det att jag ridit en massa mil, kan jag egentligen ej tillskrifva mig någon förtjänst i denna sak. Aran tillkommer de två guldgräfvare, med hvilka jag, efter hvad jag nämnde för er, under den närmaste framtiden ämnar mig ut på en grufexpedition.»

Därpå berättade Hugh, af hvilken anledning gräfvarne kommit att misstänka, hvar röfvarbandet hade sitt hufvudkvarter, och genom hvilka åtgärder de förvissat sig om, att de unga flickorna verkligen befunno sig där, och framlade slutligen den plan till deras räddning, doktorn och han på hemvägen uppgjort.

Don Ramon, hans hustru och son voro djupt rörda. »I hafven i sanning gjort oss en tjänst, som vi aldrig skola kunna återgälda», sade don Ramon; »men faran är fruktansvärd. Skullen I misslyckas, kommer det att kosta er lifvet och med säkerhet bringa mina döttrar i fördärf.»

»Vi frukta ej för vårt lif, don Ramon, det är sannolikt ej öfver tjugu skurkar där, så blefve vi upptäckta, innan vi lyckades komma fram till edra döttrar, skulle vi nog kunna slå oss igenom fienden. Och när banditerna upptäckte, att vi endast voro fyra, sku!le de helt visst ej förspilla den väntade lösesumman genom att tillfoga sina fångar någon skada. De skulle antaga, att vi för vinnings skull på eget bevåg företagit ett räddningsförsök, och ehuru de utantvifvel skulle föra edra döttrar till ett annat ställe, skulle de likväl ej skada dem. Ser ni, vår plan är den, att den styrka, vi föreslå att ni håller redo, ej skulle rycka fram förr, än den hörde tre skott lossas med regelbundna mellantider. Dessa skott skulle utgöra signalen, att vi lyckats intränga i edra döttrars rum och att de äro i säkerhet med oss, i hvilket fall ni genast kommer till vår undsättning. Om ni åter finge höra en gevärssalva, skulle ni förstå, att vi blifvit upptäckta, innan vi hunnit fram till edra döttrar, samt helt tyst göra reträtt och återvända till El Paso samma väg, ni kommit, och naturligtvis då fortsätta underhandlingarna rörande lösesumman.»

»Under alla förhållanden», sade don Carlos, »gör jag anspråk på att få följa er. Det är mina systrar, som äro i fara, och jag tillåter ej, att främlingar våga sitt lif för dem, medan jag själf sitter i lugn på afstånd. Ni måste medgifva, att jag har rätt häri, senor.»

»Det medgifver jag genast», sade Hugh. »Jag höll för troligt,

att ni skulle vilja följa oss, och ni är i er fulla rätt att göra det.»

»Detta försök bör ej frestas», sade don Ramon allvarligt, »så framt jag, genom att betala lösen, kan få igen mina döttrar det förutan. Risken vore förskräcklig, och ehuru tvåhundratusen dollar är en stor summa, villé jag hellre utgifva den fyra gånger, än att I skullen löpa en sådan fara. Frågan är, hvilken säkerhet röfvarena vilja lämna för att de, sedan de mottagit penningarna, utlämna sina fångar. Detta får jag snart veta, och innan deras svar anländer, skola vi ej taga något afgörande steg.»

»Vore det inte bäst, att ni, senor, fore till kommendanten på

fästet och gjorde upp med honom, att tjugu eller trettio man hölle sig färdiga att ögonblickligt rycka ut tillsammans med er, när ni skickar bud. Om ni beslutar er för att vidtaga denna åtgärd föredra döttrars- befrielse — jag menar, att begagna er af militär i stället för af ert eget husfolk — så ju förr det blir ordnadt dess bättre.»

»Jag har redan träffat kommendanten», sade don Ramon. »Han är min personlige vän och genast han erfor, hvad som händt, red han hit och erbjöd sig ställa hela sin styrka till mitt förfogande, för så vidt jag skulle anse lämpligt använda den.»

I detsamma kom en tjänare in och anmälde, att en främmande person önskade träffa don Ramon. Mexikanen gick ut och återvände en minut därefter med ett bref. Det var kort och lydde, som följer:»Seflor, om ni önskar få tillbaka edra döttrar, måste ni hysa, tillit till oss; vi gifva ingen annan säkerhet än vårt högtidliga löfte. Vill ni säga min budbärare, hvilken dag ni har penningarna i beredskap och han kan få komma och hämta dem; det får emellertid ej dröja öfver en vecka. Se till, att ingen må följa efter honom, ty det skulle kosta edra döttrars lif, om något försök gjordes att utforska, åt hvilket liåll han begifver sig. Edra döttrar komma att utlämnas tjugufyra timmar efter det ni betalat lösesumman.»

»Vi skola försöka er plan, senor», sade don Ramon bestämdt. »Jag skulle ej lita på de där mördarnes ord eller ens deras ed,, om det gällde minsta småsak, mycket mindre då i ett fall som detta. Hvilket svar skola vi gifva på detta bref?»

»Jag tycker, ni borde skrifva, att, ehuruväl deras villkor äro hårda, måste ni antaga dem, men att ni misströstar om att kunna inom loppet af en vecka upptaga en så stor summa i guld, hvarför ni ber om tio dagars anstånd; samt vidare att ni sätter er ära i pant för, att icke något som helst försök kommer att göras att eftersätta deras budbärare eller utleta, hvilken väg han tager.»

Don Ramon skref brefvet och bar därpå själf ned det i vestibulen, hvarest budbäraren väntade, omgifven af husets tjänare, hvilka. ingalunda med blida blickar betraktade honom.

»Här är mitt svar», sade don Ramon och räckte brefvet till karlen. »Säg er anförare, att jag skall hålla mitt ord och att jag litar på, att han håller sitt!»

»Nu, senor Hugh, ber jag er säga mig detaljerna i er plan.

Hur menar ni att truppstyrkan skall kunna tåga dit och vara till

hands, utan att man får spaning på dess närvaro?»

»Doktorns plan var följande, senor. Ni skulle i dag på mor-

gonen skicka en tjänare med ett bref till kommendanten. Däri skulle ni säga honom, att ni tror er ha funnit nyckeln till edra. döttrars gömställe, men att allting beror på om soldaterna, utan att väcka misstanke, skola kunna närma sig det; vidare bedja honom med afseende på truppens utryckande iakttaga fullständig tystnad tills i afton och ej gifva några order, förr än portarna äro stängda och all kommunikation afstängd, men då beordra en officer och tjugu man att hålla sig färdiga klockan fyra på morgonen att af-tåga, vägledda af en guldgräfvare, som, försedd med ert visitkort, på natten anländer till fortet.

»Denna gräfvare är naturligtvis doktorn själf. Bed officern helt och hållet anförtro sig åt honom. Vår plan är, att de skola hålla.sig på andra sidan om floden, rida omkring trettio mil uppåt den och rasta där, tills mörkret inbryter. De skola där befinna sig lika långt från röfvarnäslet som här, och om några af banditernas vänner skulle få reda på, att ett detachement aftågat härifrån, skola de ej misstänka, att detta har något gemensamt med er sak. Sedan mörkret ' inbrutit, skola de marschera vidare, öfvergå floden och möta er och mig klockan ett i närheten af byn Ajanco. Därifrån skola vi rida upp i bergen, stanna där hela dagen och på kvällen begifva oss ned i den canon, där röfvaruästet är beläget.»

»Er plan tyckes förträfflig, senor, men hur tänker ni, att vi, utan att blifva varsnade, skola kunna komma härifrån i morgon afton?»

»Doktorn och jag öfverenskommo, att det bästa vore, att ni rede till er bankir strax i morgon bittida. Det skall förefalla alldeles naturligt. Sedan på aftonen efter mörkrets inbrott, skulle ni åter rida dit, åtföljd af don Carlos, och denna gång med en betäckning af fyra man. När ni ginge in hos bankiren, lämnade ni hästarna åt dessa. Ni och er son, båda insvepta i edra kappor, skulle då gå rätt igenom huset samt genast lämna det bakvägen; därpå fortsätta er väg till en plats, som ligger en half mil utom staden, där Juan, som efter hvad ni sagt, känner till trakten, väntar med hästar. Jag skall också vara där.

»De, som spionera på er — helt säkert kommer man att göra det — skola naturligtvis antaga, att ni är inne hos bankiren.' Klockan tio bör denne visa sig i porten och tillsäga ert folk att återvända hem med hästarna och komma tillbaka med dem följande morgon klockan tio, enär ni bestämt er för att ligga kvar öfver natten. Och skulle då skurkarna draga några misstankar — hvilket de näppeligen komma att göra — hafva de alls ingen ledning i fråga om den väg, ni tagit, ty innan de börja tänka, att möjligen något kan vara på tok, har ni haft två timmars försprång.»

»Det är en utmärkt plan, senor. Ni ökar den tacksamhetsskuld, i hvilken vi redan stå till er.»

Allting företogs i öfverensstämmelse med förberedelserna. Hugh återvände genast in till El Paso, och på aftonen steg doktorn till häst och red till fortet. Följande dag tillbragtes i stillhet, och när det blef mörkt, gick Hugh ut i stallet och sadlade sin häst utan att se till någon människa på gården; han red först i riktning åt don Ramons hacienda, gjorde därpå en lof kring staden och ankom så till den plats, där Juan väntade med hästarna. Dessa hade blifvit ställda i ett snår ett stycke från vägen, så att, om händelsevisnågon ginge förbi, han ej skulle märka dem. Hugh tog plats strax invid vägen, och en timme senare anlände don Ramon och hans son. Hästarna leddes genast fram, hvarpå de sutto upp oeh redo bort med Juan som vägvisare i téten.

De redo i rask traf, ty kloekan ett skulle de möta militären på utsatt plats. De kommo en kvart före den bestämda tiden, och tio minuter efteråt hörde de hästtramp. Doktorn red i spetsen, och han gjorde halt, när han kom fram till den lilla gruppen.

»Har allt gått bra, Lightning?» frågade han.

»Förträffligt, så vidt vi veta.»

»Detta är löjtnant Mason, som kommenderar soldaterna», sade doktorn, då en herre red fram. »Löjtnant Mason, detta är don Ramon Perales.»

»Ni är punktlig, senor», sade officern. »Jag har ordres att ställa mig och mitt folk helt och hållet till ert förfogande. Jag tror det är bäst vi taga oss en halftimmes rast, innan vi rida vidare. Vi ha ridit fort, men I måtten ridit ännu fortare, då, efter hvad er vägvisare sagt mig, I ej lämnaden El Paso förrän klockan åtta; jag förmodar vi ha ett godt stycke för oss att rida i natt!»

»Tjugu mil», sade doktorn. »Det är bra, om månen hinner upp litet högre, ty vi komma att behöfva allt hans ljus. Det gör oss intet afbräck att rasta en timme och äta vår kvällsvard, under det hästarna få sin ration för natten.»

Under denna rast hade doktorn ett långt samtal med Juan, som var från denna trakt och kände till den väl. När de sedan stego till häst igen, togo de af in på en sido väg, i stället för att rida genom byn.

Tre timmar senare vore de djupt inne mellan bergen och rastade då åter, sedan de tagit af från den väg, de förut följt, och ridit in i en hålväg. Sadelgjordarna lossades, och hästarna fingo beta. Männen svepte in sig i sina kappor och filtar och voro snart insomnade, sedan en skiltvakt blifvit utställd vid ingången till hålvägen. Klockan tio voro alla på fötter igen. Eldar tändes, och frukosten blef tillagad. Sedan följde de smala bergstigar ända till klockan tu på eftermiddagen, vid hvilken tid de hunno fram till den dal, från hvilken den lilla truppen förut utgått för att komma till skogen i närheten af hålvägen. I skymningen sutto de åter upp och redo fram till skogen. Vid skogsbrynet mötte dem Sim Howlett och Royce.»Jag väntade er i afton, gossar», sade Sim. »Vi tittade efter er i går, men höllo icke för troligt, att I skullen hinna hit till dess.»

»Har ni hört något från mina döttrar?» frågade don Ramon ifrigt.

»Aldrig ett ord», svarade Sim. »Bill och jag ha ej tagit våra ögon från huset från soluppgången till solnedgången. Mycket folk har ridande kommit dit och åter färdats därifrån. Naturligtvis kunna vi ej svara för hvad som tilldragit sig under natten, men vi antaga, att det nu är omkring trettio man där, för att icke räkna dem, som kunna vara i byn, och utposterna där nere vid ingången till dalen. Jag beräknar, att största delen af bandet nu är församlad där. Anförarne vilja nog hafva dem under ögonen, ty de tänka, att det enda, de hafva att frukta, är förräderi. Förmodar det skall gå till som det bestämdes, när du lämnade oss, doktor?»

»Alldeles på samma sätt. Vi fyra och don Carlos skola försöka komma fram till de unga damerna. När vi lyckats, skall signal gifvas med tre pistolskott. Då skall don Ramon rycka fram med soldaterna och omringa platsen.»

Don Ramon var mycket ifrig att få åtfölja den lilla skaran, men doktorn vägrade bestämdt att taga honom med. »Det skulle i hög grad öka vår fara», sade han, »och ej vara till någon nytta. Om vi lyckas intränga till edra döttrar, don Rampn, kunna vi fem lätt nog bjuda slynglarna spetsen, till dess ni hinner fram. Jag tror, vi skulle kunna klå upp byket, men det vore icke värdt att våga försöket; hålla dem på afstånd, det kunna vi emellertid. Hellre skulle jag se, att er son ej följde med oss, men då Lightning gifvit honom löfte därpå, så må det ske. Ju färre man är på ett företag som detta, dess bättre. Hvar person fördubblar nära nog faran.»

Nu hade kavalleristerna suttit af och bundit sina hästar vid träden. Kött, som blifvit kokadt på morgonen, och bröd togos fram ur deras tornistrar. När de ätit, tände de sina pipor, medan löjtnanten jämte Hugh och de öfriga gick fram till hålvägen.

»Där synas ljusen», sade Hugh. »Och jag ser också, att de tändt en eld på terrassen, Bill.»

»Jag förmodar det är tjockt med folk i huset», sade Bill; »men de komma att lägga sig och sofva. Sim och jag hafva varit framme vid huset två gånger, och ehuru vi ej voro alldeles inpå det, voro vi ändå i stånd att förvissa oss om, att, med undantag af en skilt-vakt framför huset och en vid porten, alla de öfriga gå till hvila.»

»Huru långt ned skola vi gå?» frågade officern.

»Det vore nästan bäst, ni med ert folk icke ginge ned alls»,sade Sim Howlett. »Ni kan på tio minuter komma härifrån dit ned, om ni raskar på, och jag är förtvifladt rädd, att någon af ert folk kunde förorsaka något buller, som uppsnappades af fienden, när allt vore tyst. Det är ingen fara för, att de höras sedan, när skjutandet väl börjat där nere; men om någon af soldaterna fölle och fick sin bössa afskjuten, innan vi hunnit göra vår anpart af arbetet, blefve det ett suöpligt slut på hela affären.»

»Det är alldeles, hvad jag också tänker», instämde doktorn. »Vi ha sagt hela tiden, att vi ensamma skulle befria de unga flickorna, men å andra sidan kanske vi ej blifva i stånd att föra dem därifrån. Men det är en lätt sak för oss att försvara dem, om vi kunna komma in i deras rum. Fem minuter göra därvidlag ingen skillnad alls, och det är af vikt att undvika faran af buller, till dess vi kommit in till dem. Skulle banditerna upptäcka oss, innan vi hinna fram, skola vi fly, och då få de den föreställningen, att vi endast äro helt få, och de unga damerna få ej värre för det.»

»Om ni anser detta vara det lämpligaste sättet att gå till väga, måste vi foga oss däri», sade don Ramon; »men det blir en förfärlig stund för oss, innan vi komma till er.»

»Var icke rädd», sade Sim Howlett. »Doktorn, jag, Lightning och Bill skulle mycket väl ensamma kunna nedgöra hela byket, och vi lita på våra sexpipingar mer än på soldaterna.»NITTONDE KAPITLET.

Strid och räddning.

ftrax efter solnedgången gåfvo sig de fem männen åstad. Doktorns åsikt var, att det var bättre att ej vänta, till dess röfrarne gått till hvila.

»Naturligtvis kunna vi ej börja vårt arbete», sade han, »förr än allt är tyst, men så länge karlarne sitta kring eldarna och röka och sjunga, hålla de ej så noggrann vakt, att ej ett och annat ljud obemärkt skall kunna gå dem förbi. När det sedan blir tyst, skola,skiltvakterna börja lyssna, men innan dess skola vi kunna gå nästan ända inpå eldarna, utan att de blifva oss varse.»

Det var nödvändigt att gå sakta och varsamt, för att man ej skulle stnpa öfver något klippstycke eller någon trästubbe; men doktorn visade vägen, och de andra följde tätt efter honom. Tjugu minuters rask marsch förde dem till den plats, från hvilken doktorn förut tagit huset i skärskådande. En eld brann på terrassen, och kring den sutto eller lågo omkring femton karlar. I skenet såg man buteljer och glas. En af sällskapet spelade mandolin och sjöng, men det var ej många, som lyssnade på honom, ty där fördes ett hög-ljudt samtal, späckadt med spanska

eder.

»Det rum, i hvilket edra systrar äro instängda», sade doktorn till don Carlos, »ligger åt andra sidan. Jag tänkte ej börja, förrän alla somnat, men de föra ett sådant väsen där nere, att jag tror, det är bäst vi gå genast och om möjligt låta edra systrar veta, att vi äro här. Vi skola helt tyst gå omkring till andra sidan; de hade ingen skiltvakt utställd där förra gången, men det kan ju hända, de hafva det i natt.»

Efter att i tjugu minuter försiktigt smugit fram, hunno de till foten af den klippa, på hvilken huset stod. Doktorn hade från ElPaso medtagit en liten änterdragg och ett rep. Den förra hade blifvit omsorgsfullt omlindad med klädesribbor för att förekommo buller. Den kastades nu upp och fastnade säkert vid andra försöket.

»Ni äntrar upp först, Lightning», sade han till Hugh, »och när ni väl är uppe, lägger ni er stilla ett par minuter. När ni då förvissat er om, att det är klart; så skaka på repet. Då komma vi efter en och en i sänder. Och hvar och en lägger sig ned, då han kommit upp.»

Don Carlos följde efter Hugh, och de öfriga voro också snart uppe hos dem.

»Ni ser det där ljuset», sade doktorn till don Carlos. »Där är edra systrars rum. Som jag sade er, äro alla fönstren i bottenvåningen igenmurade, men man har med flit låtit det fattas ett par tegelstenar upptill på hvart fönster, för att släppa in ljus och luft. Nu skall ni gå fram dit med Sim; han skall ställa sig mot muren, och om ni sedan klättrar upp på hans axlar, tror jag ni räcker upp till hålet och kan titta in. Jag behöfver väl ej uppmana er att vara så tyst som möjligt. Det kan vara någon inne hos dem. Om de äro ensamma, så säg dem hvad vi ämna göra. Se efter, om det är något galler innanför tegelmurningen! Jag är rädd att så är, ty de spanska husen äro nästan alltid försedda med galler för de lägre fönstren. Royce, ni och jag skola gå till högra hörnet af huset; Lightning går till det vänstra. Om ni hör någon komma, hvissla då sakta till varning åt oss; då måste vi alla lägga oss ner tätt intill muren. Det är så mörkt nu, att med mindre någon stöter emot oss, ser han oss ej. Om en af banditerna skulle snudda mot någon af er, är det sannolikt, att han tror det är en af hans vänner, som lagt sig att sofva; men skulle han luta sig ned och se efter, hvilken det är, måsten I sticka ned honom eller ock gripa honom i strupen, så att han icke kan skrika. Nu hoppas jag alla förstått.»

De fem männen smögo försiktigt fram till de olika platser, som blifvit dem anvisade.

»Hör ni, unge man», sade Sim till don Carlos, »ifall ni, när ni står på mina axlar, ej skulle räcka upp till hålet, så ställ er på mitt hufvud. Ni gör mig ingen skada med de där mjuka mocca-sinerna. Med detsamma ni fattar tag med händerna i kanten, skall ni med foten gifva mig en liten stöt till tecken, och då skall jag hålla händerna under edra fötter och hjälpa till att höja er upp. Ni får hvila tungt på mig; när jag är trött, skall jag låta er vetadet. Jag skall nu luta mig framåt mot muren, så går det lättare

för er att klifva upp. Nu!»

När den unge mexikanen stod på Sims axlar, fann han att

han räckte till öppningen. Sedan han fattat säkert tag, gaf han

det öfverenskomna tecknet, och med Sims hjälp var det icke svårt för honom att höja sig så mycket, att han kunde se in i rummet. Två ljus brunno på bordet, och i skenet från dem kunde han se sina systrar ligga på ett par bäddar.

»Tyst, flickor, tyst!» sade han i låg ton. »Det är jag, Carlos! Men varen tysta! Det gäller ert lif.»

De båda flickorna sprungo upp. »Hörde du, Nina?» hviskade den äldre.

»Ja, det var Carlos' röst. Vi kunde ej drömma båda två.»

»Här i fönsteröppningen står jag», sade Carlos. »Hör nu, systrar, vi äro här några stycken att befria er, men vi måste in till er, innan vi bli upptäckta, i annat fall kunna de tillfoga er någon skada. Vänten ett ögonblick», afbröt han dem, då flickorna i sin öfver-svallande glädje ville kasta sig på knä och tacka den heliga jungfrun, »jag måste genast gå ned, det är någon här nedanför, som håller mig upplyft nu. Jag ser, att det är galler för fönstret. Ar det

starkt?»

»Ja, mycket starkt.»

»Nåväl då, vi skola strax såga sönder det. Talen högt med hvarandra, så att I öfverrösten det buller, vi förorsaka. Nu, Sim, kan ni släppa ned mig.»

Så snart don Carlos kommit ned på marken, sade Sim till honom: »Gå nu, unge man, och säg till Bill Royce, att han kommer hit och hjälper till! Doktorn håller fortfarande vakt. Gå därpå till andra sidan och skicka hit Lightning, och tag i stället hans plats! Han kan arbeta duktigare än ni.»

Royce och Hugh voro snart hos Sim. Denne hade redan börjat med arbetet.

»Teglen äro endast soltorkade», sade han. »Jag skall snart med min knif skära igenom dem.»

Inom några minuter hade han gjort ett hål genom de obrända teglen. »Senoritas», sade han på mexikanska, »ställen en stol för hålet och kasten någonting öfver den, så att det ej faller i ögonen, om någon kommer.»

Männen arbetade turvis med sina skarpa bowieknifvar, och inom en half timme var öppningen så stor, att hufvud och axlar af en karl kunde komma in genom den.»Nu till filarna, Lightning! Ni kan just göra början, eftersom ni har dem och oljan.»

Det drog om två timmar att fila igenom gallret. Då detta arbete var slut, sade Sim: »Nu kan ni gå efter gossen, Lightning.

Vi skicka in honom först.»

»Tror ni ej, doktor», sade Hugh, när de alla stodo samlade vid öppningen, »att vi utan strid kunna få flickorna härifrån?»

»Det bétviflar jag», sade doktorn. »Karlarna ha nyss gått in

med undantag af två, som stå på vakt, och natten är mycket stilla. De skulle helt säkert höra oss, och i sådant fall komme flickorna att bli skjutna i striden. Emellertid kunde man ju försöka. Så snart ni kommit in, don Carlos, skall ni genast börja flytta möblerna för dörren.»

Hela denna tid hade flickorna sjungit psalmer, men försiktigheten öfvergaf dem, då brodern inträdde i rummet. De stannade midt i sången och kastade sig med ett glädjerop i hans armar. I

nästa ögonblick hördes en hård knackning på dörren.

»Hvad han I för er där inne? Jag kommer», och man hörde någon taga i låset. Carlos skyndade att ställa sig mot dörren.

»Skjut af signalen, doktor!» ropade Sim, medan han på samma gång körde på Hugh, som höll på att genom öppningen förpassa sig in i rummet. Tre skott smällde i detsamma. När Hugh kommit in, sprang han genast fram till dörren. Påtryckningen utifrån hade upphört, ty vid ljudet af skotten hade mannen blifvit häpen och sprungit tillbaka. Hugh grep tag i vredet och höll det så hårdt, att det ej kunde vridas om.

»Stapla upp möblerna för dörren», sade han till don Carlos. »Dragen er undan i ett hörn af rummet, senoritas; de komma snart att skjuta genom dörren.»

Nn uppstod ett förskräckligt oväsen i huset. Som ännu ingen af banditerna visste, hvad som händt, fingo de den gemensamma ingifvel-sen att rusa ut på terrassen för att göra sig underrättade om orsaken till skotten. Doktorn hade följt tätt efter Hugh in i rummet, då öppningen var så stor, att han utan svårighet kunde komma igenom den. Royce kom omedelbart efter honom, och i detsamma han var inne, afsköt Sim Howlett sin pistol två gånger, ty i skenet från elden såg han de båda skiltvakterna komma springande om hörnet. Sist trängde sig Sim in genom öppningen. I samma ögonblick han var inne, tog han en af kuddarna från bäddarna och lade den för det hål, genom hvilket han förpassat sig in rummet. Flere försökBELÄGRADE AF RÖFVARE.hade blifvit gjorda att vrida om dörrvredet, men Hugh höll hårdt i det, under det doktorn och Carlos flyttade sängarna och stolarna

framför dörren.

»Vill du vakta öppningen här, doktor, skall jag i stället göra det där arbetet», sade Sim.

De förhöllo sig så tysta, som det var möjligt, och kunde genom öppningen upptill på fönstret höra skott och eder, då en hop karlar rusade fram öfver terrassen. En röst höjde sig öfver de andra och bjöd tystnad.

»Här finns ingen människa», sade rösten. »Gå du in, Martinez, och hämta ut bloss! Hvad har händt? Hvad har du sett, Lopez?»

»Jag har ingenting sett», svarade den tilltalade. »Jag låg strax utanför dörren, då Domingo, som hade vakten utanför senoritas' rum, sade någonting, och i samma minut afskötos tre skott utanför huset. Jag sprang upp, öppnade dörren och skyndade ut. Martos och Juan, som höllo vakt här ute, kommo springande i detsamma. Två skott till smällde, och båda föllo. Jag väntade en stund, tills alla de andra hunno ut, och sedan sprungo vi om hörnet tillsammans. Så vidt jag kan se, finns här ingen människa.»

»Mille demonios *!» skrek den förste, »här måste vara någon komplott för att få ut flickorna. Spring in, Perez, och fråga Domingo, om han hört några ljud där inne! Öppna dörren och se efter att fångarna äro i säkert förvar!»

Det blef en minuts tystnad; därpå kom Perez tillbaka ut.

»Domingo kan icke få upp dörren», sade han, »de hålla på att flytta möblerna framför den, och låset går ej upp; han säger, att det måste vara något på tok där inne.»

»Fåne! Just en utmärkt upplysning! Som om inte hvar och en kunde se, att här är något på tok! Se där komma de med blossen. Genomsöken nu hela terrassen och frågen karlen, som har vakten vid porten, om han hört någonting! Sedan skola vi bryta upp dörren.»

Åter en stunds tystnad. Så kommo männen tillbaka.

»Det finns ingen på terrassen, och ingen har kommit genom porten.»

Då hördes ett häftigt, högt rop. »Se hit, Vargas, här är ett hål! Man har skurit igenom teglen.» En ny salva af förbannelser utbröt, och så gaf anföraren order.

»Perez, du och Martinez, posteren er här. Antingen de äro en eller ett half t dussin där inne, kan icke mer än en och en i sänder krypa ut här. I han ingenting annat att göra än skjuta på första

* Spansk ed.

Hcnty, Rödskinn och Ccnvboys. 10hufvud, som visar sig. Alla de andra komma in, så skola vi bryta npp dörren. Det här skall snart vara klart.»

»Det är mycket bättre, än jag hoppades», sade doktorn. »Vi ha vunnit nära fem minuter. Nu må de komma när de behaga. Bill, stå här och ge akt på kudden! När striden börjar, komma de att försöka få den åt sidan för att skjuta på oss. Låt öfre sidan af den luta något tillbaka mot den här stolen! Just så! Nu kan ni sitta ned, ser ni, och skulle ni få se en hand, som försöker knuffa kudden åt sidan, så skjnt en kula genom handen; bry er icke om oss, om det icke blir alltför hett för oss och vi ropa på er.»

Utifrån gjordes nu ett fruktansvärdt angrepp på dörren; man gaf den väldiga stötar med yxor och kofötter.

»Nu, Sim, bör dn tala till dem en smula», sade doktorn. »När

du tömt din revolver, skall jag taga din plats, medan du laddar om.»

Det buller, som åstadkoms af stötarna, tillkännagaf tillräckligt tydligt för Sim, hvarest de män stodo, som handterade tillhyggena. Han hade redan ersatt de kulor, han skjutit af, och stadigt och kallblodigt sköt han nu sex skott genom dörrspegeln. Skrik och eder utifrån underrättade honom om, att några af dem träffat. Det blef en stunds uppehåll, men så började anfallet på nytt. Träet gaf vika för yxorna, och dörren började spjälkas, hvarjämte flere skott skötos utifrån. Men doktorn hade lutat sig djupt ned, de andra stodo på sidan om

skottlinjen, och Bill på sitt håll hade lagt sig på knä bredvid kudden. Doktorns revolversvarade på skotten, och när han tömt sin pistol, intog Hugh hans plats. Af de vilda skriken och ropen utanför förstod man, att elden fororsakade förödelse.

Men dörren var nu nära att gifva vika, och då Hugh började-skjuta, föll en af dörrspeglarna in. Låset hade redan gifvit vika. Mexikanerna voro emellertid urståndsatta att tränga in till följd af de belägrades oupphörliga eld. Dessa hade äfven släckt sina ljus och hade den fördelen att kunna se fienderna i skenet från blossen.

De bytte plats efter hvart skott, så att mexikanerna fingo skjuta

nästan helt och hållet på måfå.

Striden hade rasat tio minuter, då ett häftigt rop, åtföljdt af en gevärssalva, hördes utanför. De i rummet belägrade uppgåfvo jubelrop och mexikanerna ett vildt tjut af förtviflan och raseri. Angreppen på dörren upphörde ögonblickligt, men i stället uppstod på gården en rasande strid. Denna fortgick några minuter, till dess mexikanerna bådo om förskoning, då skjutandet upphörde.

Don Ramon hördes nu ropa: »Hvar ären I? Lefva alla?»Ett jubelskri var svaret. Därpå flyttades möblerna undan, och den sönderhuggna dörren blef borttagen. När don Ramon inträdde i rummet, kastade sig hans döttrar, hvilka under hela striden hållit sig stilla i ett hörn, i hans armar.

Ofverrumplingen hade varit fullständig. Skiltvakten vid porten hade lämnat sin post för att deltaga i striden inne i huset, och be-fälhafvande officern hade obemärkt tagit i besittning terrassen. Han omringade genast huset, och de båda männen utanför öppningen hade blifvit ihjälskjutna i samma ögonblick, som han med en af-delning af sitt folk rusade in på gården och angrep mexikanerna. Ingen af dessa hade undkommit. Aderton hade stnpat inne i huset, fyra blifvit dödade utanför det, och tolf hade sträckt vapen och lågo nu bundna till händer och fötter, bevakade af soldaterna.

När don Ramon försäkrat sig om, att hans döttrar lefde och voro oskadda, vände han sig omedelbart till deras räddare och frambar till dem sitt hjärtas innerliga tacksägelser. De hade ej undgått blessyrer. Bill hade visserligen sluppit undan utan något sår, men don Carlos blödde efter en pistolkula, som snuddat vid hans kind, och Sim Howletts högra hand var förstörd af en kula, som tagit med sig hans långfinger och plöjt sig väg genom köttet i underarmen; Hugh hade en kula i axeln och doktorn den allvarsammaste blessyren, ty en kula hade träffat honom strax ofvan höften. En af soldaterna hade blifvit dödad och fem sårade i striden på gården. De öfriga gingo nu ut, lämnande don Ramon och hans son ensamma med de unga flickorna, som nu fingo berätta, hvad som händt dem, och beskrifva sin räddning.

»Låt oss få ljus, löjtnant!» sade Sim. »De flesta af oss behöfva sköta om sig en smula, och doktorn är mycket svårt sårad. Om ni låter tända en stor eld här ute på terrassen, så kunna vi se, hvad vi hafva att göra. Man höll på att kväfvas af krutröken där inne.»

Officern gaf order, och soldaterna buro därpå fram bränsle från vedförrådet och lade det på glöden efter den föregående elden, så att snart en väldig låga uppflammade.

»Nå, nu skola vi betrakta våra skråmor», fortsatte Sim. »Får jag lyfta upp dig, doktor, så att du ligger litet bekvämare? Jag är rädd, vi ingenting kunna göra åt dig, förr än vi komma till staden. Hvad du har att iakttaga, är att ligga stilla.»

»Och dricka, Sim.»

I »Ja visst, dricka! Jag är så törstig själf, som hade jag kommit vilse på en saltslätt. Bill, var snäll och skaffa oss något attdricka: mycket vatten och en liten droppe whisky! Säkert finnas båda delarna någonstädes där inne.»

Royce kom snart tillbaka med ett stort krus kallt vatten och en butelj whisky.

»Bara några droppar sprit, Sim, om du ej vill ådraga dig inflammation i handen.»

»Hvad skall jag göra med handen, doktor?»

»Jo, det är bäst att taga bort stumpen af långfingret, som sitter kvar. Jag skulle göra det, jag, om jag kunde stå och hade en knif af rätta sorten. Som det nu är, är det bäst dn lindar om handen med någon duk och håller den fuktig samt bär armen i band. Hvad har ni för något, Lightning?»

»Jag är träffad i axeln, doktor, men tror ej det blöder nu.»

»Då bör ni låta Bill badda axeln med varmt vatten och sedan lägga bomull öfver hålet och förbinda axeln; läkaren på fortet tager ut kulan, så snart ni kommer ned dit. Han är en god människa, påstås det, och har i El Paso flitig öfning med skottsår.»

Royce gjorde sitt bästa för sina två vänner. Sedan satte de sig alla tillsammans och pratade i lugn och ro, till dess den unge officern kom ut ur huset.

»Vi ha genomsökt det från taket till källaren», sade denne. »Där finns förvarad en massa rof. Viljen I kasta en blick på anförarne för dessa bofvar? De ha båda blifvit skjutna. Don Ramon sade, att han trodde att de voro hans sons mördare, och att två af er skulle kunna känna igen dem, därför att de sålt en häst åt er.»

Hugh och Royce följde honom åt andra sidan af huset, dit de fallne röfvarenas kroppar blifvit burna. Två soldater följde efter med bloss.

»Jag hyser ingen tvekan om att de äro samma karlar», sade Hugh, sedan han noga betraktat de båda röfvaranförarnes lik.

»Det är samma ena», sade Rovce bestämdt, »det skulle jag kunna svära på.»

»De äro beryktade bofvar», sade officern, »och hafva i åratal utgjort en plåga för Nya Mexiko. De voro borta en tid för två år sedan. Vi hade gjort det så hett för dem, att de måste ge sig af. Detta fingo vi veta af ett par af samma band, som vi tillfångatagit. De voro borta nära ett år; åtminstone förhöllo de sig stilla under den tiden. Jag förmodar de fortsatte sitt röfvarlif där nere i Texas, till dess de måste fara därifrån också, och, i den tron att deras föregående bragder nu voro glömda, återvände de då hit. Enbelöning af tio tusen dollar för deras gripande har varit utfäst under de sista fem åren. Egentligen borde denna summa nu delas mellan er, då det helt och hållet är ert verk, att de blifvit ertappa-de; men som belöningen är utfäst för död eller tillfångatagande, så får väl mitt folk dela den med er.»

»Det är rätt och billigt» sade Sim Howlett. »Hvar och en af oss får i alla fall mellan tre- och fyrahundra dollar, och det är minsann icke någon dålig veckoförtjänst. När tänker ni vända tillbaka, löjtnant, och hvad ämnar ni göra med det här huset?»

»Jag skall sticka huset i brand, sedan vi fått ut allting. Förmodligen har det i tio år varit ett röfvarnäste. Jag har skickat fyra man att hålla vakt där nere i dalen, och jag antar, att vi i morgon bittida få tag i deras hästar. De måste finnas någonstädes här i närheten. Fångarne skola rida sina egna hästar, och sedan ha vi tjugu eller- flere öfver, att begagna vid forslingen af rofven. Det finns en hel hop vin och annat, som blifvit röfvadt från de haciendas, de plundrat. Detta skall jag skicka ned i vagnar med fyra mans betäckning.»

*Då vore det bäst, att vi i en af vagnarna fingo en bädd, som min kamrat här kunde ligga på. Han har fått en kula i höften och kan ej sitta till häst.»

»Vi skola föra honom till staden strax i morgon bittida», sade officern. »Fn af mitt folk är också så svårt sårad, att han måste transporteras på samma sätt.»

»Jag skall följa med dem som sjukskötare», sade Sim. »Låt vagnen köra direkte utan någon rast, löjtnant! Ju förr min kamrat kommer i åtnjutande af er läkares vård, dess bättre.»

»Ingen tid skall bli förspilld», sade löjtnanten; »jag skall genast skicka en sergeant och fyra man till byn och skaffa en vagn. Det

är bättre de resa i * natt. Jag skall tillsäga dem, hvilka som be-

täckning åtfölja vagnen, att de på morgonen skaffa ny skjuts, så att resan kan fortsättas utan afbrott.»

»Tack, löjtnant! Det blir den bästa anordningen.»

Don Ramon kom nu ut och sällade sig till de andra.

»I mina barns, deras mors och mitt eget namn tackar jag er på det varmaste, senors, för ert ädelmod att våga lifvet för mina döttrars räddning. Haden I ej varit, Gud vet, om jag då någonsin skulle återsett dem, ty inga eder äro bindande för sådana där

skurkar; om de fått lösesumman, hade de sannolikt ej frigifvit mina döttrar, då denna åtgärd kunnat leda till deras eget tillfångatagande.Jag kommer alltid att stå i tacksamhetsskuld till eder, och det enda som gör afbräck i min glädje, är, att några af er blifvit sårade.»

»Doktorn är den ende, som blifvit allvarsamt sårad», sade Sim Howlett. »Min hand och arm skola snart läkas, och förlusten af ett finger är ju ej så stor; jag tror Lightnings axel icke är värre än min arm, och hvad doktorn vidkommer, har han varit svårt sårad flere gånger förr och gått igenom, så för honom hyser jag det bästa hopp.»

»Senor Hugh», sade don Ramon, »det var i sanning en lycklig dag för mig, när jag tillsporde er angående min sons häst, ty tack vare ert råd och att ni värfvade edra vänner för min sak, har jag i dag återfått mina döttrar. Deras mor skall tacka er bättre, än jag förmår.»

Två timmar senare lades doktorn och en af de sårade soldaterna på en bädd på vagnens botten, och under betäckning af två soldater jämte Sim Howlett begåfvo de sig i väg. Som de unga flickorna uttryckt den största motvilja mot att stanna i det hus, där de varit fångar och där så mycket blod nu blifvit gjutet, återvände de med truppen genom dalen till det ställe i skogen, där hästarna blifvit lämnade. En sergeant och sex soldater lyste dem med bloss. Två eldar flammade här snart, och det dröjde ej länge, förrän flickorna, insvepta i filtar, som blifvit tagna från huset, voro djupt insomnade.

Följande morgon lämnade Hugh och Royce sina hästar åt de unga flickorna, hvilka båda voro skickliga ryttarinnor, och bestego i stället Sims och doktorns, hvarpå de i sällskap med don Ramon, hans son och döttrar begåfvo sig i väg. Femton mil innan de kommo till El Paso redo de om vagnen med de sårade, hvarvid Hugh lofvade att rida till fortet för att göra sig förvissad om att läkaren fanns tillstädes, då de anlände. Royce och han åtföljde don Ramon och hans familj till porten af deras hacienda, dit de framkommo vid solnedgången. Don Ramon bad Hugh på det ifrigaste blifva hans gäst, till dess hans blessyr blef läkt, men denne afböjde anbudet, då han visste, att man komme att omsorgsfullt vårda honom på fortet och att han där ständigt skulle hafva läkare till hands.

»Det första, jag gör i morgon bittida, blir att besöka dig», sade don Carlos. »Jag behöfver få mitt ansikte förbundet, och det säger jag dig, att om doktorn tillåter dig att flyttas, skall jag föra dig med tillbaka hit.»

Royce åtföljde Hugh till fortet. Kommendanten blef i höggrad belåten, när han fick höra, hvilken framgång de haft, och än mer, när de omtalade att de båda beryktade röfvarena, hvilka han med sin skvadron så ofta förgäfves sökt, voro bland de döda. Hugh intogs genast på sjukhuset, och läkaren undersökte hans sår. Det var så inflammeradt och svullet genom den långa ridten, sade denne, att man ej kunde göra något försök att uttaga kulan, ocli stillhet och hvila voro alldeles nödvändiga. Två timmar senare kom vagnen. Doktorn lades i en bädd i närheten af Hugh, och en tredje bädd i fortet anvisades åt Sim Howlett. Doktorns sår förklarades mycket farligt.

Det drog om några dagar, innan inflammationen gaf sig så pass, att man kunde företaga en undersökning af Hughs axel för att utröna, hvar kulan satt. Läkaren lyckades finna den inbäddad i köttet bakom skulderbladet, och sedan han väl funnit den, skar han ut den bakifrån. Efter denna operation tillfrisknade Hugh hastigt, och efter en vecka var han uppe med armen i band. Doktorn tog sig äfven fort, tvärt emot läkarens förväntan. Det var omöjligt att finna kulan, och efter ett par fruktlösa försök ansåg kirurgen det bättre att låta den sitta kvar. Sims fingerstump borttogs morgonen efter det han blef intagen, och såret vax i det närmaste läkt, när Hugh en månad därefter var iståndsatt att gifva sig af från sjukhuset.

Don Ramon och hans son hade ridit öfver hvar dag och förfrågat sig om de sårades hälsotillstånd samt tillsett, att de försågos med allt upptänkligt godt, och så snart läkaren gifvit sitt samtycke till att Hugh i vagn fick göra en kort resa, tog han honom med sig till haciendan. Donna Maria mottog honom som en son, och han hade mycket svårt att öfvertyga henne om att han ej behöfde passas upp som en invalid, utan kunde fullkomligt reda sig på ogen hand.

Under fjorton dagar lefde han ett öfverförfinadt och overksamt lif utan annan sysselsättning än att dagligen åka till fortet och se till doktorn. Hugh såg tydligt, att dennes förbättring ej fortgick som i början. Han hade visserligen endast obetydlig feber och smärta, men han låg alldeles stilla och tyst, oförmögen till hvarje ansträngning. Sim Howlett var mycket orolig för sin kamrat.

»Han tycks ej vilja försöka att bli frisk», sade han till Hugh. »Det förefaller mig, som ansåge han sig ha verkat nog och vore redo att skiljas hädan. Om man kunde ruska upp honom litet, tror jag han skulle komma sig. Han har gått igenom en hel hop, och jag tror, att han ej anser lifvet värdt att lefva mer. Han småler, närjag tilltalar honom, men något intresse märker jag ej hos honom.. Tala till mig, Lightning, när vi komma in, och fråga mig, hvad vi haft för oss, så skall jag berätta en del af hvad vi tillsammans upp-lefvat. Kanske det kan pigga upp honom.»

»Huru länge har ni känt honom, Sim?»

»Sedan år 49. Jag kom till Kalifornien öfver Panamanäset; jag var en bland de första som lämnade New-York, då nyheten om guldet trängt fram dit. Jag hade hållit på att fälla skog några månader och hade ett halft års inkomst på fickan. Under ett par års tid hade jag lagt i hop och sparat och stod just i begrepp att gå i kompaniskap med en släkting, som byggde kajer och skeppsbroar och dylikt i Hudson. Nåväl, den första underrättelse, som träffade mig i New-York, var att Jim försvunnit; efter hvad några sade, hade han gifvit sig af till västern, andra åter påstodo, att han dränkt sig. Jag tyckte det var ledsamt med Jim, men var ganska glad, att jag ej satt in min sparpenning hos honom.

»När jag då gick och funderade på, hvad jag skulle taga mig till med, kom talet om guldet, och så snart jag förvissat mig om att det ej var ett tomt rykte blott, vandrade jag ned till kajen och gick ombord på ett fartyg, destinerädt till näset. Tre månader ungefär hade jag arbetat vid Yuba, då jag träffade doktorn. Jag såg honom flere gånger, innan vi kommo att talas vid. Om ni såge honom första gången nu, då han sitter så där stilla och talar mildt som en kvinna och ser på er med de där stora blå ögonen, skulle ni kanske föreställa er, att han vore en dummerjöns. Skulle ni inte det?»

»Det skulle jag, Sim. Men jag såg honom första gången, då han jämte er kom fram till mig för att taga mitt parti mot den där mexikanska folkhopen. Och då var det ingenting vekligt hos honom, och ehuru jag fäste mig vid hans milda sätt att tala, då jag sedan sammanträffade med honom, kände jag på mig, att han var en kämpe och ingen dummerjöns alls, som ni kallar det.»

»Nej, han är icke det heller. Emellertid har han förändrat sig, sedan jag först lärde känna honom; på den tiden såg han försagd ut, och många ansågo honom mindre vetande. Han brukade gå omkring i lägret och se ut, som om han ej ägnade någon uppmärksamhet åt det, som försiggick omkring honom. Ibland gick han ned till en liten gruflott, han inmutat, och vaskade sanden samt sjöng därvid, ej för att roa sig, utan som visste han ej rätt att han sjöng, med en besynnerlig, frånvarande röst; men mest gick han och hjälpte till med än det ena, än det andra. Om någon lågsjuk i feber, gick doktorn in i hans tält och såg till honom, men när den sjuke blef bättre, tycktes han ej känna honom vidare, utan

gick ur vägen för honom, då de möttes.

»Nåväl, han fick verkligen bära öknamnet Softy *, men det oak-tadt erkände alla, att han var en god människa, full af ömhet och deltagande, och än den ene, än den andre bjöd honom på ett mål mat, ty det guld, han fick, förslog ej ens till att föda en katt, mycket mindre en människa, så mycket var då visst. Nåväl, förloppet var följande: Jag insjuknade i feber efter att under en brännande sol ha arbetat i vattnet. Jag hade just inga förtroliga

kamrater den tiden och bodde i ett tält, som var gjordt af ett par filtar, och ehuru gossarne tittade in och hjälpte mig med det, som behöf-des, hade jag det ganska svårt, och jag förlorade till och med medvetandet för en liten tid. Det första, som mötte min blick, när jag kom till sans igen, var Softy, som pysslade om mig i tältet. Om han varit en kvinna och jag hans son, kunde han ej skött mig ömmare.

»När jag började komma mig igen, fick jag reda på, att han

från gossarna skaffat mig kött, på hvilket han kokat buljong; så

snart jag emellertid blef tillräckligt redig att veta, hvad som tilldrog sig omkring mig, utpekade jag för honom det ställe, där jag gömt min guldsand, och då tog han hand om den och skaffade mig det, som jag behöfde, till dess jag blef tillräckligt stark att stiga upp igen. Då jag var på benen, lämnade Softy mig och gick till någon annan sjuk, men jag tror han fäste sig yid mig mer än vid någon annan, ty han brukade sedan komma in till mig och sitta hos mig om aftnarna, och jag kom därvid underfund med, ätt han ej var så enfaldig, som folk antog, utan kunde tala om nästan allting lika förståndigt som hvilken annan som helst. Han tycktes ej intressera sig mycket för gräfningen, hvilket var det vi hufvudsak-ligast tänkte på; men när jag frågade honom, i hvilken afsikt han kommit till lägret, om ej för att få guld, smålog han mildt och sade, att han hade sin mission att utföra.

»Hvilken denna mission var, sade han aldrig, och jag slöt däraf, att, ehuru han i alla andra saker var klok, hade han i denna punkt blifvit vurmig, så vidt ej hans mission måhända bestod i att sköta de sjuka. Nåväl, vi voro en rå hop år 49, det kan ni lita på. Lynchlagen hade ännu ej börjat tillämpas, och det var slagsmål och strider af värsta slag. Vårt läger hade varit rätt lugnt, till dess någon satte upp en krog och en spelsal och några tämligen tve-

* »Fånen».tydiga karlar kommo dit. Detta inträffade just vid den tidpunkt, då jag var konvalescent och ej ännu var i stånd att arbeta regelbundet. Det dröjde ej länge, förrän två karlar blefvo hela lägrets skräck, och de foro fram så förskräckligt, att det man och man emellan började talas om, att de måste kväsas, ehuru ingen ville taga ledningen. De hade skjutit fyra gräfvare första veckan redan.

»Jag hade ej sett Softy på tio dagar. Han hade varit borta och vårdat en jägare, som brutit benet af sig vid ett fall från ett träd. Jag satt utanför mitt tält med en kamrat, gemenligen kallad Red Sam. Vi hade en butelj konjak framför oss. Då kommo de där båda främmande karlarna och gingo förbi oss, och den ene stannade och satte buteljen för munnen, hvarpå han räckte den till sin kamrat, utan att begära lof eller säga ett ord till ursäkt. Red Sam blef arg och slängde åt dem ett ord, hvarpå den, som druckit, drog ut sin bowieknif — sexpipingar voro ännu ej i allmänt bruk på den tiden — och innan Red Sam han resa sig upp, hade knif-ven träffat under refbenen. Nåväl, jag rusade upp och drog min knif, ty det var ju min sak, ser ni. Han måttade åt mig. Jag grep tag i hans handlof, när knifven riktades mot mig, och han grep tag i min. Men jag var som ett barn i hans händer och trodde, att min sista stund var kommen. Då ljöd ett skott, och som en vildkatt rusade Softy på mannen oeh rände sin knif rätt in i honom, så att han föll stendöd till marken.

»Kamraten for ut i en ed och drog sin knif. Softy ställde sig ansikte mot ansikte med honom. Det var den märkvärdigaste syn, jag sett. Hans hatt hade fallit af, och håret, som var nästan lika hvitt som nu, böljade tillbaka från ansiktet, och ögonen, som annars sågo så milda och vänliga ut, flammade. Det kom för mig då och har sedan mången gång kommit för mig, att han liknade ett lejon, som tar sats; och jag tror Buckskin, som karlen kallade sig, hvilken ofta skrutit öfver, att han ej fruktade någon lefvande varelse, blef förskräckt. Ett ögonblick betraktade de hvarandra; därpå rusade Softy på motståndaren. Han var så kvick, att i stället för att Buckskins knif skulle träffat honom midt i hjärtat, dit den var riktad, träffade den honom bakom skuldran och ristade upp ryggen nästan ända ned till midjan.

»Men doktorns stöt förfelade ej sitt mål. Den tog rätt mellan refbenen, och Buckskin föll ned död. Nåväl, efter den betan var det min tur att vårda doktorn. Ingen kallade honom nu mera för Softy. Han blef sängliggande under en månads tid, och jag trorblodsförlasten gjorde honom godt och inverkade fördelaktigt på hans hjärna, ty när han blef frisk igen, var han fullt redig och förståndig. Ja, han har ett så ljust förstånd som trots någon på denna sidan Missouri, och han är den trognaste vän och har det ömmaste hjärta. Aldrig har jag sett doktorn ur

humör, ty man kan ej kalla det så, när han reser sig och angriper någon dålig karl; det är hans mission. Det har han icke fått ur sitt hufvud och kommer troligen ej att få det intill sin död.

»Det behöfs ingen lynchlag, där doktorn är: han är domare och hela följet i en person, och i åratal utgjorde han alla dåliga människors skräck i hela Kalifornien* Om en bof kom till ett läger och fick höra, att doktorn fanns där, gaf han sig vanligen genast af därifrån. Han har blifvit skjuten och knifstungen öfver hela kroppen, och flere gånger trodde jag, att han ej skulle komma sig mer.

»Det tjänar till ingenting att fråga honom, hvarför han åtagit sig att vara domare och jury. När det är slut, säger han alltid på sitt milda sätt, att han är ledsen öfver hvad som skett — och jag tror verkligen han är det — och att han hädanefter skall sköta sina egna angelägenheter; men nästa gång är det lika fullt på samma sätt. Man kan ej hålla honom tillbaka. Lika gärna kan man försöka hejda ett lejon, när det vädrar blod. Vid dylika tillfällen är han icke sig själf. Hade ni sett honom då, kunde ni aldrig glömma det. Det var en engelsk målare, sorn reste omkring för att taga vyer härifrån för en bok. Han var i lägret en gång, då doktorns vrede vaknade och han gick att uppsöka någon skurk, och britten sade efteråt till mig, att det liknade bärsärkaraseri. Jag hade aldrig hört talas om bärsärkarna, men af hvad mannen sade, förstod jag, att de lefde i forna tider. Nåväl, om de liknade doktorn, skulle

jag ej tycka om att komma i handgemäng med dem. Nej, det

skulle jag sannerligen ej.»

»Känner ni till doktorns föregående lefnadsöden, Sim?»

»Ja, det gör jag, men jag tror ingen annan vet något om dem. Kanhända att han berättar dem för er, 0111 han öfvervinner sitt onda.»

»Ah, jag vill ej veta något, om det är en hemlighet, Sim.»

»Nej, någon hemlighet finns ej därvidlag, Lightning, men han talar ej därom, och därför vill jag icke heller göra det. Det är sådant, som händt andra också, och de hafva måhända kunnat hämta sig efter det, men det har doktorn ej kunnat. Han är ingen vanlig

människa, förstår ni; han har en kvinnas hjärta, och en tid var

han nästan tillintetgjord.»

-.-fcc>§goc3---TJUGONDE KAPITLET.

Hämnaren.

ugh tillsade kusken att köra tillbaka till kaciendan och sedan komma och hämta honom på aftonen, och så gick han in med Sim. Doktorn log matt, då Hugh slog sig ned bredvid honom och frågade, hur han mådde.

»Det går framåt, min gosse», sade han. »Jag tänker, jag snart är där.»

Hugh låtsade missförstå honom.

»Ni måste samla krafter», sade han, »annars kunna vi ej drifva igenom vårt företag där borta bland apacherna, ni vet.»

»Väntar ni på det, så får ni vänta länge», sade doktorn lugnt.

»Det hoppas jag ej behöfva», svarade Hugh gladt. »Men det var sant, Sim, ni sade, att ni skulle berätta något af edra äfven-tyr förr i världen i Kalifornien. Jag är intresserad att höra därom, ty en farbror till mig har varit där ute. Han vistades* där omkring tio år.»

»Hvad hette han, Lightning?» frågade Sim.

»Will Tunstall.»

Ett utrop hördes samtidigt från båda åhörarne.

»Er farbror!» utbrast Sim. »Att tänka att vi varit tillsammans så länge och ej vetat det. Heter ni Tunstall?»

»Ja, Hugh Tunstall.»

»Tänk, doktor!» sade Sim. »Och vi, som icke kände honom under annat namn än Llugh eller Lightning, och då är lian Will Tunstalls brorson. Vet ni, Hugh, English Bill, som vi kallade honom, var kamrat till oss, och en bättre kamrat kunde ingen ha.»

»Ni är lik honom, min gosse», sade doktorn med en röst, som var så fullkomligt olik hans förra, att Hugh förvånades. »Jag tyckte ni påminde mig om någon, och nu vet jag det. English Bill! Hanvar så där lång och rak, som ni, och skrattade och pratade så likt er. Jag begriper icke, Sim, att vi ej märkte det genast. Det var mycket märkvärdigt.»

Hugh blef mycket öfverraskad. Det var i sanning eget, att han skulle sammanträffa med dessa båda kamrater till hans farbror. Ännu egendomligare tycktes det honom, att de kunnat bevara en sådan tillgifvenhet för en man, som föreföll så olik dem till karakteren. Förvånad blef han äfven öfver, att doktorn kunde finna likhet mellan honom och farbrodern, ty själf hade han ej sett den minsta.

»Jag hade ej något begrepp om, att jag var lik honom», sade Hugh. »Ni måtte glömt hans utseende. Han är visserligen lång och muskulös, men mycket mörkare än jag och alldeles olik mig.»

Doktorn och Sim sågo förvånade på hvarandra.

»Då måste det vara något misstag», sade Sim. »Säger ni, att er farbror är i lifvet?»

»Ja visst», svarade Hugh, i sin tur öfverraskad.

»Då är det icke samma person», sade Sim. »Vår Bill Tunstall

blef mördad för tio år sedan. Men det var besynnerligt. Tunstall

är ej något vanligt namn, åtminstone ej på dessa trakter. Hade

ni någonsin nämnt ert namn, skulle jag uppmärksammat det och

frågat er därom; men Royce kallade er alltid Hugh eller Lightning, och här kan man känna människor i åratal under det namn, man gifvit dem, utan att tänka på hvilket släktnamn de kunna ha.»

»Är Tunstall ett vanligt namn i England, Lightning?» frågade doktorn.

»Nej, det tror jag ej, doktor. Jag har aldrig sammanträffat med andra af samma namn. Vi äro från norra England, från Cumberland.»

»Det var English Bill också», sade Sim. »Har ni aldrig hört talas om någon med detta namn från den trakten, som reste ut hit, en lång, rak, starkt byggd man som ni själf? Han måste ha rest, innan ni föddes, ehuru vi ej lärde känna honom förr än flere år efteråt.»

»Min farbror reste ut, innan jag var född», sade Hugh; »men någon annan med det namnet, som gjorde det, har jag ej hört omtalas; likväl, om er vän är död, är det naturligtvis ej samme person, ty min farbror lefver. Åtminstone gjorde han det för två år sedan. Han är stark, rörlig och välväxt, men han är två tum kortare än jag, skulle jag tro.»»Lyft upp mig i bädden^ Sim!» sade doktorn ifrigt. »Huru länge sedan är det er farbror kom tillbaka?»

»Något öfver sex år sedan», svarade Hugh, förvånad öfver denna feberaktiga ifver hos en man, som för tio minuter sedan ej tycktes äga kvar något intresse i lifvet.

»För sex år sedan, Sim! Du hör ju, för sex år sedan!»

»Sakta, doktor, sakta! Hvarför tar du i så där häftigt?» sade Sim, som blef verkligt skrämd af sin kamrats öfverretning.

Doktorn fäste ingen uppmärksamhet vid hans ord. »Och han hade varit borta många år? Rest ut som gosse, och när han kom

tillbaka, var han så förändrad, att de ej kunde känna igen honom?»

»Alldeles så», sade Hugh, mer och mer förvånad.

»Du hör ju nu, Sim, du hör ju!» utropade doktorn med genomträngande röst.

»Jag hör, kamrat, men lägg dig nu ned! Du är icke stark nog att stå ut med en sådan där själsspänning, ehuru jag icke är människa att begripa, hvad den gäller.»

»Hvad var orsaken till att han reste hem?» frågade doktorn utan att akta på Sim.

»Han reste hem, emedan min far dött och han skulle öfvertaga en stor förmögenhet, och emedan han var insatt till förmyndare för mig.»

»Hör du nu, Sim?» ropade doktorn med så hög röst, att det liknade ett skrik; »förstår du nu, hur det hänger i hop?»

»Gå efter läkaren, är ni snäll, Lightning! Doktorn får ett anfall af sinnesförvirring.»

»Vänta!» sade doktorn, då Hugh ville skynda. »Om Sim ej vore så trånghufvad, skulle han inse, hvad jag inser. Gif mig vatten!»

Hugh räckte honom ett glas lemonad, hvilket han drack ur.

»Nåväl, Sim, har jag ej sagt dig, att denne unge man liknade någon, ehuru jag ej kunde komma på, hvilken det var? Ser du ej nu, att det är vår kamrat, English Bill?»

»Jo, han är lik honom», sade Sim, »det ser jag nu, när du säger det. Han är något längre, och hans figur är smärtare, men han kommer att lägga ut, innan han hinner Bills ålder.»

»Sin farbrors ålder», rättade doktorn; »förstår du ej, Sim, att hans farbror var vår kamrat?»

»Men hur går det i hop, doktor? Du hörde ju honom säga, att hans farbror lefver i England, och begrofvo ej vi stackars Bill?»»Du har hört Hugh säga, för hvilken orsaks skull hans farbror kom hem. För hvilken orsaks skull reste Bill hem, Sim?»

»Ah!» utropade Sim plötsligt, och ett ljus tycktes gå upp för honom, »det var just hvad Lightning sade. Hans bror var död, och han reste hem för att blifva förmyndare för hans son och för att tillträda en egendom.»

»Alldeles så; endast att han aldrig for, som du vet?»

»Ja visst, det är ju ej något tvifvel angående den saken.»

»Men en annan for i hans ställe», sade doktorn, »och vi veta, hvem denne andre var. Det var samme man, som mördade honom och stal hans papper.»

Ett utrop af förvåning hördes från Hughs läppar, och Sim sade allvarligt:

»Blixt och dunder, du har kanske rätt. Jag håller för troligt att det är som du säger, men hur du kunde sluta dig till det, förvånar mig. Så måste det förhålla sig. Vi kunde aldrig utgrunda, af hvad för anledning han blifvit mördad. Han hade visserligen penningar på sig, men ej tillräckligt att fresta den man, vi misstänkte.»

»Misstänkte! Nej, säg den man, vi visste gjorde det», afbröt doktorn. »Hör nu, Lightning, hur det förhöll sig! Det blef bekant i lägret, att vår kamrat ärft förmögenhet i England. Han sade farväl till oss alla och for, och sedan hittades hans döda kropp några mil därifrån. Vi voro alldeles säkra på, hvilken som mördat honom, ty den mannen försvann. Han var den, som höll spelborden. Bill hade umgåtts rätt förtroligt med honom på sista tiden, och jag är öfvertygad, att karlen lurat ur honom hela historien om egendomen, han skulle tillträda, hvar den låg och mera till, som skurken sedan kunde draga nytta af. Sedan mördade han honom och syntes ej mer till här på trakten. Jag sökte honom ett helt år i Kalifornien, Nevada och Nya Mexiko och ända ner i norra delen af Mexiko,

men jag kom honom aldrig på spåren. Hade jag blott haft en aning om, åt hvilket håll han gifvit sig af, skulle jag förföljt honom öfver hela jorden; men ej ett spår fanns efter honom, sedan han lämnat lägret. Ingen hörde vidare talas om honom. Jag fick reda på, att han hade sin hustru, en mexikanska, nere i södra Kalifornien, och jag for dit för att få tag i henne, men hon också var borta — hon hade rest några dagar efter det han försvann. Nu äro vi på spåret, Sim. Om en vecka tänker jag, att jag är uppe igen, och då skola du och jag resa direkte till England med Light-ning och bringa klarhet i den här saken. Låt mig nu komma ned på kudden igen; jag måste hvila. Gå ut med Lightning och tala omständligt med honom och säg till kocken, att jag får en kraftig soppa, ty jag måste bli frisk med det första!»

»Kan det förhålla sig som doktorn sagt, Sim, eller är han förvirrad?» frågade Hugh. Tror ni, det är möjligt, att den man, som mördade min farbror, är densamme, som alla dessa år intagit hans plats?»

»Det måtte vara så, Lightning Åtminstone är det dagsens sanning, att er farbror blef mördad här, ty det lider intet tvifvel, att er farbror, Bill Tunstall, och vår kamrat är samme person; men det kan jag icke säga, om den man, som ni antagit vara er farbror, är mördaren. Er beskrifning passar emellertid in på honom. Berätta mig litet mer om honom!»

»Han är rätt mörk och har mustascher, men ej polisonger; han har ett lugnt sätt, är smärt, men ger intryck af att vara mycket stark. Han har hvita, välformade händer. Han visar tänderna något, när han ler, men ej ens i vår första bekantskap tyckte jag om hans leende; det var ej riktigt ärligt. Och han förde med sig en mexikansk hustru.»

»Det är han», sade Sim i öfvertygande ton; »ni har beskrifvit honom alldeles på pricken. Han har något kattlikt i sin gång och tigeraktigt öfver hela sitt väsende. Det måste vara han. Och hurudan är hustrun?»

»Hon har alltid varit mycket vänlig och god mot mig», sade Hugh. »Ingen verklig släkting kunde vara snällare. Det gör mig mycket ondt om henne, men mannen hatade jag, och det var orsaken till, att jag lämnade England. Jag kom in i rummet en dag och såg, att han slagit omkull sin hustru, och då grep jag tag i honom. Han slog till mig, och jag ryckte till mig eldgaffeln. Men på den tiden kunde jag ej mäta mig i styrka med honom. Så drog han sin pistol, men jag träffade honom, innan han hann sikta; han föll och slog hufvudet mot en hvass skåpkant, hvarvid jag trodde, att jag dödat honom och därför genast for min väg, först till Hamburg och sedan därifrån öfver till New-York. Det var orsaken till, att jag kom hit.»

»Har han fått mycket af förmögenheten?»

»Han har fått min farbrors andel», svarade Hugh. »Nu, då jag vet, hvad han är för en, kan jag förstå en del saker, som jag ej förstod förut. Om jag dött, innan jag hunnit myndighetsåldernskulle han fått hela förmögenheten. Han brukade skaffa de värsta hästar, han kunde komma öfver, åt mig att rida på, och jag påminner mig nu, att, då vi voro i Schweiz tillsammans, ville han föra mig upp på alpvandringar, hvilket min tant emellertid ej tillät. Vidare erbjöd han sig att lära mig skjuta med pistol, men det blef, af någon anledning, ej af, utan tant själf lärde mig det i stället. Det var nog hon, som hindrade saken. När jag nu tänker på allting, är jag säker på, att hans af sikt var, att på något sätt röja mig ur vägen, men att hon lyckades rädda mitt lif. Det var ofta trätor dem emellan, men hon tycktes ej vara rädd för honom. Hon hade visst någon hållhake på honom.»

»Nåväl», sade Sim efter en stunds tystnad, »jag tror, att denna upptäckt räddat doktorns lif. Han hade satt sig in i, att han gjort upp sin räkning med lifvet, och han bjöd ej till att bli bättre. Men nu är han upptänd af if ver att komma den där skurken på spåren. Om han varit en blodhund, hade han ej kunnat jaga ifrigare efter honom än han gjort. Han fick den idéen i sitt hufvud, att det var hans sak att döda honom, och när doktorn får en idé, fullföljer han den.»

»Ja, doktorn är en märkvärdig människa», sade Hugh, »och utan honom hade vi aldrig gjort denna upptäckt. Jag är riktigt glad. Naturligtvis är jag ledsen öfver, att min farbror blifvit mördad, men som jag aldrig sett honom, berör denna underrättelse mig ej så djupt; men jag är glad öfver, att den där mannen, som jag hatade, som misshandlade sin hustru och använde all sin tid på kapplöpningar och spel, icke är min farbror och ej har rätt till

den egendom, som under så många år tillhört vår familj. Jag önskar emellertid innerligt, att denna själsspänning ej må förorsaka doktorn något men.»

»Jag är öfvertygad om att den skall göra honom godt», sade Sim förtröstansfullt; »det var egendomligt att se en man som såg döende ut, kvickna till så där, men sådant har alltid hans sätt varit: lugn som en kvinna för det mesta, men uppflammande när han kände, att det var någon stor oförrätt, som han ansåg för sin plikt att hämnas. Jag kan berätta er nu, hvad jag vet af hans lefnadsöden. Nu, då han vet, att ni är English Bills brorson, skall han ej misstycka, att ni får det höra. Nåväl, hans historia är icke mycket utomordentlig. Det finns hundra, som lidit detsamma, med den skillnaden blott, att det ej verkade på samma sätt på dem som på doktorn.

»Han är en verklig, studerad läkare och gifte sig där borta i öster. Han var en stilla, tillbakadragen man, som ej passade för att rutscha omkring i städerna och tränga sig fram, och så kom han med sin hustru och slog sig ned i Kalifornien omkring år 36. Det fanns ej många amerikaner här då, skall ni veta. Han bosatte sig någonstädes i södern, omkring hundra mil från Los Angeles. Han ägde litet penningar och köpte för dem en gård, där han planterade fruktträd och skapade åt sig ett litet paradis. På afkast-ningen lefde han, efter hvad han sagt mig, men praktiserade också litet därjämte. Det fanns några rika, mexikanska familjer där omkring, hvilkas läkare han blef, men jag tror han verkade mer bland de fattiga. Han hade fyra barn, och allt var lugnt och fredligt till år 48. Som ni vet, var det det året, man upptäckte gnidet, och detta vände upp och ned på Kalifornien.

»Guldet lockade dit allt möjligt slödder. Det blef tvister med mexikanerna och strider med indianerna och en oro af värsta slag. Det fanns ligor, som trodde sig kunna få mera guld genom att röfva gräfvarne än genom att självfva gräfva efter guld, och när de ej röfvade guldgräfvarne, plundrade de mexikanerna. Nåväl, jag har aldrig hört sammanhanget, ty doktorn har ej kunnat förmå sig tala därom, men när han en dag kom hem, efter att ha besökt en patient tjugu mil från hemmet, lär han ha funnit sitt hus nedbrändt och sin hustru och siua fyra barn mördade. Han förlorade förståndet, och några, som kände honom, förde honom till Los Angeles, hvarest han vistades ett år på dårhuset. Han var ej vild. Jag tror, han brukade sitta och gråta.

»Efter en tid inträdde en förändring med honom. Han talade ej ett ord, men satt och stirrade med de där stora ögonen, med ett uttryck i sitt ansikte, som såge han en fiende. Nåväl, efter ett år blef han bättre, och mexikanerna släppte ut honom från dårhuset. Någon hade köpt hans gård, och penningarna hade blifvit insatta för honom i en bank. Han tog ut dem och for sin väg. Men aldrig fick han veta, hvad det var för en missdådarliga, som besökt hans hem. Jag tror, att den tanken allt sedan ständigt kommer för honom, när han ser en skurk, att denne kanske var med den där gången, och därför går han och skjuter honom. Antingen är det så, eller ock tror han sig särskildt kallad att utrota dåligt folk. Som jag sagt er, är han alltid färdig att visa vänlighet mot hvar man, och om han dödat öfver tjugu af de värsta bofvarna i Kalifornien, tror jag, han räddat lifvet på fern gånger så mångamänniskor genom att vårda dem, då de varit sjuka; men medicin vill han icke föreskrifva för dem. En af hans fixa idéer är, att om han ej varit läkare, skulle han ej varit borta, när mördarföljet hemsökte hans hus, och det är anledningen till, att han aldrig mer vill uppträda soin läkare. Han är sjukskötare, säger han, och ingenting mer.

»Men nu skall ni icke tro, Lightning, att doktorn är galen; han är ej det bittersta galen oeh har aldrig varit det, sedan jag lärde känna honom, och jag skulle vilja se den man, som sade, att han vore det. Han är lika klok som jag — men det vill då icke säga mycket — ja, tio gånger klokare. Han vet alltid, hvad som är bäst, och gör det. Han är alldeles som en vanlig människa med mycket ljust förstånd, och därjämte har han det kärleksfullaste hjärta i världen; det är blott när i lägret finns en riktigt genomusel karl, som doktorn åtar sig honom helt och hållet på egen hand.»

»Men jag trodde, Sim, att I äinnaden begifva er till den nya guldgrufvan, så snart doktorn blifvit tillräckligt återställd att kunna företaga resan.»

»Därmed får det anstå så länge», sade Sim. »Kanhända att jag en dag, då denna angelägenhet, som rör er, blifvit ordnad, ger mig af dit, men kanhända icke också. Om doktorn reser till England med er, följer jag också med, det är då en sak, som är säker. För resten, om jag läte honom fara ensam, är det möjligt, att hans vittnesmål ensamt ej

hade laga kraft, men om två af oss gå ed på, att denne man, som intagit er farbrors plats, icke är den, han gifvit sig ut för, utan är Symonds, spelaren, skall detta väga tungt. Men äfven i sådant fall kan ni få obehag och svårigheter. Emellertid skall ni ej plåga er med tanken på guldgrufvan. Sannolikt hade vi allesammans blifvit dödade af rödskinnen, om vi vågat försöket. Nu skall jag gå in och se, hur det är med doktorn, innan ni ger er af.»

Sim kom tillbaka efter ett par minuter och omtalade, att doktorn druckit en skål soppa och sagt till kalfaktorn, som burit in den, att han ville sofva, emedan han måste hämta krafter till en förestående resa.

Som vagnen ej skulle komma förrän sent, gick Hugh till fots hem till don Ramons och öfvertänkte under vägen de märkvärdiga nyheter han hört.

»Er vän är bättre, hoppas jag», sade senoran, då han inträdde; »i annat fall hade ni ej återvändt så tidigt.»»Han är bättre, senora. Vi ha gjort en upptäckt, som piggat upp honom och gifvit honom nytt lif, medan den mycket nära berör mig. Med er tillåtelse skall jag berätta den för er alla.»

»Ar det någon sällsam historia, senor Hugh?» frågade den yngre af flickorna. »Sådant är jag i högsta grad intresserad af.»

»Ja, en mycket sällsam historia i sanning, senorita, hvilket ni äfven kommer att tycka, när ni får höra den; men den är lång, därför ber jag er slå er ned i ro, innan jag börjar.»

När de satt sig, berättade Hugh historien om sin farbrors resa till Amerika som gosse, om hans långa frånvaro från hemmet ocli slutliga återkomst dit; om lifvet på Byrneside och om den träta, som blifvit anledningen till att han själf rymt; vidare huru han denna dag upptäckt, att hans kamrater i det nyligen timade äfven-tyret varit hans farbrors kamrater och vänner, samt huru han, genom att jämföra det ena med det andra, fått reda på, att hans farbror blifvit mördad, och att det var hans mördare, som rest till England och intagit hans plats. Många utrop af öfverraskning hördes från hans åhörare.

»Och hvad tänker ni nu göra, senor?»

»Jag skall resa hem, så fort doktorn blir tillräckligt återställd för att kunna företaga öfverresan. Jag hade icke något emot att först följa dem till den nya guldgrufvan, dit vi skulle bege oss, då edra döttrar blefvo hortröfvade, men Sim Howlett ville ej höra talas därom.»

»Det var min afsikt att tillägga ett ord i vår gemensamma sak», sade don Ramon, »och jag har endast väntat för att sätta mina anordningar i verket. Jag har ej brådskat, emedan jag visste, att ni ej ämnade fara er väg, förrän er kamrat dog eller blef återställd till hälsan. Som ni vet, senor, är jag en mycket rik man, rik äfven efter mexikanska förhållanden, och vi hafva här förmögenheter, som vida öfverstiga amerikanernas. Utom mina vidsträckta ägor och stora boskapshjordar äger jag några mycket vinstgifvande silfvergrufvor i Mexiko, hvilka ensamma inbringa mig långt mer än vi kunna lefva upp. Den lösesumma, banditerna fordrade för mina döttrar, betydde ingenting för mig, ocli jag skulle ha betalt den fem gånger om, hade jag varit viss på att få igen dem; men ser ni, just därpå var jag icke säker, och själf va den omständigheten, att de ej begärde mer, när de visste, hur rik jag var, tydde på, att de ämnade spela falskt spel, och att deras afsikt var att behålla flickorna och fortsätta att afpressa mig ytterligare summor.»Ni och edra vänner återgåfven mig mina barn. Nu är ni emellertid en engelsk gentleman, och jag vet, att ni skulle känna det förödmjukande att mottaga någon belöning för er ovärderliga tjänst; men edra tre kamrater äro i en olika ställning: två äro guld-gräfvare och en vaquero. Jag vet mycket väl, att när de gjorde mig denna tjänst, var det utan tanke på lön, oeh att de som ni vågade sina lif endast och allenast i den önskan att rädda ett par värnlösa kvinnor ur skurkarnes våld. Detta upphäfver emellertid ingalunda min tacksamhetsskuld till dem.

»Min bankir mottog i går den summa i guld, som jag anmodat honom att anskaffa till lösesammans erläggande; och jag har i dag gifvit honom order att deponera 25,000 dollar för hvar och en af dem, så att de ej längre behöfva fortsätta med sitt hårda och farliga lif, utan kunna slå sig ned, hvar de behaga. Amerikanernas självkänsla är mig bekant, senor, men jag litar på, att ni skall öfver-tyga dessa tre män därom, att de utan förödmjukelse

kunna mottaga dessa penningar, hvilka ingalunda utgöra betalning för deras tjänster. De hafva vågat sitt lif för att återgifva mig mina döttrar, och de få ej neka mig att som återtjänst gifva dem en gåfva, som endast utgör ett ringa tecken på min tacksamhet, och som‘ändock alltid skall låta mig förblifva deras gäldenär.»

»Jag skall visst söka öfvertala dem att mottaga er gåfva, don Ramon, och är öfvertygad, att det skall lyckas mig. Doktorn är nära sextio år, och Howlett är icke någon ungdom, så det vore i sanning godt för dem att nu få upphöra med det sträfsamma lif, de så länge fört. Hvad Bill Royce beträffar, hyser jag inga betänkligheter alls. Jag har så många gånger hört honom säga, att hans högsta sträfvan är att en dag få slå upp sina bopålar på en stor farm, och detta skall sätta honom i stånd att förverkliga sin älsk-lingsplan på ett sätt, som vida öfverträffar allt lian drömt sig.»

»Och nu, senor Hugh, till er själf! Hvad ni nyss berättat oss, gör det mycket svårare för mig, än jag hittills tänkt, att på ett mer eftertryckligt sätt visa er min tacksamhet. Vi ha talat om saken, jag, min hustru, Carlos och mina döttrar. Jag visste, att ni var en gentleman, men ej att ni var arfvinge till ett gods. Jag trodde, att ni, som många andra af edra landsmän, kommit ut hit att bryta er en bana. Vårt förslag var i dylikt fall detta. Vi tänkte fråga er hvilket ni föredrog: arbete bland boskapen eller i grufvorna. I hvilketdera fallet skulle jag kunnat hjälpa er fram. Om ni föredragit förstnämnda arbete, skulle jag ha insatt er till förvaltare påen af mina största ranchos på sådana villkor, att ni inom några år kunnat bliiva ägare af den. Hade ni åter föredragit grufarbete, skulle jag skickat er till mina grufvor i Mexiko att först studera arbetet; sedan skulle ni blifvit grufförvaltare och slutligen delägare i affären. Men hvad skola vi nu göra? Ni reser hem och har ett landtgods, som väntar på er; och våra planer hafva alltså blifvit tillintetgjorda.»

»Jag är er lika förbunden, senor, som 0111 ni verkställt dem», sade Hugh hjärtligt, »och jag tackar er innerligt för att ni så vänligt tänkt ut, hur ni skulle hjälpa mig fram. Hade jag stannat här ute, skulle jag med största tacksamhet mottagit ettdera af edra anbud. Som det nu är, behöfver jag ingenting, och jag kan försäkra er, att edra döttrars räddning är mer än återgäldad genom den stora godhet, ni visat mig.»

Följande dag meddelade Hugh två af sina vänner, hvilken gåfva don Ramon skänkt dem. Bill Royce, för hvilken han först omtalade saken, blef förtjust. »Jo, det var något, som låter höra sig», utropade han. Jag tänkte, när domaren betalade ut åt oss hvar och en hans andel af belöningen, att det var den största tur, jag hört talas- 0111; men detta öfvergår allt. D011 Ramon är en prins. Farväl, cow-boylif! Nu skall jag resa tillbaka till östern och köpa en farm där. Det var en flicka där, som lofvade vänta på mig, men som det är åtta år sedan dess, förmodar jag, hon icke gjort det; när jag nu emellertid kommer tillbaka med 25,000 dollar på fickan, tänker jag det icke skall dröja länge, innan jag finner någon, som vill dela dem med mig. Och du säger, att jag kan gå direkte till banken och få summan utbetalad i guld?»

»Ja, det kan du, Bill, men jag skulle råda dig att icke göra så.»

»På hvilket sätt skall jag då lyfta penningarna, Lightning?;

»Jo, banken kan gifva dig en anvisning, ställd på någon bank i New-York, och när du kommer dit, kan du lyfta penningarna efter behag.»

Sim Howlett mottog underrättelsen under tystnad. Därpå sade han: »Nåväl, Hugh, jag ser intet skäl, hvarför jag ej skalle taga dem; som don Ramon säger, det är ej mycket för honom, men en stor summa för oss. Jag skulle kämpat för flickorna lika gärna, om de varit döttrar till någon peon; men då deras far äger mer pengar, än han har användning för, är det helt naturligt, att han vill komma ifrån den tacksamhetsförbindelse, i hvilken han står till oss, och för resten slapp han genom oss betala 200,000 dollar att börja med och likamycket och kanhända mer till, innan han fått sina döttrar tillbaka. Men det är bäst att ej säga något nu till doktorn om saken; hans sinne är nu helt upptaget af ett annat intresse, och han måste bli frisk för att kunna utföra sitt värf; när detta är slut, blir det tids nog att tala om det här. Jag börjar känna mig för stel i lederna att arbeta, och doktorn var just aldrig någon stvf arbetare. Jag skall nog kunna öfvertala * honom, när tid blir, och jag skall då säga honom, «att om han ej tar emot penningarna, måste jag ock lämna tillbaka mina. Men han är för klok att icke inse, att det är riktigt

handladt af don Ramon; och behöfver han dem ej själf, kan han ju skänka dem till ett hospital och dela mina med mig. Jag tänker vi komma att hålla i hop, så länge vi lefva. Ni kan därför säga don Ramon, att ehuru vi ingen tanke hade på penningar, vilja vi ej säga nej till hans anbud.»

Sedan nu doktorn föresatt sig att lefva, tillfrisknade han märkvärdigt fort, och inom fjorton dagar var han färdig att resa.

Hugh tog med verklig saknad afsked af don Ramon och hans familj; de voro alla ledsna öfver att skiljas från honom, och han måste lofva att besöka dem, om han någonsin mer reste öfver Atlanten. Prins återgick till sitt forna stall, ty sällskapet skulle färdas på båt nedför Rio Grande. I Matamoras, hamnen vid flodens mynning, gingo de ombord på en kustångare, som förde dem till Galveston, och där på en annan ångare, som gick till New-York. Här lämnade Royce dem, och de andra tre reste på en Cunard-ångare till Liverpool. Lugnet och sjöluften återställde fullkomligt doktorn, hvilken var den ifrigaste af de tre att komma till resans mål. I New-York hade de skaffat sig hvar sin fullständiga uppsättning af bodkläder, som Sim kallade det; Hugh hade likväl haft rätt svårt att öfvertala denne att anlägga den civiliserade världens hvita skjorta.

Vid ankomsten skref LIugh till mr Randolph, att han hade viktiga nyheter att meddela honom, men att han ej ville visa sig i Carlisle, förrän han träffat honom, och han bad honom därför skrifva och underrätta, när han kunde möta honom i Kendal. Svaret kom med omgående. Det var kort och karakteristiskt: »Min käre Hugh», skref han, »jag är innerligt glad åt, att du är hemma i England igen. Du handlade som en tok, när du for bort, och som en ännu större, när du stannade borta så länge. Emellertid skall jag tala mer öppet med dig, när vi träffas. Af flere skäl är jag glad, att du åter är hemma. Jag kan nog förstå, hvad det är, duvill säga mig, men kommer ändock till Kendal med det tåg, som anländer dit klockan 12 om torsdag.»

Då mr .Randolph steg af tåget i Kendal, var Hugh honom till möte på perrongen.

% »Bevare mig väl, är detta du?» utropade han, då den unge mannen stod framför honom. »Du var en stor gosse, när du for din väg, men du är fullväxt karl nu och allt igenom en äkta Tunstall.»

»Ja, jag har varit borta nära tre år, som ni vet, mr Randolph, och på den tiden hinner man bli förändrad, när man är vid mina år; jag har fyllt nitton.»

»Ja visst, ja, det vet jag ju. Nå, hvart skola vi gå?»

»Jag har tagit en enskild salong på hotellet, och där vänta ett par vänner, hvilka jag önskar få presentera för er; när jag berättar er, att de rest hit den långa vägen ända från Mexiko för att göra mig en tjänst, måste ni erkänna att de äro vänner, som äro något värda.»

»Nå, i den omständigheten ligger något, som utvisar, att du har saker af vikt att meddela mig, Hugh; en sådan resa företager man ej, om man ej har starka skäl därtill. Hvad äro dina vänner för något? Då jag ej haft någon aning om, hvad du gjort i alla dessa år, vet jag ju ej, om du umgåtts med prinsar eller bönder.»

»Med båda sorterna, mr Randolph; en af mina vänner är guld-gräfvare från Kalifornien och det bästa exemplar af sådana, man kan träffa på; den andra är läkare eller, riktigare, har varit läkare, ty för några år sedan upphörde han att praktisera och slog sig på att gräfva guld i stället.»

»Och de hafva rest öfver hit endast och allenast för att göra

dig en tjänst?» frågade mr Randolph och drog upp ögonbrynen.

»Endast och allenast därför, mr Randolph, så besynnerligt det än må förefalla er. Men här är hotellet, där vi tagit in, och ni skall ej längre behöfva sväfva i okunnighet.»

»Sim och doktor, det här är min äldste vän och förmyndare,

mr Randolph. Mr Randolph, här ser ni mina två goda vänner,

doktor Hunter och mr Sim Howlett.» I Staterna försiggår en presentation alltid mycket ceremoniöst, och de båda

männen skakade högtidligt hand med advokaten. »Jag sade er, mr Randolph», fortsatte Hugh, »att de äro mina goda vänner. Jag tillägger nu, att de äfven voro goda vänner till min aflidne farbror, William Tunstall.»

»Din aflidne farbror, Hugh? Hvarför säger du så? Han lefver och mår väl — — — tyvärr!» mumlade han för sig själf.»Jag talar ej i vädret, mr Randolph. Dessa herrar voro förtrogna vänner till min aflidne farbror, William Tunstall, som blef lönmördad i staden Sakramento i Kalifornien på sin väg till San Francisko, dit han begaf sig på er kallelse till honom att återvända till England.»

Mr Randolph såg förvånad från den ene till den andre för att försäkra sig om, att han hörde rätt, och deras allvar öfvertygade honom om, att han ej misstog sig.

»Will Tunstall mördad i Kalifornien!» upprepade han; »hvem är det då, som —»

»Den man, som mördade honom och hvilken, sedan han satt sig i besittning af hans bref och papper, reste hit och intog hans plats; en spelare vid namn Symonds. Mina vänner erhöllo af sheriffen i Sakramento en arresteringsorder på honom för detta mord, och under ett års tid reste doktor Hunter genom hela Kalifornien och Mexiko och sökte honom. Det föll dem aldrig in, att mordet kunde vara begånget i annat afsikt än att röfva de penningar, min farbror hade på sig. Någon idé om det steg, Symonds tog, då han inträdde i sitt offers stad och ställe, hade de aldrig. Vi sammanträffade i Nya Mexiko och voro rätt länge i hvarandras sällskap, innan de fingo veta, att mitt namn var Tunstall, ty där ute är man vanligen känd antingen under sitt dopnamn eller något öknamn. Då sade de, att de för många år sedan haft en kamrat med samma namn, och så småningom, genom att jämföra det ena med det andra, kom sanningen i dagen.»

»Ja—ja—ja—ja!» mumlade mr Randolph och sjönk ned i en stol, »det var underbart. Jag kan knappast andas af häpnad; jag fattar det ännu icke, min gosse. Du är säker på, hvad du säger? Alldeles säker på att du ej misstar dig?»

»Alldeles säker. Men nu kan ju doktorn berätta er hela historien. »

Detta gjorde doktorn, börjande med händelserna i Cedar Gulch; vidare omtalade han, huru mordet blifvit upptäckt och liket indentifieradt, huru en jury äfkunnat dom för öfverlagdt mord mot en okänd person; huru han och Sim Howlett begifvit sig till Sakramento och huru de utletat att gärningsmannen var ingen annan än Symonds, spelaren.

»Det är alldeles obestridligt», sade mr Randolph, då lian slutat, >att det förhåller sig så, som ni säger, och att denne man är William Tunstalls mördare.»»Och vi skola kunna få honom fälld, icke sant?» frågade Hugli. »Det var därför jag önskade träffa er här, så att vi kunde låta arrestera honom, innan han fick aning om, att jag var återkommen.»

»Det peror på, Hugh. Dina båda vänners vittnesbörd och det intyg, som utan tvifvel kan erhållas från Sakramento, att där finnes en grafvård rest öfver William Tunstall samt undersökningsdomstolens utslag skola nog sätta oss i stånd att för dom-stolarne här på ett tillfredsställande sätt bevisa, att skurken är en bedragare. Hvad åter mordet beträffar, blir det en kinkigare sak.

»För det första måste du i Förenta staterna framställa anklagelsen och förete bevis samt därifrån utverka en anhållan om hans utlämning. Den brittiska lagen har ingen domsrätt öfver mord, begångna i främmande land. Sedan du satt myndigheterna i Förenta Staterna i verksamhet, får du lof att återvända hit och hjälpa till att utverka en order från en polisdomare här om hans utlämning; dina vänners vittnesbörd skall utan tvifvel vara tillräckligt bindande att förmå någon domare utfärda en dylik order; sedan skickas han öfver till Staterna och förmodligen vidare till Kalifornien att där ställas inför rätta. Dina vänner äro bäst i tillfälle att bedöma, huruvida någon jury där ute skall kunna fälla en person för ett mord, som begicks för tio år sedan, om ej de mest bindande bevis kunna företes.

»Det blefve nästan omöjligt att som vittnen instämma de personer — uppassare på hotellet och andra — af hvilka dina vänner leddes på Symonds spår; och utan dessas vittnesbörd finns det ej några lagliga bevis, på hvilka

man kan hänga karlen. Moraliskt sedt, hans brottslighet lider intet tvifvel. Han och dina vänner vistades i lägret på samma gång; han visste ändamålet med Will Tunstalls resa till England, att han skalle tillträda en stor förmögenhet vid sin ankomst hit. Han följde efter honom till Sakramento eller reste åtminstone dit samtidigt med honom. De sutto tillsammans vid glaset. Därefter fann man din farbror mördad; denne man uppträdde här med de bref, din farbror bar på sig, och kom i besittning af egendomen.

»Det är en stark kedja af sannolikheter, som, i fall hvar länk blefve bevisad, vore tillräckligt bindande för att hänga honom här; men för närvarande har du ej något riktigt bevis för att Symonds någonsin varit tillsammans med din farbror i Sakramento eller var den man, med hvilken han satt och drack; och äfven om du lyckas finna uppassarne på hotellet, är det osannolikt, att någon skulle kunna känna igen honom efter alla dessa år. Symonds rättegångsbiträde skulle påstå, att det ej funnes något enda bevis mot hans klient, och han skulle naturligtvis framställa saken så, att Symonds ingenting visste om mordet, utan efteråt fick papperen af den verklige mördaren, och att då först den tanken framställt sig för honom att resa öfver till England och gifva sig ut för Tunstall. Så jag tror du finge utomordentligt svårt att få honom fälld. En annan sak är, att du måste skynda dig att få allt detta ordnadt, innan han får någon aning om, att du återkommit, elleL- åtminstone innan han tror, att du vet 0111 hans brott; i annat fall kommer han att rymma, innan arresteringsordern blir utfärdad, och vi skola då ej äga något medel att hindra honom.»

Hugh och hans kamrater sågo hjälplöst på hvarandra. Detta var en alldeles oväntad stöt. De hade föreställt sig, att de blott behöfde vittna, för att William Tunstalls mördare skulle blifva arresterad, förhörd och afrättad.

Det ryckte i doktorns fingrar, och den där blicken, som Sim Howlett så väl kände igen, kom i hans ögon. Han stod i begrepp att rusa upp, då Sim tog honom i armen.

»Vänta, doktor, det där skola vi tala 0111 sedan.»

»Hvilket råd har ni att gifva, mr Randolph?» frågade Hugh efter en lång tystnad.

»Jag skulle råda till, att vi för närvarande nöjde oss med att arrestera honom på grund af det bedrägeri, han gjort sig skyldig till, då han gifvit sig ut för annan person och tillskansat sig din farbrors förmögenhet. Jag tänker, att de bevis härför, vi hafva i dessa båda herrars utsago och i afskrift af juryns utslag, skola vara öfvertygande, och i sådant fall får han, skulle jag tro, sju, kanske fjorton års straffarbete, ty ehuru han ej kan öfverbevisas om att hafva mördat din farbror i afsikt att komma åt hans förmögenhet, kan denna omständighet icke annat än inverka på domaren. Ja, jag skulle hålla för troligt, att han får fjorton år. Vi komma möjligen att behöfva ett eller annat ytterligare bevis från Sakramento, såsom till exempel en officiel afskrift af förhandlingarna vid rätts-förhöret där, men det blir saker, som domstolen får afgöra. Min egen mening är den, att det skall vara tillräckligt med dessa båda herrars vittnesmål, att den verklige William Tunstall var den, som brefväxlade med din far och mottog ett bref från mig med underrättelse om testamentet samt lämnade lägret för att begifva sig till England och blef mördad.

»I förbigående sagd t, var det mycket lyckligt för dig, Hugh,att i din fars testamente fanns det förbehållet, att om William Tunstall aflede utan barn, skulle hans hälft af egendomen återgå till dig; ty denna klausul har hindrat bedragaren att sälja sin andel, hvilket lian skulle gjort för länge sedan, om det varit möjligt. Efter hvad jag hört sägas, har han försökt flere gånger, men denna klausul har ständigt varit honom i vägen. Nå hvad säger du nu? Det är du, som skall bestämma i denna sak. 1 ena fallet får du en oerhörd massa besvär och misslyckas kanhända ändå till sist att få en amerikansk jury att uttala sitt skyldig öfver denne man; och skulle den än finna honom skyldig till mordet, skall den näppeligen afkunna dödsdom öfver honom för ett brott, som begicks för så länge sedan; det är troligt, att han finge lifstids fängelse, men han skulle också kunna bli frikänd. A andra sidan, om du genast låter arrestera honom här för bedrägeri och stöld, är det tämligen antagligt, att han får en dom, som vid hans ålder betyder det samma som lifstids fängelse.»

»Jag tror bestämdt denna sista plan är den bästa», instämde Hugh. »Tycken I ej så med?» sade han vänd till de andra.

»Jo, det tycker jag», sade Sim Howlett genast, och äfven doktorn instämde, ehuru ej så hastigt.

Efter den sista sjukdomen hade doktorn blifvit rätt mycket förändrad. Han hade ej längre anfall af sinnesfrånvaro och var muntrare och gladare än Sim någonsin förr sett honom. Blodförlusten och den smygande febern, som bragt honom nära dödens port, hade synbarligen befriat hans hufvud från någon tyngd, som i åratal tryckt honom.

»Låt det bli så», sade han långsamt. »Hade vi mött hvarandra i västern, hade det aflupit på annat sätt, men under närvarande förhållanden är detta kanhända det bästa.»

Sent på aftonen reste det lilla sällskapet till Carlisle, och tidigt följande morgon följde mr Randolph de andra till en af grefskapets domare. Sedan de för denne framlagt alla fakta, erhöllo de en arresteringsorder på John Symonds, alias William Tunstall.

»Tillåt mig lyckönska er till er upptäckt, mr Tunstall», sade domaren till Hugh, sedan han underskrifvit arresteringsordern. »Denna skurk har varit en vanära för ert namn. Han har i åratal umgåtts med spelare och skojare, har det sämsta rykte samt är totalt ruinerad.»

Mr Randolph nickade. »Men han har spelat ut sin roll nu», sade han, »och snart skall han bli utkörd från Byrneside.»»Ja, det är väl, att det är slut på allt det här eländet», sade domaren, »men det gör mig ondt om hans hustru, tv folket talar väl om henne, och jag tänker mig, att hon haft ett svårt lif tillsammans med honom; men naturligtvis måste hon varit medbrotts-lig i mannens bedrägeri.»

»Jag är ledsen för hennes skull, mycket ledsen», sade Hugh. »Hon var alltid mycket god mot mig, och jag har skäl att tro, att hon gjorde allt, som i hennes förmåga stod, att skydda mig. Vid min död skulle han nämligen ärft hela förmögenheten, och vi veta nu, att han ej var den, som skydde några medel. Jag är säker på att hon handlat af rädsla för honom.»

»Jag har mina skäl att tro så med», sade mr Randolph; »om jag ej misstager mig allt för mycket, har hon i en af mina vänners händer lämnat ett dokument, hvilket i händelse hon dött, skulle afslöjat hela bedrägeriet. Emellertid skola vi nu ej längre upptaga er tid, utan genast gifva oss af jämte ett par poliskonstaplar att utföra arresteringsordern.»

De hyrde ett par vagnar samt anmodade två polisbetjänter att följa med, hvarpå de gåfvo sig af ut till Byrneside. Vid framkomsten sade mr Randolph till betjänten: »Anmäl mig för mr Tunstall, men säg ingenting om, att jag ej är ensam! De följde tätt efter betjänten öfver vestibulen, och då denne öppnade en dörr och anmälde mr Randolph, inträdde de med detsamma. Mannen stod på kaminmattan. Hustrun såg röd och upprörd ut. Uppenbarligen voro de midt uppe i en träta. Symonds såg ond och förvånad ut, då sällskapet inträdde.

»Gör er plikt!» sade mr Randolph till den ene af konstaplarne.

»Jag har order att arrestera er, John Symonds, för bedrägeri och stöld.»

En mustig mexikansk ed for öfver karlens läppar; därpå blef han åter tyst.

»Hvem vågar anklaga mig för det?» frågade han.

»Det vågar jag», sade Hugh och steg fram, »och här äro mina vittnen, män, som kände er i Cedar Gulch och som igenkände min mördade farbrors lik.»

»Förräderska!» utbrast Symonds på mexikanska, och i samma ögonblick sträckte han ut armen, och ett pistolskott small. »Och hon skickade ut dig», skrek han, vänd till Hugh, men då han åter stod i begrepp att höja armen, small ett annat skott, och han föll, träffad i pannan.De andra stodo slagna med häpnad öfver den hastiga katastrofen, men doktorn sade lugnt: »Jag såg honom gripa efter pistolen och förstod, att han hade ondt i sinnet; jag borde ej ha väntat; det är alltid ett misstag att vänta i dylika fall.»

Hugh skyndade fram till denna kvinna, som alltid varit vänlig och god mot honom, men hon hade fallit tillbaka i stolen. Spelarens knla hade utfört sitt verk; den hade träffat henne vid tinningen, och döden hade följt ögonblickligt.

Den uppståndelse, som rådde i grefskapet, när nyheten om hvad som tilldragit sig på Byrneside spridde sig, var stor, och de afslöjanden, som gjordes inför domstolen, ökade den ytterligare. Utslaget förkunnade att »Lola Symonds blifvit med berådt mod mördad af John Symonds, och att denne ljutit döden genom Frank Hunters hand; Hunter hade i rättvisans intresse skjutit ihjäl honom, då han med vapen i hand motsatte sig lagens tjänare, och vidlåder därför ingen skuld bemälde Frank Hunter*.

När allt var öfverståndet, blef Hugh af de herrar, som närvarit vid förhöret, på det hjärtligaste lyckönskad till att hafva återfått sin faders hela egendom och till att hafva undgått den fara, som utan tvifvel hotat honom från hans farbrors mördare. Han var mycket gripen af den kvinnas död, hvilken han ännu tänkte på som en släkting, och det dokument, hon deponerat hos advokaten i London, uppenbarade fullkomligt, att hon handlat af rädsla för sin man och att hon vågat sitt lif för att rädda Hughs.

Doktorn och Sim Howlett stannade fjorton dagar som Hughs gäster på Byrneside. Han hade bedt dem betrakta Byrneside som sitt hem en tid och sedan slå sig ned någonstädes i grannskapet, men en afton sade doktorn: »Sim och jag hafva talat om saken, Hugh, och bestämt oss. Jag fick höra af honom, att vi äro ägare till 25,000 dollar hvar. Dessa penningar skulle jag ej tagit, om jag vetat af dem genast, men nu vill jag ej såra don Ramon genom att skicka dem tillbaka, och kanhända äro de till mera nytta i mina händer än i hans. Och nu ämna Sim och jag oss öfver till Kalifornien igen. Vi skola köpa en gård i närheten af den plats, där jag bodde för många år sedan — Sim har sagt mig, att han berättat er min lefnadshistoria — och där skola vi sluta våra dagar. Vid vår död skola penningarna gå till barmhärtighetsinrättningar. Det är vår plan, min gosse. Vi skola finna många medmänniskor att hjälpa; med kärleks verk och litet trädgårdsskötsel skall vår tidbli rikligen fylld, och i det förflutna hafva vi fullt upp med ämnen för samtal.»

En vecka senare reste de. Hugh följde dem till Liverpool och tog där afsked af dem. Sedan reste han en tid på kontinenten, ty Byrneside var honom motbjudande efter det sorgespel, som nyligen blifvit utspeladt där.

Vid sin återkomst till England for han till Norfolk och vistades en liten tid hos Luscombe. Denna vistelse var så behaglig, att den upprepades allt emellanåt, när han var i England.

Tre år senare reste han åter öfver Atlanten. Han färdades nu med mycket större lätthet genom Staterna, ty järnvägen var nu i det närmaste färdig. Sedan han tillbragt en månad i Kalifornien hos doktorn och Sim Howlett, hvilka han fann friska och lyckliga, besökte han don Ramon i El Paso. I dennes hem hade stora förändringar försiggått: både don Carlos och hans systrar voro gifta. De unga bådo honom enträget blifva deras gäst någon tid.

Hans första besök vid återkomsten till England gällde Norfolk. Detta besök blef afgörande för honom; strax därpå for han tillbaka till Byrneside och gaf befallning om en hel del förändringar och reparationer, som skulle vidtagas med största skvndsamhet för att vara färdiga vid den unga fruns hemkomst. Luscombe hade en tid märkt, att det skämt han för många år sedan tillåtit sig, började blifva allvar, och att hans syster Phillis utgjorde en ej ringa dragningskraft för Hugh till Norfolk. Och innan han reste till Staterna, hade han öppnat sitt hjärta för sin vän.

»Du har naturligtvis sett, Luscombe, hur det är fatt. När jag kommer tillbaka, är jag tjugutre år, vid hvilken ålder det är rätt lagom att gifta sig. Jag skall då fråga Phillis, om hon vill bli min hustru.»

»Ja, det är så godt att vänta till dess, Hugh. Det förefaller mig, som forstoden I båda hvarandra mycket väl. Men långa för-lofningar äro icke något trefligt, och därför tycker jag, det kan vara just så godt att icke fästa sig, förrän man kan utsätta dagen för brölloppet; nu har du ju föresatt dig att göra denna resa öfver hafvet, och då spar det er båda besväret att skrifva, om du uppskjuter frieriet till din hemkomst. Det är odrägligt att hålla på och skrifva bref, när man är på resor. För öfrigt har du hört, att far min har sina betänkligheter mot tidiga giftermål, och han skall nog finna dig mer än tillräckligt ung äfven då, så jag skulle råda dig att för närvarande låta det anstå med saken.»Och så hade Hugh rest; men det är tvifvel underkastadt, huruvida han lämnade Phillis alldeles okunnig om det han ämnade säga henne vid återkomsten. Vare härmed huru som helst, ett är säkert : hon begärde ej någon betänketid, när han framställde sin fråga, och två månader senare stod brölloppet. Ehuru bruden erhöll många

dyrbara gåfvor, blefvo de dock alla fördunklade af den skänk, som några dagar före brölloppet kom från don Ramon och hans familj. Den utgjordes af ett etui, innehållande ett strålande juvelsmycke af utomordentligt värde, som, enligt mr Luscombe den äldres utsago, snarare passade för en prinsessa af kungligt blod än för hustrun till en engelsk egendomsherre.

Mr och mrs Tunstalls hemkomst till Byrneside, sedan deras smekmånad var slut, hälsades med stor glädje af de underlydande, hvilka kände sig lyckliga öfver att det forna skicket nu skulle återinträda och att en bofast egendomsherre med en engelsk hustru hädanefter skulle residera på det gamla familjegodset.Al Bö^ef fö f ungdom tfv